

U S T A W A

z dnia

Ordynacja podatkowa

DZIAŁ I.

PRZEPISY OGÓLNE

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY WSTĘPNE

Art. 1. Ustawa zawiera przepisy ogólnego prawa podatkowego regulujące stosunki podatkowe między zobowiązanymi a organami podatkowymi.

Art. 2. § 1. Przepisy ustawy stosuje się do podatków, do których wymiaru uprawnione są organy podatkowe.

§ 2. Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy art. 128, art. 129, art. 131 § 1, działu II oraz rozdziału 11 działu IV stosuje się odpowiednio do opłat oraz niepodatkowych należności budżetowych, do których wymiaru uprawnione są organy inne niż organy podatkowe. W tym zakresie organom tym przysługują uprawnienia organów podatkowych.

§ 3. Przepisy ustawy stosuje się również do spraw z zakresu prawa podatkowego innych niż wymienione w § 1, należących do właściwości organów podatkowych.

Art. 3. Obowiązek podatkowy wynika z ustaw podatkowych i powstaje w związku z zaistnieniem zdarzenia określonego w tych ustawach.

Art. 4. Zobowiązaniem podatkowym jest wynikający z obowiązku podatkowego, ciężący na podatniku, obowiązek zapłacenia na rzecz państwa, województwa, powiatu lub gminy podatku na zasadach określonych w przepisach prawa podatkowego.

Art. 5. Podatkiem jest publicznoprawne, nieodpłatne, przymusowe oraz bezzwrotne świadczenie pieniężne na rzecz państwa, województwa, powiatu lub gminy, wynikające z ustaw podatkowych.

Art. 6. Opłatą jest publicznoprawne, odpłatne, przymusowe oraz bezzwrotne świadczenie pieniężne na rzecz państwa, województwa, powiatu lub gminy, wynikające z ustaw.

Art. 7. Niepodatkową należnością budżetową jest publicznoprawne świadczenie pieniężne, niebędące podatkiem ani opłatą, na rzecz państwa, województwa, powiatu albo gminy, wynikające z ustaw, w szczególności należność, za którą odpowiada płatnik, inkasent, osoba trzecia.

Art. 8. Podatnikiem jest ten, na kim ciąży obowiązek podatkowy.

Art. 9. Płatnikiem jest ten, na kim ciąży wynikający z ustaw podatkowych obowiązek obliczenia i pobrania od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu.

Art. 10. Inkasentem jest ten, na kim ciąży wynikający z przepisów prawa podatkowego obowiązek pobrania od podatnika podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu.

Art. 11. Następcą prawnym jest ten, kto na zasadach wynikających z ustawy wstępuje w przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki.

Art. 12. Osobą trzecią jest ten, kto na zasadach wynikających z ustawy odpowiada za zaległości podatkowe podatnika, płatnika, inkasenta lub za zaległości podatkowe przejęte przez następcę prawnego.

Art. 13. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) adresie elektronicznym – rozumie się przez to oznaczenie systemu teleinformatycznego umożliwiające porozumiewanie się za pomocą środków komunikacji elektronicznej przez elektroniczną skrzynkę podawczą organu podatkowego lub portal podatkowy;
- 2) cenie transakcyjnej – rozumie się przez to cenę przedmiotu transakcji zawieranej pomiędzy podmiotami powiązаныmi w rozumieniu przepisów prawa podatkowego dotyczących podatku dochodowego od osób fizycznych, podatku dochodowego od osób prawnych oraz podatku od towarów i usług;
- 3) decyzji wymiarowej – rozumie się przez to decyzję:
 - a) ustalającą wysokość zobowiązania podatkowego,
 - b) określającą wysokość zobowiązania podatkowego, kwotę podatku lub orzekającą o braku zobowiązania,
 - c) orzekającą o braku zobowiązania oraz określającą wysokość dochodu, przychodu lub zysku,
 - d) określającą wysokość straty,

- e) określającą prawidłową wysokość kwoty zwrotu podatku lub nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych,
 - f) określającą wysokość zaległości podatkowej,
 - g) określającą wysokość odsetek za zwłokę,
 - h) o odpowiedzialności podatkowej płatnika lub inkasenta,
 - i) określającą wysokość zobowiązania podatkowego ze wskazaniem kwoty, za którą odpowiada podatnik,
 - j) o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej,
 - k) o zakresie odpowiedzialności lub uprawnień spadkobiercy lub zapisobiercy windykacyjnego,
 - l) inną, przewidzianą w przepisach prawa podatkowego, dotyczącą wysokości zobowiązania podatkowego lub kwoty podatku;
- 4) deklaracjach – rozumie się przez to również zeznania, wykazy, zestawienia, zgłoszenia, oświadczenia, zawiadomienia oraz informacje, do których składania obowiązani są, na podstawie przepisów prawa podatkowego, podatnicy, lub inne podmioty;
- 5) dokumencie elektronicznym – rozumie się przez to dokument elektroniczny, o którym mowa w art. 3 pkt 35 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylającego dyrektywę 1999/93/WE (Dz. U. UE L 257 z 28.08.2014, str. 73);
- 6) działalności gospodarczej - rozumie się przez to działalność zarobkową w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646), w tym wykonywanie wolnego zawodu, a także każdą inną działalność zarobkową wykonywaną we własnym imieniu i na własny lub cudzy rachunek, nawet gdy inne ustawy nie zaliczają tej działalności do działalności gospodarczej lub podmiotu wykonującego taką działalność – do przedsiębiorców;
- 7) księgach podatkowych – rozumie się przez to księgi rachunkowe, podatkową księgę przychodów i rozchodów, ewidencje oraz rejestry, do których prowadzenia, do celów podatkowych, na podstawie odrębnych przepisów, obowiązani są podatnicy lub inne podmioty;
- 8) podatkach - rozumie się przez to również opłaty, niepodatkowe należności budżetowe, a także raty lub zaliczki na podatki, opłaty lub na niepodatkowe należności budżetowe;

- 9) podmiocie krajowym – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, mającą miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, powiązaną w rozumieniu art. 25 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 200, z późn. zm.¹⁾) oraz art. 11 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1036) z innym podmiotem oraz zagraniczny zakład w rozumieniu tych przepisów, położony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 10) podmiocie zagranicznym - rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, mającą miejsce zamieszkania lub siedzibę lub zarząd poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, powiązaną w rozumieniu art. 25 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz art. 11 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych z innym podmiotem oraz zagraniczny zakład w rozumieniu tych przepisów, położony poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 11) portalu podatkowym – rozumie się przez to system teleinformatyczny administracji skarbowej służący do kontaktu pomiędzy organami podatkowymi a zobowiązanymi, w szczególności do składania wniosków oraz innych dokumentów, składania deklaracji oraz doręczania pism organów podatkowych za pomocą środków komunikacji elektronicznej;
- 12) pracownikowi – rozumie się przez to osobę zatrudnioną w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej, funkcjonariusza pełniącego służbę w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej oraz pracownika urzędu obsługującego organ podatkowy;
- 13) przepisach prawa podatkowego – rozumie się przez to postanowienia ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską umów o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską innych umów międzynarodowych dotyczących spraw z zakresu prawa podatkowego, przepisy prawa Unii Europejskiej dotyczące spraw z zakresu prawa podatkowego, ustaw podatkowych, aktów wykonawczych wydanych na podstawie ustaw podatkowych, a także aktów prawa

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2494 oraz z 2018 r. poz. 106, 138, 317, 398, 650, 685, 858, 912 i 1076.

miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego wydanych na podstawie ustaw podatkowych;

- 14) Radzie – rozumie się przez to Radę do spraw Przeciwdziałania Unikaniu Opodatkowania;
- 15) roku podatkowym – rozumie się przez to rok kalendarzowy, chyba że ustawa podatkowa stanowi inaczej.
- 16) ulgach podatkowych – rozumie się przez to przewidziane w przepisach prawa podatkowego zwolnienia, odliczenia, obniżki, których zastosowanie powoduje obniżenie podstawy opodatkowania lub wysokości podatku, z wyjątkiem obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, oraz innych odliczeń stanowiących element konstrukcji tego podatku;
- 17) ustawach podatkowych – rozumie się przez to ustawy dotyczące podatków, określające podmiot opodatkowania, przedmiot opodatkowania, obowiązek podatkowy, podstawę opodatkowania, stawki podatkowe, tryb i warunki płatności oraz regulujące prawa i obowiązki zobowiązanych, a także kompetencje organów podatkowych;
- 18) samorządowym organie podatkowym – rozumie się przez to wójta, burmistrza (prezydenta miasta), starostę lub marszałka województwa;
- 19) systemie teleinformatycznym – rozumie się przez to system teleinformatyczny administracji skarbowej lub system teleinformatyczny obsługujący organ podatkowy;
- 20) zobowiązanym – rozumie się przez to podatnika, płatnika, inkasenta, osobę trzecią i następcę prawnego;
- 21) zwrocie podatku - rozumie się przez to zwrot różnicy podatku lub zwrot podatku naliczonego w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług, a także inne przypadki zwrotu podatku przewidziane w przepisach prawa podatkowego.

ROZDZIAŁ 2

ZASADY OGÓLNE PRAWA PODATKOWEGO

Art. 14. Organy podatkowe działają na podstawie i w granicach prawa.

Art. 15. Ustalając treść przepisów prawa podatkowego, organy podatkowe uwzględniają konstrukcję podatku, którego przepisy te dotyczą.

Art. 16. Organy podatkowe udzielają zobowiązanemu informacji i wspierają go w samodzielnym, prawidłowym i dobrowolnym wykonywaniu jego obowiązków i korzystaniu z praw.

Art. 17. W zakresie wynikającym z przepisów prawa podatkowego zobowiązany współdziała z organami podatkowymi.

Art. 18. Niedające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść zobowiązanego.

Art. 19. Domniemywa się dobrą wiarę zobowiązanego, chyba że wystąpi powód, aby uważać inaczej.

Art. 20. Organy podatkowe działają w sposób budzący zaufanie oraz kierują się zasadami bezstronności i równego traktowania zobowiązanych.

Art. 21. § 1. Organy podatkowe podejmują tylko takie działania nakładające obowiązki na zobowiązanego lub ograniczające jego prawa, które umożliwiają osiągnięcie celu ustawowego, są niezbędne do jego osiągnięcia i przynoszą rezultaty współmierne do nałożonych na zobowiązanego obowiązków lub ograniczenia jego praw.

§ 2. Organy podatkowe podejmują te działania umożliwiające osiągnięcie celu ustawowego, które są najmniej uciążliwe dla zobowiązanego.

Art. 22. § 1. Organy podatkowe działają w sposób celowy i efektywny.

§ 2. Organy podatkowe mogą odstąpić od dokonania wymaganej przez przepis prawa podatkowego czynności, jeżeli wiąże się ona z kosztami niewspółmiernymi do rezultatu, jaki można przez tę czynność osiągnąć, pod warunkiem, że nie ogranicza to praw zobowiązanego i nie prowadzi do nałożenia na niego obowiązków.

Art. 23. § 1. Organy podatkowe podejmują działania niezbędne dla dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz załatwienia sprawy w terminie.

§ 2. Jeżeli po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w sprawie pozostają niedające się usunąć wątpliwości co do stanu faktycznego, rozstrzyga się je na korzyść zobowiązanego.

§ 3. Przepisu § 2 nie stosuje się, jeżeli przepisy odrębne wymagają od strony wykazania określonych faktów.

Art. 24. § 1. Organy podatkowe działają wnikliwie i szybko, posługując się możliwie najprostszymi środkami prowadzącymi do załatwienia sprawy.

§ 2. Sprawy, które nie wymagają zbierania dowodów, informacji lub wyjaśnień, są załatwiane niezwłocznie.

Art. 25. Organy podatkowe żądają tylko tych informacji, dokumentów i innych dowodów, do których nie mają dostępu, a które mogą mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Art. 26. Organy podatkowe wyważają słuszny interes zobowiązanego oraz interes publiczny.

Art. 27. Organy podatkowe zapewniają zobowiązanemu czynny udział w trakcie załatwiania sprawy.

Art. 28. § 1. Organy podatkowe wyjaśniają zobowiązanemu zasadność przesłanek, którymi kierują się przy załatwianiu sprawy, dążąc do dobrowolnego wykonania przez niego obowiązków wynikających z przepisów prawa podatkowego.

§ 2. Organy podatkowe zmierzają do załatwienia sprawy w porozumieniu z zobowiązanym.

Art. 29. Sprawy podatkowe są załatwiane pisemnie, w tym w postaci elektronicznej, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Art. 30. Postępowanie podatkowe jest jawne wyłącznie dla stron, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Art. 31. Postępowanie podatkowe jest dwuinstancyjne.

Art. 32. Decyzje, od których nie służy odwołanie w postępowaniu podatkowym, są ostateczne. Uchylenie lub zmiana tych decyzji, stwierdzenie ich nieważności oraz wznowienie postępowania mogą nastąpić tylko w przypadkach przewidzianych w ustawach.

ROZDZIAŁ 3

PRAWA I OBOWIĄZKI ZOBOWIĄZANEGO

Art. 33. Na zasadach przewidzianych w przepisach prawa podatkowego zobowiązany jest w szczególności uprawniony do:

- 1) rzetelnego, bezstronnego, sprawnego i terminowego załatwiania jego spraw;
- 2) otrzymania informacji i wsparcia;
- 3) ochrony prywatności oraz zachowania danych w poufności;
- 4) wyboru sposobu opodatkowania;

- 5) zapłaty podatku w kwocie nie wyższej niż wymagana przez przepisy prawa podatkowego;
- 6) korygowania deklaracji;
- 7) uzyskania zwrotu nadpłaty oraz zwrotu podatku;
- 8) stabilizacji stosunków prawnych przez przedawnienie;
- 9) ubiegania się o ulgi w spłacie;
- 10) reprezentowania przez pełnomocnika;
- 11) czynnego udziału w postępowaniu podatkowym;
- 12) załatwienia sprawy w porozumieniu z organem podatkowym;
- 13) zaskarżenia rozstrzygnięć organów podatkowych;
- 14) składania skarg i wniosków;
- 15) otrzymania zaświadczenia.

Art. 34. Na zasadach przewidzianych w przepisach prawa podatkowego zobowiązany jest w szczególności obowiązany do:

- 1) rzetelnego i niewadliwego prowadzenia ksiąg podatkowych oraz ich przechowywania w sposób gwarantujący dostęp do nich uprawnionym organom;
- 2) współdziałania z organami podatkowymi;
- 3) terminowego zgłaszania właściwym organom podatkowym okoliczności powodujących powstanie, zmianę lub ustanie obowiązków lub praw;
- 4) samoobliczenia podatku;
- 5) rzetelnego sporządzania i terminowego składania deklaracji;
- 6) terminowej zapłaty podatku;
- 7) zwrotu kwoty pieniężnej otrzymanej od organu podatkowego nienależnie;
- 8) terminowego dostarczania informacji i dokumentów oraz przedstawiania innych dowodów będących w jego posiadaniu;
- 9) niepodejmowania działań utrudniających weryfikację prawidłowości wykonywania obowiązków.

ROZDZIAŁ 4

KLAUZULA OGÓLNA PRZECIWKO UNIKANIU OPODATKOWANIA

Art. 35. § 1. Czynność dokonana przede wszystkim w celu osiągnięcia korzyści podatkowej, sprzecznej w danych okolicznościach z przedmiotem i celem ustawy

podatkowej, nie skutkuje osiągnięciem korzyści podatkowej, jeżeli sposób działania był sztuczny (unikanie opodatkowania).

§ 2. W sytuacji, o której mowa w § 1, skutki podatkowe czynności określa się na podstawie takiego stanu rzeczy, jaki zaistniałby, gdyby dokonano czynności odpowiedniej.

§ 3. Za odpowiednią uznaje się czynność, której podmiot mógłby w danych okolicznościach dokonać, jeżeli działałby rozsądnie i kierował się zgodnymi z prawem celami innymi niż osiągnięcie korzyści podatkowej sprzecznej z przedmiotem i celem ustawy podatkowej.

§ 4. Jeżeli w toku postępowania strona wskaże czynność odpowiednią, skutki podatkowe określa się na podstawie takiego stanu rzeczy, jaki zaistniałby, gdyby dokonano tej czynności.

§ 5. Przepisy § 2–4 nie mają zastosowania, jeżeli okoliczności wskazują, że osiągnięcie korzyści podatkowej było jedynym celem dokonania czynności, o której mowa w § 1. W takiej sytuacji skutki podatkowe określa się na podstawie takiego stanu rzeczy, jaki istniałby, gdyby czynności nie dokonano.

Art. 36. § 1. Przepisu art. 35 nie stosuje się:

- 1) jeżeli korzyść podatkowa lub suma korzyści podatkowych osiągniętych przez podmiot z tytułu czynności nie przekracza w roku podatkowym lub innym okresie rozliczeniowym 100 000 zł, a w przypadku podatku, który nie jest rozliczany okresowo – jeżeli korzyść podatkowa z tytułu czynności nie przekracza 100 000 zł;
- 2) do podmiotu, który uzyskał opinię zabezpieczającą – w zakresie objętym opinią, do czynności dokonanych do dnia doręczenia uchylecia lub zmiany opinii;
- 3) do podmiotu, którego wniosek o wydanie opinii zabezpieczającej nie został załatwiony w terminie, o którym mowa w art. 584 § 1 – w zakresie objętym wnioskiem, do dnia doręczenia uchylecia lub zmiany opinii zabezpieczającej;
- 4) do podatku od towarów i usług oraz do opłat i niepodatkowych należności budżetowych;
- 5) jeżeli zastosowanie innych przepisów prawa podatkowego pozwala na przeciwdziałanie unikaniu opodatkowania.

§ 2. W przypadku podatków, do wymiaru których uprawniony jest samorządowy organ podatkowy, wysokość korzyści podatkowych, o których mowa w § 1 pkt 1, oblicza się sumując w tym samym okresie rozliczeniowym wysokość tych korzyści bez względu na liczbę organów właściwych w danej sprawie.

Art. 37. § 1. Sposób działania uznaje się za sztuczny, jeżeli na podstawie istniejących okoliczności należy przyjąć, że nie zostałyby zastosowane przez podmiot działający rozsądnie i kierujący się zgodnymi z prawem celami innymi niż osiągnięcie korzyści podatkowej sprzecznej z przedmiotem i celem ustawy podatkowej.

§ 2. Przy ocenie, czy sposób działania był sztuczny, należy wziąć pod uwagę w szczególności występowanie:

- 1) nieuzasadnionego dzielenia operacji lub
- 2) angażowania podmiotów pośredniczących mimo braku uzasadnienia ekonomicznego lub gospodarczego, lub
- 3) elementów prowadzących do uzyskania stanu identycznego lub zbliżonego do stanu istniejącego przed dokonaniem czynności, lub
- 4) elementów wzajemnie się znoszących lub kompensujących, lub
- 5) ryzyka ekonomicznego lub gospodarczego przewyższającego spodziewane korzyści inne niż podatkowe w takim stopniu, iż należy uznać, że działający rozsądnie podmiot nie wybrałby tego sposobu działania.

Art. 38. Czynność uznaje się za podjętą przede wszystkim w celu osiągnięcia korzyści podatkowej, gdy pozostałe cele ekonomiczne lub gospodarcze czynności, wskazane przez podatnika, należy uznać za mało istotne.

Art. 39. Korzyścią podatkową w rozumieniu przepisów niniejszego rozdziału jest:

- 1) niepowstanie zobowiązania podatkowego, odsunięcie w czasie powstania zobowiązania podatkowego lub obniżenie jego wysokości albo powstanie lub podwyższenie straty;
- 2) powstanie nadpłaty lub prawa do zwrotu podatku albo podwyższenie kwoty nadpłaty lub zwrotu podatku.

Art. 40. § 1. W rozumieniu niniejszego rozdziału czynność oznacza także zespół powiązanych ze sobą czynności, dokonanych przez te same bądź różne podmioty.

§ 2. W przypadku zespołu powiązanych ze sobą czynności dokonywanych przez ten sam podmiot lub pomiędzy tymi samymi podmiotami wysokość korzyści podatkowych, o których mowa w art. 36 § 1 pkt 1 i § 2 oblicza się, sumując korzyści podatkowe wynikające z tych czynności.

Art. 41. W przypadku zastosowania w umowach o unikaniu podwójnego opodatkowania klauzul przeciwko unikaniu opodatkowania odnoszących się do głównego lub jednego z głównych celów zawarcia transakcji lub utworzenia struktury, lub odnoszących się

do uzyskania dochodu w związku ze sztuczną strukturą, przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ 5

PRAWO DO INFORMACJI I WSPARCIA

Art. 42. Organy podatkowe udzielają zobowiązanemu wsparcia w samodzielnym, prawidłowym i dobrowolnym wykonywaniu obowiązków i korzystaniu z praw. Organy podatkowe udzielają informacji o prawach i obowiązkach wynikających z przepisów prawa podatkowego mających zastosowanie w sytuacji zobowiązanego oraz informacji o charakterze ogólnym.

Art. 43. Wsparcie, o którym mowa w art. 42, udzielane jest na zasadach określonych w ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej. (Dz. U. z 2018 r. poz. 508, 650, 723, 1000 i 1039).

Art. 44. Informacje, o których mowa w art. 42, udzielane są poprzez informację telefoniczną Krajowej Informacji Skarbowej, interpretacje ogólne i indywidualne, informacje ogólne i objaśnienia podatkowe, o których mowa w przepisach rozdziału 2 działu IV, pisemne wyjaśnienia ministra właściwego do spraw finansów publicznych, a także opinie zabezpieczające.

Art. 45. W celu udzielenia informacji telefonicznej, o której mowa w art. 42, dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej może przetwarzać dane biometryczne w rozumieniu art. 4 pkt 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1 ²⁾) w celu zidentyfikowania lub weryfikacji tożsamości osoby fizycznej.

Art. 46. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia, zakres i sposób przetwarzania danych biometrycznych, uwzględniając zapewnienie ochrony przetwarzanych danych biometrycznych odpowiednie do wykonywanych zadań.

²⁾ Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2016, str. 2.

ROZDZIAŁ 6

ZASTOSOWANIE ŚRODKÓW KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

Oddział 1

Przepisy ogólne

Art. 47. Określony w ustawie warunek pisemności uważa się za zachowany, jeżeli dokument elektroniczny zawierający tekst został opatrzony kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP, lub w inny sposób określony w odrębnych przepisach.

Art. 48. § 1. Organ podatkowy doręcza pisma za pomocą środków komunikacji elektronicznej na zasadach określonych w rozdziale 3 działu III.

§ 2. Organ podatkowy może wystąpić do zobowiązanego lub zainteresowanego o wyrażenie zgody na doręczanie pism w postaci elektronicznej we wszystkich sprawach podatkowych załatwianych przez ten organ.

§ 3. W wystąpieniu, o którym mowa w § 2, organ podatkowy poucza o skutkach prawnych wynikających z wyrażenia tej zgody.

§ 4. Do wystąpienia, o którym mowa w § 2, nie stosuje się przepisów art. 313 § 3 i art. 314.

§ 5. Przepis § 2 nie ma zastosowania do podmiotów wymienionych w art. 301 § 4, 5 i 7, którym doręczanie pism następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 49. § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych zapewnia funkcjonowanie portalu podatkowego i jest administratorem danych zobowiązanych oraz zainteresowanych korzystających z tego portalu .

§ 2. Uwierzytelnianie zobowiązanych i zainteresowanych na portalu podatkowym wymaga użycia danych weryfikowanych za pomocą kwalifikowanego certyfikatu podpisu elektronicznego albo profilu zaufanego ePUAP.

§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, zakres i warunki korzystania z portalu podatkowego, mając na względzie potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa, wiarygodności i niezaprzeczalności danych zawartych we wnioskach, deklaracjach i innych dokumentach oraz potrzebę ich ochrony przed nieuprawnionym dostępem.

§ 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, inny sposób uwierzytelniania na portalu podatkowym niż przewidziany w § 2, mając na względzie potrzebę upowszechniania kontaktów z organami podatkowymi za pośrednictwem portalu podatkowego oraz konieczność zapewnienia bezpieczeństwa, poufności i pewności w procesie identyfikacji.

§ 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje spraw, które mogą być załatwiane z wykorzystaniem portalu podatkowego, mając na względzie potrzebę stopniowego upowszechniania elektronicznej postaci kontaktów z organami podatkowymi oraz charakter tych spraw.

§ 6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, wskazać organy podatkowe, które załatwiają sprawy z wykorzystaniem portalu podatkowego, mając na względzie usprawnienie pracy urzędów i obsługi zobowiązanych.

Art. 50. § 1. W przypadku pism wydanych w postaci elektronicznej przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, które zostały opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem elektronicznym potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP, można doręczyć wydruk pisma uzyskanego z tego systemu odzwierciedlający treść tego pisma, jeżeli adresat nie wnosił o doręczanie pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub nie wyraził zgody na doręczanie pism w taki sposób.

§ 2. Wydruk pisma, o którym mowa w § 1, zawiera:

- 1) informację, że pismo zostało wydane w postaci elektronicznej przy wykorzystaniu systemów teleinformatycznych i opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby, która je podpisała;
- 2) identyfikator tego pisma, nadawany przez system teleinformatyczny.

§ 3. Wydruk pisma, o którym mowa w § 1, może zawierać mechanicznie odtwarzany podpis osoby, która podpisała pismo.

§ 4. Wydruk pisma, o którym mowa w § 1, stanowi dowód tego, co zostało stwierdzone w piśmie wydanym w postaci elektronicznej przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego.

§ 5. Przepisy § 1–4 stosuje się odpowiednio w przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających organowi podatkowemu doręczenie pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej oraz w przypadku doręczania pisma w siedzibie organu

podatkowego lub w miejscu prowadzenia kontroli podatkowej pełnomocnikowi będącemu adwokatem, radcą prawnym lub doradcą podatkowym.

Art. 51. § 1. Jeżeli zobowiązany lub zainteresowany nie może uzyskać w postaci elektronicznej zaświadczenia lub innego dokumentu wydanego przez podmiot publiczny w rozumieniu ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570 oraz z 2018 r. poz. 1000), jak również potwierdzenia uiszczenia opłat i kosztów postępowania, może złożyć elektroniczną kopię takiego dokumentu, po uwierzytelnieniu jej przez wnoszącego, przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego lub podpisu potwierdzonego profilem zaufanym ePUAP.

§ 2. Organ podatkowy może żądać przedłożenia oryginału zaświadczenia, innego dokumentu lub potwierdzenia uiszczenia opłat i kosztów postępowania, o których mowa w § 1, jeżeli złożona kopia nie pozwala na weryfikację jego autentyczności oraz integralności lub jest to uzasadnione innymi okolicznościami.

§ 3. Podmioty wymienione w § 1 przechowują zaświadczenie, inny dokument lub potwierdzenie uiszczenia opłat i kosztów postępowania, o których mowa w § 1, do czasu upływu terminu przedawnienia poboru.

Art. 52. § 1. Pełnomocnik będący adwokatem, radcą prawnym lub doradcą podatkowym jest zobowiązany do posiadania adresu elektronicznego i udostępniania tego adresu organom podatkowym.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do przedsiębiorców w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, z wyjątkiem przedsiębiorców opodatkowanych wyłącznie w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych lub kartą podatkową.

§ 3. Zmiana w zakresie formy opodatkowania, o której mowa w § 2, nie ma wpływu na skuteczność doręczenia pisma wysłanego przed tą zmianą.

Oddział 2

Składanie deklaracji, wniosków i innych dokumentów

Art. 53. § 1. Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, deklaracje mogą być składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

§ 2. Organ podatkowy potwierdza w postaci elektronicznej, poprzez elektroniczną skrzynkę podawczą lub przez portal podatkowy j, złożenie deklaracji za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 54. Deklaracja składana za pomocą środków komunikacji elektronicznej zawiera:

- 1) dane w ustalonym formacie elektronicznym, zawarte we wzorze deklaracji określonym w odrębnych przepisach;
- 2) podpis elektroniczny.

Art. 55. § 1. Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, wnioski (żądania, odwołania zażalenia, ponaglenia, wyjaśnienia) oraz inne dokumenty, mogą być składane w postaci elektronicznej za pomocą środków komunikacji elektronicznej przez elektroniczną skrzynkę podawczą organu podatkowego lub portal podatkowy.

§ 2. Wnioski oraz inne dokumenty są składane przez organy administracji publicznej za pomocą środków komunikacji elektronicznej przez elektroniczną skrzynkę podawczą organu podatkowego, chyba że wystąpią problemy techniczne uniemożliwiające ich złożenie w tej postaci. W takim przypadku wnioski oraz inne dokumenty składa się w postaci innej niż elektroniczna.

§ 3. Wnioski składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej zawierają tekst, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

§ 4. Wnioski oraz inne dokumenty składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej w inny sposób niż przez elektroniczną skrzynkę podawczą organu podatkowego lub portal podatkowy nie wywołują skutków prawnych. W takim przypadku organ podatkowy zawiadamia składającego wniosek lub inny dokument o bezskuteczności czynności i informuje o zasadach składania wniosków i innych dokumentów za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

§ 5. Wniosek oraz inny dokument składane w postaci elektronicznej powinny:

- 1) być opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym lub podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP;
- 2) zawierać dane w ustalonym formacie, zawartym we wzorze wniosku lub dokumentu określonym w odrębnych przepisach, jeżeli te przepisy nakazują składanie wniosków lub dokumentów według określonego wzoru;
- 3) zawierać adres elektroniczny składającego wniosek lub dokument.

§ 6. Jeżeli wniosek lub inny dokument składany za pomocą środków komunikacji elektronicznej nie zawiera adresu elektronicznego lub zawiera błędny adres elektroniczny, organ podatkowy przyjmuje, że właściwym jest adres elektroniczny, z którego nadano wniosek lub inny dokument, z zastrzeżeniem art. 63 § 4.

§ 7. Jeżeli wniosek lub inny dokument złożono w inny sposób, niż za pomocą środków komunikacji elektronicznej i zawiera żądanie, o którym mowa w art. 302 § 1 pkt 2, jednakże nie zawiera adresu elektronicznego lub zawiera błędny adres elektroniczny, doręczenie pism następuje na adres wskazany zgodnie z art. 335 § 2, przy czym w pierwszym piśmie poucza się o obowiązku podania adresu elektronicznego w żądaniu doręczania pism środkami komunikacji elektronicznej.

§ 8. W przypadku złożenia wniosku lub innego dokumentu w postaci elektronicznej, organ obowiązany jest potwierdzić złożenie wniosku lub innego dokumentu przez doręczenie urzędowego poświadczenia odbioru na wskazany przez składającego adres elektroniczny.

§ 9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób przesyłania deklaracji, wniosków i innych dokumentów za pomocą środków komunikacji elektronicznej;
- 2) rodzaje podpisu elektronicznego, którymi powinny być opatrzone poszczególne rodzaje deklaracji, wniosków lub innych dokumentów.

§ 10. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w § 9, minister właściwy do spraw finansów publicznych uwzględni:

- 1) potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa, wiarygodności i niezaprzeczalności danych zawartych w deklaracjach, wnioskach i innych dokumentach oraz potrzebę ich ochrony przed nieuprawnionym dostępem;
- 2) limity wysokości zobowiązania podatkowego, kwoty nadpłaty lub zwrotu podatku wynikających z deklaracji i rodzaj podatku, którego dotyczy deklaracja, a także wymagania dla poszczególnych rodzajów podpisu elektronicznego, w szczególności dotyczące weryfikacji podpisu i kwalifikowanych elektronicznych znaczników czasu.

Art. 56. § 1. Jeżeli przepis prawa wymaga złożenia deklaracji, wniosku lub innego dokumentu za pomocą środków komunikacji elektronicznej, w przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających dokonanie tych czynności za pomocą środków komunikacji elektronicznej, deklaracje, wnioski lub inne dokumenty składa się w postaci innej niż elektroniczna, chyba że istota czynności wyklucza tę formę komunikacji.

§ 2. Jeżeli z przyczyn technicznych niezależnych od składającego nie jest możliwe złożenie deklaracji, wniosku lub innego dokumentu za pomocą środków komunikacji elektronicznej w wymaganym terminie, przepis art. 129 stosuje się odpowiednio.

Art. 57. § 1. Organ podatkowy może przekształcać postać złożonych deklaracji, wniosków oraz innych dokumentów do:

- 1) postaci elektronicznej, poprzez sporządzenie dokumentu odwzorowanego cyfrowo z zachowaniem wymogów określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 6 ust. 2b ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach (Dz. U. z 2018 r. poz. 217, 357, 398 i 650);
- 2) postaci papierowej, poprzez sporządzenie uwierzytelnionego wydruku z zachowaniem wymogów określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

§ 2. Dokumentem odwzorowanym cyfrowo jest dokument elektroniczny będący kopią elektroniczną deklaracji, wniosku lub innego dokumentu, złożonych w organie podatkowym w postaci innej niż elektroniczna, który został wprowadzony do systemu teleinformatycznego w sposób zapewniający niezaprzeczalność i integralność odwzorowanych danych.

§ 3. Uwierzytelniony wydruk oraz dokument odwzorowany cyfrowo, sporządzone zgodnie z § 1, są równoważne pod względem skutków prawnych deklaracji, wniosku lub innemu dokumentowi, sporządzonym odpowiednio w postaci elektronicznej lub w postaci papierowej.

§ 4. Przepis § 3 nie wyłącza możliwości przeprowadzenia dowodu przeciwko dokumentowi odwzorowanemu cyfrowo oraz uwierzytelnionemu wydrukowi.

§ 5. Wydruk dokumentu odwzorowanego cyfrowo zawiera nadawany przez system teleinformatyczny identyfikator deklaracji, wniosku lub innego dokumentu złożonych do organu podatkowego w postaci innej niż elektroniczna, wprowadzonych do systemu teleinformatycznego.

ROZDZIAŁ 7

REPREZENTACJA I PEŁNOMOCNICTWO

Oddział 1

Przepisy ogólne

Art. 58. § 1. Osoba fizyczna może podejmować działania w zakresie prawa podatkowego, jeżeli ma pełną zdolność do czynności prawnych.

§ 2. Osoba fizyczna niemająca pełnej zdolności do czynności prawnych może podejmować działania w zakresie prawa podatkowego przez przedstawiciela ustanowionego na podstawie prawa cywilnego.

Art. 59. Osoba prawna oraz jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej może podejmować działania w zakresie prawa podatkowego przez swoje organy w sposób przewidziany w ustawie i w opartych na niej statucie lub umowie.

Art. 60. § 1. Organ podatkowy występuje do sądu z wnioskiem o wyznaczenie kuratora dla osoby fizycznej niemającej zdolności do czynności prawnych lub osoby nieobecnej, jeżeli kurator nie został wyznaczony.

§ 2. Jeżeli osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej nie może podejmować działań w zakresie prawa podatkowego, wskutek braku powołanych do tego organów, organ podatkowy składa do sądu wnioski o ustanowienie kuratora.

§ 3. Organ podatkowy, na wniosek którego sąd wyznaczył kuratora, niezwłocznie informuje Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o treści postanowienia sądu o ustanowieniu kuratora.

Art. 61. § 1. Zobowiązany i zainteresowany może działać przez pełnomocnika, chyba że charakter czynności wymaga jego osobistego działania.

§ 2. Pełnomocnictwo może być ogólne, szczególne, do doręczeń w kraju, szczególne tymczasowe oraz do podpisywania deklaracji.

§ 3. Pełnomocnictwo w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.

§ 4. Adwokat, radca prawny i doradca podatkowy mogą sami uwierzytelnić odpis udzielonego im pełnomocnictwa oraz odpisy innych dokumentów wykazujących ich umocowanie. Organ podatkowy może w razie wątpliwości zażądać urzędowego poświadczenia podpisu mocodawcy.

§ 5. Jeżeli odpis pełnomocnictwa lub odpisy innych dokumentów wykazujących umocowanie zostały sporządzone w postaci elektronicznej, ich uwierzytelnienia, o którym mowa w § 4, dokonuje się, opatrując odpisy kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP. Odpisy pełnomocnictwa lub odpisy innych dokumentów wykazujących umocowanie uwierzytelniane elektronicznie są sporządzane w formatach danych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

Art. 62. § 1 Pełnomocnikiem może być osoba fizyczna mająca pełną zdolność do czynności prawnych.

§ 2. W kwestiach mniejszej wagi, organ podatkowy może nie żądać pełnomocnictwa, jeżeli pełnomocnikiem jest małżonek, a nie ma wątpliwości co do istnienia i zakresu jego upoważnienia.

Art. 63. § 1. W pełnomocnictwie wskazuje się dane identyfikujące mocodawcę, w tym jego identyfikator podatkowy, dane identyfikujące pełnomocnika, w tym jego identyfikator podatkowy, a w przypadku adwokata, radcy prawnego lub doradcy podatkowego – także jego adres elektroniczny.

§ 2. W przypadku, gdy pełnomocnikiem jest nierezydent, w pełnomocnictwie wskazuje się identyfikator podatkowy, numer i serię paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz adres tego pełnomocnika do doręczeń w kraju. W przypadku, gdy pełnomocnik nie posiada identyfikatora podatkowego, ma on obowiązek wskazać numer służący do identyfikacji dla celów podatkowych nadany w jego państwie. Pełnomocnik ten ma również obowiązek wskazać swój adres elektroniczny.

§ 3. Jeżeli pełnomocnictwa udziela osoba, która nie może się podpisać, pełnomocnictwo zgłasza się ustnie do protokołu albo pełnomocnictwo podpisuje za taką osobą osoba przez nią upoważniona, z wymienieniem przyczyny, z powodu której osoba ta sama się nie podpisała.

§ 4. W przypadku niepodania przez pełnomocnika adresu elektronicznego zgodnie z § 1 lub podania błędnego adresu elektronicznego, przepisy art. 336 § 1 i 6 stosuje się odpowiednio.

Art. 64. § 1. Ustanawiając więcej niż jednego pełnomocnika o tym samym zakresie działania lub ustanawiając pełnomocnika ogólnego oraz szczególnego w tej samej sprawie, zobowiązany wskazuje organowi jednego z nich jako pełnomocnika do doręczeń.

§ 2. Adwokat, radca prawny lub doradca podatkowy, który wypowiedział pełnomocnictwo, jest obowiązany działać za zobowiązanego jeszcze przez dwa tygodnie od wypowiedzenia, chyba że mocodawca zwolni go od tego obowiązku.

§ 3. Przepis § 2 nie ma zastosowania, jeżeli mimo wypowiedzenia pełnomocnictwa w sprawie są ustanowieni inni pełnomocnicy.

Art. 65. Organ podatkowy w razie potrzeby dołącza do akt sprawy wydruk pełnomocnictwa ogólnego lub szczególnego udzielonego w postaci elektronicznej oraz zawiadomienia o zmianie zakresu, odwołaniu lub wypowiedzeniu pełnomocnictwa. Zgodność wydruku z dokumentem elektronicznym potwierdza, w formie adnotacji, pracownik, który dokonał wydruku.

Art. 66. § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wzór pełnomocnictwa ogólnego i wzór zawiadomienia o zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu tego pełnomocnictwa, obejmujący dane identyfikujące mocodawcę i pełnomocnika,
- 2) wzór pełnomocnictwa szczególnego oraz wzór pełnomocnictwa do doręczeń w kraju, a także wzór zawiadomienia o zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu tych pełnomocnictw, umożliwiający wskazanie zakresu pełnomocnictwa oraz dane identyfikujące mocodawcę i pełnomocnika

mając na celu uproszczenie zgłaszania, zmiany, odwołania lub wypowiedzenia pełnomocnictwa.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób przesyłania, w postaci elektronicznej, pełnomocnictwa ogólnego, pełnomocnictwa szczególnego oraz pełnomocnictwa do doręczeń w kraju, uwzględniając potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa, wiarygodności i niezaprzeczalności danych zawartych w pełnomocnictwach oraz potrzebę ich ochrony przed nieuprawnionym dostępem.

Art. 67. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale przepisy ustawy z dnia z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 2017 r. poz. 459, 933 i 1132 oraz z 2018 r.

poz. 398 i 650) oraz ustawy z dnia z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 155, z późn. zm. ³⁾) stosuje się odpowiednio.

Oddział 2

Pełnomocnictwo ogólne

Art. 68. § 1. Pełnomocnictwo ogólne upoważnia do działania w sprawach podatkowych należących do właściwości organów podatkowych.

§ 2. Za pełnomocnika ogólnego zobowiązanego w sprawach podatkowych uznaje się kuratora wyznaczonego przez sąd na wniosek organu podatkowego, o którym mowa w art. 60.

§ 3. Pełnomocnictwo ogólne oraz zawiadomienie o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu zgłasza mocodawca, wyłącznie w postaci elektronicznej, według określonego wzoru, do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających złożenie pełnomocnictwa ogólnego, jego zmianę, odwołanie lub wypowiedzenie, w postaci elektronicznej, pełnomocnictwo składa się w postaci papierowej według określonego wzoru.

§ 4. Informacje o udzieleniu pełnomocnictwa, o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu Szef Krajowej Administracji Skarbowej umieszcza w Centralnym Rejestrze Pełnomocnictw Ogólnych, zwanym dalej „Centralnym Rejestrem”.

§ 5. Adwokat, radca prawny lub doradca podatkowy mogą sami zgłaszać udzielenie im pełnomocnictwa ogólnego oraz zawiadamiać o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu, ze wskazaniem daty zwolnienia z obowiązku działania w imieniu mocodawcy.

§ 6. W przypadku, o którym mowa w art. 63 § 3, pełnomocnictwo ogólne, zawiadomienie o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu zgłasza pełnomocnik, a w przypadku zgłoszenia pełnomocnictwa ustnie do protokołu – organ podatkowy.

Art. 69. § 1. Ustanowienie, zmiana zakresu, odwołanie lub wypowiedzenie pełnomocnictwa ogólnego wywiera skutek od dnia wpływu do Centralnego Rejestru.

§ 2. Pełnomocnik ogólny ma obowiązek zawiadomić o zmianie adresu, pod którym dokonuje się doręczeń lub adresu elektronicznego. Zawiadomienie o zmianie pełnomocnictwa w zakresie adresu jest składane do Centralnego Rejestru.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. 2017 r. poz. 2491, z 2018 r. poz. 5, 138, 398, 416, 650, 730, 756, 770 i 771.

§ 3. W razie niedopełnienia przez pełnomocnika ogólnego obowiązku przewidzianego w § 2 pisma uważa się za doręczone pod dotychczasowym adresem. Przepisy art. 303 § 2 oraz art. 314 § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 70. § 1. Centralny Rejestr jest prowadzony przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 2. Dostęp do Centralnego Rejestru mają organy podatkowe.

§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może wyznaczyć, w drodze rozporządzenia, organ Krajowej Administracji Skarbowej do wykonywania zadań Szefa Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie prowadzenia Centralnego Rejestru, mając na celu zapewnienie sprawnego funkcjonowania tego rejestru.

Oddział 3

Pełnomocnictwo szczególne

Art. 71. § 1. Pełnomocnictwo szczególne upoważnia do działania we wskazanej sprawie podatkowej należącej do właściwości organu podatkowego. Pełnomocnictwo szczególne obejmuje z mocy prawa upoważnienie do działania w sprawie: nadania rygoru natychmiastowej wykonalności, zabezpieczenia wykonania zobowiązania podatkowego, kosztów postępowania i kary porządkowej.

§ 2. Pełnomocnictwo szczególne upoważniające do działania w sprawie czynności sprawdzających lub kontroli podatkowej, upoważnia także do działania w postępowaniu podatkowym dotyczącym tej samej sprawy co czynności sprawdzające lub kontrola podatkowa, jeżeli z treści pełnomocnictwa nie wynika nic innego.

§ 3. Pełnomocnictwo szczególne może być udzielone na piśmie, w tym w postaci elektronicznej, lub zgłoszone ustnie do protokołu.

§ 4. Pełnomocnictwo szczególne udzielone na piśmie oraz zawiadomienie o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu składa się, według określonego wzoru, do akt sprawy, w oryginale lub jego notarialnie poświadczony odpis. W przypadku braku udzielenia pełnomocnictwa według określonego wzoru stosuje się odpowiednio art. 336 § 1 i 6.

§ 5. Pełnomocnik może okazać oryginał lub notarialnie poświadczony odpis pełnomocnictwa szczególnego oraz zawiadomienie o jego zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu w celu sporządzenia przez organ podatkowy jego urzędowego odpisu i dołączenia do akt sprawy.

§ 6. Ustanowienie, zmiana zakresu, odwołanie lub wypowiedzenie pełnomocnictwa szczególnego wywiera skutek od dnia zawiadomienia organu podatkowego.

Oddział 4

Pełnomocnictwo do doręczeń w kraju

Art. 72. § 1. Strona postępowania ma obowiązek ustanowienia pełnomocnika do doręczeń w kraju, jeżeli nie ustanawia pełnomocnika ogólnego lub szczególnego, gdy:

- 1) zmienia adres miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu na adres w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej;
- 2) nie ma miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu w Rzeczypospolitej Polskiej lub w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej i składa w kraju wniosek o wszczęcie postępowania lub w kraju doręczono jej postanowienie o wszczęciu postępowania.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli doręczanie pism stronie postępowania następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

§ 3. W razie niedopełnienia przez stronę postępowania obowiązku ustanowienia pełnomocnika do doręczeń w kraju pismo uznaje się za doręczone pod dotychczasowym adresem, a organ podatkowy pozostawia pismo w aktach sprawy.

§ 4. Do pełnomocnictwa do doręczeń w kraju stosuje się przepisy dotyczące pełnomocnictwa szczególnego.

§ 5. Przepisy § 1–4 stosuje się odpowiednio do podatnika podatku rolnego, leśnego lub od nieruchomości, który złożył deklarację.

Oddział 5

Pełnomocnictwo szczególne tymczasowe

Art. 73. § 1. W sprawie niecierpiącej zwłoki organ podatkowy wyznacza dla osoby nieobecnej tymczasowego pełnomocnika szczególnego upoważnionego do działania do czasu wyznaczenia przez sąd kuratora dla osoby nieobecnej.

§ 2. Tymczasowym pełnomocnikiem szczególnym może być w pierwszej kolejności wyznaczony przez organ podatkowy członek rodziny osoby nieobecnej, jeżeli wyrazi na to zgodę, a w przypadku braku takiej zgody adwokat, radca prawny lub doradca podatkowy wyznaczony w trybie art. 75 § 1 lub 2.

Art. 74. § 1. W przypadku niemożności wszczęcia postępowania lub prowadzenia postępowania wobec osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości

prawnej z powodu braku powołanych do tego organów lub niemożności ustalenia adresu siedziby, miejsca prowadzenia działalności lub miejsca zamieszkania osób upoważnionych do reprezentowania jej spraw, organ podatkowy wyznacza dla tej osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej tymczasowego pełnomocnika szczególnego upoważnionego do działania do czasu wyznaczenia kuratora przez sąd.

§ 2. Tymczasowym pełnomocnikiem szczególnym jest adwokat, radca prawny lub doradca podatkowy wyznaczony w trybie art. 75 § 1 lub 2.

Art. 75. § 1. O wyznaczenie doradcy podatkowego jako tymczasowego pełnomocnika szczególnego organ podatkowy zwraca się do Krajowej Rady Doradców Podatkowych. Jeżeli doradca podatkowy ustanowiony w ten sposób ma podjąć czynności poza siedzibą organu podatkowego, Krajowa Rada Doradców Podatkowych, na wniosek ustanowionego doradcy podatkowego, wyznaczy w razie potrzeby doradcę podatkowego z innej miejscowości.

§ 2. O wyznaczenie adwokata lub radcy prawnego jako tymczasowego pełnomocnika szczególnego organ podatkowy zwraca się do okręgowej rady adwokackiej lub okręgowej izby radców prawnych właściwej dla siedziby organu podatkowego. Jeżeli adwokat lub radca prawny ustanowiony w ten sposób ma podjąć czynności poza siedzibą organu podatkowego, Naczelna Rada Adwokacka lub Krajowa Rada Radców Prawnych, na wniosek ustanowionego adwokata lub radcy prawnego, wyznaczy w razie potrzeby adwokata lub radcę prawnego z innej miejscowości.

§ 3. Do ustalenia wynagrodzenia oraz kosztów adwokata, radcy prawnego lub doradcy podatkowego, wyznaczonego tymczasowym pełnomocnikiem szczególnym, stosuje się odpowiednio przepisy o kosztach pomocy prawnej udzielonej przez doradcę podatkowego z urzędu, wydane na podstawie art. 41b ust. 2 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 377, 723 i 650).

ROZDZIAŁ 8

ORGANY PODATKOWE I ICH WŁAŚCIWOŚĆ

Oddział 1

Organy podatkowe

Art. 76. § 1 Organem podatkowym, stosownie do swojej właściwości, jest:

- 1) naczelnik urzędu skarbowego, naczelnik urzędu celno-skarbowego, wójt, burmistrz (prezydent miasta), starosta albo marszałek województwa – jako organ pierwszej instancji;
- 2) naczelnik urzędu celno-skarbowego jako organ odwoławczy w zakresie decyzji, o których mowa w art. 83 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji;
- 3) dyrektor izby administracji skarbowej – jako organ:
 - a) odwoławczy odpowiednio od decyzji naczelnika urzędu skarbowego albo naczelnika urzędu celno-skarbowego z zastrzeżeniem pkt 2,
 - b) pierwszej instancji, na podstawie odrębnych przepisów,
 - c) odwoławczy od decyzji wydanej przez ten organ w pierwszej instancji;
- 4) samorządowe kolegium odwoławcze – jako organ odwoławczy od decyzji:
 - a) samorządowego organu podatkowego,
 - b) wydanej przez ten organ w pierwszej instancji.

§ 2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej jest organem podatkowym – jako organ:

- 1) pierwszej instancji w sprawach stwierdzenia nieważności decyzji, wznowienia postępowania, zmiany lub uchylecia decyzji lub stwierdzenia jej wygaśnięcia - z urzędu;
- 2) właściwy w sprawach porozumień dotyczących ustalenia cen transakcyjnych;
- 3) właściwy w sprawach zmiany lub uchylecia interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego w przypadkach, o których mowa w art. 530;
- 4) właściwy w sprawach informacji przekazywanych przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe o założonych i zlikwidowanych rachunkach bankowych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej;
- 5) właściwy w sprawach informacji przekazywanych przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe o otwartych i zamkniętych rachunkach bankowych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej;
- 6) właściwy w sprawach opinii zabezpieczających;

- 7) właściwy w sprawach, o których mowa w art. 573;
- 8) odwoławczy od decyzji wydanej przez ten organ w pierwszej instancji;
- 9) właściwy do wydania opinii w sprawie zasadności zawarcia umowy podatkowej;
- 10) właściwy do zawarcia umowy o współdziałanie.

§ 3. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej jest organem podatkowym – jako organ właściwy w sprawach dotyczących wydawania interpretacji przepisów prawa podatkowego, o których mowa w art. 522 § 1 oraz art. 531.

§ 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych jest organem podatkowym – jako organ właściwy w sprawach interpretacji przepisów prawa podatkowego i objaśnień podatkowych, o których mowa w art. 509 § 1, informacji ogólnych, o których mowa w art. 510 oraz w sprawach, o których mowa w art. 471a.

§ 5. W zakresie rozstrzygania spraw podatkowych uprawnienia naczelnika urzędu skarbowego, naczelnika urzędu celno-skarbowego oraz dyrektora izby administracji skarbowej, jako organu podatkowego, przysługują także radcy skarbowemu, wykonującemu czynności orzecznicze w tym organie.

§ 6. Organami podatkowymi wyższego stopnia są dla:

- 1) dla naczelnika urzędu skarbowego i naczelnika urzędu celno-skarbowego – dyrektor izby administracji skarbowej;
- 2) dla dyrektora izby administracji skarbowej i Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej – Szef Krajowej Administracji Skarbowej;
- 3) dla Szefa Krajowej Administracji Skarbowej – minister właściwy do spraw finansów publicznych;
- 4) dla samorządowych organów podatkowych – samorządowe kolegium odwoławcze;
- 5) dla ministra właściwego w sprawach finansów publicznych – minister właściwy w sprawach finansów publicznych.

Art. 77. Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, nadać uprawnienia organów podatkowych:

- 1) Szefowi Agencji Wywiadu,
- 2) Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
- 3) Szefowi Centralnego Biura Antykorupcyjnego,
- 4) Szefowi Służby Wywiadu Wojskowego,
- 5) Szefowi Służby Kontrwywiadu Wojskowego

– jeżeli jest to uzasadnione ochroną informacji niejawnych i wymogami bezpieczeństwa

państwa.

Art. 78. § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych sprawuje ogólny nadzór w sprawach podatkowych.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych oraz Szef Krajowej Administracji Skarbowej w celu wykonywania ustawowych zadań, w szczególności zadań analityczno-sprawozdawczych, może przetwarzać dane wynikające z deklaracji składanych do naczelników urzędów skarbowych oraz naczelników urzędów celno-skarbowych.

§ 3. Przetwarzanie danych, o którym mowa w § 2, odbywa się z zachowaniem przepisów o ochronie danych osobowych oraz tajemnic ustawowo chronionych.

Art. 79. § 1. Organ podatkowy może pisemnie upoważnić pracownika urzędu obsługującego ten organ do załatwiania spraw w jego imieniu i w ustalonym zakresie, a w szczególności do wydawania decyzji, postanowień, zaświadczeń i poświadczeń zgodności odpisu dokumentu z oryginałem.

§ 2. Upoważnienie może obejmować podpisywanie pism w postaci elektronicznej kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

§ 3. Upoważnienie, o którym mowa w § 1 i 2, może również być udzielone pracownikom:

- 1) obsługującym naczelnika urzędu skarbowego – przez naczelnika urzędu skarbowego;
- 2) obsługującym dyrektora izby administracji skarbowej – przez dyrektora izby administracji skarbowej;
- 3) obsługującym naczelnika urzędu celno-skarbowego – przez naczelnika urzędu celno-skarbowego;
- 4) Krajowej Informacji Skarbowej – przez Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej;
- 5) obsługującym naczelnika urzędu celno-skarbowego lub dyrektora izby administracji skarbowej albo Szefa Krajowej Administracji Skarbowej – przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej;
- 6) komórek organizacyjnych urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych - przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

Oddział 2

Właściwość organów podatkowych

Art. 80. Organy podatkowe przestrzegają z urzędu swojej właściwości.

Art. 81. Właściwość rzeczową organów podatkowych ustala się według przepisów określających zakres ich działania.

Art. 82. § 1. Jeżeli przepisy prawa podatkowego nie stanowią inaczej, właściwość miejscową organów podatkowych ustala się według miejsca zamieszkania albo adresu siedziby zobowiązanego.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, właściwość miejscową organów podatkowych w sprawach niektórych zobowiązań podatkowych lub poszczególnych kategorii podatników, płatników lub inkasentów w sposób odmienny niż określony w § 1, uwzględniając w szczególności posiadanie miejsca zamieszkania lub siedziby za granicą, miejsce uzyskiwania dochodów oraz miejsce położenia przedmiotu opodatkowania.

Art. 83. Organem podatkowym właściwym miejscowo w sprawie orzeczenia o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej jest organ podatkowy właściwy dla podatnika, płatnika, inkasenta lub ich następcy prawnego.

Art. 84. § 1. Organem podatkowym właściwym miejscowo w sprawie praw i obowiązków podatnika, płatnika lub inkasenta, przejętych przez następcę prawnego, jest organ podatkowy właściwy dla następcy prawnego.

§ 2. Organem podatkowym właściwym miejscowo w sprawach następstwa prawnego spadkobierców oraz zapisobierców windykacyjnych jest organ właściwy ze względu na ostatnie miejsce zamieszkania spadkodawcy.

§ 3. Organem podatkowym właściwym miejscowo w sprawie następstwa prawnego spadkobierców oraz zapisobierców windykacyjnych, w przypadku praw i obowiązków w zakresie podatku od nieruchomości, podatku rolnego oraz podatku leśnego, jest samorządowy organ podatkowy właściwy ze względu na miejsce położenia przedmiotów opodatkowania spadkodawcy.

Art. 85. § 1. Jeżeli w trakcie roku podatkowego lub innego okresu rozliczeniowego nastąpi zdarzenie powodujące zmianę właściwości miejscowej organu podatkowego, organem podatkowym właściwym miejscowo za ten okres rozliczeniowy pozostaje ten organ podatkowy, który był właściwy w pierwszym dniu roku podatkowego lub innego okresu rozliczeniowego.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, przypadki, w których, w razie zmiany właściwości miejscowej w trakcie roku

podatkowego lub innego okresu rozliczeniowego, właściwym organem podatkowym jest organ inny niż wymieniony w § 1, uwzględniając w szczególności zmianę miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby podatnika.

Art. 86. § 1. Jeżeli po zakończeniu roku podatkowego lub innego okresu rozliczeniowego nastąpi zdarzenie powodujące zmianę właściwości miejscowej organu podatkowego, organem podatkowym właściwym miejscowo w sprawach dotyczących poprzednich lat podatkowych lub innych okresów rozliczeniowych jest organ właściwy po zaistnieniu tych zdarzeń, z zastrzeżeniem art. 87.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, przypadki, w których, w razie zmiany właściwości miejscowej po zakończeniu roku podatkowego lub innego okresu rozliczeniowego, właściwym organem podatkowym jest organ inny niż wymieniony w § 1, uwzględniając w szczególności zmianę miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby podatnika.

Art. 87. § 1. Organy podatkowe właściwe w dniu wszczęcia postępowania podatkowego lub kontroli podatkowej do określenia lub ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego pozostają właściwe we wszystkich sprawach związanych ze zobowiązaniem podatkowym, które jest przedmiotem postępowania podatkowego lub kontroli podatkowej, chociażby w trakcie postępowania lub kontroli nastąpiło zdarzenie powodujące zmianę właściwości.

§ 2. Jeżeli zdarzenie powodujące zmianę właściwości organu podatkowego nastąpiło po zakończeniu kontroli podatkowej, organem właściwym miejscowo w sprawie, której ta kontrola dotyczy, pozostaje organ właściwy w dniu wszczęcia kontroli podatkowej.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio:

- 1) w razie następstwa prawnego powodującego zmianę właściwości;
- 2) w sprawach, o których mowa w art. 133 § 4, art. 233 oraz art. 234;
- 3) w sprawach orzekania o odpowiedzialności osób trzecich.

Art. 88. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może, w celu usprawnienia i przyspieszenia kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego w pierwszej instancji, wyznaczyć, w drodze postanowienia, odpowiednio naczelnika urzędu skarbowego albo dyrektora izby administracji skarbowej jako właściwego do przeprowadzenia tych kontroli lub postępowań w sprawach dotyczących podatników pozostających w zakresie właściwości miejscowej różnych organów, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia

przestępstwa skarbowego lub konieczność zabezpieczenia dowodów jego popełnienia, z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. Dyrektor izby administracji skarbowej może, w celu usprawnienia i przyspieszenia kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego, wyznaczyć, w drodze postanowienia, podległego naczelnika urzędu skarbowego jako właściwego do przeprowadzenia tych kontroli lub postępowań w sprawach dotyczących podatników pozostających w zakresie właściwości miejscowej różnych nadzorowanych naczelników, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa skarbowego lub konieczność zabezpieczenia dowodów jego popełnienia.

§ 3. Wyznaczonym organem podatkowym może być wyłącznie organ właściwy przynajmniej dla jednego z podatników.

§ 4. W przypadku wyznaczenia organu po wszczęciu kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego wyznaczony organ podatkowy przejmuje kontrolę lub postępowanie do dalszego prowadzenia. Czynności podjęte w toku kontroli podatkowej oraz we wszczętym postępowaniu podatkowym pozostają w mocy.

§ 5. Postanowienie w sprawie wyznaczenia organu podatkowego określa podatnika, dla którego został wyznaczony organ podatkowy, oraz zakres spraw tego podatnika objętych właściwością wyznaczonego organu podatkowego.

§ 6. Postanowienie w sprawie wyznaczenia organu podatkowego doręcza się podatnikowi, dla którego został wyznaczony organ podatkowy, wyznaczonemu organowi podatkowemu oraz organom podatkowym właściwym uprzednio, a w przypadku, o którym mowa w § 1, także dyrektorom izb administracji skarbowej.

Art. 89. § 1. Naczelnik urzędu skarbowego może przekazać do dalszego prowadzenia przez naczelnika urzędu celno-skarbowego postępowanie podatkowe w drodze postanowienia, po wyrażeniu uprzednio zgody przez ten organ podatkowy.

§ 2. Postanowienie, o którym mowa w § 1, powinno zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie postępowania podatkowego, którego przejęcie dotyczy;
- 2) uzasadnienie,
- 3) wskazanie naczelnika urzędu celno-skarbowego właściwego na dzień wszczęcia przejmowanego postępowania podatkowego.

§ 3. Czynności podjęte we wszczętym postępowaniu podatkowym pozostają w mocy.

§ 4. Postanowienie o przekazaniu sprawy doręcza się stronie, właściwemu naczelnikowi urzędu celno-skarbowego oraz dyrektorowi izby administracji skarbowej nadzorującemu naczelnika urzędu skarbowego.

Art. 90. § 1. Spory o właściwość rozstrzyga:

- 1) między naczelnikami urzędów skarbowych działających na obszarze właściwości miejscowej tego samego dyrektora izby administracji skarbowej – dyrektor tej izby administracji skarbowej;
- 2) między naczelnikami urzędów skarbowych działających na obszarze właściwości miejscowych różnych dyrektorów izb administracji skarbowych – Szef Krajowej Administracji Skarbowej;
- 3) między naczelnikami urzędów celno-skarbowych – Szef Krajowej Administracji Skarbowej;
- 4) między naczelnikami urzędów skarbowych a naczelnikami urzędów celno-skarbowych – Szef Krajowej Administracji Skarbowej;
- 5) między wójtem, burmistrzem (prezydentem miasta), starostą albo marszałkiem województwa a naczelnikiem urzędu skarbowego lub naczelnikiem urzędu celno-skarbowego – sąd administracyjny;
- 6) między wójtami, burmistrzami (prezydentami miast) i starostami - wspólne dla nich samorządowe kolegium odwoławcze, a w razie braku takiego kolegium – sąd administracyjny;
- 7) między marszałkami województw – sąd administracyjny;
- 8) w pozostałych przypadkach – Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 2. Spór o właściwość rozstrzyga się, w drodze postanowienia, na wniosek organu będącego stroną sporu.

§ 3. W przypadkach, o których mowa w § 1 pkt 2-4, wniosek o rozstrzygnięcie sporu wnosi odpowiednio naczelnik urzędu skarbowego lub naczelnik urzędu celno-skarbowego za pośrednictwem właściwego dla niego dyrektora izby administracji skarbowej.

§ 4. Przy rozstrzyganiu sporów o właściwość pomiędzy organami podatkowymi a innymi organami administracji publicznej przepisy art. 22 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149 i 150) stosuje się odpowiednio.

Art. 91. Do czasu rozstrzygnięcia sporu o właściwość organ podatkowy, na którego obszarze działania nastąpiło wszczęcie postępowania podatkowego, podejmuje tylko te czynności, które są niezbędne ze względu na interes publiczny lub ważny interes strony.

ROZDZIAŁ 9

RADA DO SPRAW PRZECIWDZIAŁANIA UNIKANIU OPODATKOWANIA

Art. 92. Rada jest niezależnym organem, którego zadaniem jest opiniowanie zasadności zastosowania art. 35 w indywidualnych sprawach.

Art. 93. Radę powołuje minister właściwy do spraw finansów publicznych na czteroletnią kadencję. Rada działa do dnia powołania Rady kolejnej kadencji, nie dłużej jednak niż przez okres 6 miesięcy od dnia upływu kadencji.

Art. 94. § 1. W skład Rady wchodzi:

- 1) 2 osoby wskazane przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych;
- 2) 1 osoba wskazana przez Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego spośród sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w stanie spoczynku;
- 3) 2 osoby powołane spośród pracowników szkół wyższych, jednostek organizacyjnych Polskiej Akademii Nauk lub instytutów badawczych w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 736);
- 4) 1 osoba wskazana przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego jako przedstawiciel jednostek samorządu terytorialnego;
- 5) 1 osoba będąca doradcą podatkowym, wskazana przez Krajową Radę Doradców Podatkowych;
- 6) 1 osoba wskazana przez Ministra Sprawiedliwości;
- 7) 1 osoba wskazana przez Radę Dialogu Społecznego.

§ 2. Do Rady może być powołana osoba, która:

- 1) ma wiedzę, doświadczenie i autorytet w zakresie prawa podatkowego, systemu finansowego, rynków finansowych, obrotu gospodarczego lub międzynarodowego prawa gospodarczego dające rękojmię prawidłowej realizacji zadań Rady;
- 2) posiada obywatelstwo polskie;
- 3) korzysta z pełni praw publicznych;
- 4) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
- 5) nie była prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe.

§ 3. Podmiot wskazujący członka Rady ocenia spełnianie przez niego przesłanki określonej w § 2 pkt 1.

§ 4. Przed powołaniem w skład Rady osoba powoływana składa oświadczenie o spełnieniu przesłanek, o których mowa w § 2 pkt 2–5.

Art. 95. § 1. Przed upływem kadencji członkostwo w Radzie wygasa w razie śmierci członka, rezygnacji z członkostwa w Radzie lub zaprzestania spełniania przez członka którejkolwiek z przesłanek, o których mowa w art. 94 § 2 pkt 2–5. Wygaśnięcie członkostwa stwierdza minister właściwy do spraw finansów publicznych.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych na wniosek przewodniczącego Rady może odwołać członka Rady w razie nieusprawiedliwionego niewykonywania przez niego obowiązków lub nienależytego ich wykonywania, w szczególności przyczynienia się do uchybienia terminowi wydania opinii na wniosek strony, lub trwałej niemożności wykonywania obowiązków. Odwołanie przewodniczącego Rady nie wymaga wniosku, o którym mowa w zdaniu pierwszym.

Art. 96. § 1. Wygaśnięcie członkostwa w Radzie lub odwołanie członka Rady nie wstrzymuje jej prac, chyba że skład Rady uległ zmniejszeniu o więcej niż 2 członków.

§ 2. Osoba powołana w miejsce członka Rady, którego członkostwo ustało wskutek odwołania lub wygasło, pełni funkcję do upływu kadencji Rady.

Art. 97. § 1. Rada wybiera przewodniczącego spośród swoich członków w głosowaniu tajnym, zwykłą większością głosów, w obecności co najmniej połowy składu Rady, na pierwszym posiedzeniu zwołanym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, odbywającym się nie później niż w terminie miesiąca od dnia powołania Rady.

§ 2. Jeżeli przewodniczący nie zostanie wybrany na pierwszym posiedzeniu, wybiera go minister właściwy do spraw finansów publicznych.

§ 3. Przewodniczący pełni funkcję do końca kadencji Rady. W razie złożenia przez niego rezygnacji z funkcji przewodniczącego, wygaśnięcia jego członkostwa lub jego odwołania, stosuje się odpowiednio tryb wyboru przewodniczącego określony w § 1, z tym że minister właściwy do spraw finansów publicznych zwołuje posiedzenie Rady tylko w przypadku, gdy nie zostało ono zwołane przez dotychczasowego przewodniczącego w okresie pełnienia przez niego funkcji.

Art. 98. § 1. Przewodniczący Rady:

- 1) kieruje jej pracami;

- 2) zwołuje posiedzenia Rady;
- 3) wyznacza członków Rady, których zadaniem jest sporządzenie projektu uzasadnienia opinii Rady co do zasadności zastosowania art. 35 w indywidualnej sprawie;
- 4) informuje ministra właściwego do spraw finansów publicznych o każdym przypadku uchybienia przez Radę terminowi określonym w art. 575 § 5, podając przyczyny tego uchybienia oraz wskazując członków Rady, którzy się do tego przyczynili.

§ 2. Stanowisko co do zasadności zastosowania art. 35 w indywidualnej sprawie Rada przyjmuje na posiedzeniu bezwzględną większością głosów w obecności co najmniej połowy składu Rady.

§ 3. Szczegółowy tryb pracy Rady określa regulamin uchwalony przez nią zwykłą większością głosów w obecności co najmniej połowy składu Rady.

§ 4. Obsługę prac Rady zapewnia minister właściwy do spraw finansów publicznych. Wydatki związane z działaniem Rady są pokrywane z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw finansów publicznych.

§ 5. Sekretarz Rady jest powoływany przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych spośród pracowników komórek organizacyjnych urzędu obsługującego tego ministra.

§ 6. Do zadań sekretarza Rady należy organizacja posiedzeń Rady, w szczególności zapewnienie obsługi finansowej związanej z funkcjonowaniem Rady oraz sprawowanie obsługi administracyjno-biurowej Rady.

§ 7. Sekretarz może uczestniczyć w posiedzeniach Rady bez prawa głosu.

Art. 99. Opinie Rady, po usunięciu danych identyfikujących stronę oraz inne podmioty wskazane w jej treści, są niezwłocznie zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Art. 100. Do wyłączenia członków Rady w zakresie wydawania opinii w poszczególnych sprawach stosuje się odpowiednio przepisy art. 102 § 1 i 2.

Art. 101. § 1. Przewodniczącemu oraz sekretarzowi Rady przysługuje wynagrodzenie za każdy miesiąc, w którym odbyło się posiedzenie Rady.

§ 2. Członkom Rady przysługuje:

- 1) wynagrodzenie za udział w pracach Rady, w tym za sporządzenie projektu uzasadnienia stanowiska zawartego w opinii, z zastrzeżeniem § 3, przy czym sposób podziału

wynagrodzenia za sporządzenie projektu uzasadnienia stanowiska zawartego w opinii między członków Rady wskazuje przewodniczący Rady;

- 2) zwrot kosztów podróży i noclegów obejmujący świadczenia przewidziane w przepisach o należnościach przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju, w tym diety i ryczałty.

§ 3. W przypadku wydania opinii z uchybieniem terminu określonego w art. 575 § 5 członkowi Rady, który przyczynił się do uchybienia temu terminowi, nie przysługuje wynagrodzenie za sporządzenie projektu uzasadnienia stanowiska zawartego w opinii.

§ 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość:
 - a) wynagrodzenia przysługującego: przewodniczącemu Rady, sekretarzowi Rady oraz członkom Rady za uczestniczenie w posiedzeniach Rady, biorąc pod uwagę zakres ich obowiązków,
 - b) łącznego wynagrodzenia przysługującego członkom Rady za sporządzenie projektu uzasadnienia stanowiska zawartego w opinii w indywidualnej sprawie, uwzględniając szacunkowo nakład pracy niezbędny do przygotowania projektu uzasadnienia opinii, a także mając na uwadze, aby wysokość tego wynagrodzenia nie przekraczała dwukrotności kwoty bazowej dla członków korpusu służby cywilnej, której wysokość, ustaloną według odrębnych przepisów, określa ustawa budżetowa;
- 2) warunki i tryb zwrotu kosztów podróży i noclegów przysługujących członkom Rady w związku z poniesieniem tych kosztów w ramach udziału w pracach Rady oraz sposób obliczania wysokości albo maksymalną kwotę tego zwrotu, biorąc pod uwagę racjonalność ponoszonych kosztów podróży i noclegów.

ROZDZIAŁ 10

WYŁĄCZENIE PRACOWNIKA ORAZ ORGANU PODATKOWEGO

Art. 102. § 1 Pracownik, z zastrzeżeniem art. 103, podlega wyłączeniu od udziału w postępowaniu w sprawach dotyczących zobowiązań podatkowych oraz innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego, w których:

- 1) jest zobowiązanym lub zainteresowanym;

- 2) pozostaje z zobowiązanym lub zainteresowanym w takim stosunku prawnym, że rozstrzygnięcie sprawy może mieć wpływ na jego prawa lub obowiązki;
- 3) zobowiązanym lub zainteresowanym jest jego małżonek, rodzeństwo, wstępny, zstępny albo powinowaty do drugiego stopnia;
- 4) zobowiązanym lub zainteresowanym jest osoba związana z pracownikiem z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli;
- 5) był świadkiem lub biegłym, był lub jest przedstawicielem zobowiązanego lub zainteresowanego albo przedstawicielem zobowiązanego lub zainteresowanego jest jedna z osób wymienionych w pkt 3 i 4;
- 6) brał udział w wydaniu zaskarżonej decyzji;
- 7) zaistniały okoliczności, w związku z którymi wszczęto przeciw niemu postępowanie służbowe, dyscyplinarne lub karne;
- 8) zobowiązanym lub zainteresowanym jest osoba pozostająca wobec niego w stosunku nadrzędności służbowej.

§ 2. Przyczyny wyłączenia od załatwienia sprawy trwają także po ustaniu małżeństwa, przysposobienia, opieki lub kurateli.

§ 3. Przepis § 1 stosuje się także w przypadku, gdy małżonek, rodzeństwo, wstępny, zstępny, powinowaty do drugiego stopnia lub osoby związane z pracownikiem z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli pozostają z zobowiązanym lub zainteresowanym w takim stosunku prawnym, że rozstrzygnięcie sprawy może mieć wpływ na ich prawa lub obowiązki.

§ 4. Bezpośredni przełożony pracownika jest obowiązany na jego żądanie lub na żądanie zobowiązanego lub zainteresowanego albo z urzędu wyłączyć go od udziału w postępowaniu, jeżeli zostanie uprawdopodobnione istnienie okoliczności niewymienionych w § 1, które mogą wywołać wątpliwości co do bezstronności pracownika.

§ 5. W przypadku, gdy przesłanki wyłączenia zaistnieją po wszczęciu postępowania lub w trakcie załatwiania sprawy wyłączony pracownik powinien podejmować tylko czynności niecierpiące zwłoki ze względu na interes publiczny lub ważny interes zobowiązanego lub zainteresowanego.

§ 6. Wyłączenie pracownika albo odmowa jego wyłączenia następuje w drodze postanowienia.

§ 7. Przepisy § 1–6 nie obejmują osoby piastującej funkcję ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

Art. 103. § 1. W przypadku, gdy wyłączenie, o którym mowa w art. 102, dotyczy:

- 1) osoby piastującej funkcję organu podatkowego lub osób pozostających z tą osobą w stosunkach określonych w art. 102 § 1 pkt 2–4,
- 2) zastępcy osoby, o której mowa w pkt 1, lub osób pozostających z tym zastępcą w stosunkach określonych w art. 102 § 1 pkt 2–4,
- 3) osoby piastującej funkcję organu podatkowego wyższego stopnia, zastępcy tej osoby lub osób pozostających z jedną z tych osób w stosunkach określonych w art. 102 § 1 pkt 2–4,
- 4) prezesa samorządowego kolegium odwoławczego lub osób pozostających z nim w stosunkach określonych w art. 102 § 1 pkt 2–4

– wyłączeniu od załatwiania spraw dotyczących zobowiązań podatkowych lub innych spraw normowanych przepisami prawa podatkowego podlega organ podatkowy.

§ 2. Do wyłączenia organu podatkowego przepisy art. 102 § 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

Art. 104. § 1. W przypadku wyłączenia pracownika, osoba piastująca funkcję organu podatkowego wyznacza innego pracownika do prowadzenia i załatwienia sprawy.

§ 2. W przypadku wyłączenia organu podatkowego sprawę załatwia:

- 1) organ podatkowy wyższego stopnia nad organem załatwiającym sprawę – w okolicznościach przewidzianych w art. 103 § 1 pkt 1 i 2;
- 2) organ podatkowy wyższego stopnia nad organem podatkowym bezpośrednio wyższego stopnia nad organem podatkowym, który podlega wyłączeniu – w okolicznościach przewidzianych w art. 103 § 1 pkt 3.

§ 3. Organ podatkowy wyższego stopnia wyznacza do załatwienia sprawy inny podległy sobie organ podatkowy.

§ 4. Jeżeli wskutek wyłączenia pracowników organu podatkowego organ ten stał się niezdolny do załatwienia sprawy, przepis § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Wyznaczenie pracownika do prowadzenia i załatwienia sprawy, o którym mowa w § 1, a także wyznaczenie organu podatkowego właściwego do załatwienia sprawy, o którym mowa w § 3 i 4, następuje w drodze postanowienia.

Art. 105. § 1. O wyłączeniu członka samorządowego kolegium odwoławczego, w tym w przypadkach określonych w art. 102 § 4, postanawia prezes samorządowego kolegium

odwoławczego na wniosek zobowiązanego lub zainteresowanego, członka samorządowego kolegium odwoławczego albo z urzędu.

§ 2. Wyłączenie członka samorządowego kolegium odwoławczego albo odmowa jego wyłączenia następuje w drodze postanowienia.

§ 3. Jeżeli samorządowe kolegium odwoławcze wskutek wyłączenia jego członków nie może załatwić sprawy z braku pełnego składu orzekającego, albo w przypadku, o którym mowa w art. 103 § 1 pkt 4, Prezes Rady Ministrów, w drodze postanowienia, wyznacza do prowadzenia i załatwienia sprawy inne samorządowe kolegium odwoławcze.

ROZDZIAŁ 11

TAJEMNICA SKARBOWA

Art. 106. § 1. Indywidualne dane zawarte w deklaracjach lub innych dokumentach składanych przez zobowiązanych oraz dokumentach składanych przez zainteresowanych objęte są tajemnicą skarbową.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do danych zawartych w:

- 1) informacjach podatkowych przekazywanych organom podatkowym przez podmioty inne niż wymienione w § 1, w szczególności wymienione w aktach dokumentujących kontrolę, o której mowa w rozdziale 9 działu III ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2017 r. poz. 648 oraz z 2018 r. poz. 723);
- 2) informacjach uzyskanych przez organy Krajowej Administracji Skarbowej z banków i instytucji finansowych oraz innych źródeł niż wymienione w § 1 lub § 2 pkt 1;
- 3) dokumentacji rachunkowej organu podatkowego;
- 4) aktach kontroli celno-skarbowej i aktach postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe;
- 5) aktach spraw podatkowych dokumentujących postępowania podatkowe, o których mowa w dziale III;
- 6) aktach spraw podatkowych dokumentujących postępowania szczególne, o których mowa w dziale IV;
- 7) aktach spraw Rady;
- 8) informacjach o wynikach analizy ryzyka, o której mowa w art. 642 oraz innych informacjach i dokumentach, o których mowa w rozdziale 10 działu IV.

§ 3. Przepisów § 1 i 2 nie stosuje się do udostępnienia kontrahentowi podatnika prowadzącego działalność gospodarczą informacji o:

- 1) niezłożeniu lub złożeniu przez podatnika deklaracji lub innych dokumentów, do których złożenia był obowiązany na podstawie przepisów ustaw podatkowych;
- 2) nieuwjęciu lub ujęciu przez podatnika w złożonej deklaracji lub innych dokumentach zdarzeń, do których ujęcia był obowiązany na podstawie przepisów ustaw podatkowych;
- 3) zaleganiu lub niezaleganiu przez podatnika w podatkach wynikających z deklaracji lub innych dokumentów składanych na podstawie ustaw podatkowych.

– pod warunkiem, że podatnik wyraził pisemną zgodę na udzielenie tych informacji.

§ 4. Zgodę kontrahent podatnika powinien przedstawić wraz z wnioskiem o udzielenie informacji. W braku pisemnej zgody, organ podatkowy wydaje postanowienie o odmowie udzielenia informacji.

§ 5. Przepis § 1 stosuje się również do danych zgromadzonych w Centralnym Rejestrze Podmiotów – Krajowej Ewidencji Podatników, zwanym dalej „CRP KEP”, oraz zawartych w dokumentacji, o której mowa w art. 504, z zastrzeżeniem § 6.

§ 6. Tajemnicą skarbową nie są objęte dane Krajowego Rejestru Sądowego, numer identyfikacji podatkowej, zwany dalej „NIP”, numer identyfikacyjny REGON, numer rachunku, o którym mowa w art. 105b ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1221, 2491 oraz z 2018 r. poz. 62, 86 i 650), oraz informacje przekazane na podstawie art. 496 § 4 i 5 przez CRP KEP, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego do krajowego rejestru urzędowego podmiotów gospodarki narodowej. W przypadku osób fizycznych wpisanych do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, zwanej dalej „CEIDG” i wykonujących działalność gospodarczą nie są objęte tajemnicą skarbową dane: NIP, numer identyfikacyjny REGON, nazwa (firma), adresy, pod którymi wykonywana jest działalność gospodarcza, w tym adres głównego miejsca wykonywania działalności oraz przedmiot wykonywanej działalności określony według obowiązujących standardów klasyfikacyjnych.

Art. 107. § 1. Do przestrzegania tajemnicy skarbowej są obowiązani:

- 1) minister właściwy do spraw finansów publicznych, sekretarze stanu i podsekretarze stanu wykonujący zadania w ministerstwie finansów;
- 2) Szef Krajowej Administracji Skarbowej i jego zastępcy;
- 3) pracownicy organów, o których mowa w pkt 1, 2 i 4;

- 4) samorządowe organy podatkowe oraz członkowie samorządowych kolegiów odwoławczych;
- 5) osoby odbywające staż, praktykę zawodową lub studencką w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub inny organ podatkowy;
- 6) osoby wykonujące na rzecz organu podatkowego czynności na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło;
- 7) przedstawiciele obcej władzy przebywający w siedzibach organów podatkowych, obecni w toku postępowania podatkowego lub obecni w toku czynności kontrolnych, w związku z wymianą informacji podatkowych z innymi państwami;
- 8) mediatorzy w związku z prowadzoną mediacją;
- 9) sekretarz Rady i członkowie Rady w związku z postępowaniem, o którym mowa w rozdziale 5 działu IV.

§ 2. Do przestrzegania tajemnicy skarbowej w zakresie, o którym mowa w art. 106 § 5 obowiązane są także:

- 1) podmioty określone w § 1;
- 2) osoby zatrudnione w organach pośredniczących w składaniu zgłoszeń identyfikacyjnych i aktualizacyjnych, a także osoby wykonujące na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło, na rzecz tego organu pośredniczącego, czynności w składaniu tych zgłoszeń.

§ 3. Osoby zobowiązane do przestrzegania tajemnicy skarbowej składają na piśmie przyrzeczenie następującej treści:

„Przyrzekam, że będę przestrzegał tajemnicy skarbowej. Oświadczam, że znane mi są przepisy o odpowiedzialności karnej za ujawnienie tajemnicy skarbowej.”

§ 4. Osoby, o których mowa w § 3, nie składają przyrzeczenia, jeżeli obejmując funkcje, o których mowa w § 1 i 2, złożyli przyrzeczenie o obowiązku przestrzegania tajemnicy prawnie chronionej.

§ 5. Zachowanie tajemnicy skarbowej obowiązuje również po odwołaniu ze stanowiska, ustaniu zatrudnienia, zakończeniu stażu lub praktyki, rozwiązaniu albo wygaśnięciu umowy zlecenia lub umowy o dzieło, ustaniu członkostwa w Radzie, zakończeniu pełnienia funkcji mediatora.

§ 6. Do przestrzegania tajemnicy skarbowej obowiązane są również inne osoby, którym udostępniono informacje objęte tajemnicą skarbową, chyba że na ich ujawnienie zezwala przepis prawa.

§ 7. Organ podatkowy, na wniosek zobowiązanego lub zainteresowanego, udostępnia dane ich dotyczące, w zakresie, o którym mowa w art. 106 § 1.

§ 8. Przepisów § 5 i 6 nie stosuje się do osób, których dotyczą informacje objęte tajemnicą skarbową.

Art. 108. W toku postępowania podatkowego dostęp do informacji pochodzących z banku lub innej instytucji finansowej, a także do informacji uzyskanych z banku lub innej instytucji finansowej mających siedzibę na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, przysługuje:

- 1) pracownikowi załatwiającemu sprawę podatkową, jego przełożonemu, mediatorowi, naczelnikowi urzędu skarbowego, naczelnikowi urzędu celno-skarbowego, dyrektorowi izby administracji skarbowej oraz Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej;
- 2) pracownikowi załatwiającemu sprawę podatkową, jego przełożonemu oraz organom, o których mowa w art. 5 i art. 9 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, właściwym w zakresie wymiany informacji podatkowych.

Art. 109. § 1. W toku postępowania w sprawie zawarcia porozumień w sprawie ustalenia cen transakcyjnych, o których mowa w rozdziale 4 działu IV, dostęp do informacji przekazanych przez przedsiębiorców w tym postępowaniu przysługuje pracownikowi załatwiającemu sprawę podatkową, jego przełożonemu, pracownikowi przeprowadzającemu kontrolę, o której mowa w art. 604 § 4, jego przełożonemu oraz Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 2. W toku kontroli, o której mowa w rozdziale 9 działu III ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, dostęp do akt przysługuje pracownikowi załatwiającemu sprawę podatkową, jego przełożonemu oraz organowi przeprowadzającemu tę kontrolę.

Art. 110. § 1. W postępowaniach, o których mowa w dziale III i IV, dostęp do akt sprawy podatkowej i informacji zebranych przez organy podatkowe lub przekazanych przez przedsiębiorców w tych postępowaniach, stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2018 r. poz. 419), przysługuje wyłącznie mediatorowi, pracownikowi załatwiającemu sprawę podatkową, jego przełożonemu oraz Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, Radzie, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, w przypadku

gdy przedsiębiorca w żądaniu udowodnił, że przekazane przez niego informacje i ich zakres stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli przedsiębiorca nie udowodnił, że przekazane przez niego organowi podatkowemu informacje i ich zakres stanowią tajemnicę przedsiębiorstwa. W tym przypadku organ podatkowy wydaje postanowienie o odmowie uznania tych informacji, w podanym przez przedsiębiorcę zakresie za stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa.

§ 3. Na postanowienie, o którym mowa w § 2 zainteresowanemu służy zażalenie. Wobec zobowiązanego art. 439 stosuje się odpowiednio.

Art. 111. § 1. Akta spraw podatkowych zawierające informacje:

- 1) pochodzące z banków lub spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, z wyłączeniem informacji, o których mowa w art. 283 § 4, oraz z innych instytucji finansowych;
- 2) określone w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, uzyskane od obcych państw, pochodzące z banków oraz innych instytucji finansowych;
- 3) uzyskane w postępowaniu w sprawach, o których mowa w rozdziale 4 działu IV – przechowuje się z zachowaniem zasad określonych dla informacji niejawnych o klauzuli „zastrzeżone”.

§ 2. Informacje, o których mowa w § 1 po ich wykorzystaniu są wyłączane z akt spraw podatkowych i przechowywane w sposób zapewniający ochronę przewidzianą dla informacji niejawnych o klauzuli tajności „zastrzeżone”, określoną w przepisach ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 412, 650, 1000 i 1023). Adnotacji o wyłączeniu dokonuje się w aktach sprawy.

§ 3. Ponowne włączenie do akt sprawy podatkowej informacji, o których mowa w § 1, następuje wyłącznie w przypadkach określonych w art. 112 i 113.

Art. 112. § 1. Akta spraw podatkowych, w tym akta zawierające informacje wymienione w art. 371 naczelnicy urzędów skarbowych, naczelnicy urzędów celno-skarbowych oraz dyrektorzy izb administracji skarbowej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej udostępniają sobie wzajemnie w celu realizacji zadań ustawowych, a także na żądanie wyłącznie:

- 1) ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych, Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektorowi izby administracji skarbowej – w toku postępowania podatkowego, postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe, w sprawach rozpoznawania, wykrywania i zwalczania przestępstw określonych w art. 2 ust. 1 pkt 15 i 16 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, kontroli podatkowej lub kontroli celno-skarbowej, procedury wzajemnego porozumiewania się, procedury arbitrażowej prowadzonej na podstawie ratyfikowanej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczypospolita Polska;
- 2) innym naczelnikom urzędów skarbowych lub naczelnikom urzędów celno-skarbowych – w związku z wszczętym postępowaniem podatkowym, postępowaniem w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe, kontrolą podatkową lub kontrolą celno-skarbową – w związku z postępowaniem przejętym w trybie art. 88;
- 3) Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej – zgodnie z przepisami o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
- 4) sądom lub prokuratorowi – w związku z wszczęciem postępowania lub toczącym się postępowaniem;
- 5) Rzecznikowi Praw Obywatelskich – w związku z jego udziałem w postępowaniu przed sądem administracyjnym;
- 6) Rzecznikowi Praw Podatnika w celu realizacji jego zadań ustawowych;
- 7) Prokuratorowi Generalnemu – na wniosek właściwego prokuratora:
 - a) w przypadkach określonych w rozdziale 14 działu IV,
 - b) w związku z udziałem prokuratora w postępowaniu przed sądem administracyjnym;
- 8) Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Służbie Wywiadu Wojskowego, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Policji, Żandarmerii Wojskowej, Straży Granicznej, Służbie Więziennej, Służbie Ochrony Państwa i ich posiadającym pisemne upoważnienie funkcjonariuszom

lub żołnierzom w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych;

- 9) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu w zakresie niezbędnym do:
- a) przeprowadzenia czynności kontrolnych określonych w rozdziale 4 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1993 oraz z 2018 r. poz. 138, 650 i 730),
 - b) realizacji czynności operacyjno-rozpoznawczych i analityczno-informacyjnych, jeżeli mają związek z wyłudzeniem skarbowym w rozumieniu art. 637 pkt 9 lub przestępstwem, o którym mowa w art. 231 lub 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204 oraz z 2018 r. poz. 20, 305 i 663)

– na zasadach i w trybie określonych w art. 22a ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym.

§ 2. W przypadkach określonych w § 1 pkt 1 lub 2 przepis art. 108 stosuje się odpowiednio.

§ 3. W przypadkach, o których mowa w § 1, akta spraw podatkowych są oznaczane klauzulą „tajemnica skarbowa”, a ich przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone”.

§ 4. Naczelnicy urzędów skarbowych oraz naczelnicy urzędów celno-skarbowych udostępniają na żądanie Najwyższej Izbie Kontroli, w związku z toczącym się postępowaniem kontrolnym, akta spraw, o których mowa w § 1, po wyłączeniu z nich informacji wymienionych w art. 371, chyba że informacje takie zostały uprzednio udostępnione Najwyższej Izbie Kontroli na podstawie odrębnych przepisów.

§ 5. Naczelnicy urzędów skarbowych udostępniają na żądanie Państwowej Komisji Wyborczej, w związku z badaniem sprawozdania komitetu wyborczego, informację, o której mowa w art. 34 ust. 1, lub sprawozdania, o którym mowa w art. 38 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 580) lub akta spraw, o których mowa w § 1.

§ 6. Akta spraw podatkowych zawierające informacje stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa, o której mowa w art. 110 § 1 naczelnicy urzędów skarbowych, naczelnicy urzędów celno-skarbowych, dyrektorzy izb administracji skarbowej udostępniają sobie wzajemnie, a także Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Policji, Żandarmerii Wojskowej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i ich posiadającym upoważnienie funkcjonariuszom lub żołnierzom, jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom, ich

wykrycia, ustalenia sprawców i uzyskania dowodów albo ujawnienia mienia zagrożonego przypadkiem.

Art. 113. § 1. Informacje podatkowe, o których mowa w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, uzyskane od państw członkowskich Unii Europejskiej lub akta spraw podatkowych zawierające takie informacje są udostępniane organom wymienionym w art. 112 oraz innym niż wymienione w tym przepisie organom podatkowym, gdy toczące się przed tym organem postępowanie lub czynności wykonywane przez ten organ są związane z prawidłowym określaniem podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania podatkowego lub wymiarem innych należności, których dochodzenie, zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jest możliwe na wniosek obcego państwa.

§ 2. Udostępnienie informacji podatkowych i akt, o których mowa w § 1, następuje z uwzględnieniem umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska oraz innych umów międzynarodowych, których stroną jest Unia Europejska.

§ 3. Udostępnienie informacji dla celów innych niż wymienione § 1 wymaga uzyskania zgody obcego państwa, od którego otrzymano informacje.

§ 4. Przepis art. 112 § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 114. § 1. Akta spraw podatkowych lub informacje wynikające z tych akt uzyskane w sprawach, o których mowa w przepisach rozdziału 4 i 6 działu IV, a także akta spraw podatkowych zawierające tajemnicę przedsiębiorstwa, o których mowa w art. 110 § 1, są udostępniane wyłącznie organom wymienionym w art. 112 § 1 pkt 1 i 3–9 i § 6 oraz na zasadach określonych w tym przepisie.

§ 2. Dane, informacje i dokumenty, o których mowa w rozdziale 10 działu IV, w tym zawierające dane stanowiące tajemnicę bankową lub tajemnicę zawodową, Szef Krajowej Administracji Skarbowej udostępnia wyłącznie:

- 1) organom Krajowej Administracji Skarbowej – w celu realizacji ich zadań ustawowych;
- 2) Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej – zgodnie z przepisami o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
- 3) organom wymienionym w art. 112 – na zasadach określonych w tym przepisie.

Art. 115. Akta spraw podatkowych niezawierające informacji, o których mowa w art. 371, organy podatkowe udostępniają:

- 1) ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych – w celu realizacji zadań ustawowych;
- 2) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej i naczelnikowi urzędu celno-skarbowego – w celu realizacji zadań ustawowych;
- 3) Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej w przypadku, o którym mowa w art. 22 ust. 1 pkt 3b ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej;
- 4) organom celnym i innym organom podatkowym – w celu realizacji zadań ustawowych;
- 5) Najwyższej Izbie Kontroli – w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o Najwyższej Izbie Kontroli;
- 6) sędziom, prokuratorowi, a także upoważnionym pisemnie przez prokuratora funkcjonariuszom Policji lub Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Straży Granicznej lub Centralnego Biura Antykorupcyjnego – w związku z toczącym się postępowaniem;
- 7) Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Służbie Wywiadu Wojskowego, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Policji, Żandarmerii Wojskowej, Straży Granicznej, Służbie Więziennej, Służbie Ochrony Państwa i ich posiadającym pisemne upoważnienie funkcjonariuszom lub żołnierzom w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych;
- 8) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Policji, Żandarmerii Wojskowej, Straży Granicznej i ich posiadającym pisemne upoważnienie funkcjonariuszom lub żołnierzom, jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom lub ich wykrycia, ustalenia sprawców i uzyskania dowodów albo ujawnienia mienia zagrożonego przypadkiem;
- 9) biegłym powołanym w toku czynności sprawdzających, kontroli podatkowej lub kontroli celno-skarbowej, postępowania podatkowego, a także postępowania o ustalenie wartości rzeczy lub praw majątkowych – w zakresie określonym przez organ podatkowy;
- 10) wojewodzie i Szefowi Urzędu do Spraw Cudzoziemców – w zakresie prowadzonych postępowań dotyczących legalizacji pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

- 11) Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej – w związku z prowadzonym postępowaniem oraz wydawaniem opinii prawnej;
- 12) Przewodniczącemu Komisji Nadzoru Finansowego – w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego na podstawie ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 621, 650 i 685);
- 13) organom właściwym w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych – w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia czynności sprawdzających i postępowania na podstawie przepisów o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych;
- 14) Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki – w zakresie niezbędnym do udzielania lub cofania koncesji;
- 15) organom nadzoru górniczego – w celu weryfikacji pomiaru urobku rudy miedzi, wydobytego gazu ziemnego oraz wydobytej ropy naftowej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 marca 2012 r. o podatku od wydobycia niektórych kopalin (Dz. U. z 2018 r. poz. 228);
- 16) innym organom – w przypadkach i na zasadach określonych w odrębnych ustawach oraz ratyfikowanych umowach międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska.

Art. 116. Dane z akt spraw podatkowych Szef Krajowej Administracji Skarbowej może udostępniać za pośrednictwem systemu teleinformatycznego organom, o których mowa w art. 112 §1 i art. 115, jeżeli dane te znajdują się w Centralnym Rejestrze Danych Podatkowych.

Art. 117. § 1. Organy podatkowe udostępniają informacje zawarte w aktach spraw podatkowych, z wyłączeniem informacji określonych w art. 371, organom i osobom wymienionym w art. 115.

§ 2. Organy podatkowe udostępniają informacje wynikające z akt spraw podatkowych w zakresie i na zasadach określonych w odrębnych ustawach oraz ratyfikowanych umowach międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska.

§ 3. Informacje zawarte w aktach spraw podatkowych udostępniane są również:

- 1) Kancelarii Prezesa Rady Ministrów – w celu realizacji zadań określonych w ustawie z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 570);

- 2) powiatowym oraz wojewódzkim urządowi pracy – w celu realizacji ich zadań ustawowych;
- 3) jednostkom organizacyjnym Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego – w celu realizacji ich zadań ustawowych;
- 4) ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych – w celu realizacji zadań określonych w przepisach o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców;
- 5) Szefowi Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych – w celu realizacji jego zadań ustawowych;
- 6) komornikom sądowym – w związku z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym lub zabezpieczającym albo wykonywaniem postanowienia o zabezpieczeniu spadku lub ze sporządzaniem spisu inwentarza oraz administracyjnym organom egzekucyjnym – w związku z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym lub zabezpieczającym;
- 7) upoważnionemu przez samorządowy organ podatkowy kierownikowi jednostki organizacyjnej samorządu terytorialnego niemającej osobowości prawnej oraz upoważnionemu pracownikowi tej jednostki, do wykonywania w jego imieniu praw i obowiązków wierzyciela na podstawie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji – w zakresie niezbędnym do wszczęcia i prowadzenia postępowania egzekucyjnego lub zabezpieczającego;
- 8) wójtom, burmistrzom, prezydentom miast lub wojewodom – w zakresie prowadzonych postępowań o przyznanie świadczeń rodzinnych, zasiłków dla opiekunów, świadczeń pieniężnych wypłaconych w przypadku bezskuteczności egzekucji alimentów lub świadczenia wychowawczego;
- 9) ośrodkom pomocy społecznej i powiatowym centrom pomocy rodzinie – w zakresie prowadzonych postępowań o świadczenia z pomocy społecznej;
- 10) służbom statystyki publicznej – w zakresie wynikającym z programu badań statystycznych;
- 11) instytucjom zajmującym się obsługą, kontrolą lub audytem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub środków niepodlegających zwrotowi, pochodzących z innych źródeł zagranicznych;
- 12) organizacjom pożytku publicznego – w zakresie i na zasadach określonych w ustawach podatkowych;
- 13) akredytowanym agencjom płatniczym realizującym zadania w ramach Wspólnej Polityki Rolnej;

14) organom Państwowej Inspekcji Farmaceutycznej – w celu realizacji jej zadań ustawowych.

§ 4. Informacje o numerach rachunków bankowych posiadanych przez podatników mogą być udostępniane:

- 1) Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych i Kasie Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego – w związku z prowadzonym postępowaniem dotyczącym wymiaru i poboru należności z tytułu ubezpieczeń społecznych;
- 2) komornikom sądowym i administracyjnym organom egzekucyjnym – w związku z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym i zabezpieczającym;
- 3) wójtom, burmistrzom, prezydentom miast lub wojewodom – w zakresie prowadzonych postępowań o przyznanie świadczeń rodzinnych, zasiłków dla opiekunów, świadczeń pieniężnych wypłaconych w przypadku bezskuteczności egzekucji alimentów lub świadczenia wychowawczego.

§ 5. Komornicy sądowi są obowiązani do uiszczenia opłaty na rachunek organu podatkowego za udostępnienie informacji, o których mowa w § 3 pkt 6 oraz w § 4 pkt 2, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

§ 6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wysokość opłaty uiszczanej na rachunek organu podatkowego za udostępnienie informacji komornikom sądowym, uwzględniając postać udostępnienia informacji oraz ponoszone przez organy podatkowe koszty związane z udostępnieniem informacji;
- 2) tryb pobierania oraz sposób uiszczania opłaty przez komorników sądowych za udostępnienie informacji, uwzględniając organizację czynności związanych z poborem opłaty i formą jej zapłaty.

Art. 118. § 1. Dane zgromadzone w CRP KEP Szef Krajowej Administracji Skarbowej udostępnia, z zastrzeżeniem § 4, wyłącznie:

- 1) sądom, prokuratorom, organom podatkowym, organom celnym, przedstawicielom Najwyższej Izby Kontroli, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Żandarmerii Wojskowej – w związku z prowadzonym postępowaniem;
- 2) Szefowi Krajowego Centrum Informacji Kryminalnych – w celu realizacji jego zadań ustawowych;

- 3) komornikom sądowym i administracyjnym organom egzekucyjnym – w związku z prowadzonym postępowaniem egzekucyjnym i zabezpieczającym;
- 4) naczelnym i centralnym organom administracji rządowej – w związku z postępowaniem w sprawie udzielenia koncesji bądź zezwolenia na prowadzenie działalności gospodarczej;
- 5) zobowiązanemu – w zakresie dotyczącym jego NIP;
- 6) służbom statystyki publicznej w zakresie i dla potrzeb wynikających z przepisów o statystyce publicznej;
- 7) Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych oraz Państwowemu Funduszowi Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych – do realizacji zadań i celów określonych w odrębnych ustawach;
- 8) organom prowadzącym urzędowe rejestry na podstawie odrębnych przepisów na ich wniosek zawierający dane niezbędne do identyfikacji podmiotów, o których mowa w art. 489 § 1 w zakresie NIP – w związku z realizacją ich zadań ustawowych;
- 9) bankom i spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym – w związku z realizacją zadań ustawowych;
- 10) organom właściwym w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych – w zakresie niezbędnym do przeprowadzania czynności sprawdzających i postępowania na podstawie przepisów o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych;
- 11) izbie rozliczeniowej w rozumieniu art. 635 pkt 3 – w zakresie i na zasadach określonych w § 7;
- 12) instytucjom zajmującym się obsługą, kontrolą lub audytem środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej lub środków niepodlegających zwrotowi, pochodzących z innych źródeł zagranicznych;
- 13) kredytowanym agencjom płatniczym realizującym zadania w ramach Wspólnej Polityki Rolnej.

§ 2. Obowiązek udostępnienia danych zgromadzonych w CRP KEP nie dotyczy sytuacji, gdy podmiot, o którym mowa w § 1, występuje o udostępnienie wyłącznie danych, o których mowa w art. 505 § 6.

§ 3. Obowiązek udostępnienia danych zgromadzonych w CRP KEP nie dotyczy danych objętych treścią wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym oraz danych uzupełniających, o których mowa w art. 42 ust. 3a pkt 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej

(Dz. U. z 2018 r. poz. 997 i 1000) i w art. 43 ust. 5b pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1778, z późn. zm. ⁴⁾).

§ 4. Dane zgromadzone w CRP KEP są udostępniane przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej oraz naczelników urzędów skarbowych na wniosek podmiotom, o których mowa w § 1, z tym, że dane w przypadkach wskazanych w § 1 pkt 3 i 5 udostępniane są wyłącznie przez naczelnika urzędu skarbowego.

§ 5. Informacje o nadanym podmiotowi NIP lub jego unieważnieniu, uchyleniu lub przywróceniu krajowemu rejestrowi urzędowemu podmiotów gospodarki narodowej Szef Krajowej Administracji Skarbowej udostępnia za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

§ 6. Akta spraw podatkowych, informacje podatkowe i dane, o których mowa w art. 106 § 4 i art. 112–117 organy podatkowe przekazują na wniosek (żądanie) o ich udostępnienie, złożony w postaci elektronicznej, przez podmioty wymienione w tych przepisach, z wyjątkiem biegłych i komorników sądowych.

§ 7. CRP KEP przekazuje automatycznie do systemu teleinformatycznego izby rozliczeniowej w rozumieniu art. 635 pkt 6 dane z Krajowego Rejestru Sądowego, NIP, numer identyfikacyjny REGON oraz dane z wykazów, o których mowa w art. 96b ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 o podatku od towarów i usług. W przypadku osób fizycznych wpisanych do CEIDG i wykonujących działalność gospodarczą CRP KEP przekazuje również NIP, numer identyfikacyjny REGON, nazwę (firmę), adres głównego miejsca wykonywania działalności, adresy dodatkowych miejsc wykonywania działalności oraz przedmiot wykonywanej działalności określony według obowiązujących standardów klasyfikacyjnych. Przepisu § 3 w zakresie danych objętych treścią wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym nie stosuje się.

§ 8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia wzór wniosku (żądania), o którym mowa w art. 106 § 4 i art. 112–118 uwzględniając zakres udostępnionych z akt spraw podatkowych informacji lub danych, obowiązek jego uzasadnienia, informacje identyfikujące wnioskodawcę, a także mając na względzie uproszczenie procedury udostępniania informacji i danych.

Art. 119. Przepisy art. 106–118 dotyczące podatników, stosuje się odpowiednio do innych podmiotów, których dane zgromadzono w CRP KEP.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 106, 138, 357, 398, 650, 975, 730 i 1076.

Art. 120. Akta spraw podatkowych i dokumenty zawierające informacje, o których mowa w art. 115, przekazywane organom i osobom wymienionym w art. 115 pkt 4–16 oraz art. 117 § 2–4 oznacza się klauzulą „Tajemnica skarbowa”.

Art. 121. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może ujawnić informacje stanowiące tajemnicę skarbową, z wyłączeniem informacji stanowiących tajemnicę inną niż skarbową i objętych ochroną na podstawie odrębnych ustaw. Przepis § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, może wyrazić zgodę na ujawnienie przez naczelników urzędów skarbowych, naczelników urzędów celno-skarbowych, dyrektorów izb administracji skarbowej, określonych informacji stanowiących tajemnicę skarbową, z wyłączeniem informacji stanowiących tajemnicę inną niż skarbową i objętych ochroną na podstawie odrębnych ustaw, wskazując jednocześnie sposób udostępnienia i wykorzystania ujawnianych informacji.

§ 3. Wyrażenie zgody, o której mowa w § 2, może nastąpić wyłącznie ze względu na ważny interes publiczny oraz gdy jest to konieczne dla osiągnięcia celów kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej lub postępowania podatkowego i jeżeli ujawnienie tych informacji urzeczywistni prawo obywateli do ich rzetelnego informowania o działaniach organów podatkowych i jawności życia publicznego.

§ 4. Wyrażenie zgody, o której mowa w § 2, następuje pisemnie, na uzasadniony wniosek naczelnika urzędu skarbowego, naczelnika urzędu celno-skarbowego, dyrektora izby administracji skarbowej.

§ 5. Organy, o których mowa w § 1 i 2, równocześnie z ujawnianiem informacji stanowiących tajemnicę skarbową zawiadamiają na piśmie zainteresowanych o treści ujawnianych informacji.

Art. 122. Organy podatkowe udostępniają informacje zawarte w aktach spraw podatkowych, z wyłączeniem informacji wymienionych w art. 371, organom, które na podstawie odrębnych ustaw są obowiązane do przyjęcia zaświadczenia albo oświadczenia o wysokości dochodów (przychodów) lub zaświadczenia albo oświadczenia o niezaleganiu w podatkach w zakresie niezbędnym do weryfikacji treści oświadczenia.

Art. 123. Do informacji, o których mowa w art. 106 § 2 pkt 1 i 2, stosuje się przepisy niniejszego rozdziału dotyczące udostępniania informacji wynikających z akt spraw podatkowych.

Art. 124. Przepisy art. 112–116 nie naruszają uprawnień strony przewidzianych w art. 349 i art. 350.

Art. 125. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej podaje do wiadomości publicznej zbiorcze informacje dotyczące podatków.

§ 2. Uprawnienie, o którym mowa w § 1, przysługuje również innym organom podatkowym i Prezesowi Najwyższej Izby Kontroli.

Art. 126. Organy Krajowej Administracji Skarbowej oraz samorządowe organy podatkowe zapewniają ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych dostęp do indywidualnych danych podatkowych zobowiązanych i zainteresowanych w celach analitycznych dla wykonania jego zadań ustawowych.

ROZDZIAŁ 12

TERMINY

Art. 127. § 1. Jeżeli początkiem terminu określonego w dniach jest pewne zdarzenie, przy obliczaniu tego terminu nie uwzględnia się dnia, w którym to zdarzenie nastąpiło. Upływ ostatniego z wyznaczonej liczby dni uważa się za koniec terminu.

§ 2. Terminy określone w tygodniach kończą się z upływem tego dnia w ostatnim tygodniu, który odpowiada początkowemu dniowi terminu.

§ 3. Terminy określone w miesiącach kończą się z upływem tego dnia w ostatnim miesiącu, który odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było –w ostatnim dniu tego miesiąca.

§ 4. Terminy określone w latach kończą się z upływem tego dnia w ostatnim roku, który odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim roku nie było - w dniu, który poprzedzałby bezpośrednio ten dzień.

§ 5. Jeżeli ostatni dzień terminu przypada na sobotę lub dzień ustawowo wolny od pracy, za ostatni dzień terminu uważa się następny dzień po dniu lub dniach wolnych od pracy, chyba że ustawy podatkowe stanowią inaczej.

§ 6. Termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

- 1) wysłane w postaci elektronicznej do organu podatkowego, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru;
- 2) nadane w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1481 oraz z 2018 r. poz. 106, 138 i 650) lub w placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi

powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub otrzymane przez polską placówkę pocztową operatora wyznaczonego po nadaniu w państwie spoza Unii Europejskiej albo złożone w polskim urzędzie konsularnym;

- 3) złożone przez żołnierza lub członka załogi statku morskiego w dowództwie jednostki wojskowej lub kapitanowi statku;
- 4) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego;
- 5) złożone przez osobę aresztowaną w administracji aresztu śledczego;

Art. 128. § 1. Jeżeli podatnik jest obowiązany sam obliczyć i wpłacić podatek, za termin płatności uważa się ostatni dzień, w którym, zgodnie z przepisami prawa podatkowego, wpłata powinna nastąpić.

§ 2. Jeżeli zobowiązanie podatkowe powstaje na skutek doręczenia decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego, termin płatności podatku wynosi 14 dni od dnia doręczenia tej decyzji.

§ 3. Jeżeli przepisy prawa podatkowego określają kalendarzowo terminy płatności podatku, a decyzja ustalająca wysokość zobowiązania podatkowego nie została doręczona co najmniej na 14 dni przed terminem płatności podatku lub pierwszej raty, obowiązuje termin określony w § 2.

§ 4. Terminem płatności dla płatników jest ostatni dzień, w którym, zgodnie z przepisami prawa podatkowego, powinna nastąpić wpłata należności z tytułu podatku.

§ 5. Terminem płatności dla inkasentów jest dzień następujący po ostatnim dniu, w którym, zgodnie z przepisami prawa podatkowego, wpłata podatku powinna nastąpić, chyba że organ stanowiący właściwej jednostki samorządu terytorialnego wyznaczył termin późniejszy.

Art. 129. § 1. W razie uchybienia terminu przewidzianego w przepisach prawa podatkowego, z wyjątkiem terminów płatności podatku oraz terminów określonych w oddziale 8 i 9 rozdziału 7, działu II, art. 454, art. 460, art. 470, art. 473 należy przywrócić ten termin na wniosek zainteresowanego, jeżeli uprawdopodobni on, że uchybienie nastąpiło bez jego winy.

§ 2. Wniosek o przywrócenie terminu należy wnieść w ciągu 7 dni od dnia ustania przyczyny uchybienia terminowi. Jednocześnie ze złożeniem wniosku należy dopełnić czynności, dla której termin był określony.

§ 3. Przywrócenie terminu do złożenia wniosku przewidzianego w § 2 jest niedopuszczalne.

§ 4. W sprawie przywrócenia terminu postanawia właściwy w sprawie organ podatkowy.

§ 5. W sprawie przywrócenia terminu do wniesienia odwołania lub zażalenia postanawia ostatecznie organ podatkowy właściwy do rozpatrzenia odwołania lub zażalenia.

§ 6. Na postanowienie, o którym mowa w § 4 służy zażalenie.

§ 7. Przed rozpatrzeniem wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia odwołania lub zażalenia organ podatkowy pierwszej instancji, na żądanie strony, może wstrzymać wykonanie decyzji lub postanowienia.

Art. 130. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, przedłużać terminy przewidziane w przepisach prawa podatkowego z wyjątkiem terminów określonych w rozdziale 6 działu II, oddziale 6, 8 i 9 rozdziału 7 działu II, art. 242 i art. 243, art. 291 § 3 i 4, art. 292, określając grupy zobowiązanych, którym przedłużono terminy, rodzaje czynności, których termin wykonania został przedłużony, oraz dzień upływu przedłużonego terminu.

Art. 131. § 1. Organ podatkowy, na wniosek zobowiązanego, w przypadkach uzasadnionych jego ważnym interesem lub interesem publicznym, może odraczać terminy przewidziane w przepisach prawa podatkowego, z wyjątkiem terminów określonych w rozdziale 6 działu II, oddziale 6, 8 i 9 rozdziału 7 działu II, art. 242 i 243, art. 291 § 3 i 4, art. 292.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, właściwość rzeczową organów podatkowych w sprawach, o których mowa w § 1, uwzględniając właściwość organów w zakresie czynności, dla których przewidziane są terminy, oraz termin udzielanego odroczenia.

DZIAŁ II

ZOBOWIĄZANIA PODATKOWE

ROZDZIAŁ 1

POWSTAWANIE ZOBOWIĄZAŃ PODATKOWYCH

Art. 132. Zobowiązanie podatkowe powstaje z dniem:

- 1) zaistnienia zdarzenia, z którym ustawa podatkowa wiąże jego powstanie, lub

2) doręczenia decyzji ustalającej wysokość tego zobowiązania.

Art. 133. § 1. Jeżeli przepisy prawa podatkowego nakładają na podatnika obowiązek złożenia deklaracji, a zobowiązanie podatkowe powstaje w sposób, o którym mowa w art. 132 pkt 1, podatek wykazany w deklaracji jest podatkiem do zapłaty, z zastrzeżeniem § 2 i 4.

§ 2. Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że podatnik, mimo ciążącego na nim obowiązku:

- 1) nie złożył deklaracji,
- 2) w złożonej deklaracji nie wykazał zobowiązania podatkowego,
- 3) wysokość zobowiązania podatkowego jest inna niż wykazana w deklaracji,
- 4) nie zapłacił podatku w całości lub w części

— wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego lub orzeka o braku tego zobowiązania, z zastrzeżeniem § 3 i 5 oraz art. 190 § 1 i art. 550 § 1.

§ 3. Przepisu § 2 pkt 4 nie stosuje się w przypadku, gdy podatnik nie zapłacił w całości lub w części podatku wykazanego w prawidłowej wysokości w deklaracji stanowiącej podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego w rozumieniu przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 4. Jeżeli w postępowaniu podatkowym organ podatkowy stwierdzi, że podatnik:

- 1) osiągnął dochód, przychód lub zysk w wysokości niepowodującej powstania zobowiązania podatkowego — orzeka o braku zobowiązania oraz określa wysokość tego dochodu, przychodu lub zysku;
- 2) nie złożył deklaracji, nie wykazał w deklaracji straty lub wysokość poniesionej straty różni się od wysokości wykazanej w deklaracji, a poniesienie straty zgodnie z przepisami prawa podatkowego uprawnia go do skorzystania z ulg podatkowych — określa wysokość straty;
- 3) w złożonej deklaracji wykazał nieprawidłową kwotę zwrotu podatku lub kwotę podatku naliczonego przeniesionego do rozliczenia lub kwotę nadwyżki podatku naliczonego nad należnym w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych, w deklaracji nie wykazał tych kwot albo nie złożył deklaracji, mimo ciążącego na nim obowiązku — określa prawidłową wysokość kwoty zwrotu podatku lub nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych.

§ 5. W sprawach dotyczących:

- 1) transakcji lub innych zdarzeń, w których warunki i ceny zostały ustalone lub narzucone między podmiotami powiązаныmi w rozumieniu przepisów o podatkach dochodowych (cen transferowych),
- 2) unikania opodatkowania, w rozumieniu art. 35,
- 3) określenia dochodu z zysków kapitałowych w rozumieniu przepisów o podatkach dochodowych,
- 4) transakcji polegających na:
 - a) zbyciu lub nabyciu przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części;
 - b) zbyciu lub nabyciu nieruchomości;
 - c) połączeniu, podziale lub przekształceniu przedsiębiorcy,

— przedmiotem decyzji, o której mowa w § 2, może być część zobowiązania podatkowego związana z tymi sprawami. Organ podatkowy w uzasadnieniu decyzji wskazuje, w jakim zakresie uprzednio złożona deklaracja nie wywołuje skutków prawnych.

§ 6. Przepis § 5 nie ogranicza możliwości późniejszego wydania decyzji określającej w zakresie tego samego zobowiązania podatkowego oraz za rok podatkowy lub inny okres rozliczeniowy, którego dotyczy decyzja określająca część zobowiązania podatkowego. W decyzji określającej organ podatkowy uwzględnia treść decyzji, w której określił część zobowiązania podatkowego.

§ 7. Z dniem, w którym decyzja określająca, o której mowa w § 6 stanie się ostateczna, decyzja w sprawie określenia części zobowiązania podatkowego wygasa, na co organ podatkowy wskazuje w uzasadnieniu tej decyzji.

§ 8. Przepisy § 5—7 stosuje się odpowiednio do decyzji, o których mowa w § 4.

§ 9. Podatnik, który zamierza skorzystać z ulgi podatkowej, której warunkiem, określonym w odrębnych przepisach, jest brak zaległości podatkowych, może złożyć wniosek do właściwego organu podatkowego o przeprowadzenie postępowania podatkowego. Do wydania decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego przepis § 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 134. W przypadku zobowiązań podatkowych powstających w sposób, o którym mowa w art. 132 pkt 2, jeżeli przepisy prawa podatkowego nakładają na podatnika obowiązek złożenia deklaracji, wysokość zobowiązania podatkowego ustala się zgodnie z danymi zawartymi w deklaracji, chyba że przepisy szczególne przewidują inny sposób ustalenia

wysokości zobowiązania podatkowego albo w toku postępowania podatkowego stwierdzono, że deklaracja jest nierzetelna.

ROZDZIAŁ 2

DEKLARACJE PODATKOWE

Art. 135. § 1. Deklaracja rzetelna i niewadliwa stanowi dowód tego, co wynika z jej treści.

§ 2. Za rzetelną uważa się deklarację, która w zakresie zawartych w niej danych odzwierciedla stan rzeczywisty.

§ 3. Za niewadliwą uważa się deklarację sporządzoną zgodnie z zasadami wynikającymi z odrębnych przepisów.

§ 4. Organ podatkowy w trakcie czynności sprawdzających, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej lub postępowania podatkowego, nie uznaje, w całości lub w części, deklaracji za dowód w rozumieniu § 1, jeżeli stwierdzi, że jest nierzetelna lub sporządzona w sposób wadliwy.

§ 5. Organ podatkowy uznaje jednak, w całości lub w części, za dowód w rozumieniu § 1, deklarację sporządzoną wadliwie, jeżeli wady te nie wpływają w sposób istotny na informacje z niej wynikające.

Art. 136. Deklarację podpisuje osoba uprawniona na podstawie przepisów rozdziału 7 działu I do reprezentowania podmiotu składającego deklarację.

Art. 137. § 1. Jeżeli odrębne ustawy nie stanowią inaczej, deklaracja może być podpisana przez pełnomocnika ogólnego lub pełnomocnika upoważnionego do podpisywania deklaracji.

§ 2. Pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji oraz zawiadomienie o odwołaniu tego pełnomocnictwa składa się organowi podatkowemu właściwemu w sprawach podatku, którego dana deklaracja dotyczy.

§ 3. Pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji składanej za pomocą środków komunikacji elektronicznej oraz zawiadomienie o odwołaniu tego pełnomocnictwa zobowiązany składa właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego, a w przypadku podatków, do których wymiaru uprawniony jest samorządowy organ podatkowy – właściwemu samorządowemu organowi podatkowemu.

§ 4. Pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji oraz zawiadomienie o odwołaniu tego pełnomocnictwa może być złożone w postaci elektronicznej.

§ 5. Pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji oraz zawiadomienie o odwołaniu tego pełnomocnictwa składane w postaci elektronicznej zobowiązany składa do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory pełnomocnictw do podpisywania deklaracji i wzory zawiadomienia o zmianie, odwołaniu lub wypowiedzeniu tych pełnomocnictw, uwzględniając zakres pełnomocnictwa i dane identyfikujące podatnika, płatnika lub inkasenta oraz pełnomocnika, a także mając na celu uproszczenie zgłaszania pełnomocnictwa oraz pewność ustalenia zakresu działania pełnomocnika.

Art. 138. Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, podpisanie deklaracji przez pełnomocnika, o którym mowa w art. 137 § 1, zwalnia podatnika, płatnika, inkasenta lub inny podmiot z obowiązku podpisania deklaracji.

Art. 139. § 1. Deklarację składa się do właściwego organu podatkowego w terminach określonych w przepisach prawa podatkowego.

§ 2. Złożenie deklaracji po upływie terminu przedawnienia wymiaru nie wywołuje skutków prawnych.

§ 3. Organ podatkowy jest obowiązany potwierdzić złożenie deklaracji, jeżeli składający tego zażąda, z zastrzeżeniem art. 53 § 2.

§ 4. Jeżeli organ podatkowy, do którego złożono deklarację, jest niewłaściwy, niezwłocznie przekazuje deklarację organowi właściwemu.

§ 5. Deklarację złożoną do organu niewłaściwego przed upływem terminu określonego przepisami prawa uważa się za złożoną z zachowaniem terminu.

Art. 140. W przypadku doręczenia decyzji, o której mowa w art. 133 § 5, art. 190 lub w art. 550, deklaracja nie wywołuje skutków prawnych w zakresie, w jakim organ podatkowy:

- 1) określił część zobowiązania podatkowego lub
- 2) w decyzji stwierdzającej nadpłatę dokonał wymiaru związanego z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty, lub
- 3) dokonał wymiaru w zakresie skutków podatkowych transakcji objętej wnioskiem o konsultację.

Art. 141. § 1. Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, podatnik, płatnik, inkasent lub inny podmiot mogą skorygować uprzednio złożoną deklarację.

§ 2. Przepis § 1 nie uchybia obowiązkowi skorygowania deklaracji wynikającemu z odrębnych przepisów.

§ 3. Skorygowanie deklaracji następuje przez złożenie deklaracji korygującej wraz z pisemnym uzasadnieniem przyczyn korekty.

§ 4. W przypadku złożenia deklaracji korygującej za pomocą środków komunikacji elektronicznej, uzasadnienie przyczyn korekty następuje w postaci elektronicznej.

Art. 142. § 1. Nie wywołuje skutków prawnych:

- 1) skorygowanie deklaracji w czasie trwania postępowania podatkowego, kontroli podatkowej lub kontroli celno-skarbowej – w zakresie objętym tym postępowaniem lub kontrolą, z zastrzeżeniem art. 143 § 1, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej;
- 2) skorygowanie deklaracji po upływie terminu przedawnienia wymiaru, z zastrzeżeniem art. 216 i art. 217;
- 3) skorygowanie deklaracji bez złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, jeżeli skorygowanie deklaracji wiąże się z powstaniem nadpłaty;
- 4) skorygowanie deklaracji w przypadku odmowy stwierdzenia nadpłaty w całości lub w części;
- 5) skorygowanie deklaracji w przypadku umorzenia postępowania w związku z wycofaniem wniosku o stwierdzenie nadpłaty;
- 6) ponowne skorygowanie deklaracji w przypadku, o którym mowa w art. 143 § 2, z zastrzeżeniem skutku, o którym mowa w art. 173;
- 7) ponowne skorygowanie deklaracji po zakończeniu postępowania podatkowego w zakresie, w jakim uprzednio skorygowana deklaracja w terminie wyznaczonym na podstawie art. 358 § 3 przewidywała cofnięcie skutków unikania opodatkowania;
- 8) skorygowanie deklaracji w zakresie objętym decyzją wymiarową.

§ 2. Przepis § 1 pkt 1 nie wyłącza skuteczności złożenia deklaracji po raz pierwszy.

§ 3. Organ podatkowy zawiadamia pisemnie składającego deklarację korygującą o jej bezskuteczności.

Art. 143. § 1. Strona postępowania podatkowego może, w terminie wyznaczonym przez organ pierwszej instancji zgodnie z art. 358 § 1 lub § 3, skorygować uprzednio złożoną deklarację, w zakresie objętym postępowaniem podatkowym.

§ 2. Jeżeli strona ponownie skoryguje deklarację w zakresie nieprawidłowości objętych deklaracją korygującą złożoną uprzednio w terminie wyznaczonym na podstawie art. 358 § 1,

decyzja umarzająca postępowanie podatkowe wygasa z dniem skorygowania deklaracji podatkowej, a organ podatkowy podejmuje, w formie postanowienia, postępowanie podatkowe.

§ 3. W sytuacji określonej w § 2 czynności przeprowadzone w tym postępowaniu pozostają w mocy, a przepisu art. 358 § 1 nie stosuje się.

ROZDZIAŁ 3

SZACOWANIE PODSTAWY OPODATKOWANIA

Art. 144. § 1. Organ podatkowy określa podstawę opodatkowania w drodze szacowania, jeżeli:

- 1) brak jest ksiąg podatkowych lub innych danych niezbędnych do jej określenia, lub
- 2) dane wynikające z ksiąg podatkowych nie pozwalają na określenie podstawy opodatkowania, lub
- 3) podatnik naruszył warunki uprawniające do korzystania ze zryczałtowanej formy opodatkowania.

§ 2. Organ podatkowy odstąpi od określenia podstawy opodatkowania w drodze szacowania, jeżeli:

- 1) pomimo braku ksiąg podatkowych dowody uzyskane w toku postępowania, lub
- 2) dane wynikające z ksiąg podatkowych, uzupełnione dowodami uzyskanymi w toku postępowania

– pozwalają na określenie podstawy opodatkowania.

§ 3. Określenie podstawy opodatkowania w drodze szacowania powinno zmierzać do określenia jej w wysokości zbliżonej do rzeczywistej podstawy opodatkowania.

§ 4. Organ podatkowy, określając podstawę opodatkowania w drodze szacowania, uzasadnia wybór metody szacowania. Organ podatkowy może odstąpić od uzasadnienia wyboru metody szacowania, jeżeli podatnik wyrazi zgodę za zastosowanie wybranej przez organ podatkowy metody szacowania podstawy opodatkowania.

§ 5. Organ zapoznaje podatnika z wybraną przez siebie metodą szacowania podstawy opodatkowania i wzywa podatnika do wypowiedzenia się w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 7 dni, czy wyraża zgodę na jej zastosowanie. Wyrażenie zgody następuje w formie pisemnej bądź ustnie do protokołu.

Art. 145. Jeżeli podstawa opodatkowania została określona w drodze szacowania, a podatnik jest obowiązany do wpłaty zaliczek na podatek, organ podatkowy określa wysokość

zaliczek za okres, za który podstawa opodatkowania została szacowana, w wysokości zbliżonej do rzeczywistej wysokości zaliczek. W przypadku, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że nie jest to możliwe, wysokość zaliczek określa się proporcjonalnie do wysokości zobowiązania podatkowego za cały rok podatkowy lub inny okres rozliczeniowy. Przepis art. 162 stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ 4

WYGASANIE ZOBOWIĄZAŃ PODATKOWYCH

Art. 146. § 1. Zobowiązanie podatkowe wygasa w całości lub w części wskutek:

- 1) zapłaty;
- 2) pobrania podatku przez płatnika lub inkasenta;
- 3) zaliczenia nadpłaty lub zaliczenia zwrotu podatku;
- 4) potrącenia;
- 5) przeniesienia własności rzeczy lub praw majątkowych;
- 6) przejęcia własności nieruchomości w postępowaniu egzekucyjnym;
- 7) nabycia w całości spadku przez Skarb Państwa albo jednostkę samorządu terytorialnego stwierdzonego prawomocnym postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku — ze skutkiem na dzień otwarcia spadku;
- 8) zaniechania poboru;
- 9) zwolnienia z obowiązku zapłaty na podstawie art. 435 § 3 i 4, art. 458 § 4, art. 463 § 4, art. 470 § 4 lub art. 538;
- 10) umorzenia;
- 11) przedawnienia poboru;
- 12) zdarzeń przewidzianych w odrębnych przepisach.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do innych zobowiązanych niż podatnik.

Art. 147. § 1. Zapłata podatku może nastąpić gotówką, w formie polecenia przelewu lub za pomocą innego niż polecenie przelewu instrumentu płatniczego, zwanego dalej „innym instrumentem płatniczym”.

§ 2. Przepisy dotyczące zapłaty podatku stosuje się odpowiednio do zaliczenia na poczet zobowiązania podatkowego środków pieniężnych przyjętych jako zabezpieczenie na podstawie art. 667 § 2 pkt 6 i 7.

§ 3. Rada gminy, rada powiatu lub sejmik województwa mogą zarządzić, w drodze uchwały, na zasadach określonych w odrębnych przepisach, pobór podatku w drodze inkasa.

Zarządzenie poboru podatku w drodze inkasa nie wyłącza uprawnienia do wykonania zobowiązania w innych formach określonych w § 1.

Art. 148. § 1. Zapłata podatku może zostać dokonana także przez inny podmiot niż podatnik.

§ 2. W przypadku, o którym mowa w § 1, uznaje się, że wpłata pochodzi ze środków podatnika.

Art. 149. § 1. Podstawy opodatkowania, kwoty podatków, odsetki za zwłokę, opłaty prolongacyjne, oprocentowanie nadpłat oraz wynagrodzenia przysługujące płatnikom i inkasentom zaokrągla się do pełnych złotych w ten sposób, że końcówki kwot wynoszące mniej niż 50 groszy pomija się, a końcówki kwot wynoszące 50 i więcej groszy podwyższa się do pełnych złotych, z zastrzeżeniem § 2 i 3.

§ 2. Podstawy opodatkowania, o których mowa w art. 30a ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz kwoty podatków od nich pobierane, zaokrągla się do pełnych groszy w górę.

§ 3. Kwoty opłat, o których mowa w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1785, 2141, 2372 i 2432 oraz z 2018 r. poz. 650) nie podlegają zaokrągleniu.

§ 4. Przepisu § 1 nie stosuje się do zaliczenia wpłaty, zaliczenia nadpłaty lub zaliczenia zwrotu podatku.

Art. 150. § 1. Zapłata podatków przez podatników prowadzących działalność gospodarczą i zobowiązanych do prowadzenia ksiąg rachunkowych lub podatkowej księgi przychodów i rozchodów następuje wyłącznie w formie polecenia przelewu lub za pomocą innego instrumentu płatniczego, z wyjątkiem:

- 1) zapłaty opłaty skarbowej;
- 2) zapłaty podatków niezwiązanych z prowadzoną działalnością gospodarczą;
- 3) sytuacji, gdy zapłata podatku, zgodnie z przepisami prawa podatkowego, jest dokonywana papierami wartościowymi lub znakami akcyzy;
- 4) pobierania podatków przez płatników lub inkasentów.

§ 2. Formę rozliczeń, o której mowa w § 1, stosuje się również do wpłat kwot podatków pobranych przez płatników, jeżeli płatnicy spełniają warunki określone w § 1.

§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaje podatków, w których jest dopuszczalna ich zapłata papierami

wartościowymi, szczegółowe zasady stosowania tej formy zapłaty podatku, termin i sposób dokonania zapłaty, rodzaj papieru wartościowego oraz sposób obliczenia jego wartości dla potrzeb zapłaty podatku uwzględniając w szczególności bezpieczeństwo dokonywania rozliczeń w tej formie.

Art. 151. Zapłata podatków za pomocą innego instrumentu płatniczego jest możliwa w siedzibie organu podatkowego, jeżeli organ podatkowy dysponuje odpowiednim urządzeniem do autoryzacji transakcji płatniczych. Informację o możliwości zapłaty podatków innym instrumentem płatniczym umieszczana jest w siedzibie organu oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego organ podatkowy.

Art. 152. § 1. Za termin dokonania zapłaty podatku uważa się:

- 1) przy zapłacie gotówką — dzień wpłacenia kwoty podatku w kasie organu podatkowego lub w kasie podmiotu obsługującego organ podatkowy lub na rachunek tego organu w banku, w placówce pocztowej w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, w spółdzielczej kasie oszczędnościowo — kredytowej, w biurze usług płatniczych, w instytucji płatniczej, w małej instytucji płatniczej lub w instytucji pieniądza elektronicznego albo dzień pobrania podatku przez płatnika lub inkasenta;
- 2) w obrocie bezgotówkowym — dzień obciążenia rachunku bankowego podatnika, rachunku podatnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej lub rachunku płatniczego podatnika w instytucji płatniczej, w małej instytucji płatniczej lub instytucji pieniądza elektronicznego na podstawie polecenia przelewu albo w przypadku zapłaty za pomocą innego niż polecenie przelewu instrumentu płatniczego, zwanego dalej „innym instrumentem płatniczym” — dzień uzyskania potwierdzenia autoryzacji transakcji płatniczej, o której mowa w art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2003, z późn. zm.⁵⁾)

§ 2. W przypadku polecenia przelewu z rachunku bankowego podatnika w banku lub instytucji kredytowej lub rachunku płatniczego podatnika w unijnej instytucji płatniczej w rozumieniu art. 2 pkt 32 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych lub unijnej instytucji pieniądza elektronicznego, niemających siedziby lub oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej za termin zapłaty podatku uważa się dzień złożenia zlecenia płatniczego przez podatnika, jeżeli wpłacana kwota zostanie uznana na rachunku bankowym

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 62, 650, 723, 864, 1000 i 1075).

organu podatkowego w terminie wskazanym w art. 54 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych. W razie przekroczenia tego terminu za termin zapłaty uważa się dzień uznania kwoty na rachunku bankowym organu podatkowego.

§ 3. Zapłatę podatku na rzecz niewłaściwego organu podatkowego innego niż samorządowy, przed upływem terminu określonego przepisami prawa, uważa się za dokonaną z zachowaniem terminu.

§ 4. Przepisy § 1 — 3 stosuje się odpowiednio do podmiotów, o których mowa w art. 148 § 1.

§ 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw łączności i po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego, może określić, w drodze rozporządzenia, wzór formularza wpłaty gotówkowej oraz polecenia przelewu na rachunek organu podatkowego, uwzględniając dane identyfikujące wpłacającego oraz tytuł wpłaty.

§ 6. Zlecenia płatnicze na rzecz organów podatkowych mogą być składane również w postaci elektronicznej przy użyciu oprogramowania udostępnionego przez banki lub innego dostawcę usług płatniczych w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, uprawnionego do przyjmowania zleceń płatniczych albo w inny sposób uzgodniony z bankiem lub innym dostawcą usług płatniczych przyjmującym zlecenie.

§ 7. Zlecenie płatnicze, o którym mowa w § 6, zawiera dane identyfikujące wpłacającego, w tym identyfikator podatkowy, oraz wskazuje tytuł wpłaty, przy czym niepodanie lub błędne podanie tych informacji stanowi podstawę do odmowy realizacji wpłaty gotówkowej lub polecenia przelewu.

§ 8. Rozliczanie płatności na rzecz organów podatkowych następuje poprzez międzybankowy system rozliczeń elektronicznych w krajowej organizacji rozliczeniowej lub poprzez system elektronicznych rozrachunków międzyoddziałowych Narodowego Banku Polskiego.

Art. 153. § 1. Jeżeli na podatniku ciąży zobowiązania podatkowe z różnych tytułów, dokonaną wpłatę, z zastrzeżeniem § 2 i 3, zalicza się na poczet podatku, począwszy od zobowiązania o najwcześniejszym terminie płatności, chyba że podatnik wskaże, na poczet którego zobowiązania dokonuje wpłaty.

§ 2. Jeżeli na podatniku ciąży koszty upomnienia, dokonaną wpłatę zalicza się w pierwszej kolejności na poczet kosztów upomnienia.

§ 3. Jeżeli na podatniku ciąży zobowiązania z tytułu zaliczek na podatek, dokonana wpłata zalicza się na poczet zaliczki, począwszy od zobowiązania o najwcześniejszym terminie płatności.

§ 4. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w razie dokonania wpłat na zaległość podatkową wraz z odsetkami za zwłokę.

§ 5. W sprawie zaliczenia wpłaty na poczet zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę lub kosztów upomnienia wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie, z zastrzeżeniem § 6.

§ 6. Postanowienie, o którym mowa w § 5, wydaje się wyłącznie na wniosek, w przypadku gdy:

- 1) wpłata w całości pokrywa kwotę główną zaległości wraz z odsetkami za zwłokę oraz koszty upomnienia, jeżeli zostały one naliczone lub
- 2) kwota wpłaty podlegającej zaliczeniu na poczet zaległości podatkowej, odsetek za zwłokę lub kosztów upomnienia nie przekracza 60 zł, lub
- 3) od wpłat dokonanych po terminie płatności nie naliczono odsetek za zwłokę zgodnie z art. 163 § 1 pkt 10.

Art. 154. § 1. Zobowiązania podatkowe oraz zaległości podatkowe wraz z odsetkami za zwłokę, a także koszty upomnienia, podlegają, na wniosek podatnika lub z urzędu, potrąceniu z wzajemnej, bezspornej i wymagalnej wierzytelności podatnika wobec Skarbu Państwa, gminy, powiatu lub województwa z tytułu:

- 1) prawomocnego wyroku sądowego wydanego na podstawie art. 417 lub 417² ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 — Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025);
- 2) prawomocnej ugody sądowej zawartej w związku z zaistnieniem okoliczności przewidzianych w 417 lub 417² ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 — Kodeks cywilny;
- 3) nabycia przez Skarb Państwa, gminę, powiat lub województwo nieruchomości lub prawa wieczystego użytkowania na cele uzasadniające wywłaszczenie lub wywłaszczenia na podstawie przepisów o gospodarce nieruchomościami;
- 4) odszkodowania orzeczonego w ostatecznej decyzji organu administracji rządowej lub wójta, burmistrza (prezydenta miasta), starosty lub marszałka województwa.

§ 2. Zobowiązania podatkowe oraz zaległości podatkowe wraz z odsetkami za zwłokę, a także kosztami upomnienia, podlegają, na wniosek podatnika lub z urzędu, potrąceniu z wzajemnej, bezspornej i wymagalnej wierzytelności podatnika wobec Skarbu Państwa także z tytułu:

- 1) odszkodowania za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie, uzyskanego na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1904, z późn. zm. ⁶⁾);
- 2) odszkodowania uzyskanego na podstawie przepisów o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz bytu Państwa Polskiego.

§ 3. Przepis § 1 i 2 stosuje się również do wzajemnych, bezspornych i wymagalnych wierzytelności podatnika wobec państwowych lub samorządowych jednostek budżetowych z tytułu zamówień wykonanych przez niego na podstawie umów zawartych w trybie przepisów o zamówieniach publicznych, pod warunkiem, że potrącenie jest dokonywane przez tego podatnika i z tej wierzytelności.

§ 4. Do potrącenia zaległości podatkowych wraz z odsetkami za zwłokę przepis art. 164 § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Na wniosek podatnika wierzytelności z tytułów wymienionych w § 1 — 3 mogą być również zaliczane na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych.

§ 6. Potrącenie następuje z dniem:

- 1) złożenia wniosku, który został uwzględniony, lub
- 2) wydania z urzędu postanowienia o potrąceniu.

§ 7. W sprawie potrącenia wydaje się postanowienie, na które przysługuje zażalenie.

§ 8. Jednostka budżetowa, której zobowiązanie zostało potrącone z wierzytelności podatnika, jest zobowiązana wpłacić równowartość wygasłego podatku do organu podatkowego w terminie 7 dni od dnia dokonania potrącenia.

Art. 155. § 1. Zobowiązanie podatkowe wygasa przez przeniesienie własności rzeczy lub praw majątkowych na rzecz:

- 1) Skarbu Państwa — w zamian za zaległości podatkowe z tytułu podatków stanowiących dochody budżetu państwa;

⁶⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2405 oraz z 2018 r. poz. 5, 106, 138, 201, 730, 771 i 942

2) gminy, powiatu lub województwa — w zamian za zaległości podatkowe z tytułu podatków stanowiących dochody budżetów tych jednostek samorządu terytorialnego.

§ 2. Przeniesienie następuje na wniosek podatnika:

1) w przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1, na podstawie umowy zawartej, za zgodą właściwego naczelnika urzędu skarbowego, między starostą wykonującym zadanie z zakresu administracji rządowej a podatnikiem;

2) w przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 2, na podstawie umowy zawartej między wójtem, burmistrzem (prezydentem miasta), starostą lub marszałkiem województwa a podatnikiem.

§ 3. Umowa, o której mowa w § 2, wymaga formy pisemnej, chyba że przepisy odrębne przewidują formę szczególną.

§ 4. Starosta powiadamia właściwego naczelnika urzędu skarbowego o zawarciu umowy, o której mowa w § 2 pkt 1, przesyłając jednocześnie jej kopię.

§ 5. Przepis § 4 stosuje się odpowiednio do wójta, burmistrza (prezydenta miasta), starosty lub marszałka województwa, w przypadku podatków, z których wpływy stanowią dochody budżetu jednostki samorządu terytorialnego, dla których właściwy jest naczelnik urzędu skarbowego.

§ 6. Wyrażenie lub odmowa wyrażenia zgody, o której mowa w § 2 pkt 1, następuje w drodze postanowienia.

§ 7. Za termin wygaśnięcia zobowiązania podatkowego uważa się dzień przeniesienia własności rzeczy lub praw majątkowych.

§ 8. W przypadku zawarcia umowy, o której mowa w § 2, organ podatkowy pierwszej instancji wydaje decyzję stwierdzającą wygaśnięcie zobowiązania podatkowego. Przepis art. 164 § 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 156. Przepisy art. 147—149 oraz art. 151—155 stosuje się odpowiednio również do innych zobowiązanych niż podatnik.

Art. 157. § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, w przypadkach uzasadnionych interesem publicznym lub ważnym interesem podatników:

1) zaniechać w całości lub w części poboru podatków, określając rodzaj podatku, okres, w którym następuje zaniechanie, i grupy podatników, których dotyczy zaniechanie;

- 2) zwolnić niektóre grupy płatników z obowiązku pobierania podatków oraz określić termin wpłacenia podatku i wynikające z tego zwolnienia obowiązki informacyjne podatników, chyba że podatnik jest obowiązany do dokonania rocznego lub innego okresowego rozliczenia tego podatku.

§ 2. Rozporządzenie, o którym mowa w § 1 pkt 1, dotyczące zaniechania poboru podatku od podatników prowadzących działalność gospodarczą, którzy w wyniku zaniechania poboru podatku staną się beneficjentami pomocy w rozumieniu przepisów o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, stanowiące pomoc publiczną, zawiera program pomocowy, określający przeznaczenie i warunki dopuszczalności pomocy publicznej.

ROZDZIAŁ 5

ZALEGŁOŚĆ PODATKOWA I ODSETKI ZA ZWŁOKĘ

Art. 158. Zaległością podatkową jest podatek niezapłacony w terminie płatności.

Art. 159. § 1. Zwrotowi podlega uprzednio zwrócona przez organ podatkowy lub zaliczona na poczet należności, o których mowa w art. 194 § 2 i 3, wraz z oprocentowaniem:

- 1) nadpłata lub zwrot podatku wykazane w deklaracji nienależnie lub w wysokości większej od należnej;
- 2) nadpłata lub zwrot podatku:
 - a) stwierdzone w decyzji, która następnie została uchylona, zmieniona lub stwierdzono jej nieważność albo stwierdzono jej wygaśnięcie,
 - b) zaliczone lub zwrócone w trybie art. 189 § 1, nienależnie lub w wysokości większej od należnej,
 - c) wykazane dodatkowo, w deklaracji skorygowanej na podstawie art. 595, nienależnie lub w wysokości większej od należnej.

§ 2. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1, zwrot następuje bez wezwania organu podatkowego, a kwoty podlegające zwrotowi traktuje się jako zaległości podatkowe.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 2, organ podatkowy wzywa do dokonania zwrotu w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania. W przypadku niedokonania zwrotu we wskazanym terminie, po upływie tego terminu, kwotę podlegającą zwrotowi traktuje się jak zaległość podatkową, a organ podatkowy wydaje bez zbędnej zwłoki decyzję, w której określa wysokość tej zaległości podatkowej.

Art. 160. Zwrotowi bez wezwania organu podatkowego podlega wynagrodzenie płatników lub inkasentów pobrane nienależnie lub w wysokości większej od należnej, które

traktuje się jako zaległość podatkową. Organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zaległości podatkowej.

Art. 161. § 1. Od zaległości podatkowych, z zastrzeżeniem art. 163, naliczane są odsetki za zwłokę.

§ 2. Odsetki za zwłokę nalicza zobowiązany, z zastrzeżeniem art. 153 § 5, art. 155 § 8, art. 162, art. 196 § 1 i art. 222 § 2 pkt 1—3.

§ 3. Odsetki za zwłokę naliczane są od dnia następującego po dniu, w którym upłynął termin płatności

§ 4. W przypadkach, o których mowa w art. 159 § 1 pkt 1, odsetki za zwłokę naliczane są odpowiednio od dnia, w którym dokonano zwrotu nadpłaty, zwrotu podatku, zwrotu oprocentowania lub ich zaliczenia na poczet należności, o których mowa w art. 194 § 2 i 3, od dnia, w którym upłynął termin ich płatności.

§ 5. W przypadku, o którym mowa w art. 159 § 3, odsetki za zwłokę naliczane są od dnia następującego po dniu, w którym upłynął termin do zwrotu, o którym mowa w tym przepisie.

§ 6. W przypadkach, o których mowa w art. 160, odsetki za zwłokę naliczane są od dnia pobrania wynagrodzenia.

§ 7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady naliczania odsetek za zwłokę, mając na uwadze w szczególności sposoby wygasania zobowiązań podatkowych, przypadki stosowania ulg w spłacie oraz odroczenia terminu złożenia deklaracji.

Art. 162. Jeżeli w postępowaniu podatkowym po zakończeniu roku podatkowego lub innego okresu rozliczeniowego organ podatkowy stwierdzi, że podatnik mimo ciążącego na nim obowiązku nie złożył deklaracji, wysokość zaliczek jest inna niż wykazana w deklaracji lub zaliczki nie zostały zapłacone w całości lub w części, organ ten wydaje decyzję, w której określa wysokość odsetek za zwłokę na dzień złożenia zeznania podatkowego za rok podatkowy lub inny okres rozliczeniowy, a w przypadku niezłożenia zeznania w terminie — na ostatni dzień terminu złożenia zeznania, przyjmując prawidłową wysokość zaliczek na podatek.

Art. 163. § 1. Odsetek za zwłokę nie nalicza się:

- 1) od zaległości podatkowych związanych z popełnionymi w deklaracji błędami rachunkowymi lub oczywistymi omyłkami, jeżeli deklaracja została złożona za pomocą środków komunikacji elektronicznej;
- 2) za okres od dnia następnego po upływie jednego roku od dnia złożenia deklaracji, od zaległości związanych z popełnionymi w deklaracji błędami rachunkowymi lub oczywistymi omyłkami, jeżeli w tym okresie nie zostały one ujawnione zobowiązanemu przez organ podatkowy;
- 3) za okres od dnia wszczęcia postępowania podatkowego do dnia doręczenia decyzji organu pierwszej instancji, jeżeli decyzja nie została doręczona w terminie 2 miesięcy w przypadku, o którym mowa w art. 295 § 2 pkt 1 albo 6 miesięcy, w przypadkach, o których mowa w art. 295 § 2 pkt 2;
- 4) za okres od dnia następnego po upływie terminu, o którym mowa w art. 430 § 1, do dnia otrzymania odwołania przez organ odwoławczy;
- 5) za okres od dnia następnego po upływie terminu, o którym mowa w art. 295 § 1 pkt 2 lub § 2 pkt 2, do dnia doręczenia decyzji organu odwoławczego, jeżeli decyzja organu odwoławczego nie została wydana w tym terminie;
- 6) w przypadku zawieszenia postępowania z urzędu - od dnia wydania postanowienia o zawieszeniu postępowania do dnia doręczenia postanowienia o podjęciu zawieszzonego postępowania;
- 7) za okres zabezpieczenia, od zabezpieczonej kwoty zobowiązania, jeżeli objęte zabezpieczeniem środki pieniężne, w tym kwoty uzyskane ze sprzedaży objętych zabezpieczeniem rzeczy lub praw, zostały zaliczone na poczet zaległości podatkowych;
- 8) w przypadku, o którym mowa w art. 536 § 3 — za okres do 7. dnia po dniu opublikowania lub doręczenia zmienionej interpretacji albo doręczenia postanowienia o stwierdzeniu wygaśnięcia interpretacji;
- 9) jeżeli ich wysokość nie przekraczałyby 10 zł;
- 10) w zakresie przewidzianym w odrębnych przepisach.

§ 2. Przepisu § 1 pkt 3 i 5 nie stosuje się, jeżeli do opóźnienia w wydaniu decyzji przyczyniła się strona lub powstało ono z przyczyn niezależnych od organu podatkowego, a także, gdy opóźnienie wynika z dokonania określonych czynności dla których przepisy prawa podatkowego określają terminy, przeprowadzenia rozprawy lub mediacji.

§ 3. Przepisy § 1 pkt 3, 4 i 5 stosuje się również w razie uchylenia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia oraz stwierdzenia nieważności decyzji. W tym przypadku terminy należy liczyć sumując poszczególne okresy trwania postępowania.

§ 4. Przepis § 1 pkt 7 stosuje się odpowiednio w razie przeniesienia na poczet zobowiązań podatkowych własności zajętych uprzednio rzeczy lub praw majątkowych.

Art. 164. § 1. Odsetki za zwłokę wpłacane są bez wezwania organu podatkowego.

§ 2. Jeżeli dokonana wpłata nie pokrywa kwoty zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę, wpłatę tę zalicza się proporcjonalnie na poczet kwoty zaległości podatkowej oraz kwoty odsetek za zwłokę w stosunku, w jakim, w dniu wpłaty, kwota zaległości podatkowej pozostaje do kwoty odsetek za zwłokę.

Art. 165. Stawka odsetek za zwłokę jest równa sumie 200% podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego, ustalonej zgodnie z przepisami o Narodowym Banku Polskim, i 2%, z tym że stawka ta nie może być niższa niż 8%.

Art. 166. § 1. Obniżoną stawkę odsetek za zwłokę w wysokości 50% stawki odsetek za zwłokę stosuje się, w zakresie objętym korektą, w przypadku spełnienia łącznie następujących warunków:

- 1) złożenia prawnie skutecznej deklaracji korygującej, nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia upływu terminu do złożenia deklaracji;
- 2) zapłaty zaległości podatkowej nie później niż w ciągu 7 dni od dnia złożenia deklaracji korygującej.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w razie zaliczenia nadpłaty lub zwrotu podatku, a także w razie potrącenia lub przeniesienia własności rzeczy lub praw majątkowych na podstawie art. 155, na wniosek złożony w terminie 7 dni od dnia złożenia korekty deklaracji.

§ 3. Obniżonej stawki odsetek za zwłokę nie stosuje się w przypadku korekty deklaracji:

- 1) złożonej po zakończeniu kontroli podatkowej, gdy nie stosuje się zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli podatkowej;
- 2) dokonanej w toku postępowania podatkowego, w przypadkach, o których mowa w art. 358 § 1 i 3;
- 3) dokonanej w przypadkach, o których mowa w art. 62 ust. 4 oraz art. 82 ust. 3 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej.

Art. 167. Stawki odsetek za zwłokę, o których mowa w art. 165 i art. 166, ulegają obniżeniu lub podwyższeniu w stopniu odpowiadającym obniżeniu lub podwyższeniu

podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego, począwszy od dnia, w którym stopa ta uległa zmianie.

Art. 168. Minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” stawki odsetek za zwłokę, o których mowa w art. 165 i art. 166.

ROZDZIAŁ 6

PRZEDAWNIENIE

Oddział 1

Przedawnienie wymiaru

Art. 169. Doręczenie decyzji wymiarowej organu podatkowego pierwszej instancji nie wywołuje skutków prawnych (przedawnienie wymiaru) po upływie:

- 1) 3 lat albo
- 2) 5 lat – w przypadku:
 - a) podatku od towarów i usług,
 - b) podatku akcyzowego,
 - c) specjalnego podatku węglowodorowego,
 - d) podatku od wydobycia niektórych kopalin,
 - e) podatku dochodowego od osób prawnych,
 - f) podatku dochodowego od osób fizycznych, z wyjątkiem sytuacji, gdy podatek ten został obliczony w zeznaniu rocznym złożonym w terminie przewidzianym w przepisach prawa podatkowego zgodnie z art. 27 lub art. 30e ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, wyłącznie od przychodów ze źródeł określonych w art. 10 ust. 1 pkt 1, 2 lub 8 tej ustawy,
 - g) podatków innych niż wskazanych w lit. a)-f), jeżeli podatnik nie złożył deklaracji w terminie przewidzianym w przepisach prawa podatkowego lub w złożonej deklaracji nie ujawnił wszystkich danych niezbędnych do dokonania wymiaru,
 - h) decyzji o odpowiedzialności płatnika.

Art. 170. Przepisu art. 169 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 215, art. 429 § 1, art. 458 § 1, art. 463 § 1, art. 467 § 1 i art. 470.

Art. 171. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się w zakresie w jakim ratyfikowane umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz inne ratyfikowane umowy międzynarodowe, których stroną jest Rzeczpospolita Polska, nie stanowią inaczej.

Art. 172. § 1. Terminy, o których mowa w art. 169, rozpoczynają bieg, z zastrzeżeniem § 2, od dnia, w którym:

- 1) upłynął termin płatności podatku wynikający z przepisów prawa podatkowego;
- 2) powstał obowiązek podatkowy, jeżeli zobowiązanie podatkowe powstaje poprzez doręczenie decyzji ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego.

§ 2. Terminy, o których mowa w art. 169, rozpoczynają bieg w przypadku:

- 1) decyzji określającej prawidłową wysokość zwrotu podatku lub nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług – od dnia, w którym upłynął termin płatności podatku wynikający z przepisów prawa podatkowego dotyczący okresu, za który wykazano zwrot podatku lub nadwyżkę podatku naliczonego nad należnym do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych w rozumieniu ustawy o podatku od towarów i usług;
- 2) decyzji określającej wysokość straty – od dnia, w którym upłynął termin płatności podatku wynikający z przepisów prawa podatkowego dotyczący okresu, w którym powstała strata;
- 3) decyzji określającej zaległość – od dnia, w którym nastąpił nienależny zwrot lub zaliczenie kwoty podlegającej zwrotowi, traktowanej jako zaległość podatkowa;
- 4) decyzji o braku zobowiązania oraz określeniu wysokości dochodu, przychodu lub zysku – od dnia, w którym upłynął termin płatności podatku wynikający z przepisów prawa podatkowego dotyczący okresu, w którym powstał dochód, przychód lub zysk;
- 5) niedopełnienia przez podatnika warunków uprawniających do skorzystania z uzyskanej ulgi podatkowej – od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące utratę prawa do ulgi.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 2 pkt 5, ustalenie wysokości zobowiązania podatkowego następuje na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dniu powstania obowiązku podatkowego oraz istniejącego w tym dniu stanu faktycznego, a jeżeli zgodnie z odrębnymi przepisami, zobowiązanie podatkowe ustalane jest na rok podatkowy lub na inny okres rozliczeniowy, decyzja ustalająca to zobowiązanie wydawana jest na podstawie stanu prawnego obowiązującego w dniu nabycia prawa do ulgi.

Art. 173. W przypadku skorygowania przez zobowiązanego deklaracji, w okresie 6 miesięcy przed upływem terminów, o których mowa w art. 169, z którą wiąże się:

- 1) zmniejszenie kwoty podatku,
- 2) wykazanie lub zwiększenie kwoty zwrotu podatku lub nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług,
- 3) wykazanie lub zwiększenie straty

– terminy te ulegają wydłużeniu o 1 rok.

Art. 174. Bieg terminu przedawnienia wymiaru nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu od dnia:

- 1) śmierci zobowiązanego;
- 2) śmierci przedstawiciela ustawowego zobowiązanego;
- 3) utraty przez zobowiązanego lub jego przedstawiciela ustawowego zdolności do czynności prawnych;
- 4) wystąpienia do innego organu lub sądu o rozstrzygnięcie zagadnienia wstępnego, od którego rozstrzygnięcia uzależnione jest wydanie decyzji wymiarowej;
- 5) wystąpienia przez organ podatkowy do sądu powszechnego o ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa, od którego rozstrzygnięcia uzależnione jest wydanie decyzji wymiarowej;
- 6) doręczenia postanowienia o zawieszeniu postępowania w przypadku, o którym mowa w art. 400 § 1 pkt 7 lub art. 403–405;
- 7) wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję wymiarową, decyzję stwierdzającą nieważność decyzji wymiarowej, decyzję uchylającą w całości decyzję wymiarową organu podatkowego pierwszej instancji i przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia lub postanowienie określone w art. 431 § 1;
- 8) wystąpienia, na podstawie ratyfikowanych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska lub na podstawie przepisów prawa Unii Europejskiej, do organów innego państwa o udzielenie informacji niezbędnych do dokonania wymiaru;
- 9) złożenia wniosku o wszczęcie procedury wzajemnego porozumiewania lub procedury arbitrażowej, prowadzonej na podstawie ratyfikowanej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska.

Art. 175. Po zaistnieniu okoliczności, o których mowa w art. 174, bieg terminu przedawnienia wymiaru rozpoczyna się, nie wcześniej jednak niż w dniu, o którym mowa w art. 172, a po zawieszeniu biegnie dalej od dnia:

- 1) uprawomocnienia się postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku, uprawomocnienia się postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia przedmiotu zapisu windykacyjnego, uprawomocnienia się postanowienia sądu o wydaniu europejskiego poświadczenia spadkowego, zarejestrowania aktu poświadczenia dziedziczenia;
- 2) ustanowienia przedstawiciela ustawowego zobowiązanego;
- 3) ustanowienia kuratora zobowiązanego;
- 4) w którym decyzja innego organu, kończąca sprawę stanowiącą zagadnienie wstępne, stała się ostateczna lub orzeczenie sądu w tej sprawie uprawomocniło się;
- 5) uprawomocnienia się orzeczenia sądu powszechnego w sprawie ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa;
- 6) doręczenia postanowienia o podjęciu zawieszono postępowania, gdy ustanie przyczyna zawieszenia, o której mowa w art. 400 § 1 pkt 7 lub art. 403–405;
- 7) doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego wraz z aktami sprawy ze stwierdzeniem jego prawomocności wydanego w sprawie decyzji wymiarowej, decyzji stwierdzającej nieważność decyzji wymiarowej, decyzji uchylającej w całości decyzję wymiarową organu podatkowego pierwszej instancji i przekazującej sprawę do ponownego rozpatrzenia lub postanowienia określonego w art. 431 § 1;
- 8) otrzymania przez organ podatkowy żądanej informacji niezbędnej do dokonania wymiaru od organu innego państwa lub odmowy jej udzielenia, albo dokonania wymiaru mimo nieotrzymania tej informacji;
- 9) doręczenia zobowiązanemu informacji o zakończeniu procedury wzajemnego porozumiewania się lub procedury arbitrażowej, prowadzonej na podstawie ratyfikowanej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska.

Art. 176. § 1. Zawieszenie biegu terminu przedawnienia wymiaru może następować wielokrotnie, z tym, że łączny okres zawieszenia biegu tego terminu nie może przekroczyć 5 lat. W przypadku upływu tego okresu, termin przedawnienia wymiaru biegnie dalej od dnia następnego.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w razie wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 174, przed rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia wymiaru. W tym przypadku do okresu 5 lat, o którym mowa w § 1, wlicza się również poszczególne okresy od dnia zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 174, do dnia zaistnienia okoliczności wskazanych w art. 175.

§ 3. W przypadku zawieszenia biegu terminu przedawnienia wymiaru na podstawie art. 174 pkt 7 okres, o którym mowa w § 1 nie ma zastosowania.

Art. 177. § 1. Organ podatkowy prowadzący postępowanie informuje niezwłocznie zobowiązanego o:

- 1) zawieszeniu biegu terminu przedawnienia wymiaru w związku z zaistnieniem okoliczności, o których mowa w art. 174 pkt 4, 5, 8 lub 9;
- 2) przewidywanej dacie, w której nastąpi przedawnienie wymiaru, po zaistnieniu okoliczności, o których mowa w art. 175 pkt 4, 5, 8 lub 9.

§ 2. Informację, o której mowa w § 1 doręcza się pełnomocnikowi, jeżeli został on ustanowiony przed wysłaniem tej informacji.

Oddział 2

Przedawnienie poboru

Art. 178. § 1. Zobowiązanie podatkowe wygasa z upływem 5 lat od dnia, w którym upłynął termin przedawnienia wymiaru (przedawnienie poboru).

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w przypadku zobowiązania podatkowego powstałego na skutek procedury wzajemnego porozumiewania lub procedury arbitrażowej, prowadzonej na podstawie ratyfikowanej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, gdy ta umowa przewiduje możliwość wprowadzenia w życie zawartego porozumienia bez względu na terminy przedawnienia, z tym, że 5 letni okres liczony jest od daty wprowadzenia tego porozumienia w życie.

Art. 179. Bieg terminu przedawnienia poboru nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu od dnia:

- 1) śmierci zobowiązanego;
- 2) śmierci przedstawiciela ustawowego zobowiązanego;
- 3) utraty przez zobowiązanego lub jego przedstawiciela ustawowego zdolności do czynności prawnych;

- 4) wydania decyzji o odroczeniu terminu płatności podatku lub zaległości podatkowej, rozłożeniu podatku na raty lub zaległości podatkowej albo decyzji o odroczeniu terminu złożenia deklaracji;
- 5) doręczenia postanowienia o przyjęciu zabezpieczenia dobrowolnego w przypadku, o którym mowa w art. 446 § 1 pkt 1;
- 6) doręczenia zawiadomienia o przystąpieniu do zabezpieczenia w przypadkach określonych w art. 32a § 3 i art. 35 § 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1201, z późn. zm.⁷⁾);
- 7) ustanowienia hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego;
- 8) ogłoszenia upadłości zobowiązanego lub otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego w rozumieniu ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1508 oraz z 2018 r. poz. 149 i 398).

Art. 180. Po zaistnieniu okoliczności, o których mowa w art. 179, bieg terminu przedawnienia poboru rozpoczyna się, nie wcześniej jednak niż w dniu, w którym upłynął termin przedawnienia wymiaru, a po zawieszeniu biegnie dalej od dnia:

- 1) uprawomocnienia się postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku, uprawomocnienia się postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia przedmiotu zapisu windykacyjnego, uprawomocnienia się postanowienia sądu o wydaniu europejskiego poświadczenia spadkowego, zarejestrowania aktu poświadczenia dziedziczenia;
- 2) ustanowienia przedstawiciela ustawowego zobowiązanego;
- 3) ustanowienia kuratora zobowiązanego;
- 4) upływu terminu płatności odroczonego podatku lub zaległości podatkowej, ostatniej raty podatku lub ostatniej raty zaległości podatkowej lub upływu odroczonego terminu złożenia deklaracji, także w przypadku wygaśnięcia w części decyzji dotyczących tych ulg; w przypadku wygaśnięcia w całości tych decyzji bieg terminu przedawnienia poboru biegnie dalej od dnia ich wygaśnięcia; w przypadku rozłożenia na raty bądź odroczenia terminu płatności wynikającego z postanowienia sądu restrukturyzacyjnego lub upadłościowego w sprawie zatwierdzenia układu za datę wygaśnięcia decyzji uznaje się datę wykonania układu lub prawomocnego uchylecia układu przez sąd;
- 5) ustania zabezpieczenia dobrowolnego;

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2017 r. poz. 1475, 1954 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 138, 398, 1000 i 1009.

- 6) zakończenia postępowania zabezpieczającego w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji;
- 7) wygaśnięcia lub wykreślenia hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego;
- 8) uprawomocnienia się postanowienia o zakończeniu lub umorzeniu postępowania upadłościowego albo uprawomocnienia się postanowienia o zatwierdzeniu układu albo o odmowie zatwierdzenia układu w rozumieniu ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne.

Art. 181. § 1. Zawieszenie biegu terminu przedawnienia poboru może następować wielokrotnie, z tym, że łączny okres zawieszenia biegu tego terminu nie może przekroczyć 5 lat. W przypadku upływu tego okresu, termin przedawnienia poboru biegnie dalej od dnia następnego.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w razie wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 179, przed rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia poboru. W tym przypadku do okresu 5 lat, o którym mowa w § 1, wlicza się również poszczególne okresy:

- 1) od dnia, w którym upłynął termin przedawnienia wymiaru, do dnia zaistnienia okoliczności wskazanych w art. 180 pkt 1–3;
- 2) od dnia zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 179 pkt 4–8, do dnia zaistnienia okoliczności wskazanych w art. 180 pkt 4–8.

Art. 182. § 1. Bieg terminu przedawnienia poboru przerywa zastosowanie pierwszego środka egzekucyjnego, jeżeli zobowiązanemu w rozumieniu ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, przed upływem tego terminu, doręczono zawiadomienie o jego zastosowaniu. Po przerwaniu biegu terminu przedawnienia poboru biegnie on na nowo od dnia, w którym zastosowano pierwszy środek egzekucyjny.

§ 2. Biegu terminu przedawnienia poboru nie przerywa zastosowanie środka egzekucyjnego, jeżeli środek ten został zastosowany przed rozpoczęciem biegu terminu przedawnienia poboru lub w trakcie zawieszenia biegu terminu przedawnienia poboru.

§ 3. Biegu terminu przedawnienia poboru nie przerywa zastosowanie środka egzekucyjnego, jeżeli środek ten został zastosowany na podstawie decyzji wymiarowej, w przypadku gdy:

- 1) stwierdzono jej nieważność lub;
- 2) zmieniono lub uchylono tę decyzję z przyczyn wskazanych w art. 459 albo art. 453 § 1:
 - a) pkt 3, 4, 6–12 lub

- b) pkt 1 lub 2 – jeżeli strona nie przyczyniła się do ich powstania, lub
- c) pkt 5 – jeżeli niepowołanie przed dniem wydania decyzji nowych okoliczności lub nowych dowodów nastąpiło bez winy strony.

§ 4. Przepis § 3 stosuje się odpowiednio w przypadku uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności postanowienia w sprawie rygoru natychmiastowej wykonalności, jeżeli zastosowanie środka egzekucyjnego nastąpiło w związku z nadaniem rygoru natychmiastowej wykonalności.

§ 5. Środka egzekucyjnego zastosowanego w okolicznościach, o których mowa w § 2–4, nie uważa się za pierwszy środek egzekucyjny w rozumieniu § 1.

ROZDZIAŁ 7

NADPŁATA I ZWROT PODATKU

Oddział 1

Przepisy ogólne

Art. 183. § 1. Za nadpłatę uważa się kwotę nadpłaconego podatku lub kwotę zapłaconą nienależnie jako podatek.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli organ podatkowy udowodni, że w wyniku zwrotu kwot, o których mowa w § 1, nastąpi bezpodstawne wzbogacenie.

Art. 184. § 1. Nadpłata powstaje w dniu zapłaty podatku, z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. Jeżeli z ustawy podatkowej wynika obowiązek zapłaty zaliczek na podatek, nadpłata w zakresie podatku zapłaconego przed terminem złożenia deklaracji powstaje w dniu złożenia deklaracji podatkowej za okres, którego dotyczą zaliczki, a w razie jej niezłożenia w dniu upływu terminu do jej złożenia.

Art. 185. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do odsetek za zwłokę oraz przypadków, o których mowa w art. 146 § 1 pkt 2–6.

Oddział 2

Podmioty uprawnione do nadpłaty

Art. 186. Wysokość nadpłaty określa zobowiązany w deklaracji, o której mowa w art. 184 § 2, albo we wniosku o stwierdzenie nadpłaty.

Art. 187. § 1. Uprawnienie do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty przysługuje zobowiązanemu, u którego ona powstała.

§ 2. Uprawnienie, o którym mowa w § 1, przysługuje również:

- 1) tym, którzy zapłacili kwotę nienależnie jako podatek;
- 2) wspólnikom spółki cywilnej w momencie rozwiązania spółki w zakresie zobowiązań spółki;
- 3) spółkom, które tworzyły podatkową grupę kapitałową w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych, w momencie utraty przez grupę statusu podatnika, w zakresie zobowiązań tej grupy.

§ 3. Uprawnienie do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty ulega zawieszeniu na czas trwania postępowania podatkowego, kontroli podatkowej lub kontroli celno-skarbowej w zakresie dotyczącym tego postępowania lub kontroli.

§ 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o stwierdzenie nadpłaty, zawierający dane umożliwiające stwierdzenie i zwrot nadpłaty, w szczególności kwotę nadpłaty, przyczyny jej powstania oraz sposób jej zwrotu.

Art. 188. § 1. Jeżeli z przepisów prawa podatkowego wynika obowiązek złożenia deklaracji, to podmioty, o których mowa w art. 187, wraz z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty składają skorygowaną deklarację, chyba że uprzednio złożona deklaracja jest prawidłowa.

§ 2. Podmioty, o których mowa w art. 187 § 2 pkt 2, składają wraz z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty umowę spółki aktualną na dzień rozwiązania spółki.

Oddział 3

Procedura stwierdzenia nadpłaty

Art. 189. § 1. Organ podatkowy z urzędu lub na wniosek dokonuje zaliczenia lub zwraca nadpłatę bez wydawania decyzji, z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. Jeżeli nadpłata została określona nienależnie lub w nieprawidłowej wysokości w deklaracji, o której mowa w art. 184 § 2, lub wniosku o stwierdzenie nadpłaty, o którym mowa w art. 187, organ wydaje decyzję w sprawie nadpłaty.

§ 3. Jeżeli zaliczenia lub zwrotu nadpłaty stwierdzonej bez wydawania decyzji dokonano nienależnie lub w wysokości wyższej od należnej, nie wszczyna się postępowania w sprawach o przestępstwa i wykroczenia skarbowe w zakresie nadpłaty będącej przedmiotem wniosku.

§ 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, właściwość miejscową organów podatkowych w sprawach dotyczących stwierdzenia nadpłaty, o których mowa w § 1, w zakresie podatków pobieranych przez płatników, uwzględniając w szczególności rodzaj podatku i przypadki poboru podatku przez płatnika.

Art. 190. § 1. Organ podatkowy w decyzji stwierdzającej nadpłatę dokonuje również wymiaru w zakresie objętym wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty, jeżeli nadpłata jest związana ze zmianą wysokości zobowiązania podatkowego, chyba że prawidłowa wysokość zobowiązania podatkowego wynika z uprzednio złożonej deklaracji.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio jeżeli nadpłata jest związana ze zmianą wysokości dochodu, przychodu, zysku lub straty.

§ 3. Przepis § 1 i 2 stosuje się odpowiednio w przypadku decyzji o odmowie stwierdzenia nadpłaty.

Art. 191. Organ podatkowy w decyzji stwierdzającej nadpłatę określa, na dzień jej wydania, czy i za jaki okres przysługuje oprocentowanie nadpłaty.

Art. 192. § 1. Organ podatkowy w uzasadnieniu decyzji w sprawie nadpłaty informuje:

- 1) o tym, że deklaracja korygująca złożona wraz z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty nie wywołuje skutku prawnego, jeżeli wynikająca z niej wysokość zobowiązania podatkowego nie jest prawidłowa;
- 2) w jakim zakresie uprzednio złożona deklaracja wywołuje skutek prawny;
- 3) o możliwości późniejszego wydania decyzji wymiarowej za rok podatkowy lub inny okres rozliczeniowy, którego dotyczy decyzja w sprawie stwierdzenia nadpłaty, chyba że decyzja ta jest wydawana w okolicznościach, o których mowa w art. 215.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w przypadku wykazania w deklaracji korygującej wysokości: dochodu, przychodu, zysku, lub straty.

§ 3. Przepis § 1 pkt 1 stosuje się odpowiednio w przypadku wydania decyzji na skutek umorzenia postępowania w związku z wycofaniem wniosku o stwierdzenie nadpłaty.

Art. 193. § 1. W przypadku wszczęcia z urzędu postępowania podatkowego w sprawie, w której może zostać wydana decyzja wymiarowa, żądanie zawarte we wniosku o stwierdzenie nadpłaty podlega rozpatrzeniu w tym postępowaniu. Postępowanie wszczęte na wniosek w sprawie stwierdzenia nadpłaty podlega umorzeniu z mocy prawa. W tym przypadku przepisu art. 411 § 1 nie stosuje się.

§ 2. Przepisy niniejszego rozdziału nie ograniczają możliwości późniejszego wydania w wyniku postępowania podatkowego decyzji wymiarowej w zakresie tego samego zobowiązania podatkowego oraz za rok podatkowy lub inny okres rozliczeniowy, którego dotyczy decyzja w sprawie nadpłaty.

§ 3. W decyzji wymiarowej, o której mowa w § 2, organ podatkowy uwzględnia treść decyzji w sprawie nadpłaty, w tym dokonany w niej wymiar.

§ 4. Z dniem, w którym decyzja wymiarowa, o której mowa w § 2, stanie się ostateczna, decyzja w sprawie nadpłaty wygasa w zakresie objętym decyzją wymiarową na co organ podatkowy wskazuje w uzasadnieniu decyzji wymiarowej.

Oddział 4

Zaliczenie nadpłaty

Art. 194. § 1. Nadpłata podlega zaliczeniu z urzędu na poczet należności określonych w § 2. W razie ich braku nadpłata podlega zwrotowi z urzędu, chyba że uprawniony do nadpłaty złoży wniosek o zaliczenie nadpłaty w całości lub w części na poczet przyszłych należności określonych w § 2.

§ 2. Nadpłatę zalicza się na znane organowi podatkowemu, u którego powstała nadpłata:

- 1) zaległości podatkowe oraz odsetki za zwłokę, odsetki za zwłokę od nieuregulowanych w terminie zaliczek na podatek, koszty upomnienia, koszty postępowania, kary porządkowe oraz bieżące zobowiązania podatkowe;
- 2) opłaty i niepodatkowe należności budżetowe, do których wymiaru uprawnione są organy inne niż organy podatkowe.

§ 3. Jeżeli na podmiocie uprawnionym do nadpłaty ciążyą należności z różnych tytułów, nadpłatę zalicza się na poczet należności, poczynszy od tej o najwcześniejszym terminie płatności.

§ 4. Organ podatkowy, u którego powstała nadpłata, zalicza nadpłatę na poczet należności, jeżeli do jej wymiaru, poboru lub egzekucji właściwy jest ten sam organ, z zastrzeżeniem § 5.

§ 5. Organ podatkowy, u którego powstała nadpłata będący organem Krajowej Administracji Skarbowej może zaliczyć nadpłatę również na poczet należności, do których wymiaru, poboru lub egzekucji jest właściwy inny organ Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 6. Przepisy § 1–5 stosuje się odpowiednio do zaliczenia nadpłaty spółki cywilnej na poczet zobowiązań wspólników lub byłych wspólników tej spółki, z tym że w przypadku istniejącej spółki wymaga to zgody wszystkich wspólników.

Art. 195. Zaliczenie nadpłaty następuje z dniem jej powstania, a w przypadku jej zaliczenia na poczet bieżących lub przyszłych zobowiązań podatkowych z dniem, w którym upływa termin ich płatności.

Art. 196. § 1. W sprawie zaliczenia nadpłaty wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie.

§ 2. W przypadku złożenia wniosku w sprawie zaliczenia nadpłaty na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych postanowienie to wydaje się, gdy ich wysokość stanie się znana organowi podatkowemu.

Art. 197. W przypadku zaliczenia nadpłaty przepisy art. 153 i art. 164 § 2 stosuje się odpowiednio, z wyjątkiem art. 153 § 1 i § 6 pkt 1.

Art. 198. W razie zajęcia wierzytelności z tytułu nadpłaty, jej zaliczenie ma pierwszeństwo przed realizacją zajęcia.

Oddział 5

Zwrot nadpłaty

Art. 199. Uprawnionemu do nadpłaty, który jest zobowiązany do posiadania rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo – kredytowej, nadpłatę zwraca się wyłącznie na wskazany przez niego rachunek, którego jest posiadaczem lub współposiadaczem.

Art. 200. § 1. Uprawnionemu do nadpłaty, który nie jest zobowiązany do posiadania rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo – kredytowej, nadpłatę zwraca się przekazem pocztowym, chyba że uprawniony do nadpłaty wskaże rachunek lub złoży wniosek o zwrot nadpłaty w kasie organu podatkowego. W takim przypadku organ podatkowy zwraca nadpłatę na ten rachunek albo umożliwia jej odbiór w kasie organu podatkowego.

§ 2. Jeżeli wysokość nadpłaty nie przekracza 20 zł, nadpłatę zwraca się wyłącznie w kasie organu podatkowego lub na rachunek.

§ 3. W przypadku zwrotu nadpłaty przekazem pocztowym koszty zwrotu ponosi uprawniony do nadpłaty. W przypadku nie odebrania zwrotu nadpłaty przekazem

pocztowym, ponowny zwrot w tej formie dokonuje się wyłącznie na wniosek uprawnionego do nadpłaty.

Art. 201. § 1. Za dzień zwrotu nadpłaty uważa się dzień obciążenia rachunku bankowego organu podatkowego na podstawie polecenia przelewu lub dzień nadania przekazu pocztowego, wypłacenia kwoty nadpłaty przez organ podatkowy lub postawienia nadpłaty do dyspozycji uprawnionemu do nadpłaty, w kasie organu podatkowego.

§ 2. Jeżeli kwota dokonanego zwrotu nadpłaty nie pokrywa kwoty nadpłaty wraz z jej oprocentowaniem, zwróconą kwotę zalicza się proporcjonalnie na poczet kwoty nadpłaty oraz kwoty jej oprocentowania w takim stosunku, w jakim w dniu zwrotu pozostaje kwota nadpłaty do kwoty oprocentowania.

Art. 202. § 1. Nadpłata podlega zwrotowi wspólnikom rozwiązanej spółki cywilnej w proporcji wynikającej odpowiednio z prawa do udziału w zysku określonego w umowie rozwiązanej spółki cywilnej za okres rozliczeniowy, którego dotyczy nadpłata. Jeżeli z dołączonej umowy nie wynikają udziały w zysku, przyjmuje się, że prawa do udziału w zysku są równe.

§ 2. Nadpłata podlega zwrotowi spółkom, które tworzyły podatkową grupę kapitałową w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych proporcjonalnie do dochodów poszczególnych spółek w odniesieniu do okresu rozliczeniowego, którego dotyczy nadpłata.

Oddział 6

Terminy zwrotu nadpłaty

Art. 203. § 1. Nadpłata podlega zwrotowi w terminie 30 dni od dnia:

- 1) wydania nowej decyzji, jeżeli nadpłata powstała w związku z uchYLENIEM, zmianą lub stwierdzeniem nieważności decyzji, z zastrzeżeniem art. 204;
- 2) wydania decyzji o uchYLENIU lub stwierdzeniu nieważności decyzji albo doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego ze stwierdzeniem jego prawomocności, uchylającego decyzję albo stwierdzającego jej nieważność, jeżeli w związku z uchYLENIEM albo stwierdzeniem nieważności decyzji nie wystąpi obowiązek wydania nowej decyzji;
- 3) złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, gdy nadpłata wynika z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a jeżeli wniosek ten został złożony przed terminem wejścia w życie orzeczenia Trybunału

Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, termin ten liczy się od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;

- 4) złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, gdy nadpłata wynika z niezgodności przepisów prawa krajowego z przepisami prawa Unii Europejskiej, która to niezgodność została usunięta w przepisach prawa krajowego, a jeżeli wniosek ten został złożony przed terminem wejścia w życie przepisu prawa krajowego usuwającego tę niezgodność, termin ten liczy się od dnia wejścia w życie tego przepisu prawa krajowego;
- 5) złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, gdy nadpłata wynika z prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego stwierdzającego nieważność w całości lub w części aktu prawa miejscowego organu jednostki samorządu terytorialnego, a jeżeli wniosek ten został złożony przed terminem uprawomocnienia się orzeczenia w tej sprawie, termin ten liczy się od dnia uprawomocnienia się tego orzeczenia;
- 6) upływu terminu do wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 595 § 4.

§ 2. Nadpłata podlega zwrotowi w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, chyba że organ podatkowy wydaje decyzję stwierdzającą nadpłatę – w tym przypadku nadpłata podlega zwrotowi w terminie 30 dni od dnia wydania tej decyzji, z zastrzeżeniem § 1 pkt 3–5.

Art. 204. W przypadku niewydania nowej decyzji, o której mowa w art. 203 § 1 pkt 1, w terminie 3 miesięcy od dnia uchylecia decyzji albo stwierdzenia jej nieważności przez organ podatkowy lub od dnia doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego ze stwierdzeniem jego prawomocności, uchylającego decyzję albo stwierdzającego jej nieważność, nadpłata stanowiąca kwotę wpłaconą na podstawie decyzji uchylonej albo decyzji, której nieważność stwierdzono, podlega zwrotowi bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia upływu terminu 3 miesięcy, o którym mowa wyżej.

Art. 205. Nadpłatę wynikającą z zaliczek na podatek zwraca się po zakończeniu okresu, za który rozlicza się podatek.

Art. 206. Nadpłata podlega zwrotowi w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia deklaracji, w której zobowiązany ją określił. W przypadku skorygowania tej deklaracji zwrot nadpłaty

następuje w terminie, 2 miesięcy od dnia złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, nie wcześniej jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia deklaracji. Jeżeli jednak nadpłata wynika z decyzji stwierdzającej nadpłatę, zwrot nadpłaty następuje w terminie 30 dni od dnia wydania tej decyzji.

Art. 207. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić w drodze rozporządzenia przypadki, w których zwrot nadpłaty następuje w terminie wcześniejszym, uwzględniając w szczególności przypadki wykazywania nadpłat we wnioskach lub deklaracjach składanych za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Oddział 7

Oprocentowanie nadpłaty

Art. 208. Nadpłata podlega oprocentowaniu w wysokości równej wysokości odsetek za zwłokę, o których mowa w art. 165.

Art. 209. Nadpłata podlega oprocentowaniu:

- 1) od dnia jej powstania, jeżeli wynika ona z uchylecia lub zmiany decyzji albo stwierdzenia jej nieważności;
- 2) od dnia upływu terminu do zwrotu nadpłaty, o którym mowa w art. 203–207, jeżeli nie została ona zwrócona w tym terminie, chyba że ma zastosowanie pkt 1,
- 3) od dnia złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, jeżeli organ podatkowy wydał decyzję stwierdzającą nadpłatę po upływie 2 miesięcy od złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty;
- 4) od dnia złożenia wniosku o zmianę decyzji na podstawie art. 468 lub od dnia wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie zmiany decyzji na podstawie tego przepisu, jeżeli organ podatkowy zmienił decyzję po upływie 2 miesięcy od dnia złożenia wniosku lub wszczęcia postępowania z urzędu;
- 5) od dnia powstania nadpłaty do dnia otwarcia spadku w zakresie przypadającym na rzecz spadkodawcy nadpłat oraz zwrotów podatków; oprocentowanie naliczane jest nadal, jeżeli zwrot nadpłaty lub zwrot podatku nie został dokonany w terminie 15 dni od dnia złożenia organowi podatkowemu prawomocnego postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia spadku, prawomocnego postanowienia sądu o stwierdzeniu nabycia przedmiotu zapisu windykacyjnego, prawomocnego postanowienia sądu o wydaniu europejskiego poświadczenia spadkowego albo zarejestrowanego aktu poświadczenia dziedziczenia.

Art. 210. § 1. W przypadku, gdy nadpłata wynika z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oprocentowanie przysługuje:

- 1) od dnia powstania nadpłaty – pod warunkiem złożenia przez podatnika wniosku o stwierdzenie nadpłaty lub wniosku w sprawie wznowienia postępowania, w przypadku zaistnienia przesłanek, o których mowa w art. 453 § 1 pkt 8 lub 11 przed upływem 3 miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
- 2) za okres od dnia powstania nadpłaty do dnia upływu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, w przypadku złożenia wniosku, o którym mowa w pkt 1 po terminie określonym w tym przepisie.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy nadpłata wynika z:

- 1) ratyfikowanej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, z tym że w przypadku złożenia wniosku w sprawie wznowienia postępowania dotyczy to przesłanki, o której mowa w art. 453 § 1 pkt 9, a termin 3 miesięczny rozpoczyna bieg od dnia wejścia w życie ratyfikowanej umowy międzynarodowej;
- 2) zakończonej procedury wzajemnego porozumiewania lub procedury arbitrażowej, prowadzonych na podstawie ratyfikowanej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, z tym że w tym przypadku złożenia wniosku w sprawie wznowienia postępowania dotyczy to przesłanki, o której mowa w art. 453 § 1 pkt 10, a termin 3 miesięczny rozpoczyna bieg od dnia zakończenia procedury wzajemnego porozumiewania lub procedury arbitrażowej;
- 3) niezgodności przepisów prawa krajowego z przepisami prawa Unii Europejskiej, która została usunięta w przepisach prawa krajowego, z tym że w przypadku złożenia wniosku w sprawie wznowienia postępowania dotyczy to przesłanki, o której mowa w art. 453 § 1 pkt 12, a termin 3 miesięczny rozpoczyna bieg od dnia wejścia w życie przepisów prawa krajowego usuwających niezgodność z przepisami prawa Unii Europejskiej;

- 4) prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego stwierdzającego nieważność w całości lub w części aktu prawa miejscowego organu jednostki samorządu terytorialnego przez sąd administracyjny, z tym że w tym przypadku złożenia wniosku w sprawie wznowienia postępowania dotyczy to przesłanki, o której mowa w art. 453 § 1 pkt 8, a termin 3 miesięczny rozpoczyna bieg od dnia uprawomocnienia się tego orzeczenia sądu administracyjnego.

§ 3. Jeżeli z przepisów § 1 i § 2 pkt 3 wynikają dwa różne początkowe dni określonego w nich terminu 3 miesięcy, termin ten liczy się od daty wcześniejszej, również gdy:

- 1) wniosek o stwierdzenie nadpłaty został złożony po publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub
- 2) nadpłata powstała w związku z zaistnieniem przesłanki wznowienia postępowania, o której mowa w art. 453 § 1 pkt 11.

Art. 211. Oprocentowanie z tytułu nadpłaty przysługuje do dnia zwrotu nadpłaty, jej zaliczenia lub dnia złożenia wniosku o zaliczenie nadpłaty na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych, z zastrzeżeniem art. 209 pkt 5 oraz art. 210 § 1 pkt 2, § 2 i 3.

Art. 212. Oprocentowanie nadpłaty nie przysługuje w przypadku, o którym mowa w art. 209:

- 1) pkt 1, jeżeli do powstania przesłanki zmiany lub uchylecia decyzji przyczynił się uprawniony do nadpłaty;
- 2) pkt 2, jeżeli do opóźnienia w zwrocie nadpłaty przyczynił się uprawniony do nadpłaty lub powstało ono z przyczyn niezależnych od organu podatkowego, a także, gdy opóźnienie wynika z dokonania określonych czynności dla których przepisy prawa podatkowego określają terminy;
- 3) pkt 3 i 4, jeżeli do opóźnienia w wydaniu decyzji w terminie 2 miesięcy przyczynił się uprawniony do nadpłaty lub powstało ono z przyczyn niezależnych od organu podatkowego, a także, gdy opóźnienie wynika z dokonania określonych czynności dla których przepisy prawa podatkowego określają terminy, przeprowadzenia rozprawy lub mediacji.

Art. 213. § 1. Na wniosek uprawnionego do nadpłaty organ podatkowy wydaje decyzję w sprawie oprocentowania nadpłaty, w której stwierdza, czy i za jaki okres ono przysługuje chyba, że sprawa ta została już rozstrzygnięta na podstawie art. 191.

§ 2. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do oprocentowania nadpłaty.

Oddział 8

Przedawnienie prawa do stwierdzenia i zwrotu nadpłaty

Art. 214. § 1. Prawo do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty wygasa wraz z upływem terminu przedawnienia wymiaru, z zastrzeżeniem art. 216–218.

§ 2. Organ podatkowy nie wszczyna z urzędu postępowania w sprawie stwierdzenia nadpłaty po upływie terminu przedawnienia wymiaru, a postępowanie wszczęte z urzędu przed tym terminem organ podatkowy prowadzi również po upływie tego terminu.

Art. 215. § 1. W przypadku złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty przed upływem terminu, o którym mowa w art. 214, i rozpatrywania go po upływie terminu przedawnienia wymiaru, organ podatkowy wydaje decyzję na podstawie art. 189 lub art. 190. W decyzji wydanej na podstawie art. 190 nie określa się wysokości zobowiązania w kwocie wyższej niż wynikająca z uprzednio złożonej deklaracji lub kwoty, która została zapłacona w przypadku niezłożenia deklaracji.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w zakresie wskazanej w złożonej deklaracji wysokości: dochodu, przychodu, zysku, lub straty, z tym że w zakresie straty, organ podatkowy dokonuje wymiaru w kwocie nie niższej niż wynikająca z uprzednio złożonej deklaracji.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio w przypadku decyzji, o której mowa w art. 189 § 2.

Art. 216. Przepisu art. 214 nie stosuje się, jeżeli istnienie nadpłaty wynika z porozumienia zawartego w trybie procedury wzajemnego porozumiewania lub procedury arbitrażowej, prowadzonych na podstawie ratyfikowanych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska.

Art. 217. § 1. Jeżeli nadpłata wynika z orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, prawo do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty wygasa w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości

Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, nie wcześniej jednak niż z upływem terminu przedawnienia poboru.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do nadpłaty wynikającej z:

- 1) niezgodności przepisów prawa krajowego z przepisami prawa Unii Europejskiej, która została usunięta w przepisach prawa krajowego, z tym że określony w nim termin rozpoczyna bieg od dnia wejścia w życie przepisów prawa krajowego usuwających niezgodność z przepisami prawa Unii Europejskiej;
- 2) ratyfikowanej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, z tym że określony w nim termin rozpoczyna bieg od dnia wejścia w życie ratyfikowanej umowy międzynarodowej;
- 3) prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego stwierdzającego nieważność w całości lub w części aktu prawa miejscowego organu jednostki samorządu terytorialnego, z tym że określony w nim termin rozpoczyna bieg od dnia uprawomocnienia się tego orzeczenia sądu administracyjnego.

Art. 218. Prawo do złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty wygasa wraz z upływem terminu przedawnienia poboru w przypadku zapłaty podatku w kwocie wyższej niż wynikająca z ostatecznej decyzji lub prawidłowej deklaracji podatkowej.

Art. 219. W przypadku złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty na zasadach określonych w art. 216–218 i rozpatrywania go po upływie terminu przedawnienia wymiaru, nie stosuje się przepisów art. 190 i art. 193.

Art. 220. § 1. Prawo do zwrotu nadpłaty wygasa z upływem 5 lat, licząc od dnia, w którym upłynął termin jej zwrotu.

§ 2. Wraz z upływem terminu określonego w § 1 wygasa również prawo do złożenia wniosku o zaliczenie nadpłaty na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych oraz możliwość zaliczenia nadpłaty na poczet zaległych oraz bieżących zobowiązań podatkowych.

§ 3. Złożenie wniosku o zwrot nadpłaty lub zaliczenie jej na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych przerywa bieg terminu, o którym mowa w § 1. Po przerwaniu termin ten biegnie na nowo od dnia złożenia wniosku o zwrot nadpłaty, od dnia zwrotu części nadpłaty lub od dnia zaliczenia jej części na poczet przyszłych zobowiązań podatkowych.

Oddział 9

Zwrot podatku

Art. 221. § 1 Przepisy ustawy stosuje się odpowiednio do zwrotów podatku w zakresie nieuregulowanym w przepisach szczególnych, z tym że zaliczenie, o którym mowa w art. 194, następuje odpowiednio z dniem złożenia deklaracji wykazującej zwrot podatku lub skorygowania takiej deklaracji, z zastrzeżeniem § 2 i 3.

§ 2. W przypadku, gdy zwrot wynika z decyzji, w której określono kwotę zwrotu podatku, zaliczenie, o którym mowa w art. 194, następuje z dniem wydania tej decyzji chyba, że zwrot jest wykazywany w deklaracji.

§ 3. W przypadku, gdy zwrot wynika z wniosku, w którym określono kwotę zwrotu podatku, zaliczenie, o którym mowa w art. 194, następuje z dniem złożenia wniosku w sprawie zwrotu.

ROZDZIAŁ 8

ULGI W SPŁACIE

Art. 222. § 1. Organ podatkowy, na wniosek zobowiązanego w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym, może udzielać ulg w spłacie podatków (ulgi w spłacie).

§ 2. Ulgi w spłacie polegają na:

- 1) odroczeniu terminu płatności podatków;
- 2) rozłożeniu na raty podatków;
- 3) umorzeniu w całości lub w części podatków;
- 4) zwolnieniu płatnika z obowiązku pobrania podatków;
- 5) ograniczeniu poboru zaliczek.

§ 3. W zakresie opłaty prolongacyjnej może być stosowana wyłącznie ulga w spłacie, o której mowa w § 2 pkt 3.

§ 4. Przepisy § 1-3 stosuje się odpowiednio do zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę.

§ 5. Umorzenie zaległości podatkowej powoduje również umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub w takiej części, w jakiej została umorzona zaległość podatkowa.

Art. 223. § 1. W razie udzielenia ulgi w spłacie polegającej na rozłożeniu na raty podatków lub odroczeniu terminu płatności podatków nowym terminem płatności jest dzień,

w którym, zgodnie z decyzją, powinna nastąpić zapłata odroczonej podatki lub poszczególnych rat, na jakie zostały rozłożone podatki.

§ 2. Jeżeli w terminie określonym w decyzji zobowiązany nie dokonał zapłaty odroczonej podatki lub nie zapłacił którejkolwiek z rat, terminem płatności podatku objętego odroczeniem lub ratą staje się odpowiednio termin określony w art. 128.

§ 3. W razie niedotrzymania terminu płatności odroczonej lub rozłożonej na raty podatki następuje z mocy prawa wygaśnięcie decyzji:

- 1) o odroczeniu terminu płatności podatku – w całości;
- 2) o rozłożeniu na raty podatku – w części dotyczącej raty niezapłaconej w terminie płatności.

§ 4. W razie niedotrzymania terminu płatności trzech kolejnych rat, na jakie zostały rozłożone podatki, następuje z mocy prawa wygaśnięcie decyzji o rozłożeniu na raty w zakresie wszystkich niezapłaconych rat.

Art. 224. § 1. Organ podatkowy na wniosek zobowiązanego prowadzącego działalność gospodarczą może udzielać ulg w spłacie, które:

- 1) nie stanowią pomocy publicznej;
- 2) stanowią pomoc de minimis - w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa Unii Europejskiej dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis;
- 3) stanowią pomoc publiczną udzielaną w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa Unii Europejskiej dotyczących wyłączeń grupowych lub w zakresie i na zasadach na podstawie rozporządzeń Rady Ministrów.

§ 2. Ulgi w spłacie, o których mowa w § 1 pkt 3, mogą być udzielane:

- 1) jako pomoc indywidualna, w tym zgodna z programami rządowymi lub samorządowymi;
- 2) w ramach programów pomocowych określonych w odrębnych przepisach.

§ 3. Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki udzielania ulg w spłacie, wraz ze wskazaniem przypadków, w których ulgi są udzielane jako pomoc indywidualna, mając na uwadze dopuszczalne przeznaczenia i warunki udzielania pomocy państwa określone w przepisach prawa Unii Europejskiej.

Art. 225. § 1. Wniosek o udzielenie ulgi w spłacie zawiera w szczególności:

- 1) wskazanie podatku jakiego dotyczy;

- 2) wskazanie rodzaju i zakresu wnioskowanej ulgi w spłacie;
- 3) wskazanie okoliczności uprawdopodobniających występowanie interesu publicznego lub ważnego interesu zobowiązanego, z zastrzeżeniem pkt 4;
- 4) w przypadku, o którym mowa w art. 224:
 - a) wskazanie, czy wnioskowana ulga w spłacie stanowi pomoc publiczną,
 - b) określenie rodzaju i przeznaczenia pomocy publicznej, o jaką wnioskuje zobowiązany, jeśli wnioskowana ulga stanowi pomoc publiczną.

§ 2. W przypadku, o którym mowa w art. 224 § 1 pkt 2 i 3, do wniosku załącza się stosowne zaświadczenia, oświadczenia oraz formularze, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U z 2018 r. poz. 362).

§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku, o którym mowa w § 1, uwzględniając dane wskazane w § 1 i 2 oraz specyfikę poszczególnych podatków, organy właściwe do ich poboru, a także biorąc pod uwagę zapewnienie sprawności postępowania.

Art. 226. § 1. Organ podatkowy może z urzędu umarzać podatki, jeżeli:

- 1) zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że w postępowaniu egzekucyjnym nie uzyska się kwoty przewyższającej wydatki egzekucyjne;
- 2) kwota zaległości podatkowej nie przekracza 50 zł;
- 3) kwota zaległości podatkowej nie została zaspokojona w całości, umorzenie dotyczy części jaka nie została zaspokojona w zakończonym lub umorzonym postępowaniu likwidacyjnym lub upadłościowym albo sąd oddalił wniosek o ogłoszenie upadłości;
- 4) zobowiązany zmarł, nie pozostawiając żadnego majątku lub pozostawił ruchomości niepodlegające egzekucji na podstawie odrębnych przepisów albo pozostawił przedmioty codziennego użytku domowego, których łączna wartość nie przekracza kwoty 5.000 zł, i jednocześnie brak jest spadkobierców innych niż Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego oraz nie ma możliwości orzeczenia odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej, bądź istnieją spadkobiercy, ale zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że koszty postępowania w sprawie przekroczą kwotę uzyskanego podatku;
- 5) kwota zaległości podatkowej nie została zaspokojona w całości, umorzenie dotyczy części w jakiej kwota zaległości podatkowej nie została zaspokojona, gdyż została ograniczona do wartości stanu czynnego spadku bądź w wyniku zastosowania

proporcjonalnej spłaty długów spadkowych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r – Kodeksu cywilny o przyjęciu i odrzuceniu spadku oraz o odpowiedzialności za długi spadkowe

§ 2. W przypadkach, o których mowa w § 1, decyzję umarzającą pozostawia się w aktach sprawy.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 3, organ podatkowy może umorzyć podatki, jeżeli umorzenie nie będzie stanowiło pomocy publicznej lub będzie stanowiło pomoc de minimis.

Art. 227. § 1. Organem właściwym w pierwszej instancji w sprawach ulg w spłacie dotyczących podatków stanowiących dochód budżetu państwa jest właściwy naczelnik urzędu skarbowego.

§ 2. W zakresie podatków stanowiących dochody jednostek samorządu terytorialnego w sprawach udzielania ulg w spłacie właściwe w pierwszej instancji są samorządowe organy podatkowe jednostek samorządu terytorialnego, których te podatki stanowią dochód.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 2, w zakresie podatków pobieranych przez naczelnika urzędu skarbowego, samorządowy organ podatkowy występuje do właściwego naczelnika urzędu skarbowego o udzielenie informacji niezbędnych do rozpatrzenia wniosku. Decyzja w sprawie ulgi przesyłana jest właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego.

§ 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, właściwość miejscową i rzeczową organów podatkowych w sprawach udzielania ulg w spłacie, w sposób inny niż wskazany w § 1, uwzględniając wysokość kwoty będącej przedmiotem ulgi oraz terminy wpłat podatków lub zaległości z tytułu podatków.

Art. 228. § 1. Organ podatkowy, w decyzji w sprawie odroczenia terminu płatności lub rozłożenia na raty, ustala opłatę prolongacyjną.

§ 2. Stawka opłaty prolongacyjnej wynosi 50% stawki odsetek za zwłokę, o której mowa w art. 165.

§ 3. Wysokość opłaty prolongacyjnej oblicza się przy zastosowaniu stawki opłaty prolongacyjnej obowiązującej w dniu wydania decyzji, o której mowa w § 1.

§ 4. Opłata prolongacyjna wpłacana jest w terminach płatności, o których mowa w art. 223 § 1; w razie niedotrzymania terminu płatności przepisy art. 223 § 2 oraz art. 164 § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Nie ustala się opłaty prolongacyjnej, gdy przyczyną wydania decyzji, o której mowa w § 1, były klęska żywiołowa lub wypadek losowy.

§ 6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia szczegółowy sposób naliczania opłaty prolongacyjnej mając na uwadze w szczególności sposoby wygasania zobowiązań podatkowych oraz przypadki stosowania ulg w spłacie.

Art. 229. § 1. Organ podatkowy zwalnia płatnika z obowiązku pobrania podatków na wniosek zobowiązanego, w którym uprawdopodobni on, że:

- 1) pobranie podatków zagraża ważnym interesom zobowiązanego, a w szczególności jego egzystencji, lub
- 2) pobrane podatki byłyby niewspółmiernie wysokie w stosunku do podatków za rok podatkowy lub inny okres rozliczeniowy.

§ 2. Organ podatkowy, na wniosek zobowiązanego do zapłaty zaliczek na podatki, ogranicza ich pobór, jeżeli zobowiązany uprawdopodobni, że zaliczki obliczone według zasad określonych w ustawach podatkowych byłyby niewspółmiernie wysokie w stosunku do przewidywanej wysokości podatków za dany okres rozliczeniowy.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 1, organ podatkowy określa termin wpłacenia podatków, chyba że zobowiązany ma obowiązek dokonania okresowego rozliczenia tych podatków.

§ 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, właściwość rzeczową organów podatkowych w sprawach wymienionych w § 1 i 2 uwzględniając potrzebę zapewnienia sprawnej organizacji załatwiania tych spraw.

ROZDZIAŁ 9

ODPOWIEDZIALNOŚĆ PODATNIKA, PŁATNIKA I INKASENTA

Art. 230. § 1. Podatnik odpowiada całym swoim majątkiem za wynikające z zobowiązań podatkowych podatki.

§ 2. Za podatek wynikający z zobowiązania podatkowego powstałego w czasie trwania małżeństwa podatnik odpowiada swoim majątkiem osobistym oraz majątkiem wspólnym.

§ 3. Przepisu § 2 nie stosuje się do zobowiązania podatkowego powstałego po:

- 1) powstaniu albo ustanowieniu rozdzielności majątkowej;
- 2) ustanowieniu rozdzielności majątkowej z wyrównaniem dorobków.

§ 4. Za podatek wynikający ze zobowiązania podatkowego powstałego przed ograniczeniem ustawowej wspólności majątkowej podatnik odpowiada tak, jakby to ograniczenie nie nastąpiło.

§ 5. Przepis § 4 stosuje się odpowiednio do zobowiązania podatkowego powstałego przed powstaniem lub ustanowieniem rozdzielnosci majątkowej albo ustanowieniem rozdzielnosci majątkowej z wyrównaniem dorobków.

§ 6. Podatnik pozostający w związku małżeńskim, który zgodnie z przepisami § 1–5 nie ponosi odpowiedzialności majątkiem wspólnym, odpowiada za podatek wynikający z zobowiązania podatkowego swoim majątkiem osobistym.

Art. 231. § 1. Podatnik nie ponosi odpowiedzialności z tytułu zaniżenia lub nieujawnienia przez płatnika podstawy opodatkowania czynności, o których mowa w art. 12, 13 oraz 18 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, jeżeli umowa o pracę lub umowa cywilnoprawna były pozorne lub ukryte – do wysokości zaliczki, do której pobrania zobowiązany był płatnik.

§ 2. W przypadku, o którym mowa w § 1 art. 230 § 2 nie stosuje się.

Art. 232. § 1. Płatnik, który nie wykonał obowiązków określonych w art. 9, odpowiada za podatek niepobranym lub podatek pobrany a niewpłacony. Przepisy art. 230 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli odrębne przepisy stanowią inaczej albo jeżeli płatnik nie pobrał podatku z winy podatnika.

Art. 233. Organ podatkowy w przypadku, o którym mowa:

- 1) w art. 232 § 1, wydaje decyzję o odpowiedzialności płatnika, w której określa wysokość niepobranego lub pobranego, a niewpłaconego podatku.
- 2) w art. 232 § 2, wydaje decyzję określającą wysokość zobowiązania podatkowego ze wskazaniem kwoty, za którą odpowiada podatnik.

Art. 234. Inkasent, który nie wykonał obowiązków określonych w art. 10, odpowiada za podatek pobrany a niewpłacony. Przepisy art. 230 i art. 233 stosuje się odpowiednio.

Art. 235. § 1. Płatnikom i inkasentom przysługuje zryczałtowane wynagrodzenie z tytułu terminowego wpłacania podatków pobranych na rzecz budżetu państwa.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia wysokość wynagrodzenia płatników i inkasentów pobierających podatki na rzecz budżetu państwa w relacji do kwoty pobranych podatków oraz tryb pobrania wynagrodzenia,

uwzględniając w szczególności zakres zadań związanych z obliczeniem i poborem podatku, a także to, że kwota należnego wynagrodzenia powinna być potrącona z kwoty podatku pobranego przez płatnika lub inkasenta.

§ 3. Rada gminy, rada powiatu oraz sejmik województwa może ustalać wynagrodzenie dla płatników lub inkasentów z tytułu poboru podatków stanowiących dochody, odpowiednio: budżetu gminy, powiatu, województwa, uwzględniając w szczególności zakres ich zadań związanych z obliczeniem i poborem podatku, a należne wynagrodzenie powinno być potrącone z kwoty podatku pobranego przez płatnika lub inkasenta.

Art. 236. Osoby prawne oraz jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, będące płatnikami lub inkasentami, są obowiązane wyznaczyć osoby, do których obowiązków należy obliczanie i pobieranie podatków oraz terminowe wpłacanie organowi podatkowemu pobranych kwot, a także zgłosić właściwemu miejscowo organowi podatkowemu pierwszej instancji imiona, nazwiska i adresy tych osób. Zgłoszenia należy dokonać w terminie wyznaczonym do dokonania pierwszej wpłaty, a w razie zmiany osoby wyznaczonej – w terminie 14 dni od dnia, w którym wyznaczono inną osobę.

ROZDZIAŁ 10

ODPOWIEDZIALNOŚĆ PODATKOWA OSÓB TRZECICH

Oddział 1

Przepisy ogólne

Art. 237. § 1. W przypadkach i w zakresie przewidzianych w niniejszym rozdziale osoby trzecie odpowiadają solidarnie z podatnikiem, płatnikiem, inkasentem lub ich następcą prawnym za:

- 1) zaległość podatkową podatnika;
- 2) podatek niepobrany lub pobrany, a niewpłacony przez płatnika na rachunek organu podatkowego;
- 3) podatek pobrany a niewpłacony przez inkasenta na rachunek organu podatkowego;
- 4) odsetki za zwłokę naliczone do dnia wydania decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej, od należności wymienionych w pkt 1-3, a także odsetki od nieuregulowanych w terminie zaliczek na podatek;

5) koszty egzekucyjne powstałe do dnia wydania decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej w zakresie należności, o których mowa w pkt 1-3, objętych decyzją o odpowiedzialności osoby trzeciej oraz przypadających od nich odsetek za zwłokę.

§ 2. Osoba trzecia nie ponosi odpowiedzialności przewidzianej w niniejszym rozdziale, jeżeli byłoby to rażąco niesłuszne.

§ 3. Jeżeli wraz z podatnikiem, płatnikiem, inkasentem lub ich następcą prawnym odpowiedzialność ponoszą osoby trzecie, odpowiedzialność tych osób jest również odpowiedzialnością solidarną, z zastrzeżeniem art. 245 § 2.

Art. 238. Do odpowiedzialności osoby trzeciej przepis art. 230 stosuje się odpowiednio.

Art. 239. § 1. O odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej organ podatkowy orzeka w drodze decyzji.

§ 2. Postępowania w sprawie odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej, z zastrzeżeniem art. 240, nie wszczyna się przed:

- 1) upływem terminu płatności ustalonego zobowiązania podatkowego;
- 2) dniem doręczenia decyzji:
 - a) określającej wysokość zobowiązania podatkowego,
 - b) o odpowiedzialności podatkowej płatnika lub inkasenta,
 - c) o zakresie odpowiedzialności spadkobierców lub zapisobierców windykacyjnych, o której mowa w art. 272 § 1,
 - d) określającej wysokość zaległości podatkowej, o której mowa w art. 159 § 3 oraz art. 160,
 - e) określającej wysokość należnych odsetek za zwłokę, o której mowa w art. 162;
- 3) dniem wszczęcia postępowania egzekucyjnego lub dniem odstąpienia od czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych, zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji – w przypadkach wskazanych w art. 240.

Art. 240. § 1. W przypadku wystawienia tytułu wykonawczego na podstawie deklaracji, na zasadach przewidzianych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, przed orzeczeniem o odpowiedzialności osoby trzeciej nie wymaga się uprzedniego wydania decyzji, o której mowa w art. 239 § 2 pkt 2.

§ 2. W przypadku odstąpienia od czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych, zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, przed orzeczeniem o odpowiedzialności osoby trzeciej za należności z tytułu zobowiązań

podatkowych powstałych w sposób określony w art. 132 pkt 1, nie wydaje się decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego lub decyzji, o której mowa w art. 162.

Art. 241. § 1. W sprawie odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej przepisy art. 128 § 2, art. 158, art. 161 § 2, art. 163, art. 164, art. 194–198 i art. 221 stosuje się odpowiednio.

§ 2. W przypadku niedotrzymania terminu płatności osoba trzecia odpowiada również za naliczone po dniu wydania decyzji o jej odpowiedzialności podatkowej odsetki za zwłokę od:

- 1) zaległości podatkowych;
- 2) należności określonych w art. 237 § 1 pkt 2 i 3.

§ 3. Ogłoszenie upadłości podatnika, płatnika lub ich następcy prawnego nie ma wpływu na naliczanie odsetek za zwłokę w odniesieniu do osoby trzeciej.

Art. 242. Doręczenie decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej organu podatkowego pierwszej instancji nie wywołuje skutków prawnych, jeżeli nastąpiło po upływie 5 lat od dnia powstania zaległości podatkowej, a w przypadku, o którym mowa:

- 1) w art. 258 – jeżeli od dnia, w którym miała miejsce dostawa towarów, upłynęły 3 lata;
- 2) w art. 259 – jeżeli od dnia, w którym upłynął 6-miesięczny okres od dnia zarejestrowania podatnika jako podatnika VAT czynnego, upłynęły 3 lata.

Art. 243. Termin przedawnienia poboru zobowiązania wynikającego z decyzji o odpowiedzialności osoby trzeciej następuje po upływie 3 lat licząc od dnia, w którym ta decyzja stała się ostateczna. Przepisy art. 179 pkt 4 i 8, art. 181 i art. 182 stosuje się odpowiednio.

Oddział 2

Osoby trzecie i zakres ich odpowiedzialności

Art. 244. § 1. Rozwiedziony małżonek podatnika odpowiada za zaległości podatkowe byłego małżonka z tytułu zobowiązań podatkowych powstałych w czasie trwania ustroju wspólności majątkowej.

§ 2. Odpowiedzialność, o której mowa w § 1, nie obejmuje:

- 1) niepobranych należności określonych w art. 237 § 1 pkt 2 i 3;
- 2) odsetek za zwłokę oraz kosztów egzekucyjnych powstałych po dniu uprawomocnienia się orzeczenia o rozwodzie.

§ 3. Odpowiedzialność, o której mowa w § 1, ograniczona jest do wysokości wartości rynkowej udziału w majątku wspólnym, jaki przypadł rozwiedzionemu współmałżonkowi podatnika.

§ 4. Przepisy § 1–3 stosuje się odpowiednio w razie unieważnienia małżeństwa oraz separacji.

Art. 245. § 1. Nabywca przedsiębiorstwa lub zorganizowanej części przedsiębiorstwa albo udziałów w nich odpowiada za związane z prowadzoną działalnością gospodarczą zaległości podatkowe zbywcy, powstałe do dnia nabycia, chyba że przy zachowaniu należytej staranności nie mógł o nich wiedzieć.

§ 2. Jeżeli przedsiębiorstwo lub jego zorganizowana część zostały nabyte na współwłasność w częściach ułamkowych przepisu art. 237 § 3 nie stosuje się.

§ 3. Odpowiedzialność, o której mowa w § 1, ograniczona jest do wartości rynkowej nabytego przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części albo udziałów w nich.

§ 4. Nabywca nie będący współmałżonkiem lub członkiem rodziny zbywcy nie odpowiada za:

- 1) podatek niepobrany oraz pobrany, a niewpłacony przez płatnika lub inkasenta;
- 2) odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych, naliczone po dniu nabycia.

§ 5. Za członka rodziny, o którym mowa w § 4, uważa się wstępnego, zstępnego, małżonka zstępnego, pasierba, rodzeństwo, ojczyrna, macochę oraz osobę pozostającą z podatnikiem w faktycznym pożyciu.

§ 6. Nabywca nie odpowiada za zaległość podatkową niewykazaną w zaświadczeniu, o którym mowa w art. 698.

§ 7. Nabywca odpowiada również za zaległości podatkowe i inne należności zbywcy wymienione w art. 237 § 1 pkt 4–5 powstałe po dniu wydania zaświadczenia o wysokości zaległości podatkowych zbywającego, a przed dniem nabycia przedsiębiorstwa lub jego zorganizowanej części, jeżeli od dnia wydania zaświadczenia do dnia zbycia upłynęło więcej niż 30 dni.

§ 8. Przepisów § 1–7 nie stosuje się do nabycia w postępowaniu egzekucyjnym lub upadłościowym.

Art. 246. Jednoosobowa spółka kapitałowa powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną odpowiada za powstałe do dnia przekształcenia zaległości podatkowe tego przedsiębiorcy związane z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Art. 247. § 1. Spółka niemająca osobowości prawnej, do której osoba fizyczna wniosła na pokrycie udziału swoje przedsiębiorstwo, odpowiada za powstałe do dnia wniesienia przedsiębiorstwa zaległości podatkowe tej osoby związane z wniesionym przedsiębiorstwem.

§ 2. Odpowiedzialność, o której mowa w § 1, ograniczona jest do wartości wniesionego przedsiębiorstwa.

Art. 248. Jeżeli podatnik, za zgodą innej osoby, w celu zatajenia prowadzenia działalności gospodarczej lub rzeczywistych rozmiarów tej działalności, posługuje się lub posługiwał się imieniem i nazwiskiem, nazwą lub firmą tej osoby, osoba ta ponosi odpowiedzialność za zaległości podatkowe podatnika, powstałe podczas prowadzenia tej działalności.

Art. 249. § 1. Właściciel, samoistny posiadacz lub użytkownik wieczysty rzeczy lub prawa majątkowego pozostający z użytkownikiem danej rzeczy lub prawa majątkowego w związku, o którym mowa w § 2, odpowiada za zaległości podatkowe użytkownika powstałe w związku z działalnością gospodarczą prowadzoną przez użytkownika, jeżeli dana rzecz lub prawo są związane z działalnością gospodarczą lub służą do jej prowadzenia.

§ 2. Związek, o którym mowa w § 1, ma miejsce, gdy podczas trwania użytkowania między:

- 1) właścicielem, samoistnym posiadaczem lub użytkownikiem wieczystym rzeczy lub prawa majątkowego a ich użytkownikiem lub
- 2) osobami pełniącymi funkcje zarządzające, nadzorcze albo kontrolne w podmiocie będącym właścicielem, samoistnym posiadaczem lub użytkownikiem wieczystym rzeczy lub prawa majątkowego a osobami pełniącymi takie funkcje w podmiocie będącym ich użytkownikiem

– istnieją powiązania o charakterze rodzinnym, kapitałowym lub majątkowym w rozumieniu przepisów ustaw o podatkach dochodowych albo wynikające ze stosunku pracy.

§ 3. Odpowiedzialność, o której mowa w § 1, ograniczona jest do wartości rynkowej rzeczy lub praw majątkowych będących przedmiotem użytkowania.

§ 4. Przepisy powyższe stosuje się odpowiednio do najmu, dzierżawy, leasingu oraz innych umów o podobnym charakterze.

Art. 250. § 1. Dzierżawca lub użytkownik nieruchomości odpowiada za zaległości podatkowe jej właściciela, użytkownika wieczystego lub posiadacza samoistnego z tytułu

zobowiązań podatkowych wynikających z opodatkowania nieruchomości, powstałych podczas trwania dzierżawy lub użytkowania.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się, jeżeli między dzierżawcą lub użytkownikiem a podatnikiem istnieją powiązania o charakterze rodzinnym, kapitałowym lub majątkowym w rozumieniu przepisów ustaw o podatkach dochodowych albo wynikające ze stosunku pracy.

§ 3. Zakres odpowiedzialności dzierżawcy lub użytkownika nieruchomości nie obejmuje należności wymienionych w art. 237 § 1 pkt 2–5.

§ 4. Przepisy § 1–3 stosuje się odpowiednio do najmu, leasingu oraz innych umów o podobnym charakterze.

Art. 251. § 1. Wspólnik spółki cywilnej, jawnej, partnerskiej oraz komplementariusz spółki komandytowej albo komandytowo-akcyjnej odpowiada z pozostałymi wspólnikami za zaległości podatkowe spółki.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do odpowiedzialności byłego wspólnika za zaległości podatkowe spółek, o których mowa w § 1, z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał w czasie, gdy był on wspólnikiem, oraz zaległości wymienione w art. 159 oraz art. 160 powstałe w czasie, gdy był on wspólnikiem.

§ 3. Za zobowiązania podatkowe spółek, o których mowa w § 1, powstałe na podstawie odrębnych przepisów po rozwiązaniu spółki, za zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał po rozwiązaniu spółki, oraz za zaległości wymienione w art. 159 oraz art. 160 powstałe po rozwiązaniu spółki, odpowiadają osoby będące wspólnikami w momencie rozwiązania spółki.

§ 4. Orzeczenie o odpowiedzialności, o której mowa w § 1 i 2, nie wymaga uprzedniego doręczenia spółce decyzji w sprawach, o których mowa w art. 239 § 2 pkt 2. Przepis art. 187 § 2 pkt 2 stosuje się odpowiednio. W takiej sytuacji rozstrzygnięcie w tych sprawach spółki następuje w decyzji o odpowiedzialności wspólnika. Przepis ten stosuje się również w przypadku rozwiązania spółki.

§ 5. Organ podatkowy na podstawie § 1–4 prowadzi postępowanie w sprawie określenia wysokości zobowiązania podatkowego rozwiązanej spółki oraz orzeka o odpowiedzialności podatkowej byłych wspólników spółki za jej zaległości podatkowe z udziałem wszystkich osób będących w danym okresie wspólnikami.

§ 6. Za zaległości podatkowe spółki osobowej innej niż wskazana w § 1 odpowiadają wspólnicy na zasadach określonych w § 1–5, które stosuje się odpowiednio.

Art. 252. § 1. Członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji, spółki akcyjnej lub spółki akcyjnej w organizacji odpowiada za zaległości podatkowe spółki z tytułu zobowiązań, których termin płatności upłynął w okresie, gdy pełnił obowiązki członka zarządu, a także za zaległości wymienione w art. 159 oraz art. 160 powstałe w czasie pełnienia obowiązków członka zarządu, jeżeli egzekucja z majątku spółki okazała się w całości lub w części bezskuteczna.

§ 2. Członek zarządu nie ponosi odpowiedzialności przewidzianej w § 1, jeżeli:

- 1) wykazał, że:
 - a) we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub w tym czasie zostało otwarte postępowanie restrukturyzacyjne w rozumieniu ustawy z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne albo zatwierdzono układ w postępowaniu o zatwierdzenie układu, o którym mowa w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne, albo
 - b) niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez jego winy;
- 2) wskazał mienie spółki, z którego egzekucja umożliwi zaspokojenie zaległości podatkowych spółki w znacznej części.

§ 3. Jeżeli obowiązek zgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości powstał i istniał wyłącznie w czasie, gdy prowadzona była egzekucja przez zarząd przymusowy albo przez sprzedaż przedsiębiorstwa na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, uznaje się, że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości nastąpiło bez winy członka zarządu, o którym mowa w § 1.

§ 4. Za zobowiązania podatkowe powstałe na podstawie odrębnych przepisów po przeprowadzeniu likwidacji spółki, za zaległości podatkowe z tytułu zobowiązań, których termin płatności upływał po przeprowadzeniu likwidacji spółki, oraz zaległości wymienione w art. 159 oraz art. 160 powstałe po przeprowadzeniu likwidacji spółki, odpowiadają osoby pełniące obowiązki członka zarządu w momencie likwidacji spółki. Przepis art. 251 § 4 stosuje się odpowiednio.

§ 5. W przypadku, gdy spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w organizacji lub spółka akcyjna w organizacji nie posiada zarządu, za jej zaległości podatkowe odpowiada pełnomocnik pełniący obowiązki w momencie upływu terminu płatności tej zaległości. Jeżeli pełnomocnik nie został powołany, za zaległości podatkowe spółki odpowiadają wspólnicy. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

§ 6. Przepisy § 1–5 stosuje się również do byłego członka zarządu oraz byłego pełnomocnika lub wspólnika spółki w organizacji.

Art. 253. Za zaległości podatkowe osoby prawnej innej niż wymieniona w art. 252 odpowiadają członkowie organu zarządzającego tej osoby. Przepis art. 252 stosuje się odpowiednio.

Art. 254. § 1. Członek zarządu stowarzyszenia zwykłego odpowiada za zaległości podatkowe stowarzyszenia z tytułu zobowiązań podatkowych, których termin płatności upłynął w czasie pełnienia funkcji przez członka zarządu.

§ 2. Członek stowarzyszenia zwykłego odpowiada za zaległości podatkowe stowarzyszenia, których termin płatności upłynął w czasie, gdy był on członkiem stowarzyszenia, jeżeli w tym czasie stowarzyszenie nie posiadało zarządu.

§ 3. Za zaległości podatkowe stowarzyszenia powstałe przed jego wpisem do właściwego rejestru odpowiada osoba działająca na rzecz stowarzyszenia do chwili wpisu.

§ 4. Do odpowiedzialności, o której mowa w § 1–2, przepisy art. 251 § 2–4 stosuje się odpowiednio.

Art. 255. § 1. Likwidator spółki, z wyjątkiem likwidatora ustanowionego przez sąd, odpowiada za zaległości podatkowe spółki powstałe w czasie likwidacji.

§ 2. Likwidator osoby prawnej innej niż wymieniona w art. 252 odpowiada za zaległości podatkowe tej osoby powstałe w czasie likwidacji.

§ 3. Do odpowiedzialności likwidatora przepisy art. 252 i 253 stosuje się odpowiednio.

Art. 256. § 1. Osoba prawna przejmująca lub osoba prawna powstała w wyniku podziału (osoba nowo zawiązana) odpowiada za zaległości podatkowe osoby prawnej dzielonej, jeżeli majątek przejmowany na skutek podziału, a przy podziale przez wydzielenie – także majątek osoby prawnej dzielonej, nie stanowi zorganizowanej części przedsiębiorstwa.

§ 2. Zakres odpowiedzialności osoby prawnej przejmującej lub osoby prawnej nowo zawiązanej ograniczony jest do wartości aktywów netto nabytych, wynikających z planu podziału.

§ 3. Osoba prawna przejmująca lub osoba prawna nowo zawiązana przy podziale przez wydzielenie nie odpowiada za należności z tytułu zobowiązań powstałych po dniu wydzielenia.

§ 4. Jeżeli osoba prawna na skutek podziału została wykreślona z właściwego rejestru przepisy art. 251 § 3–4 stosuje się odpowiednio.

Art. 257. § 1. Gwarant lub poręczyciel, którego zabezpieczenie zostało przyjęte przez organ podatkowy, odpowiada za zobowiązanie podatkowe wynikające z decyzji, która jest przedmiotem zabezpieczenia, wraz z odsetkami za zwłokę, do wysokości kwoty gwarancji lub poręczenia i w terminie wskazanym w gwarancji lub poręczeniu.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się do gwaranta lub poręczyciela, którego zabezpieczenie zostało przyjęte przez organ podatkowy, w związku ze zwrotem podatku od towarów i usług.

Art. 258. § 1. Podatnik, o którym mowa w art. 105a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, odpowiada za zaległości podatkowe podmiotu dokonującego na jego rzecz dostawy towarów w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o podatku od towarów i usług.

§ 2. Zakres odpowiedzialności podatkowej nie obejmuje należności wymienionych w art. 237 § 1 pkt 2, 3 i 5 oraz odsetek za zwłokę powstałych przed dniem wydania decyzji o tej odpowiedzialności.

Art. 259. Pełnomocnik, o którym mowa w art. 96 ust. 4b ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, odpowiada wraz z podatnikiem za zaległości podatkowe podatnika powstałe z tytułu czynności wykonanych w ciągu 6 miesięcy od dnia zarejestrowania podatnika jako podatnika VAT czynnego, na zasadach określonych w przepisach o podatku od towarów i usług. Przepisu art. 237 § 1 pkt 2–5 nie stosuje się.

Art. 260. § 1. Zapisobierca zwykły, który otrzymał należny mu zapis, odpowiada za należności spadkodawcy, o których mowa w art. 237 § 1 pkt 1–5.

§ 2. Odpowiedzialność, o której mowa w § 1, ograniczona jest do wartości rynkowej korzyści uzyskanej z tytułu zapisu zwykłego.

ROZDZIAŁ 11

NASTĘPSTWO PRAWNE

Oddział 1

Następstwo prawne podmiotów przekształconych

Art. 261. § 1. Osoba prawna zawiązana (powstała) w wyniku łączenia się:

- 1) osób prawnych,

- 2) osobowych spółek handlowych,
- 3) osobowych i kapitałowych spółek handlowych

– wstępuje we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki każdej z łączących się osób lub spółek.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do osoby prawnej łączącej się przez przejęcie:

- 1) innej osoby prawnej (osób prawnych);
- 2) osobowej spółki handlowej (osobowych spółek handlowych).

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio do transgranicznego łączenia się spółek kapitałowych i spółki komandytowo-akcyjnej.

Art. 262. § 1. Osoba prawna zawiązana (powstała) w wyniku:

- 1) przekształcenia innej osoby prawnej,
- 2) przekształcenia spółki niemającej osobowości prawnej

– wstępuje we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki przekształcanej osoby lub spółki.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do:

- 1) osobowej spółki handlowej zawiązanej (powstałej) w wyniku przekształcenia:
 - a) innej spółki niemającej osobowości prawnej,
 - b) spółki kapitałowej;
- 2) stowarzyszenia utworzonego w wyniku przekształcenia stowarzyszenia zwykłego.

§ 3. Bank utworzony przez wniesienie tytułem wkładu niepieniężnego wszystkich składników majątkowych oddziału instytucji kredytowej, stanowiących przedsiębiorstwo lub jego zorganizowaną część, wstępuje we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki instytucji kredytowej związane z działalnością tego oddziału.

§ 4. Jednoosobowa spółka kapitałowa powstała w wyniku przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną wstępuje w przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa przekształcanego przedsiębiorcy związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, z wyjątkiem tych praw, które nie mogą być kontynuowane na podstawie przepisów regulujących opodatkowanie spółek kapitałowych.

§ 5. Spółka niemająca osobowości prawnej, do której osoba fizyczna wniosła na pokrycie udziału wkład w postaci swojego przedsiębiorstwa, wstępuje w przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa wniesionego przedsiębiorstwa, z wyjątkiem tych praw,

które nie mogą być kontynuowane na podstawie przepisów regulujących opodatkowanie spółek niemających osobowości prawnej.

Art. 263. Przepisy art. 261 i art. 262 § 1–3 stosuje się odpowiednio do łączenia się i przekształceń samorządowych zakładów budżetowych.

Art. 264. § 1. Osoby prawne przejmujące lub osoby prawne powstałe w wyniku podziału wstępują, z dniem podziału lub z dniem wydzielenia, we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki osoby prawnej dzielonej pozostające w związku z przydzielonymi im, w planie podziału, składnikami majątku, jeżeli majątek przejmowany na skutek podziału, a przy podziale przez wydzielenie – także majątek osoby prawnej dzielonej, stanowi zorganizowaną część przedsiębiorstwa.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do transgranicznego podziału spółek.

Art. 265. Do praw i obowiązków wynikających z:

- 1) decyzji wydanych na podstawie przepisów prawa podatkowego, przepisy art. 261–264 stosuje się odpowiednio;
- 2) zastosowania się przez podmiot przekształcony do interpretacji ogólnych i objaśnień podatkowych, o których mowa w art. 509 § 1, informacji ogólnych, o których mowa w art. 512 oraz interpretacji indywidualnych, o których mowa w art. 524 § 1 i 2, przepisy art. 261–264 stosuje się odpowiednio.

Art. 266. W zakresie, w jakim odrębne ustawy, umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz inne ratyfikowane umowy międzynarodowe, których stroną jest Rzeczpospolita Polska, nie stanowią inaczej, przepisy art. 261–265 stosuje się odpowiednio.

Art. 267. Do nabywców przedsiębiorstw państwowych oraz do spółek, które na podstawie przepisów o komercjalizacji i prywatyzacji nabyły lub przejęły te przedsiębiorstwa, przepisy art. 261 § 1, art. 265 i art. 266 z zastrzeżeniem art. 269, stosuje się odpowiednio.

Art. 268. § 1. W przypadku wykreślenia przedsiębiorstwa państwowego z Krajowego Rejestru Sądowego w związku z jego likwidacją, nabywcy lub spółki, o których mowa w art. 267 odpowiadają za odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych tego przedsiębiorstwa oraz otrzymują oprocentowanie nadpłat oraz zwrotu podatku naliczone do dnia wykreślenia.

§ 2. Do odpowiedzialności państwa lub gminy, powiatu, województwa z tytułu oprocentowania nadpłat oraz oprocentowania zwrotu podatku, przepisy § 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 269. Odsetki za zwłokę oraz oprocentowanie, o których mowa w art. 268, naliczane są nadal:

- 1) po upływie 14 dni od dnia doręczenia spółce decyzji określającej wysokość zobowiązania podatkowego;
- 2) począwszy od dnia otrzymania przez organ podatkowy wniosku o stwierdzenie nadpłaty lub o zwrot podatku.

Art. 270. W przypadku powstania przekształceń prawnych, o których mowa w art. 261–264 i art. 267–268 w toku postępowania, w miejsce dotychczasowej strony wstępują jej następcy prawni.

Oddział 2

Następstwo prawne spadkobierców i zapisobierców windykacyjnych

Art. 271. § 1. Spadkobiercy podatnika, płatnika i inkasenta przejmują, jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki spadkodawcy. Przepis art. 230 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Spadkobiercy podatnika nie przejmują obowiązku podatkowego spadkodawcy w zakresie jego zobowiązań, powstających na skutek doręczenia decyzji ustalającej wysokość tego zobowiązania, jeżeli nie przekształcił się on w zobowiązanie podatkowe.

§ 3. Dalsi spadkobiercy (spadkobiercy spadkobierców), spadkobiercy zapisobiercy windykacyjnego oraz nabywca spadku lub przedsiębiorstwa zapisobiercy windykacyjnego nie są, z zastrzeżeniem art. 278 § 3, następcami prawnymi w zakresie określonym w § 1 i 4.

§ 4. Jeżeli przedmiotem zapisu windykacyjnego jest przedsiębiorstwo, zapisobierca windykacyjny z dniem otwarcia spadku wstępuje we wszelkie przewidziane w przepisach prawa podatkowego prawa i obowiązki spadkodawcy związane z tym przedsiębiorstwem. Przepis art. 230 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Spadkobierca niekontynuujący działalności gospodarczej spadkodawcy oraz spadkobierca spadkodawcy nieprowadzącego działalności gospodarczej, nie przejmuje przewidzianych w przepisach prawa podatkowego obowiązków niemajątkowych tych spadkodawców, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

§ 6. Przez obowiązki niemajątkowe, o których mowa w § 5, należy rozumieć w szczególności obowiązek: złożenia deklaracji, prowadzenia ksiąg podatkowych, przechowywania dokumentów związanych ze składanymi deklaracjami i prowadzonymi księgami podatkowymi oraz sporządzenia spisu z natury.

§ 7. Przepisy § 1 i 4 stosuje się również do praw i obowiązków wynikających z:

- 1) decyzji wydanych na podstawie przepisów prawa podatkowego;
- 2) zastosowania się przez podatnika, płatnika i inkasenta, zapisobiercę windykacyjnego do interpretacji ogólnych i indywidualnych oraz objaśnień podatkowych wydanych na podstawie przepisów prawa podatkowego.

Art. 272. § 1. Do odpowiedzialności spadkobierców, a także zapisobierców windykacyjnych za zobowiązania podatkowe spadkodawcy, stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego o przyjęciu i odrzuceniu spadku oraz o odpowiedzialności za długi spadkowe.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się również do odpowiedzialności za:

- 1) zaległości podatkowe, w tym również za zaległości, o których mowa w art. 159 oraz art. 160;
- 2) odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych spadkodawcy, w tym również odsetki, o których mowa w art. 162;
- 3) pobrane, a niewpłacone podatki z tytułu sprawowanej przez spadkodawcę funkcji płatnika lub inkasenta;
- 4) opłatę prolongacyjną;
- 5) koszty postępowania podatkowego;
- 6) koszty upomnienia i koszty egzekucyjne obciążające spadkodawcę a powstałe do dnia otwarcia spadku.

Art. 273. § 1. Organ podatkowy orzeka w jednej decyzji o zakresie odpowiedzialności lub uprawnień poszczególnych spadkobierców albo zapisobierców windykacyjnych, na podstawie decyzji ostatecznych wydanych wobec spadkodawcy oraz jego zobowiązań wynikających z prawidłowych deklaracji. Przepis art. 189 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Jeżeli deklaracja złożona przez spadkodawcę jest nieprawidłowa lub deklaracji nie złożono, orzekając o zakresie odpowiedzialności lub uprawnień spadkobierców lub zapisobierców windykacyjnych, organ podatkowy jednocześnie określa kwoty, o których mowa w art. 133 § 2, § 4 pkt 2 i 3, lub stwierdza nadpłatę.

§ 3. Jeżeli podatnik, płatnik lub inkasent zmarł w trakcie okresu rozliczeniowego za ich zobowiązanie podatkowe, powstałe za tę część okresu rozliczeniowego spadkodawcy, odpowiedzialność ponoszą ich spadkobiercy oraz zapisobiercy windykacyjni na zasadach określonych w niniejszym oddziale. Przysługuje im także uprawnienie do stwierdzenia nadpłaty za tę część okresu rozliczeniowego.

§ 4. Termin płatności przez spadkobiercę lub zapisobiercę windykacyjnego kwot wynikających z decyzji o zakresie ich odpowiedzialności wynosi 14 dni od dnia jej doręczenia.

Art. 274. § 1. Jeżeli w toku postępowania, o którym mowa w art. 273 § 1, zmarł spadkobierca lub zapisobierca windykacyjny, to zakres odpowiedzialności pozostałych następców prawnych ulega pomniejszeniu w zakresie przypadającym na tego zmarłego. Postępowanie w tym zakresie umarza się.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w sytuacji, gdy spadkobierca lub zapisobierca windykacyjny zmarł przed wszczęciem postępowania, o którym mowa w art. 273 § 1.

Art. 275. § 1. Odsetki za zwłokę od zaległości podatkowych spadkodawcy naliczane są do dnia otwarcia spadku.

§ 2. Odsetki za zwłokę naliczane są nadal w przypadku niedotrzymania przez spadkobiercę lub zapisobiercę windykacyjnego, terminu określonego w art. 273 § 4.

Art. 276. § 1. W miejsce strony zmarłej w toku postępowania wstępują jej spadkobiercy lub zapisobiercy windykacyjni.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się do spadkobiercy podatnika, jeżeli przedmiotem postępowania podatkowego, w którego toku zmarła strona jest ustalenie jej zobowiązania podatkowego.

§ 3. Jeżeli obowiązek podatkowy ma charakter solidarny, w przypadku śmierci strony postępowania w postępowaniu, o którym mowa w § 2, zobowiązanie ulega pomniejszeniu w zakresie przypadającym na zmarłego. Postępowanie w tej części umarza się.

Art. 277. § 1. Organy podatkowe zawiadamiają spadkobierców lub zapisobierców windykacyjnych, w szczególności o:

- 1) złożonych przez spadkodawcę odwołaniach od decyzji, zażaleniach na postanowienia i skargach do sądu administracyjnego;
- 2) decyzjach wydanych na podstawie art. 222 § 2 pkt 1 i 2, jeżeli nie upłynął termin płatności odroczonego podatku, zaległości podatkowej lub płatności rat;

- 3) decyzjach i postanowieniach, które zostały doręczone spadkodawcy, a w dniu jego śmierci nie upłynął jeszcze termin do złożenia odwołania, zażalenia lub skargi do sądu administracyjnego;
- 4) wszczętej kontroli podatkowej lub kontroli celno-skarbowej;
- 5) wszczętych postępowaniach podatkowych;
- 6) decyzjach ograniczających spadkodawcy jako podatnikowi pobór zaliczek na podatki;
- 7) przypadkach, o których mowa w art. 428.

§ 2. W przypadkach, o których mowa w § 1 pkt 1, 3 i 4, terminy do złożenia odwołania, zażalenia lub skargi do sądu administracyjnego biegną ponownie od dnia doręczenia zawiadomienia.

Art. 278. § 1. Przysługujące spadkodawcy nadpłaty lub zwroty podatku oraz ich oprocentowanie, wynikające z prawidłowych deklaracji lub decyzji, wypłacane są spadkobiercom proporcjonalnie do ich udziału spadkowego określonego w prawomocnym postanowieniu sądu o stwierdzeniu nabycia spadku, prawomocnym postanowieniu sądu o wydaniu europejskiego poświadczenia spadkowego lub zarejestrowanym akcie poświadczenia dziedziczenia.

§ 2. Przysługujące spadkodawcy nadpłaty lub zwroty podatku oraz ich oprocentowanie z tych tytułów, wynikające z prawidłowych deklaracji lub decyzji, związane z przedsiębiorstwem, wypłacane są poszczególnym zapisobiercom windykacyjnym proporcjonalnie do ich udziału w przedsiębiorstwie, które nabyli w wyniku zapisu windykacyjnego, a określonym w prawomocnym postanowieniu sądu o stwierdzeniu nabycia spadku, prawomocnym postanowieniu sądu o stwierdzeniu nabycia przedmiotu zapisu windykacyjnego, prawomocnym postanowieniu sądu o wydaniu europejskiego poświadczenia spadkowego lub zarejestrowanym akcie poświadczenia dziedziczenia.

§ 3. W przypadku śmierci spadkobiercy lub zapisobiercy windykacyjnego przed otrzymaniem przypadającej mu nadpłaty lub zwrotu podatku, nadpłata lub zwrot podatku jest należna ich spadkobiercom, proporcjonalnie do ich udziału spadkowego określonego w prawomocnym postanowieniu sądu o stwierdzeniu nabycia spadku, prawomocnym postanowieniu sądu o stwierdzeniu nabycia przedmiotu zapisu windykacyjnego, prawomocnym postanowieniu sądu o wydaniu europejskiego poświadczenia spadkowego lub zarejestrowanym akcie poświadczenia dziedziczenia. Przepisy art. 209 pkt 5 i art. 273 § 1–3 stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ 12

WYKONYWANIE ZOBOWIĄZAŃ SOLIDARNYCH

Art. 279. § 1. Obowiązek podatkowy, zobowiązanie podatkowe, odpowiedzialność za zobowiązanie podatkowe i zaległość podatkową oraz prawo do nadpłaty lub zwrotu podatku, mają charakter solidarny, jeżeli ustawa podatkowa tak stanowi.

§ 2. Jeżeli obowiązek podatkowy ciąży solidarnie na podatnikach, solidarną odpowiedzialność za zobowiązanie podatkowe powstające w sposób przewidziany w art. 132 pkt 2, ponoszą podatnicy, którym doręczono decyzję ustalającą wysokość tego zobowiązania.

§ 3. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio do osób trzecich oraz osób, o których mowa w art. 482 § 2.

§ 4. Małżonkowie opodatkowani łącznie od sumy swoich dochodów na podstawie odrębnych przepisów ponoszą solidarną odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe oraz solidarna jest ich wierzytelność o zwrot nadpłaty z tytułu podatku od sumy dochodów małżonków, z zastrzeżeniem § 5.

§ 5. W razie śmierci jednego z małżonków, o których mowa w § 4, drugi z małżonków ponosi odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe oraz przysługuje mu wierzytelność o zwrot nadpłaty.

Art. 280. § 1. Jeżeli obowiązek podatkowy, zobowiązanie podatkowe, prawo do nadpłaty lub zwrotu podatku ma charakter solidarny, a przepisy ustawy podatkowej nakładają na podatników obowiązek złożenia deklaracji, obowiązek ten ciąży odrębnie na każdym z nich, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

§ 2. Deklaracja, o której mowa w § 1, wywołuje skutki w odniesieniu do podatnika, który ją złożył, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

§ 3. W przypadku skorygowania deklaracji przez jednego z podatników, o których mowa w § 1, organ podatkowy zawiadamia pozostałych o dokonaniu korekty oraz przesyła im kopię korekty deklaracji.

Art. 281. § 1. W przypadku zwolnienia, zaniechania poboru podatku oraz przedawnienia wymiaru lub poboru podatku względem jednego z podatników odpowiedzialnych solidarnie, zobowiązanie ulega pomniejszeniu w zakresie przypadającym na tego podatnika i ciąży solidarnie wyłącznie na pozostałych podatnikach.

§ 2. W przypadku niepodlegania opodatkowaniu przepis § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 3. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w przypadku ulgi w spłacie polegającej na umorzeniu z tym, że gdy umorzona kwota jest niższa niż przypadająca proporcjonalnie na podatnika, któremu udzielono ulgi, do wysokości nieumorzonej kwoty przypadającej na tego podatnika, solidarną odpowiedzialność ponoszą wszyscy podatnicy.

§ 4. Przepisy § 1 i 3 stosuje się odpowiednio w przypadku częściowego zaniechania poboru podatku.

§ 5. Odroczenie terminu przewidzianego w przepisach prawa podatkowego, odroczenie terminu płatności, rozłożenie na raty oraz zawieszenie i przerwanie biegu terminu przedawnienia podatku w przypadkach, o których mowa w art. 179 pkt 4 i 6—8 oraz art. 182, wobec jednego z podatników odpowiedzialnych solidarnie, nie wywiera skutku względem pozostałych.

§ 6. Do spadkobierców podatnika, zapisobierców windykacyjnych oraz osób, o których mowa w art. 482 § 2, przepisy § 1—5 stosuje się odpowiednio, przepis § 5 stosuje się również do osób trzecich.

Art. 282. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do odpowiedzialności solidarnej za zobowiązania podatkowe stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zobowiązań solidarnych, a do wierzytelności o zwrot nadpłaty dotyczące wierzytelności cywilnoprawnych.

ROZDZIAŁ 13

UDOSTĘPNIANIE I PRZEKAZYWANIE INFORMACJI PODATKOWYCH

Art. 283. § 1. Osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą są obowiązane do sporządzania i przekazywania informacji:

- 1) na pisemne żądanie organu podatkowego – o zdarzeniach wynikających ze stosunków cywilnoprawnych albo z prawa pracy, mogących mieć wpływ na powstanie obowiązku podatkowego lub wysokość zobowiązania podatkowego osób lub jednostek, z którymi zawarto umowę;
- 2) bez wezwania przez organ podatkowy – o umowach zawartych z nierezydentami w rozumieniu przepisów prawa dewizowego;
- 3) w zakresie i na zasadach określonych w odrębnych ustawach.

§ 2. Przepisu § 1 pkt 2 nie stosuje się do podmiotów, o których mowa w § 1, obowiązanych do sporządzenia uproszczonego sprawozdania w sprawie transakcji z

podmiotami powiązаныmi lub innych zdarzeń zachodzących pomiędzy podmiotami powiązаныmi, lub w związku z którymi zapłata należności dokonywana jest bezpośrednio lub pośrednio na rzecz podmiotu mającego miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd na terytorium lub w kraju stosującym szkodliwą konkurencję podatkową, na podstawie przepisów art. 45 ust. 9 - ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz art. 27 ust. 5 - ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1036 i 1162), w zakresie objętym wyżej wymienionym sprawozdaniem. Wyłączenie, o którym mowa w zdaniu pierwszym, nie dotyczy podatników, o których mowa w art. 25a ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz w art. 9a ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych.

§ 3. Osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne, prowadzące księgi podatkowe przy użyciu programów komputerowych, są obowiązane, bez wezwania organu podatkowego, do przekazywania, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej informacji o prowadzonej ewidencji, o której mowa w art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej, o której mowa w art. 360 § 2, na zasadach dotyczących przesyłania ksiąg podatkowych lub ich części określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 360 § 3, za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po każdym kolejnym miesiącu, wskazując miesiąc, którego ta informacja dotyczy.

§ 4. Banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe są obowiązane do sporządzania i przekazywania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, w postaci elektronicznej, w okresie sprawozdawczym – odpowiednio od 1 do 15 dnia miesiąca oraz od 16 do ostatniego dnia miesiąca – informacji o założonych i zlikwidowanych rachunkach bankowych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, w terminie do siódmego dnia następnego okresu sprawozdawczego. Obowiązek sporządzania i przekazywania informacji nie dotyczy rachunków bankowych założonych i zlikwidowanych w tym samym okresie sprawozdawczym. Obowiązek sporządzania i przekazywania informacji nie dotyczy rachunków bankowych otwartych i zamkniętych w tym samym okresie sprawozdawczym ani rachunków podmiotów kwalifikowanych w rozumieniu art. 635 pkt 5 podlegających przekazaniu na podstawie art. 645 pkt 1.

§ 5. Jednostki organizacyjne Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na pisemne żądanie naczelnika urzędu skarbowego lub naczelnika urzędu celno-skarbowego obowiązane są do sporządzenia i przekazania informacji o składkach płatnika i ubezpieczonego.

§ 6. Informacje, o których mowa w § 3, udostępniane są organom Krajowej Administracji Skarbowej do realizacji celów i zadań ustawowych.

§ 7. Informacje, o których mowa w § 4, Szef Krajowej Administracji Skarbowej udostępnia naczelnikom urzędów skarbowych, naczelnikom urzędów celno-skarbowych, dyrektorom izb administracji skarbowej, oraz ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych.

§ 8. Organ podatkowy określa zakres żądanych informacji, o których mowa w § 1 pkt 1 i § 5, oraz termin ich przekazania.

§ 9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) przypadki oraz zakres informacji, o których mowa w § 1 pkt 2, a także szczegółowe zasady, termin oraz tryb ich sporządzania i przekazywania, ze szczególnym uwzględnieniem powiązań kapitałowych oraz nadzorczych pomiędzy rezydentami i nierezydentami w rozumieniu przepisów prawa dewizowego oraz posiadania przez nierezydentów przedsiębiorstw, oddziałów i przedstawicielstw na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, biorąc pod uwagę kwoty należności lub zobowiązań wynikające z zawartych umów oraz mając na celu zapewnienie sprawnego przekazywania informacji;
- 2) organy administracji rządowej lub samorządowej obowiązane do przekazywania informacji podatkowych bez wezwania przez organ podatkowy, zakres tych informacji, a także tryb ich sporządzania oraz terminy przekazywania mając na celu uproszczenie sposobu przekazywania informacji.

§ 10. Minister właściwy do spraw finansów publicznych mając na uwadze usprawnienie przekazywania i przetwarzania informacji, o których mowa w § 4, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) format i tryb przekazywania dokumentu elektronicznego, uwzględniając jego zabezpieczenie przed nieuprawnionym dostępem;
- 2) wzór informacji o otwartych i zamkniętych rachunkach bankowych oraz rachunkach w spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, o których mowa w § 2, uwzględniając numer rachunku, datę jego otwarcia albo zamknięcia, dane identyfikujące

posiadacza rachunku, w tym nazwisko i imię lub nazwę posiadacza, miejsce zamieszkania lub adres siedziby, rodzaj i numer identyfikatora posiadacza rachunku, kod kraju posiadacza rachunku, numer identyfikacji podatkowej.

§ 11. Obowiązek określony w § 4 może być wykonany za pośrednictwem instytucji, o których mowa w art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz.U. z 2017, poz. 1876).

Art. 284. § 1. Osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą obowiązane są do gromadzenia, sporządzania i przekazywania, bez wezwania przez organ podatkowy, informacji o wynagrodzeniach za świadczone na ich rzecz usługi (wykonywaną pracę), wypłacanych przez podmiot będący nierezydentem osobom fizycznym będącym nierezydentami w rozumieniu przepisów prawa dewizowego, świadczącym te usługi (wykonującą pracę), jeżeli:

- 1) w związku z umowami o unikaniu podwójnego opodatkowania oraz innymi ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi, których stroną jest Rzeczpospolita Polska, może to mieć wpływ na powstanie obowiązku podatkowego lub wysokość zobowiązania podatkowego osób otrzymujących wynagrodzenie;
- 2) podmiot będący nierezydentem bezpośrednio lub pośrednio bierze udział w zarządzaniu lub kontroli podmiotu, którego dotyczy obowiązek informacyjny, albo posiada udział w kapitale tego podmiotu uprawniający do co najmniej 5% wszystkich praw głosu.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, zakres informacji, o których mowa w § 1, a także szczegółowe zasady, termin oraz tryb ich sporządzania, ze szczególnym uwzględnieniem czasu pobytu nierezydenta w kraju, danych identyfikujących nierezydenta i podmiot wypłacający nierezydentowi wynagrodzenie, wysokość wynagrodzenia, formy i termin jego wypłaty mając na celu uproszczenie sposobu przekazywania informacji.

Art. 285. § 1. Organy administracji rządowej i samorządowej oraz państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne są obowiązane współdziałać, nieodpłatnie udostępniać informacje w sprawach indywidualnych oraz udzielać pomocy organom podatkowym przy wykonywaniu zadań określonych w ustawie.

§ 2. Przy wykonywaniu swoich zadań organy podatkowe są uprawnione do nieodpłatnego korzystania z informacji zgromadzonych w aktach spraw, zbiorach danych, ewidencjach i rejestrach prowadzonych przez organy administracji rządowej i samorządowej,

sądy, państwowe i samorządowe jednostki organizacyjne oraz państwowe osoby prawne, w tym również z informacji zapisanych w postaci elektronicznej, z zastrzeżeniem odrębnych przepisów.

Art. 286. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw administracji publicznej określi, w drodze rozporządzenia, zakres i termin przekazywania informacji, o których mowa w art. 283 § 1, przez organy lub jednostki podległe tym ministrom, uwzględniając dane identyfikujące strony zawartej umowy oraz tryb ich przekazywania zapewniający szczególną ochronę informacji w nich zawartych oraz mając na celu ograniczenie liczby organów podatkowych właściwych do żądania przekazania informacji.

Art. 287. § 1. Sądy, komornicy sądowi oraz notariusze są obowiązani sporządzać i przekazywać właściwym organom podatkowym informacje wynikające ze zdarzeń prawnych, które mogą spowodować powstanie zobowiązania podatkowego.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia rodzaje informacji, ich formę, z uwzględnieniem formy wypisu aktu, zakres, terminy oraz sposób przekazywania informacji przez sądy, komorników sądowych i notariuszy mając na celu zapewnienie sprawnego przekazywania informacji.

Art. 288. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, w zakresie niezbędnym do kontroli prawidłowości wykonywania obowiązków podatkowych oraz korzystania z uprawnień przewidzianych w przepisach prawa podatkowego, grupy podmiotów obowiązanych do składania zeznań, wykazów, informacji lub deklaracji oraz ustalać zakres danych zawartych w tych dokumentach, a także terminy ich składania i rodzaje dokumentów, które powinny być do nich dołączone.

Art. 289. § 1. Podatnicy obowiązani do prowadzenia ksiąg podatkowych przechowują księgi i związane z ich prowadzeniem dokumenty do czasu upływu terminu:

- 1) przedawnienia wymiaru albo,
- 2) przedawnienia poboru, jeżeli w okresie przedawnienia wymiaru organ podatkowy pierwszej instancji doręczy podatnikom decyzję wymiarową

– chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

§ 2. W razie likwidacji lub rozwiązania osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej podmiot dokonujący jej likwidacji lub rozwiązania zawiadamia pisemnie właściwy organ podatkowy, nie później niż w ostatnim dniu istnienia tej osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej, o miejscu przechowywania ksiąg podatkowych oraz dokumentów związanych z ich prowadzeniem.

Art. 290. § 1. Płatnicy i inkasenci obowiązani są przechowywać dokumenty związane z poborem lub inkasem podatków do czasu upływu terminu przedawnienia poboru.

§ 2. W razie likwidacji lub rozwiązania osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej podmiot dokonujący likwidacji lub rozwiązania zawiadamia pisemnie właściwy organ podatkowy, nie później niż w ostatnim dniu istnienia osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, o miejscu przechowywania dokumentów związanych z poborem lub inkasem podatku.

§ 3. Po upływie okresu, o którym mowa w § 1, płatnicy i inkasenci obowiązani są przekazać podatnikom dokumenty związane z poborem lub inkasem podatku; dokumenty podlegają zniszczeniu, jeżeli przekazanie ich podatnikowi jest niemożliwe.

ROZDZIAŁ 14

RACHUNKI

Art. 291. § 1. Jeżeli z odrębnych przepisów nie wynika obowiązek wystawienia faktury, podatnicy prowadzący działalność gospodarczą są obowiązani, na żądanie kupującego lub usługobiorcy, wystawić rachunek potwierdzający dokonanie sprzedaży lub wykonanie usługi.

§ 2. Obowiązek wystawienia rachunku, o którym mowa w § 1, nie dotyczy rolników sprzedających produkty roślinne i zwierzęce pochodzące z własnej uprawy, hodowli lub chowu, nieprzerobione lub nieprzetworzone sposobem przemysłowym, chyba że sprzedaż jest dokonywana w ich odrębnych, stałych miejscach sprzedaży poza obrębem uprawy, hodowli lub chowu, z wyjątkiem sprzedaży w miejscach przeznaczonych do prowadzenia handlu, o których mowa w art. 20 ust. 1c pkt 3 lit. b ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych.

§ 3. Podatnicy wymienieni w § 1, od których zażądano rachunku przed wykonaniem usługi lub wydaniem towaru, wystawiają rachunek nie później niż w terminie 15 dni od dnia wykonania usługi lub wydania towaru. Jeżeli jednak żądanie wystawienia rachunku zostało zgłoszone po wykonaniu usługi lub wydaniu towaru, wystawienie rachunku następuje w terminie 15 dni od dnia zgłoszenia żądania.

§ 4. Podatnik nie ma obowiązku wystawienia rachunku, jeżeli żądanie zostało zgłoszone po upływie 3 miesięcy od dnia wydania towaru lub wykonania usługi.

§ 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, zakres informacji, które muszą być zawarte w rachunkach, uwzględniając w szczególności dane identyfikujące sprzedawcę i kupującego, wykonawcę i usługobiorcę oraz oznaczenie wartości i rodzaju transakcji.

Art. 292. § 1. Podatnicy wystawiający rachunki są obowiązani kolejno je numerować i przechowywać kopie tych rachunków, w kolejności ich wystawienia, do czasu upływu terminu przedawnienia poboru.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do podatników obowiązanych do żądania rachunków.

DZIAŁ III.

POSTĘPOWANIE PODATKOWE

ROZDZIAŁ 1

STRONA

Art. 293. § 1. Stroną w postępowaniu podatkowym jest zobowiązany, który z uwagi na swój interes prawny wnosi o dokonanie czynności organu podatkowego, do którego czynność organu podatkowego się odnosi lub którego interesu prawnego działanie organu podatkowego dotyczy.

§ 2. Stroną w postępowaniu podatkowym może być również osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej inna niż wymieniona w § 1, jeżeli zgodnie z przepisami prawa podatkowego przed powstaniem obowiązku podatkowego ciążą na niej szczególne obowiązki lub zamierza skorzystać z uprawnień wynikających z tego prawa.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w art. 279 § 4, jedną stroną postępowania są małżonkowie i każdy z nich jest uprawniony do działania w imieniu obojga.

Art. 294. § 1. Organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innego podmiotu, za jego zgodą, występować z wnioskiem o:

- 1) wszczęcie postępowania podatkowego,
- 2) dopuszczenie jej do udziału w postępowaniu podatkowym

– jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym interes

publiczny.

§ 2. Organ podatkowy, uznając wniosek organizacji społecznej za uzasadniony, postanawia o wszczęciu postępowania podatkowego z urzędu lub o dopuszczeniu organizacji do udziału w tym postępowaniu. Na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania podatkowego lub dopuszczenia do udziału w tym postępowaniu organizacji społecznej służy zażalenie.

§ 3. Organizacja społeczna uczestniczy w postępowaniu podatkowym na prawach strony

ROZDZIAŁ 2

ZAŁATWIANIE SPRAW

Art. 295. § 1. Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, załatwienie sprawy w postępowaniu podatkowym następuje niezwłocznie nie później jednak niż w ciągu:

- 1) 14 dni od dnia wszczęcia postępowania □ w przypadku:
 - a) gdy rozstrzygnięcie może być wydane na podstawie dowodów przedstawionych przez stronę łącznie z wnioskiem o wszczęcie postępowania, faktów powszechnie znanych, faktów znanych z urzędu organowi przed którym toczy się postępowanie lub możliwych do ustalenia w zakresie, o którym mowa w art. 349 § 4,
 - b) sprawy załatwianej w postępowaniu uproszczonym;
- 2) 2 miesiące od dnia otrzymania odwołania przez organ odwoławczy □ w przypadku sprawy załatwianej w postępowaniu odwoławczym;

§ 2. Załatwienie sprawy następuje niezwłocznie nie później jednak niż w ciągu:

- 1) miesiąca, a jeżeli sprawa jest szczególnie skomplikowana w ciągu 2 miesięcy od dnia wszczęcia postępowania □ w przypadku sprawy wymagającej przeprowadzenia postępowania dowodowego, innej niż określonej w § 1 pkt 1, załatwianej przed organem pierwszej instancji,
- 2) 6 miesięcy od dnia wszczęcia postępowania lub otrzymania odwołania przez organ odwoławczy □ w przypadku gdy stroną postępowania jest:
 - a) podatnik mający miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą, dla którego właściwość miejscowa organów podatkowych została określona w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 82 § 2, lub
 - b) podatnik lub płatnik, o którym mowa w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 11 ust. 6 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 3. Do terminów załatwienia sprawy nie wlicza się terminów przewidzianych w przepisach prawa podatkowego dla dokonania określonych czynności, okresu trwania rozprawy, okresu trwania mediacji, okresów zawieszenia postępowania oraz okresów opóźnień spowodowanych z winy strony albo z przyczyn niezależnych od organu.

Art. 296. § 1. O każdym przypadku niezałatwienia sprawy w terminie organ podatkowy jest obowiązany zawiadomić stronę, z zastrzeżeniem § 3 oraz art. 298 § 3 pkt 2. W zawiadomieniu organ podaje przyczyny niedotrzymania terminu, w szczególności wskazuje, czy przyczyną jest opóźnienie spowodowane z winy strony, czy z przyczyn niezależnych od organu, wskazuje nowy termin załatwienia sprawy oraz poucza o prawie wniesienia ponaglenia.

§ 2. Samorządowe kolegium odwoławcze doręcza zawiadomienie, o którym mowa w § 1, także jednostce samorządu terytorialnego, której organ podatkowy wydał zaskarżoną decyzję lub postanowienie.

§ 3. Zawiadomienia nie dokonuje się, jeżeli jedyną przyczyną niezałatwienia sprawy w terminie jest doręczanie pism w sposób, o którym mowa w art. 309 § 4 lub art. 314 § 3.

Art. 297. § 1. Stronie służy prawo wniesienia ponaglenia, gdy:

- 1) nie załatwiono sprawy w terminie (bezczynność);
- 2) postępowanie jest prowadzone dłużej niż jest to niezbędne do załatwienia sprawy (przewlekłość).

§ 2. Ponaglenie zawiera uzasadnienie. Ponaglenie wnosi się do:

- 1) organu podatkowego wyższego stopnia, za pośrednictwem organu prowadzącego postępowanie;
- 2) dyrektora izby administracji skarbowej, jeżeli sprawa dotyczy rozpatrywania odwołań od decyzji, o których mowa w art. 83 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, wydanych przez naczelnika urzędu celno-skarbowego, za pośrednictwem tego naczelnika;
- 3) Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, jeżeli sprawa nie została załatwiona przez dyrektora izby administracji skarbowej, za pośrednictwem tego dyrektora;
- 4) organu prowadzącego postępowanie, jeżeli nie ma organu wyższego stopnia.

§ 3. Organ prowadzący postępowanie jest obowiązany, z zastrzeżeniem § 2 pkt 4, przekazać ponaglenie organowi wyższego stopnia bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 7 dni od dnia jego otrzymania. Organ przekazuje ponaglenie wraz ze

sprawozdaniem z przebiegu postępowania zawierającym kalendarium dokonywanych czynności oraz kopią metryki sprawy. Przekazując ponaglenie, organ obowiązany jest ustosunkować się do jego treści.

Art. 298. § 1. Ponaglenie rozpatruje się niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia jego otrzymania przez organ właściwy do rozpatrzenia.

§ 2. Organ rozpatrujący ponaglenie wydaje postanowienie, w którym stwierdza, czy organ załatwiający sprawę dopuścił się beczynności lub przewlekłości. W razie niewydania postanowienia w terminie, o którym mowa w § 1, uznaje się, że w dniu następującym po dniu upływu terminu zostało wydane postanowienie stwierdzające, zgodnie z ponagleniem, że organ dopuścił się beczynności lub przewlekłości.

§ 3. W przypadku stwierdzenia beczynności lub przewlekłości, w tym postanowieniu organ rozpatrujący ponaglenie:

- 1) stwierdza, czy miało to miejsce z rażącym naruszeniem prawa i w takim przypadku zarządza wyjaśnienie przyczyn i ustalenie osób winnych beczynności lub przewlekłości;
- 2) zobowiązuje właściwy organ do załatwienia sprawy, wyznaczając termin na jej załatwienie, jeżeli sprawa nie jest załatwiona;
- 3) zarządza, w razie potrzeby, podjęcie środków zapobiegających beczynności lub przewlekłości w przyszłości, w tym wyjaśnienie przyczyn i ustalenie osób winnych beczynności lub przewlekłości.

§ 4. Organ rozpatrujący ponaglenie może z urzędu zmienić postanowienie, w zakresie o którym mowa w § 3 pkt 2, wyznaczając dłuższy termin załatwienia sprawy, jeżeli wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody, wymagające dłuższego postępowania, nieznanego temu organowi w chwili wydania tego postanowienia.

§ 5. W przypadku, o którym mowa w art. 297 § 2 pkt 4, w razie stwierdzenia beczynności lub przewlekłości, organ prowadzący postępowanie niezwłocznie załatwia sprawę. Przepisu § 3 pkt 2 nie stosuje się.

Art. 299. Prawo wniesienia ponaglenia na beczynność lub przewlekłość samorządowego kolegium odwoławczego służy również jednostce samorządu terytorialnego, której organ podatkowy wydał zaskarżoną decyzję lub postanowienie. Przepisy art. 297 § 1 oraz art. 298 stosuje się odpowiednio.

Art. 300. Pracownik organu podatkowego podlega odpowiedzialności porządkowej lub dyscyplinarnej albo innej odpowiedzialności przewidzianej w przepisach prawa, jeżeli z nieuzasadnionych przyczyn doprowadził do beczynności lub przewlekłości w załatwianiu sprawy.

ROZDZIAŁ 3

DOREČZENIA

Art. 301. § 1. Organ podatkowy doręcza pisma:

- 1) za urzędowym poświadczeniem odbioru, za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej,
- 2) za pokwitowaniem, za pośrednictwem:
 - a) operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, zwanego dalej „operatorem pocztowym”,
 - b) pracowników organu podatkowego,
 - c) osób odbywających staż, praktykę zawodową lub studencką w urzędzie obsługującym organ podatkowy,
 - d) osób fizycznych świadczących na rzecz organu podatkowego czynności na podstawie umowy zlecenia lub umowy o dzieło, nieprowadzących działalności gospodarczej w zakresie doręczeń,
 - e) inkasenta - w przypadku pisma samorządowego organu podatkowego, lub
 - f) organów lub osób uprawnionych na podstawie odrębnych przepisów.

§ 2. Przepis § 1 pkt 2 lit. b - d stosuje się odpowiednio do pracowników lub innych osób upoważnionych do doręczania pism w innym organie podatkowym.

§ 3. Jeżeli przepisy ustawy przewidują doręczanie pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej, doręczenie następuje przez portal podatkowy w zakresie wynikającym z odrębnych przepisów lub przez system teleinformatyczny organu służący do obsługi doręczeń.

§ 4. Doręczanie pism pełnomocnikowi będącemu adwokatem, radcą prawnym lub doradcą podatkowym następuje:

- 1) za pomocą środków komunikacji elektronicznej, z zastrzeżeniem § 6;
- 2) w postaci papierowej w siedzibie organu podatkowego lub miejscu prowadzenia kontroli.

§ 5. W przypadku gdy stroną lub innym uczestnikiem postępowania jest podmiot publiczny obowiązany do udostępniania i obsługi elektronicznej skrzynki podawczej na podstawie art. 16 ust. 1a ustawy, o której mowa w art. 51 § 1 doręczenia dokonuje się na elektroniczną skrzynkę podawczą tego podmiotu, z zastrzeżeniem § 6.

§ 6. W przypadku wystąpienia problemów technicznych uniemożliwiających organowi podatkowemu doręczenie pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej pisma, doręcza się w sposób określony w § 1 pkt 2.

§ 7. Przepis § 4 stosuje się odpowiednio do:

- 1) użytkownika portalu podatkowego w zakresie spraw załatwianych przez portal podatkowy;
- 2) zarejestrowanego użytkownika profilu ePUAP, jeżeli podał adres elektroniczny;
- 3) przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców; nie dotyczy to przedsiębiorcy opodatkowanego wyłącznie w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych lub kartą podatkową, chyba że wskaże on adres elektroniczny w zgłoszeniu, o którym mowa w art. 489.

Art. 302. § 1. Za wyjątkiem przypadków określonych w przepisie art. 301 § 4, 5 i 7, doręczanie pism następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej, jeżeli strona spełni jeden z następujących warunków:

- 1) złoży wniosek w postaci elektronicznej przez elektroniczną skrzynkę podawczą organu podatkowego lub portal podatkowy;
- 2) wniesie o doręczanie za pomocą środków komunikacji elektronicznej i wskaże organowi podatkowemu adres elektroniczny;
- 3) wyrazi zgodę na doręczanie pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej i wskaże organowi podatkowemu adres elektroniczny.

§ 2. Wystąpienie organu podatkowego o wyrażenie zgody, o której mowa w § 1 pkt 3, może nastąpić za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Przepisów art. 313 § 3 oraz art. 314 § 1–7 nie stosuje się.

§ 3. Strona może zrezygnować z doręczania pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej. W takim przypadku organ podatkowy doręcza pisma w sposób określony w art. 301 § 1 pkt 2. Rezygnacja nie wpływa na skuteczność doręczenia pism wysłanych przed wpływem rezygnacji do organu.

Art. 303. § 1. Pisma doręcza się stronie, a gdy strona działa przez przedstawiciela - temu przedstawicielowi, a także innym osobom – w przypadkach wskazanych w odrębnych ustawach.

§ 2. Jeżeli ustanowiono pełnomocnika, pisma doręcza się pełnomocnikowi pod adresem wskazanym w pełnomocnictwie.

§ 3. Pełnomocnikowi mającemu miejsce zamieszkania za granicą, który nie wskazuje adresu do doręczeń w kraju, pisma doręcza się za pomocą środków komunikacji elektronicznej pod wskazanym adresem elektronicznym.

§ 4. W razie niewskazania pełnomocnika do doręczeń w przypadku, o którym mowa w art. 64 § 1, organ podatkowy doręcza pisma wybranemu przez siebie pełnomocnikowi.

§ 5. Jeżeli w przypadku, o którym mowa w art. 279 § 4 małżonkowie mają różne miejsca zamieszkania, w razie niewskazania jednego z małżonków do doręczeń, organ podatkowy doręcza pisma wybranemu przez siebie małżonkowi.

Art. 304. § 1. W toku postępowania strona, jej przedstawiciel lub pełnomocnik mają obowiązek zawiadomić organ podatkowy o zmianie adresu, na który dokonuje się doręczeń lub adresu elektronicznego albo o likwidacji adresu elektronicznego.

§ 2. W razie niedopełnienia obowiązku przewidzianego w § 1 pismo uważa się za doręczone pod dotychczasowym adresem lub adresem elektronicznym z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w art. 309 § 1 lub art. 314 § 3, a pismo pozostawia się w aktach sprawy lub umożliwia się adresatowi dostęp do treści pisma w postaci elektronicznej zgodnie z art. 314 § 7.

Art. 305. Przepisy dotyczące doręczania pism stronie stosuje się odpowiednio do doręczania pism innym osobom biorącym udział w postępowaniu.

Art. 306. W sprawach dotyczących podatku od towarów i usług z tytułu importu towarów oraz podatku akcyzowego z tytułu importu towarów stosuje się przepisy art. 83 i art. 84 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. - Prawo celne (Dz. U. z 2018 r. poz. 167).

Art. 307. § 1. Pisma doręcza się osobom fizycznym pod adresem miejsca ich zamieszkania, a w przypadku wskazania innego adresu do doręczeń w kraju, pod tym adresem.

§ 2. Pisma osobom fizycznym mogą być także doręczane w:

- 1) siedzibie organu podatkowego;

2) miejscu zatrudnienia lub prowadzenia działalności przez adresata – adresatowi lub osobie upoważnionej przez pracodawcę do odbioru korespondencji.

§ 3. W razie niemożności doręczenia pisma w sposób określony w § 1 i 2, a także w innych uzasadnionych przypadkach pisma doręcza się w każdym miejscu, gdzie się adresata zastanie.

Art. 308. W przypadku nieobecności adresata w miejscu zamieszkania albo pod adresem do doręczeń w kraju pisma doręcza się za pokwitowaniem pełnoletniemu domownikowi, gdy zgodził się przyjąć pismo i oddać je adresatowi.

Art. 309. § 1. W razie niemożności doręczenia pisma w sposób określony w art. 307 § 1 lub art. 308:

- 1) operator pocztowy przechowuje pismo przez okres 14 dni w swojej placówce pocztowej - w przypadku doręczania pisma przez operatora pocztowego;
- 2) pismo składa się na okres 14 dni w urzędzie gminy właściwej według miejsca zamieszkania adresata albo wskazanego adresu do doręczeń - w przypadku doręczania pisma przez podmioty, o których mowa w art. 301 § 1 pkt 2 lit. b - f oraz § 2.

§ 2. Zawiadomienie o pozostawianiu pisma w miejscu określonym w § 1, wraz z informacją o możliwości jego odbioru w placówce pocztowej albo w urzędzie gminy w terminie 7 dni od dnia pozostawienia zawiadomienia, umieszcza się w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy nie jest to możliwe, na drzwiach mieszkania adresata, lub miejsca wskazanego jako adres do doręczeń w kraju, na drzwiach jego biura lub innego pomieszczenia, w którym adresat wykonuje swoje czynności zawodowe bądź w widocznym miejscu przy wejściu na posesję adresata.

§ 3. W przypadku niepodjęcia pisma w terminie, o którym mowa w § 2, pozostawia się powtórne zawiadomienie o możliwości odbioru pisma w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia pierwszego zawiadomienia o złożeniu pisma w placówce pocztowej albo w urzędzie gminy.

§ 4. W przypadku niepodjęcia pisma, doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w § 1, a pismo pozostawia się w aktach sprawy.

Art. 310. Na wniosek strony doręczenie może być dokonane na wskazany przez nią adres skrytki pocztowej. W tym przypadku pismo przesłane za pośrednictwem operatora pocztowego składa się w placówce pocztowej tego operatora. Przepisy art. 309 § 2–4 stosuje

się odpowiednio, z tym że zawiadomienie o pozostawieniu pisma w placówce pocztowej, wraz z informacją o możliwości jego odbioru, umieszcza się w skrytce pocztowej adresata.

Art. 311. Osobom prawnym oraz jednostkom organizacyjnym niemającym osobowości prawnej pisma doręcza się w lokalu pod adresem ich siedziby – osobie upoważnionej do odbioru korespondencji lub prokurentowi. Przepisy art. 307 § 2 pkt 1, art. 309 i art. 310 stosuje się odpowiednio.

Art. 312. § 1. Adres miejsca zamieszkania zawarty w Centralnym Rejestrze Podatników -Krajowej Ewidencji Podatkowej (CRP KEP) jest adresem miejsca zamieszkania, o którym mowa w art. 307 § 1. Adres siedziby zawarty w CRP KEP jest adresem siedziby, o którym mowa w art. 311.

§ 2. Jeżeli adres miejsca zamieszkania lub adres siedziby zawarty w CRP KEP jest niezgodny ze stanem faktycznym, pismo uważa się za doręczone pod tym adresem z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w art. 309 § 1, i pozostawia się je w aktach sprawy.

§ 3. W przypadku braku w CRP KEP adresu miejsca zamieszkania lub adresu siedziby, przepisu § 1 nie stosuje się.

Art. 313. § 1. Odbierający pismo potwierdza doręczenie pisma własnoręcznym podpisem, ze wskazaniem daty doręczenia.

§ 2. Jeżeli odbierający pismo nie może potwierdzić doręczenia lub uchyla się od tego, doręczający sam wskazuje datę doręczenia oraz osobę, która odebrała pismo i przyczynę braku jej podpisu.

§ 3. W przypadku doręczenia pisma za pomocą środków komunikacji elektronicznej doręczenie jest skuteczne, jeżeli adresat potwierdzi odbiór pisma w sposób, o którym mowa w art. 314 § 1 pkt 3.

Art. 314. § 1. W celu doręczenia pisma w postaci elektronicznej organ podatkowy przesyła na adres elektroniczny adresata zawiadomienie zawierające:

- 1) informację, że adresat może odebrać pismo w postaci elektronicznej;
- 2) wskazanie adresu elektronicznego, z którego adresat może pobrać pismo i pod którym powinien dokonać potwierdzenia doręczenia pisma;
- 3) pouczenie dotyczące sposobu odbioru pisma, a w szczególności sposobu identyfikacji pod wskazanym adresem elektronicznym w systemie teleinformatycznym oraz

informację o wymogu podpisania urzędowego poświadczenia odbioru w określony sposób.

§ 2. W przypadku nieodebrania pisma w postaci elektronicznej w sposób określony w § 1 pkt 3 organ podatkowy po upływie 7 dni, licząc od dnia wysłania zawiadomienia, przesyła powtórne zawiadomienie o możliwości odebrania tego pisma.

§ 3. W przypadku nieodebrania pisma doręczenie uważa się za dokonane po upływie 14 dni, licząc od dnia przesłania pierwszego zawiadomienia.

§ 4. W przypadku nieodebrania pisma w postaci elektronicznej przez adwokata, radcę prawnego lub doradcę podatkowego w sposób określony w § 1 pkt 3 organ podatkowy po upływie 3 dni, licząc od dnia wysłania zawiadomienia, przesyła powtórne zawiadomienie o możliwości odebrania tego pisma.

§ 5. W przypadku nieodebrania pisma, w przypadkach, o których mowa w § 4, doręczenie uważa się za dokonane po upływie 6 dni, licząc od dnia przesłania pierwszego zawiadomienia.

§ 6. Zawiadomienia, o których mowa w § 1 i 2, oraz 4 i 5, mogą być automatycznie tworzone i przesyłane przez system teleinformatyczny, a odbioru tych zawiadomień nie potwierdza się.

§ 7. W przypadku doręczenia, o którym mowa w § 3 i 5, organ podatkowy umożliwia adresatowi pisma dostęp do treści pisma w postaci elektronicznej przez okres co najmniej 3 miesięcy od dnia uznania pisma w postaci elektronicznej za doręczone oraz informacji o dacie uznania pisma za doręczone i o datach wysłania zawiadomień, o których mowa w § 1 i 2 oraz 4 i 5 w systemie teleinformatycznym.

§ 8. Warunki techniczne i organizacyjne doręczania pism w postaci elektronicznej określają przepisy ustawy, o której mowa w art. 51 § 1.

Art. 315. § 1. Jeżeli adresat odmawia przyjęcia pisma doręczanego mu w sposób określony w art. 301 § 1 pkt 2, pismo zwraca się nadawcy z adnotacją o odmowie jego przyjęcia i datą odmowy. Pismo wraz z adnotacją pozostawia się w aktach sprawy.

§ 2. W przypadku, o którym mowa w § 1, uznaje się, że pismo doręczone zostało w dniu odmowy jego przyjęcia przez adresata.

Art. 316. § 1. Pisma skierowane do osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, które nie mają organów, doręcza się tymczasowemu pełnomocnikowi szczególnemu lub kuratorowi wyznaczonemu przez sąd.

§ 2. Pisma kierowane do osób korzystających ze szczególnych uprawnień wynikających z immunitetu dyplomatycznego lub konsularnego doręcza się w sposób przewidziany w przepisach szczególnych, w umowach i przyjętych zwyczajach międzynarodowych.

Art. 317. § 1. Organ podatkowy może wystąpić do władzy państwa członkowskiego Unii Europejskiej właściwej w sprawach podatkowych, zwanej dalej „obcą władzą”, z wnioskiem o doręczenie pisma, gdy doręczenie zgodnie z art. 301 § 1 osobie przebywającej na terytorium tego państwa nie jest możliwe lub gdy powodowałoby nieproporcjonalne trudności.

§ 2. Wnioski o doręczenie przekazywane są obcej władzy za pośrednictwem organu wyznaczonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

§ 3. Samorządowy organ podatkowy oraz samorządowe kolegium odwoławcze przekazują wniosek o doręczenie do organu wyznaczonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych za pośrednictwem dyrektora izby administracji skarbowej właściwego miejscowo ze względu na siedzibę samorządowego organu podatkowego albo samorządowego kolegium odwoławczego.

§ 4. Wniosek o doręczenie powinien zawierać dane niezbędne do identyfikacji podmiotu, któremu ma być doręczone pismo, w szczególności nazwisko lub nazwę (firmę) oraz adres, a także dane dotyczące przedmiotu pisma.

§ 5. Wniosek o doręczenie przesyła się za pomocą środków komunikacji elektronicznej, przy użyciu standardowego formularza, według wzoru określonego w załączniku nr 3 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2378 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonywania niektórych przepisów dyrektywy Rady 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1156/2012 (Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2015, str. 419, z późn. zm.). W przypadku braku możliwości przekazania wniosku o doręczenie za pomocą środków komunikacji elektronicznej wniosek przesyła się w postaci papierowej.

§ 6. Pismo będące przedmiotem wniosku o doręczenie przekazuje się obcej władzy przez operatora pocztowego.

§ 7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wyznaczy, w drodze rozporządzenia, organ Krajowej Administracji Skarbowej do przekazywania obcym władzom wniosków o doręczenie, mając na względzie konieczność zapewnienia sprawnego doręczania pism.

Art. 318. § 1. Wniosek o doręczenie pisma pochodzący od obcej władzy, organ wyznaczony zgodnie z art. 317 § 7 przekazuje naczelnikowi urzędu skarbowego właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę podmiotu, którego dotyczy wniosek. Naczelnik urzędu skarbowego doręcza pismo stosując odpowiednio przepisy art. 301-316.

§ 2. Organ wyznaczony zgodnie z art. 317 § 7 niezwłocznie informuje obcą władzę, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, przy użyciu standardowego formularza, według wzoru określonego w załączniku nr 3 do rozporządzenia Komisji (UE) nr 1156/2012 z dnia 6 grudnia 2012 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonywania niektórych przepisów dyrektywy Rady 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, o działaniach podjętych na podstawie wniosku o doręczenie, w szczególności o dacie doręczenia pisma.

Art. 319. Pisma obcych władz są doręczane z zachowaniem zasady wzajemności.

ROZDZIAŁ 4

WEZWANIA

Art. 320. § 1. Organ podatkowy może wezwać osobę fizyczną lub inny podmiot do złożenia wyjaśnień, zeznań, przedłożenia dokumentów lub dokonania określonej czynności osobiście, przez pełnomocnika lub na piśmie, w tym także w postaci elektronicznej, jeżeli jest to niezbędne dla wyjaśnienia stanu faktycznego lub rozstrzygnięcia sprawy.

§ 2. Jeżeli osoba wezwana nie może stawić się z powodu choroby, kalectwa lub innej ważnej przyczyny, organ podatkowy może przyjąć wyjaśnienie lub zeznanie albo dokonać czynności w miejscu pobytu tej osoby.

Art. 321. § 1. Wezwany jest obowiązany do osobistego stawienia się tylko na obszarze województwa, w którym zamieszkuje lub przebywa.

§ 2. Jeżeli właściwym miejscowo do rozpatrzenia sprawy jest organ podatkowy mający siedzibę na obszarze województwa innego niż określone w § 1, osoba obowiązana do osobistego stawienia się może zastrzec, że chce stawić się przed organem właściwym do rozpatrzenia sprawy.

§ 3. W przypadku wszczęcia postępowania podatkowego z urzędu, organ podatkowy w postanowieniu o wszczęciu postępowania poucza stronę o możliwości złożenia, w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia, zastrzeżenia, o którym mowa w § 2.

§ 4. Wezwany jest obowiązany do osobistego stawienia się także poza obszarem województwa, w którym zamieszkuje lub przebywa, w postępowaniu:

- 1) prowadzonym przez organ wyznaczony na podstawie art. 88;
- 2) w sprawach, o których mowa w art. 573 § 1.

Art. 322. § 1. Organ podatkowy prowadzący postępowanie:

- 1) zwraca się do organu podatkowego właściwego ze względu na miejsce zamieszkania lub pobytu osoby obowiązanej do osobistego stawiennictwa o wezwanie jej w celu złożenia wyjaśnień lub zeznań albo dokonania innych czynności, związanych z prowadzonym postępowaniem, jeżeli postępowanie podatkowe prowadzone jest przez organ podatkowy, którego siedziba znajduje się poza obszarem województwa, w którym zamieszkuje lub przebywa ta osoba oraz jeżeli ta osoba nie złożyła zastrzeżenia, o którym mowa w art. 321 § 2;
- 2) może zwrócić się do innego organu podatkowego o dokonanie określonej czynności związanej z prowadzonym postępowaniem, jeżeli przyczyni się to do skrócenia czasu trwania lub obniżenia kosztów postępowania.

§ 2. Zwracając się do innego organu podatkowego, organ prowadzący postępowanie określa okoliczności, które mają być przedmiotem wyjaśnień lub zeznań, albo czynności, jakie mają być dokonane.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się w zakresie przesłuchania strony postępowania, świadka lub biegłego, jeżeli nie ma możliwości przeprowadzenia tej czynności w sposób określony w art. 365. Jeżeli możliwe jest przeprowadzenie tej czynności w sposób określony w art. 365, pomoc innego organu dotyczy kwestii technicznych związanych z przeprowadzeniem przesłuchania.

Art. 323. Przepisów art. 321 § 1 oraz art. 322 § 1 i 2 nie stosuje się w przypadkach, w których charakter sprawy lub czynności wymaga osobistego stawienia się przed organem podatkowym prowadzącym postępowanie.

Art. 324. § 1. W wezwaniu należy wskazać:

- 1) nazwę i adres organu podatkowego;
- 2) imię i nazwisko osoby wzywanej lub nazwę podmiotu wzywanego;
- 3) w jakiej sprawie i w jakim charakterze oraz w jakim celu osoba lub podmiot zostaje wezwana;

- 4) czy osoba wezwana powinna stawić się osobiście, czy może być reprezentowana w trakcie tej czynności przez pełnomocnika, czy też może złożyć wyjaśnienie, oświadczenie lub zeznanie na piśmie, w tym w postaci elektronicznej;
- 5) czy dokumenty mają być przedłożone w postaci papierowej, czy też mogą być przedłożone w postaci elektronicznej; przy czym w tym drugim przypadku ze wskazaniem, jeżeli to konieczne, czy dokumenty mają być wniesione za pomocą środków komunikacji elektronicznej, czy na informatycznych nośnikach danych;
- 6) termin, do którego należy zastosować się do wezwania, albo dzień, godzinę i miejsce zgłoszenia się osoby wzywanej lub jej pełnomocnika;
- 7) skutki prawne niezastosowania się do wezwania.

§ 2. W przypadku wzywania strony na przesłuchanie w wezwaniu należy również poinformować o prawie odmowy wyrażenia zgody na przesłuchanie i o związanej z tym możliwości niestawienia się na wezwanie.

§ 3. Wezwanie podpisuje pracownik organu podatkowego, z podaniem swojego imienia, nazwiska i stanowiska służbowego, a jeżeli wezwanie jest sporządzone w postaci elektronicznej, opatruje je kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.

Art. 325. § 1. Wezwania dokonuje się za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a w przypadku braku takiej możliwości, telefonicznie albo przy użyciu innych środków łączności, z podaniem danych wymienionych w art. 324 § 1 i 2.

§ 2. Jeżeli nie można wezwać w sposób określony w § 1 lub gdy stan sprawy tego wymaga, wezwania dokonuje się w postaci papierowej, za pokwitowaniem.

§ 3. Wezwania można dokonać ustnie w siedzibie organu, z podaniem danych wymienionych w art. 324 § 1 pkt 3-7 i § 2. Z wezwania ustnego sporządza się adnotację.

§ 4. Wezwanie telefoniczne albo przy użyciu innych środków łączności wywołuje skutki wyłącznie w przypadku, gdy nie ma wątpliwości, że dotarło do adresata we właściwej treści i w odpowiednim terminie.

ROZDZIAŁ 5

WSZCZĘCIE POSTĘPOWANIA

Art. 326. § 1. Postępowanie podatkowe wszczyna się na wniosek strony lub z urzędu.

§ 2. Datą wszczęcia postępowania na wniosek strony jest dzień doręczenia wniosku organowi podatkowemu, z zastrzeżeniem art. 328.

§ 3. O wszczęciu postępowania na wniosek jednej ze stron organ podatkowy zawiadamia wszystkie pozostałe osoby będące stroną w sprawie.

§ 4. Datą wszczęcia postępowania na wniosek strony złożony za pomocą środków komunikacji elektronicznej jest dzień wpływu wniosku do systemu teleinformatycznego, z zastrzeżeniem art. 328.

§ 5. Datą wszczęcia postępowania z urzędu jest dzień doręczenia stronie postanowienia o wszczęciu postępowania.

Art. 327. § 1. Organ podatkowy nie wydaje postanowienia o wszczęciu postępowania:

- 1) uproszczonego;
- 2) w sprawie:
 - a) ustalenia zobowiązań podatkowych, które zgodnie z odrębnymi przepisami ustalane są corocznie, jeżeli stan faktyczny, na podstawie którego ustalono wysokość zobowiązania podatkowego za poprzedni okres, nie uległ zmianie,
 - b) ustalenia zobowiązania podatkowego w związku ze złożeniem zeznania podatkowego przez podatników podatku od spadków i darowizn,
 - c) ustalenia zobowiązania podatkowego w związku ze złożeniem informacji przez podatników podatku od nieruchomości, podatku rolnego i podatku leśnego,
 - d) ustalenia zobowiązania podatkowego w związku ze złożeniem deklaracji do dokonania wymiaru zaliczek na podatek dochodowy od dochodów z działów specjalnych produkcji rolnej przez podatników podatku dochodowego od osób fizycznych,
 - e) podatku od towarów i usług z tytułu importu towarów oraz podatku akcyzowego z tytułu importu towarów, prowadzonej w związku ze stwierdzeniem nieprawidłowości w zgłoszeniu celnym przed zwolnieniem towaru,
 - f) umorzenia zaległości podatkowych w przypadkach, o których mowa w art. 226 § 1,
 - g) nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności,
 - h) zabezpieczenia wykonania zobowiązania podatkowego,
 - i) zaliczenia wpłaty, nadpłaty lub zwrotu podatku,
 - j) wstrzymania wykonania decyzji,
 - k) wygaśnięcia decyzji,
 - l) stwierdzenia nadpłaty,
 - m) kary porządkowej,
 - n) kosztów postępowania,

o) określenia wysokości zaległości podatkowej, o której mowa w art. 159 § 3.

§ 2. Postępowanie uznaje się za wszczęte, w przypadkach wymienionych w § 1:

- 1) pkt 1, z dniem wyrażenia przez stronę zgody na takie postępowanie;
- 2) pkt 2 lit. b - d, z dniem złożenia zeznania, deklaracji lub informacji;
- 3) pkt 2 lit. e, z dniem przyjęcia zgłoszenia celnego;
- 4) pkt 2 lit. a oraz f - n, z dniem dokonania przez organ podatkowy pierwszej czynności w sprawie;
- 5) pkt 2 lit. o, z dniem upływu terminu do dokonania zwrotu, o którym mowa w art. 159 § 3.

§ 3. Organ podatkowy nie wydaje postanowienia o wszczęciu postępowania także w przypadkach wskazanych w odrębnych ustawach.

Art. 328. § 1. W przypadku, gdy wniosek został złożony przez podmiot niebędący stroną lub z jakichkolwiek innych przyczyn postępowanie nie może być wszczęte, organ podatkowy wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania.

§ 2. Na postanowienie, o którym mowa w § 1, służy zażalenie.

Art. 329. § 1. W przypadku ujawnienia przez kontrolę podatkową nieprawidłowości co do wywiązywania się przez kontrolowanego z obowiązków wynikających z przepisów prawa podatkowego oraz niezłożenia przez zobowiązanego deklaracji lub niedokonania przez niego korekty deklaracji w całości uwzględniającej ujawnione nieprawidłowości, organ podatkowy wszczyna postępowanie podatkowe w sprawie, która była przedmiotem kontroli podatkowej, nie później niż w terminie 6 miesięcy od zakończenia kontroli.

§ 2. W przypadku, o którym mowa w § 1, postępowanie podatkowe może być wszczęte również po upływie 6 miesięcy od zakończenia kontroli podatkowej, jeżeli:

- 1) zobowiązany dokona ponownej korekty deklaracji, w której nie zostaną uwzględnione nieprawidłowości ujawnione w kontroli podatkowej;
- 2) organ podatkowy otrzyma od organów podatkowych lub od innych organów informacje uzasadniające wszczęcie postępowania podatkowego.

Art. 330. § 1. Nie wszczyna się postępowania z urzędu, a postępowanie wszczęte umarza, w zakresie podatków stanowiących dochód budżetu państwa, jeżeli wysokość podatku, wysokość zaniżenia podatku lub zawyżenia: nadpłaty, zwrotu podatku, nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do odliczenia w rozumieniu przepisów o podatku od towarów i usług lub straty za okres rozliczeniowy nie przekraczałyby kwoty 50 zł.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do zaniżenia dochodu, przychodu lub zysku w przypadku, o którym mowa w art. 133 § 4 pkt 1.

§ 3. Rada gminy, rada powiatu oraz sejmik województwa może, w drodze uchwały, postanowić w jakich przypadkach § 1 stosuje się do podatków stanowiących dochód odpowiednio budżetu gminy, powiatu lub województwa pobieranych przez samorządowe organy podatkowe oraz organy KAS oraz określić wysokość kwoty, o której mowa w § 1, w wysokości nie wyższej niż 50 zł.

§ 4. Przepis § 3 stosuje się odpowiednio do łącznego zobowiązania pieniężnego.

Art. 331. § 1. W sprawach, w których prawa i obowiązki stron wynikają z tego samego stanu faktycznego oraz z tej samej podstawy prawnej i w których właściwy jest ten sam organ podatkowy, można wszcząć i prowadzić jedno postępowanie lub połączyć odrębne postępowania dotyczące więcej niż jednej strony.

§ 2. W sprawie połączenia postępowań organ podatkowy wydaje postanowienie, na które służy zażalenie.

Art. 332. Organ podatkowy może, w drodze postanowienia, połączyć odrębne postępowania w sprawach dotyczących podatku od towarów i usług z tytułu importu towarów oraz podatku akcyzowego z tytułu importu towarów w celu ich łącznego rozpatrzenia, jeżeli dotyczą tego samego podmiotu i pozostają ze sobą w związku.

Art. 333. Organ podatkowy może, w drodze postanowienia:

- 1) wszcząć i prowadzić jedno postępowanie albo
 - 2) połączyć postępowania
- w sprawach dotyczących ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego z tytułu przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych oraz określenia wysokości zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych, jeżeli sprawy te dotyczą tej samej osoby i pozostają ze sobą w związku.

Art. 334. § 1. Do czasu wydania decyzji przez organ pierwszej instancji strona może wystąpić o rozszerzenie zakresu żądania lub zgłosić nowe żądanie, niezależnie od tego, czy żądanie to wynika z tej samej podstawy prawnej co dotychczasowe, pod warunkiem że dotyczy tego samego stanu faktycznego. Termin określony w art. 295 biegnie na nowo od dnia rozszerzenia zakresu lub zgłoszenia nowego żądania.

§ 2. Odmowa uwzględnienia żądania w sprawie zmiany zakresu postępowania następuje w drodze postanowienia. Nieuwzględnione żądanie wszczyna odrębne postępowanie podatkowe; przepis art. 326 stosuje się odpowiednio.

Art. 335. § 1. Wnioski (żądania, odwołania, zażalenia, ponaglenia, wyjaśnienia) mogą być składane pisemnie, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub ustnie do protokołu.

§ 2. Wniosek powinien zawierać co najmniej treść żądania, wskazanie osoby, od której pochodzi, oraz jej adres (miejsca zamieszkania lub zwykłego pobytu, siedziby albo miejsca prowadzenia działalności) lub adres do doręczeń w kraju, identyfikator podatkowy, a w przypadku nierezydentów – numer i serię paszportu lub innego dokumentu stwierdzającego tożsamość, lub inny numer identyfikacyjny, jeżeli nie posiadają identyfikatora podatkowego, a także czynić zadość innym wymogom ustalonym w przepisach szczególnych.

§ 3. Wniosek złożony pisemnie albo ustnie do protokołu powinien być podpisany przez wnoszącego, a protokół również przez pracownika, który go sporządził. Jeżeli wniosek składa osoba, która nie może lub nie umie złożyć podpisu, wniosek lub protokół podpisuje za nią inna osoba przez nią upoważniona, czyniąc o tym wzmiankę obok podpisu.

§ 4. Wniosek zawiera również adres elektroniczny osoby, od której pochodzi, w przypadku wniosku złożonego przez:

- 1) użytkownika portalu;
- 2) zarejestrowanego użytkownika konta ePUAP;
- 3) przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców; nie dotyczy to przedsiębiorcy opodatkowanego wyłącznie w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych lub kartą podatkową, chyba że wskazał on adres elektroniczny w zgłoszeniu, o którym mowa w art. 489.

Art. 336. § 1. Jeżeli wniosek nie spełnia wymogów określonych przepisami prawa, organ podatkowy wzywa wnoszącego do usunięcia braków w terminie 7 dni, z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie wniosku bez rozpatrzenia.

§ 2. W przypadku złożenia wniosku o stwierdzenie nadpłaty, za brak formalny wniosku uważa się także brak:

- 1) deklaracji korygującej, wymaganej przepisem art. 188 § 1;
- 2) umowy spółki wymaganej przepisem art. 188 § 2.

§ 3. Jeżeli wniosek nie zawiera adresu, organ pozostawia go bez rozpatrzenia. W tym przypadku nie dokonuje się wezwania, o którym mowa w § 1, oraz nie wydaje postanowienia, o którym mowa w § 6.

§ 4. Przepis § 1 stosuje się również, jeżeli strona nie wniosła opłat, które zgodnie z odrębnymi przepisami powinny zostać uiszczone z góry.

§ 5. Organ podatkowy rozpatruje wniosek niespełniający warunku, o którym mowa w § 4, jeżeli za niezwłocznym rozpatrzeniem wniosku przemawia interes publiczny lub ważny interes strony.

§ 6. Organ podatkowy wydaje postanowienie o pozostawieniu wniosku bez rozpatrzenia, na które przysługuje zażalenie.

§ 7. W przypadku niepodania adresu elektronicznego przez osobę wskazaną w art. 335 § 4 organ wzywa wnioskodawcę do podania adresu. Organ podatkowy rozpatrzy jednak wniosek niespełniający tego warunku.

Art. 337. § 1. Jeżeli organ podatkowy, do którego złożono wniosek, jest niewłaściwy w sprawie, niezwłocznie przekazuje wniosek organowi właściwemu, zawiadamiając o tym wnoszącego.

§ 2. Wniosek złożony do organu niewłaściwego przed upływem terminu określonego przepisami prawa uważa się za złożony z zachowaniem terminu.

Art. 338. § 1. Jeżeli wniosek dotyczy spraw podlegających załatwieniu przez różne organy, organ podatkowy, do którego złożono wniosek, rozpatruje sprawę należącą do jego właściwości. Równocześnie organ podatkowy zawiadamia wnoszącego, że w sprawach innych powinien wnieść odrębny wniosek do właściwego organu, informując go o treści § 2 lub o treści art. 66 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego, jeżeli właściwym w sprawie nie jest organ podatkowy.

§ 2. Odrębny wniosek złożony zgodnie z zawiadomieniem, o którym mowa w § 1, w terminie 14 dni od daty doręczenia zawiadomienia uważa się za złożony w dniu wniesienia pierwszego wniosku, a termin określony w art. 295 liczy się od daty wpływu wniosku do właściwego organu podatkowego.

§ 3. Jeżeli wniosek złożono do organu niewłaściwego, a organu właściwego nie można ustalić na podstawie danych zawartych we wniosku, albo gdy z wniosku wynika, że właściwym w sprawie jest sąd, organ podatkowy zwraca wniosek osobie, która go wniosła, z

odpowiednim pouczeniem. Zwrot wniosku następuje w formie postanowienia, na które służy zażalenie.

§ 4. Organ podatkowy nie może zwrócić wniosku z tej przyczyny, że właściwy jest sąd powszechny, jeżeli w tej sprawie sąd uznał się za niewłaściwy.

Art. 339. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić w drodze rozporządzenia wzór:

- 1) wniosku o wszczęcie postępowania podatkowego,
- 2) odwołania,
- 3) zażalenia,
- 4) ponaglenia

– uwzględniając dane identyfikujące wnioskodawcę oraz podstawowe wymogi wynikające z przepisów prawa, mając na względzie konieczność ujednoczenia formy składanych wniosków, upowszechnienie środków komunikacji elektronicznej, zapewnienie sprawnej obsługi wnioskodawców oraz zapobieżenie powstawaniu uchybień formalnych składanych wniosków.

ROZDZIAŁ 6

METRYKI, PROTOKOŁY I ADNOTACJE

Art. 340. § 1. W aktach sprawy zakłada się metrykę sprawy w postaci pisemnej.

§ 2. W treści metryki sprawy wskazuje się wszystkie osoby, które uczestniczyły w podejmowaniu czynności w postępowaniu podatkowym, oraz określa się wszystkie podejmowane przez te osoby czynności wraz z odpowiednim odesłaniem do dokumentów określających te czynności.

§ 3. Metryka sprawy, wraz z dokumentami do których odsyła, stanowi obowiązkową część akt sprawy i jest na bieżąco aktualizowana.

§ 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór i sposób prowadzenia metryki sprawy, uwzględniając treść i postać metryki określoną w § 1 i 2 oraz obowiązek bieżącej aktualizacji metryki, a także, aby w oparciu o treść metryki było możliwe ustalenie treści czynności w postępowaniu podatkowym podejmowanych w sprawie przez poszczególne osoby.

§ 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje spraw, w których obowiązek prowadzenia metryki sprawy jest

wylączone ze względu na nieproporcjonalność nakładu środków koniecznych do prowadzenia metryki w stosunku do prostego i powtarzalnego charakteru tych spraw.

Art. 341. § 1. Organ podatkowy sporządza zwięzły protokół z każdej czynności postępowania mającej istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, chyba że czynność została w inny sposób utrwalona na piśmie.

§ 2. W szczególności sporządza się protokół:

- 1) przyjęcia wniesionego ustnie wniosku;
- 2) przesłuchania strony, świadka i biegłego;
- 3) oględzin dokonywanych przy udziale pracownika organu podatkowego;
- 4) ustnego ogłoszenia postanowienia;
- 5) rozprawy;
- 6) zawarcia umowy podatkowej;
- 7) przebiegu mediacji;
- 8) przebiegu spotkania uzgodnieniowego;
- 9) konfrontacji.

Art. 342. § 1. Protokół sporządza się na piśmie, tak, aby z jego treści wynikało, w szczególności kto, kiedy, gdzie i jakich czynności dokonał, kto i w jakim charakterze był przy nich obecny, co i w jaki sposób w wyniku tych czynności ustalono i jakie uwagi zgłosiły obecne osoby.

§ 2. Protokół po jego sporządzeniu udostępnia się do przeczytania i przedkłada do podpisu wszystkim osobom obecnym, biorącym udział w czynności urzędowej, niezwłocznie po jej dokonaniu. Odmowę lub brak podpisu którejkolwiek osoby należy omówić w protokole.

§ 3. W przypadku sporządzenia protokołu w postaci elektronicznej osoby, które nie mogą złożyć kwalifikowanego podpisu elektronicznego lub podpisu potwierdzonego profilem zaufanym ePUAP, składają podpis na wydruku dokumentu elektronicznego; informację o tym zamieszcza się w dokumencie elektronicznym.

Art. 343. § 1. Protokół przesłuchania powinien zawierać w szczególności treść zadawanych przesłuchiwanemu pytań i udzielonych odpowiedzi.

§ 2. W protokole przesłuchania osoby, która złożyła zeznanie w języku obcym, należy podać w przekładzie na język polski treść złożonego zeznania oraz wskazać osobę i adres tłumacza, który dokonał przekładu. Tłumacz powinien podpisać protokół przesłuchania.

Art. 344. Organ podatkowy może zezwolić na dołączenie do protokołu zeznania na piśmie podpisanego przez zeznającego oraz innych dokumentów mających znaczenie dla sprawy.

Art. 345. § 1 Skreśleń i poprawek w protokole należy tak dokonywać, aby wyrazy skreślone i poprawione były czytelne. Dokonanie skreśleń i poprawek powinno być potwierdzone w protokole przed jego podpisaniem.

§ 2. Zapis dźwięku lub obrazu nie podlega sprostowaniu.

Art. 346. § 1. Czynności organu podatkowego, z których nie sporządza się protokołu, a które mają znaczenie dla sprawy lub toku postępowania, utrwała się w aktach w formie adnotacji sporządzonej pisemnie, podpisanej przez pracownika lub inną osobę dokonującą tych czynności.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w przypadku zwrotu nadpłaty bez wydawania decyzji.

ROZDZIAŁ 7

UDOSTĘPNIANIE AKT

Art. 347. § 1. Strona ma prawo:

- 1) wglądu w akta sprawy, sporządzania z nich notatek, odpisów oraz sporządzania kopii przy wykorzystaniu własnych przenośnych urządzeń;
- 2) do wydania jej kopii lub uwierzytelnionych odpisów akt sprawy albo uwierzytelnienia kopii akt sprawy;
- 3) do wydania jej kopii zapisu dźwięku lub obrazu oraz jej uwierzytelnienia.

§ 2. Czynności określone w § 1 dokonywane są w lokalu organu podatkowego w obecności pracownika tego organu.

§ 3. Organ podatkowy zapewnia stronie dokonanie czynności, o których mowa w § 1, w systemie teleinformatycznym, po identyfikacji strony w sposób, o którym mowa w art. 20a ust. 1 albo 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, w zakresie dokumentów mających postać elektroniczną.

§ 4. Prawa, o których mowa w § 1, przysługują również po zakończeniu postępowania.

§ 5. Strona ponosi koszty wydania jej kopii akt sprawy lub uwierzytelnionych odpisów akt sprawy albo wydania lub uwierzytelnienia kopii akt sprawy, wydania kopii zapisu dźwięku lub obrazu.

§ 6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb udostępniania stronie zapisu obrazu lub dźwięku oraz przekazywania im kopii zapisu obrazu lub dźwięku, mając na uwadze konieczność właściwego zabezpieczenia utrwalonego obrazu lub dźwięku przed utratą dowodu, jego zniekształceniem lub nieuprawnionym ujawnieniem.

Art. 348. § 1. Przepisów art. 347 nie stosuje się do znajdujących się w aktach sprawy informacji niejawnych, a także do innych informacji, których nieujawniania wymaga interes publiczny.

§ 2. Odmowa umożliwienia stronie zapoznania się z informacjami, o których mowa w § 1, sporządzania notatek, kopii i odpisów, uwierzytelniania odpisów i kopii lub wydania kopii, albo uwierzytelnionych odpisów następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie.

ROZDZIAŁ 8

DOWODY

Oddział 1

Przepisy ogólne

Art. 349. § 1. Jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się w przypadku, gdy przepis prawa stanowi, że dana okoliczność może być wykazana tylko określonym w nim dowodem.

§ 3. Jeżeli przepis prawa nie wymaga urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia, organ podatkowy odbiera od strony, na jej wniosek lub za jej zgodą oświadczenie złożone pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, w szczególności w celu potwierdzenia istotnych prawnie okoliczności, w sytuacjach gdy nie ma innych dowodów, które podawałyby w wątpliwość twierdzenia strony lub dalsze prowadzenie postępowania dowodowego nie byłoby uzasadnione lub wiązałyby się z nadmiernymi kosztami. Przepis art. 361 § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Organ podatkowy nie może żądać zaświadczenia ani oświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli znane są one organowi podatkowemu z urzędu lub możliwe są do ustalenia przez organ podatkowy na podstawie:

- 1) posiadanych przez niego ewidencji, rejestrów lub innych danych;

- 2) przedstawionych organowi podatkowemu do wglądu przez zainteresowanego dokumentów urzędowych;
- 3) rejestrów publicznych posiadanych przez inne podmioty publiczne, do których organ ma dostęp w drodze elektronicznej na zasadach określonych w przepisach ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne;
- 4) informacji otrzymanych od innego podmiotu publicznego na zasadach określonych w przepisach ustawy, o której mowa w pkt 3.

§ 5. Organ podatkowy odbierając od strony oświadczenie w celu potwierdzenia faktów albo stanu prawnego jest obowiązany wskazać przepis prawa w związku z którym oświadczenie jest odbierane.

§ 6. Jeżeli zachodzi przypuszczenie uzasadnione ustalonym stanem faktycznym, że strona będąca osobą fizyczną nie ujawniła całości obrotu albo majątku lub wszystkich przychodów mających znaczenie dla dokonania wymiaru, organ podatkowy może zwrócić się do strony o złożenie oświadczenia o stanie majątkowym na określony dzień pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania. Strona może odmówić złożenia oświadczenia. Przepis art. 361 § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 7. Przepis § 6 stosuje się odpowiednio do osób fizycznych będących współnikami spółki niemającej osobowości prawnej będącej stroną postępowania.

Art. 350. Dowodami w postępowaniu podatkowym mogą być w szczególności księgi podatkowe, deklaracje złożone przez stronę, zeznania świadków, opinie biegłych, materiały i informacje zebrane w wyniku oględzin, informacje podatkowe oraz inne dokumenty zgromadzone w toku działalności analitycznej Krajowej Administracji Skarbowej, czynności sprawdzających, kontroli podatkowej lub kontroli celno-skarbowej oraz materiały zgromadzone w toku postępowania karnego albo postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe.

Art. 351. § 1. Organ podatkowy jest obowiązany zebrać i w sposób wyczerpujący rozpatrzyć cały materiał dowodowy.

§ 2. Organ podatkowy może w każdym stadium postępowania zmienić, uzupełnić lub uchylić swoje postanowienie dotyczące przeprowadzenia dowodu.

§ 3. Fakty powszechnie znane oraz fakty znane organowi podatkowemu z urzędu nie wymagają dowodu. Fakty znane organowi podatkowemu z urzędu należy zakomunikować stronie.

Art. 352. § 1. Wniosek strony dotyczący przeprowadzenia dowodu uwzględnia się, jeżeli przedmiotem dowodu mają być okoliczności mające znaczenie dla sprawy.

§ 2. Organ podatkowy może nie uwzględnić wniosku dowodowego, o którym mowa w § 1 jeżeli:

- 1) dana okoliczność stwierdzona jest wystarczająco innym dowodem, z zastrzeżeniem § 3;
- 2) dowód jest nieprzydatny do stwierdzenia danej okoliczności;
- 3) wniosek dowodowy w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania.

§ 3. Nie można nie uwzględnić wniosku, na podstawie § 2 pkt 1, wyłącznie z tego powodu, że dowody dotychczas zgromadzone wykazują przeciwieństwo tego, co strona zamierza udowodnić.

Art. 353. § 1. Organ podatkowy może wyznaczyć stronie termin do przedstawienia dowodu będącego w jej posiadaniu.

§ 2. Termin ustala się uwzględniając charakter dowodu i stan postępowania, przy czym nie może on być krótszy niż 3 dni robocze.

§ 3. Organ podatkowy może żądać od strony przedstawienia tłumaczenia na język polski dokumentacji sporządzonej w języku obcym przedłożonej przez stronę w zakresie, w jakim ma ona znaczenie dla sprawy. Czynności te strona jest obowiązana wykonać na własny koszt.

Art. 354. § 1. Strona jest zawiadamiana o miejscu i terminie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków, opinii biegłych lub oględzin przynajmniej na 7 dni roboczych przed terminem.

§ 2. W przypadku przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadka organ podatkowy informuje o imieniu i nazwisku świadka, który ma zostać przesłuchany oraz okoliczności, na jakie dowód ma zostać przeprowadzony.

§ 3. Przepisu § 2 nie stosuje się, jeżeli naruszałoby to interes świadka lub prowadzonego postępowania. Dane świadka utajnia się we wszystkich dokumentach, które obejmują te dane.

§ 4. Strona ma prawo brać udział w przeprowadzaniu dowodu z przesłuchania świadka, biegłego lub oględzin, w szczególności może zadawać pytania świadkowi lub biegłemu oraz składać wyjaśnienia.

§ 5. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli świadek, biegły oraz strona wyrażą zgodę na inny termin przesłuchania.

Art. 355. Organ podatkowy ocenia na podstawie całego zebranego materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona.

Art. 356. Okoliczność faktyczna może być uznana za udowodnioną, jeżeli strona miała możliwość wypowiedzenia się co do przeprowadzonych dowodów.

Art. 357. § 1. Organ podatkowy dokonując ustalenia treści czynności prawnej, uwzględnia zgodny zamiar stron i cel czynności, a nie tylko dosłowne brzmienie oświadczeń woli złożonych przez strony czynności.

§ 2. Jeżeli pod pozorem dokonania czynności prawnej dokonano innej czynności prawnej, skutki podatkowe wywodzi się z tej ukrytej czynności prawnej.

§ 3. Jeżeli z dowodów zgromadzonych w toku postępowania, w szczególności zeznań strony, chyba że strona odmawia składania zeznań, wynikają wątpliwości co do istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, z którym związane są skutki podatkowe, organ podatkowy występuje do sądu powszechnego o ustalenie istnienia lub nieistnienia tego stosunku prawnego lub prawa.

Art. 358. § 1. Przed wydaniem decyzji organ podatkowy wyznacza stronie siedmiodniowy termin do wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego oraz informuje o prawie skorygowania deklaracji podatkowej.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się:

- 1) jeżeli w wyniku postępowania wszczętego na wniosek strony ma zostać wydana decyzja w całości uwzględniająca wniosek strony;
- 2) w przypadkach przewidzianych w art. 327 § 1 pkt 2 lit b–d, jeżeli decyzja ma zostać wydana wyłącznie na podstawie danych zawartych w złożonej deklaracji;
- 3) w przypadkach przewidzianych w art. 327 § 1 pkt 1 oraz pkt 2 lit a. oraz f–o;
- 4) w przypadkach wskazanych w odrębnych ustawach.

§ 3. Przed wydaniem decyzji z zastosowaniem art. 35, Szef Krajowej Administracji Skarbowej wyznacza stronie czternastodniowy termin do wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego, przedstawiając ocenę prawną sprawy i pouczając o prawie skorygowania deklaracji.

Oddział 2

Księgi podatkowe

Art. 359. § 1. Księgi podatkowe prowadzone rzetelnie i w sposób niewadliwy stanowią dowód tego, co wynika z zawartych w nich zapisów.

§ 2. Księgi podatkowe uważa się za rzetelne, jeżeli dokonywane w nich zapisy odzwierciedlają stan rzeczywisty.

§ 3. Za niewadliwe uważa się księgi podatkowe prowadzone zgodnie z zasadami wynikającymi z odrębnych przepisów.

§ 4. Organ podatkowy nie uznaje za dowód, w rozumieniu przepisu § 1, ksiąg podatkowych, które są prowadzone nierzetelnie lub w sposób wadliwy.

§ 5. Organ podatkowy uznaje jednak za dowód księgi podatkowe, które prowadzone są w sposób wadliwy, jeżeli wady nie mają istotnego znaczenia dla sprawy.

§ 6. Jeżeli organ podatkowy stwierdzi, że księgi podatkowe są prowadzone nierzetelnie lub w sposób wadliwy, w protokole badania ksiąg organ ten określa, za jaki okres i w jakiej części nie uznaje ksiąg za dowód tego, co wynika z zawartych w nich zapisów.

§ 7. Odpis protokołu, o którym mowa w § 6, organ podatkowy doręcza stronie.

§ 8. Strona, w terminie 14 dni od dnia doręczenia protokołu, może wnieść zastrzeżenia do zawartych w nim ustaleń, przedstawiając jednocześnie dowody, które umożliwią organowi podatkowemu prawidłowe określenie podstawy opodatkowania.

Art. 360. § 1. W przypadku prowadzenia ksiąg podatkowych przy użyciu programów komputerowych, organ podatkowy może żądać przekazania całości lub części tych ksiąg oraz dowodów księgowych za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub na informatycznych nośnikach danych, w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej, o której mowa w § 2, wskazując rodzaj ksiąg podatkowych oraz okres, którego dotyczą.

§ 2. Struktura logiczna postaci elektronicznej ksiąg podatkowych oraz dowodów księgowych, z uwzględnieniem możliwości wytworzenia jej z programów informatycznych używanych powszechnie przez przedsiębiorców oraz automatycznej analizy danych, jest dostępna w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób przesyłania za pomocą środków komunikacji elektronicznej ksiąg podatkowych, części tych ksiąg oraz dowodów księgowych w postaci elektronicznej oraz wymagania techniczne dla informatycznych nośników danych, na których księgi, części tych ksiąg oraz dowody księgowe mogą być zapisane i przekazywane, uwzględniając potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa, wiarygodności i niezaprzeczalności danych zawartych w księgach oraz potrzebę ich ochrony przed nieuprawnionym dostępem.

Oddział 3

Przesłuchania

Art. 361. § 1. Nikt nie ma prawa odmówić zeznań w charakterze świadka, z wyjątkiem małżonka strony, wstępnych, zstępnych i rodzeństwa strony oraz powinowatych do drugiego stopnia, jak również osoby pozostającej ze stroną w faktycznym pożyciu oraz osób pozostających ze stroną w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli. Prawo odmowy zeznań trwa także po ustaniu małżeństwa, przysposobienia, opieki lub kurateli.

§ 2. Świadek może odmówić odpowiedzi na pytania, gdy odpowiedź mogłaby narazić jego lub jego bliskich wymienionych w § 1 na odpowiedzialność karną, karną skarbową albo spowodować naruszenie obowiązku zachowania ustawowo chronionej tajemnicy zawodowej.

§ 3. Przed odebraniem zeznania organ podatkowy poucza świadka o prawie odmowy zeznań i odpowiedzi na pytania oraz uprzedza o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.

§ 4. Niedopuszczalne jest zastępowanie przez organ podatkowy czynności przesłuchania świadka jego wyjaśnieniami złożonymi na piśmie,

§ 5. Za zgodą strony dopuszczalne jest zastępowanie przez organ podatkowy czynności przesłuchania świadka jego wyjaśnieniami złożonymi na piśmie. Zgoda strony nie jest wymagana, gdy przesłuchanie świadka nie jest możliwe, w szczególności świadkowi nie można było doręczyć wezwania, albo nie stawił się z powodu niedających się usunąć przeszkód.

§ 6. W przypadku przesłuchania osoby, która składa zeznania w języku obcym przepisy art. 365 § 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

§ 8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania oraz przechowywania protokołów zeznań obejmujących okoliczności, na które rozciąga się obowiązek ochrony informacji niejawnych lub dochowania tajemnicy zawodowej mając na celu potrzebę zapewnienia poprawności protokołów zeznań i bezpieczeństwa danych w nich zawartych.

Art. 362. Świadcami nie mogą być:

- 1) osoby niezdolne do postrzegania lub komunikowania swych spostrzeżeń;

- 2) osoby obowiązane do zachowania w tajemnicy informacji niejawnych na okoliczności objęte tajemnicą, jeżeli nie zostały, w trybie określonym obowiązującymi przepisami, zwolnione od obowiązku zachowania tej tajemnicy;
- 3) duchowni prawnie uznanych wyznań co do faktów objętych tajemnicą spowiedzi;
- 4) mediatorzy co do faktów, o których dowiedzieli się w związku z prowadzeniem mediacji, chyba że strona i organ podatkowy uczestniczący w mediacji zwolnią ich z obowiązku zachowania tajemnicy mediacji.

Art. 363. Organ podatkowy może przesłuchać stronę po wyrażeniu przez nią zgody. Do przesłuchania strony stosuje się przepisy dotyczące świadka, z wyłączeniem przepisów o środkach przymusu.

Art. 364. § 1. W celu wyjaśnienia sprzeczności, co do istotnych okoliczności stanu faktycznego sprawy, w zakresie złożonych zeznań lub sporządzonych opinii, świadkowie, biegli oraz strona mogą być konfrontowani.

§ 2. Z przeprowadzenia konfrontacji sporządza się protokół. Protokół konfrontacji zawiera w szczególności wskazanie celu czynności i okoliczności, których dotyczą sprzeczności, w tym przytoczenie odpowiednich fragmentów rozbieżnych zeznań, wyjaśnień bądź opinii i ustosunkowanie się osób konfrontowanych do tych sprzeczności.

Art. 365. § 1. Przesłuchanie strony postępowania, świadka lub biegłego, jak również przeprowadzenie ich konfrontacji może nastąpić przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku.

§ 2. W czynności, o której mowa w § 1, bierze udział pracownik organu podatkowego właściwego miejscowo dla osoby przesłuchiwanej.

§ 3. W sytuacji określonej w § 1 przebieg przesłuchania utrwała się za pomocą urządzenia rejestrującego obraz i dźwięk.

§ 4. Z przesłuchania sporządza się protokół, którego treść ograniczona jest do zapisu najbardziej istotnych oświadczeń osób biorących w nim udział. Zapis obrazu i dźwięku stanowią załącznik do protokołu.

§ 6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje urządzeń i środków technicznych służących do utrwalania obrazu lub dźwięku dla celów postępowania, sposób przechowywania, odtwarzania i kopiowania zapisów, sposób i tryb udostępniania stronie

zapisu obrazu lub dźwięku oraz przekazywania im kopii zapisu obrazu lub dźwięku, mając na uwadze konieczność właściwego zabezpieczenia utwalonego obrazu lub dźwięku przed utratą dowodu, jego zniekształceniem lub nieuprawnionym ujawnieniem.

Oddział 4

Biegły

Art. 366. § 1. Jeżeli stwierdzenie okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych, organ podatkowy przeprowadza dowód z opinii biegłego.

§ 2. Do biegłego stosuje się odpowiednio przepisy art. 102 § 1–3. W pozostałym zakresie do biegłego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące przesłuchania świadków.

§ 3. Organ podatkowy wydaje postanowienie o powołaniu biegłego i przeprowadzeniu dowodu z opinii biegłego, w którym wskazuje:

- 1) imię, nazwisko, specjalność i wykształcenie biegłego lub biegłych;
- 2) przedmiot i zakres opinii ze sformułowaniem, w miarę potrzeby, pytań;
- 3) termin sporządzenia opinii.

§ 4. W miarę potrzeby udostępnia się biegłemu akta sprawy w zakresie niezbędnym do wydania opinii i wzywa się go do udziału w przeprowadzeniu dowodów, w szczególności dokonaniu oględzin.

§ 5. Jeżeli opinia jest niepełna lub niejasna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie, można wezwać ponownie tych samych biegłych do ustnego wyjaśnienia treści opinii złożonej na piśmie, zażądać od nich dodatkowej opinii, złożenia wyjaśnień w ramach konfrontacji lub powołać innych biegłych.

§ 6. O sporządzeniu opinii przez biegłego organ bez zbędnej zwłoki informuje stronę postępowania i wyznacza siedmiodniowy termin do wypowiedzenia się w sprawie jej treści.

Oddział 5

Oględziny

Art. 367. § 1. Organ podatkowy może w razie potrzeby przeprowadzić oględziny.

§ 2. Strona oraz inne podmioty, u których znajduje się przedmiot oględzin, są zobowiązane do jego udostępnienia na wezwanie organu podatkowego.

Oddział 6

Dokumenty urzędowe

Art. 368. § 1. Dokumenty urzędowe sporządzone w formie określonej przepisami prawa przez powołane do tego organy administracji publicznej stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo stwierdzone.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do dokumentów urzędowych sporządzonych przez inne podmioty, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów uprawnione są do ich wydawania.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 nie wyłączają możliwości przeprowadzenia dowodu przeciwko dokumentom wymienionym w tych przepisach.

Art. 369. § 1. Jeżeli dokument znajduje się w aktach organu lub podmiotu, o którym mowa w art. 368 § 2, wystarczy przedstawić urzędowo poświadczony przez ten organ lub podmiot odpis lub wyciąg z dokumentu. Organ podatkowy zażąda udzielenia odpisu lub wyciągu, jeżeli strona sama uzyskać ich nie może. W przypadku gdy organ podatkowy uzna za konieczne przejrzanie oryginału dokumentu, może wystąpić do organu lub podmiotu o jego dostarczenie.

§ 2. Strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym lub doradcą podatkowym lub pracownika organu podatkowego prowadzącego postępowanie.

§ 3. Jeżeli odpis dokumentu został sporządzony w postaci elektronicznej, poświadczenia jego zgodności z oryginałem, o którym mowa w § 2, dokonuje się przy użyciu kwalifikowanego podpisu elektronicznego albo podpisu potwierdzonego profilem zaufanym ePUAP. Odpisy dokumentów poświadczane elektronicznie są sporządzane w formatach danych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 18 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

§ 4. Zawarte w odpisie dokumentu poświadczenie zgodności z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym lub doradcą podatkowym lub uprawnionego pracownika organu prowadzącego postępowanie ma charakter dokumentu urzędowego.

§ 5. Jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, organ podatkowy zażąda od strony, składającej odpis dokumentu, o którym mowa w § 2, przedłożenia oryginału tego dokumentu.

Art. 370. § 1. Organ podatkowy w razie potrzeby może wezwać wystawcę dokumentu sporządzonego w postaci elektronicznej do udostępnienia informatycznego nośnika danych, na którym ten dokument został zapisany lub przesłanie tego dokumentu za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

§ 2. Przepisy art. 361 oraz art. 362 stosuje się odpowiednio.

Oddział 7

Informacje z instytucji finansowych

Art. 371. § 1. Jeżeli z dowodów zgromadzonych w toku postępowania podatkowego wynika potrzeba uzupełnienia tych dowodów lub ich porównania z informacjami pochodzącymi z banku, bank jest obowiązany na pisemne żądanie naczelnika urzędu skarbowego, a w toku postępowania odwoławczego na żądanie dyrektora izby administracji skarbowej, zwanych dalej „upoważnionymi organami podatkowymi”, do sporządzenia i przekazania informacji dotyczących strony postępowania w zakresie:

- 1) posiadanych rachunków bankowych lub rachunków oszczędnościowych, liczby tych rachunków i ich numerów, obrotów i stanów tych rachunków, a także wykazu operacji z podaniem opisu, daty, kwoty i danych kontrahenta transakcji;
- 2) posiadanych rachunków pieniężnych lub rachunków papierów wartościowych, liczby tych rachunków i ich numerów, obrotów i stanów tych rachunków, a także wykazu operacji z podaniem opisu, daty, kwoty i danych kontrahenta transakcji;
- 3) zawartych umów kredytowych lub umów pożyczek pieniężnych, z podaniem wysokości zobowiązań wynikających z tych kredytów lub pożyczek, celów, na jakie zostały udzielone, i sposobu zabezpieczenia ich spłaty, a także umów depozytowych;
- 4) nabytych za pośrednictwem banków akcji Skarbu Państwa lub obligacji Skarbu Państwa, obrotu tymi papierami wartościowymi, a także wykazu operacji z podaniem opisu, daty, kwoty i danych kontrahenta transakcji;
- 5) obrotu wydawanymi przez banki certyfikatami depozytowymi lub innymi papierami wartościowymi, a także wykazu operacji z podaniem opisu, daty, kwoty i danych kontrahenta transakcji.

§ 2. Przepisy § 1 stosuje się odpowiednio do zakładów ubezpieczeń, funduszy inwestycyjnych, dobrowolnych funduszy emerytalnych i banków prowadzących działalność maklerską, w zakresie prowadzonych indywidualnych kont emerytalnych oraz indywidualnych kont zabezpieczenia emerytalnego, a także do domów maklerskich oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych.

§ 3. Towarzystwa funduszy inwestycyjnych na pisemne żądanie upoważnionego organu podatkowego są obowiązane do sporządzania informacji o umorzonych jednostkach uczestnictwa. Przepis § 1 w części dotyczącej wystąpienia z żądaniem stosuje się odpowiednio.

§ 4. Podmioty prowadzące rachunki zbiorcze w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1768, z późn. zm.⁸⁾), na pisemne żądanie upoważnionego organu podatkowego są obowiązane do sporządzania informacji o wysokości dochodów lub przychodów przekazanych na rzecz podatników uprawnionych z papierów wartościowych zapisanych na takich rachunkach oraz o kwocie pobranego podatku. Przepis § 1 w części dotyczącej wystąpienia z żądaniem stosuje się odpowiednio.

§ 5. Żądanie udzielenia informacji, o którym mowa w § 1, następuje w drodze postanowienia.

§ 6. Udzielenie informacji następuje nieodpłatnie w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w § 5.

Art. 372. Z żądaniem sporządzenia i przekazania informacji, o których mowa w art. 371, upoważniony organ podatkowy może wystąpić po uprzednim wezwaniu strony do udzielenia informacji z tego zakresu, albo do upoważnienia tego organu do wystąpienia do instytucji finansowych o przekazanie tych informacji, a strona w wyznaczonym terminie:

- 1) nie udzieliła informacji;
- 2) nie upoważniła tego organu podatkowego do wystąpienia do instytucji finansowych o przekazanie informacji, lub
- 3) udzieliła informacji, które wymagają uzupełnienia lub porównania z informacjami pochodzącymi z instytucji finansowej.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U z 2017 r. poz. 1768, 2486 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 106, 138, 650, 685, 723 i 771.

Art. 373. § 1. Upoważniony organ podatkowy, występując z żądaniem, o którym mowa w art. 371, powinien zwracać szczególną uwagę na zasadę szczególnego zaufania pomiędzy instytucjami finansowymi a ich klientami.

§ 2. Jeżeli umowa z bankiem lub inną instytucją finansową została zawarta przez podatnika wspólnie z innymi podmiotami, bank nie przekazuje informacji dotyczących podmiotów, których nie dotyczy żądanie upoważnionego organu podatkowego.

§ 3. W żądaniu określa się zakres informacji, okres, którego informacje mają dotyczyć, oraz termin ich przekazania. Żądanie oznacza się klauzulą: „Tajemnica skarbowa”, a jego przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawnie o klauzuli „zastrzeżone”.

§ 4. Żądanie zawiera ponadto:

- 1) wskazanie przesłanek uzasadniających konieczność uzyskania informacji objętych żądaniem;
- 2) dowody potwierdzające, że strona:
 - a) odmówiła udzielenia informacji;
 - b) nie wyraziła zgody na udzielenie upoważnionemu organowi podatkowemu upoważnienia do zażądania tych informacji lub
 - c) udzieliła informacji, które wymagają uzupełnienia lub porównania z informacjami pochodzącymi z instytucji finansowej.

Art. 374. Instytucje finansowe wymienione w art. 371 odmawiają udzielenia informacji, jeżeli żądanie upoważnionego organu podatkowego nie spełnia wymogów określonych w art. 373 § 3 i 4.

ROZDZIAŁ 9

ROZPRAWA

Art. 375. § 1. Organ podatkowy drugiej instancji przeprowadzi w toku postępowania podatkowego rozprawę:

- 1) z urzędu – gdy może to zapewnić przyspieszenie lub uproszczenie postępowania lub jeżeli zachodzi potrzeba wyjaśnienia istotnych okoliczności stanu faktycznego sprawy przy udziale świadków lub biegłych albo w drodze oględzin;
- 2) na wniosek strony.

§ 2. Strona we wniosku o przeprowadzenie rozprawy uzasadnia potrzebę przeprowadzenia rozprawy oraz wskazuje jakie okoliczności sprawy powinny być wyjaśnione i jakie czynności powinny być dokonane na rozprawie.

§ 3. W celu wyjaśnienia wątpliwości, co do złożonego wniosku, o którym mowa w § 2, organ podatkowy drugiej instancji może zorganizować spotkanie uzgodnieniowe ze stroną.

§ 4. Ze spotkania uzgodnieniowego sporządza się protokół. Przebieg spotkania uzgodnieniowego może być ponadto utrwalony za pomocą aparatury rejestrującej obraz i dźwięk, w tym na informatycznych nośnikach danych.

§ 5. Organ podatkowy drugiej instancji może odmówić przeprowadzenia rozprawy; przepis art. 352 § 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

§ 6. W sprawie odmowy przeprowadzenia rozprawy wydaje się postanowienie.

§ 7. W toku postępowania odwoławczego rozprawa może służyć jedynie w celu przeprowadzenia postępowania dowodowego w zakresie określonym w art. 432 § 2.

Art. 376. § 1. Organ podatkowy drugiej instancji podejmuje przed rozprawą czynności niezbędne do jej przeprowadzenia, w szczególności wzywa:

- 1) stronę do złożenia przed rozprawą wyjaśnień, dokumentów, innych dowodów oraz do stawienia się na rozprawę osobiście lub przez przedstawiciela albo pełnomocnika;
- 2) świadków i biegłych do stawienia się na rozprawę.

§ 2. W wezwaniu na rozprawę określa się termin, miejsce i przedmiot rozprawy oraz jakie czynności dowodowe zostaną na niej przeprowadzone.

§ 3. Termin rozprawy powinien być tak wyznaczony, aby doręczenie wezwań nastąpiło przynajmniej na 7 dni przed rozprawą.

Art. 377. § 1. Rozprawą kieruje upoważniony do przeprowadzenia rozprawy pracownik organu podatkowego drugiej instancji, przed którym toczy się postępowanie podatkowe.

§ 2. Gdy postępowanie toczy się przed samorządowym kolegium odwoławczym, rozprawą kieruje przewodniczący składu albo upoważniony członek tego kolegium.

§ 3. W rozprawie uczestniczy upoważniony pracownik organu podatkowego pierwszej instancji, od którego decyzji wniesiono odwołanie.

Art. 378. § 1. Nieobecność na rozprawie strony prawidłowo wezwanej nie stanowi przeszkody do jej przeprowadzenia.

§ 2. Kierujący rozprawą odroczy ją, jeżeli stwierdzi poważne nieprawidłowości w wezwaniu strony na rozprawę, jeżeli niestawienie się strony zostało spowodowane przeszkodą trudną do przezwyciężenia, a także z innej ważnej przyczyny.

Art. 379. § 1. Na rozprawie strona może składać wyjaśnienia, zgłaszać wnioski, propozycje i zarzuty oraz przedstawiać dowody na ich poparcie. Ponadto strona może wypowiadać się co do wyników postępowania dowodowego oraz zadawać pytania świadkom, biegłym i innym stronom.

§ 2. Kierujący rozprawą może uchylić zadawane świadkom, biegłym i stronom pytania, jeżeli nie mają one istotnego znaczenia dla sprawy. Jednakże na wniosek strony należy zamieścić w protokole treść uchylonego pytania.

ROZDZIAŁ 10

UMOWA PODATKOWA

Art. 380. § 1. Organ podatkowy i strona mogą zawrzeć umowę podatkową.

§ 2. Umowa podatkowa zostaje zawarta za zgodą lub na wniosek strony.

§ 3. Umowa podatkowa może polegać na wzajemnych ustępstwach i zostaje zawarta w granicach prawa przez przyjęcie przez organ podatkowy oraz stronę ustaleń, w szczególności:

- 1) w przypadku wątpliwości co do stanu faktycznego w sprawie, w tym wtedy, gdy ich usunięcie w postępowaniu wiązałoby się z nadmiernymi trudnościami lub kosztami niewspółmiernymi do rezultatu;
- 2) w przedmiocie charakteru albo wartości transakcji, czynności lub zdarzenia;
- 3) w przedmiocie zastosowania ulg w spłacie podatków, w szczególności rodzaju ulgi, którą należy zastosować, oraz sposobu jej zastosowania;
- 4) co do poszczególnych zagadnień wynikających w toku postępowania podatkowego;
- 5) gdy przepis szczególny tak stanowi.

§ 4. Umowa podatkowa nie może polegać na ustaleniach, w tym wzajemnych ustępstwach, dotyczących bezpośrednio wysokości wymiaru.

Art. 381. § 1. W celu zawarcia umowy podatkowej organ podatkowy może zorganizować spotkanie uzgodnieniowe. Ze spotkania uzgodnieniowego sporządza się protokół. Przebieg spotkania uzgodnieniowego może być ponadto utrwalony za pomocą aparatury rejestrującej obraz i dźwięk, w tym na informatycznych nośnikach danych.

§ 2. Przed zawarciem umowy podatkowej organ podatkowy może zwrócić się do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o opinię w sprawie zasadności zawarcia tej umowy.

Niewydanie przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej opinii w terminie 21 dni od dnia zwrócenia się o nią przez organ podatkowy uważa się za równoznaczne z opinią o zasadności zawarcia umowy podatkowej.

§ 3. Z zawarcia umowy podatkowej sporządza się protokół. Odpis protokołu doręcza się stronie.

Art. 382. § 1. Wydając decyzję, organ podatkowy jest związany ustaleniami wynikającymi z umowy podatkowej, z zastrzeżeniem § 2 i 4.

§ 2. Nie są wiążące ustalenia wynikające z umowy podatkowej zawartej z naruszeniem przepisów prawa lub co do której zaistniały przesłanki uzasadniające wznowienie postępowania lub stwierdzenie nieważności decyzji. Przepisy art. 453 § 1 i art. 459 stosuje się odpowiednio.

§ 3. W przypadku gdy wznowienie postępowania jest możliwe tylko na wniosek, ustalenia wynikające z umowy podatkowej nie są wiążące tylko w przypadku, gdy strona o to wniesie.

§ 4. Organ podatkowy może nie uwzględnić ustaleń wynikających z umowy podatkowej w decyzji wymiarowej wydanej w wyniku procedury wzajemnego porozumiewania lub procedury arbitrażowej, prowadzonej na podstawie ratyfikowanej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska.

ROZDZIAŁ 11

MEDIACJA

Art. 383. § 1. Mediacja może być prowadzona w przypadkach, w których może być zawarta umowa podatkowa.

§ 2. Organ podatkowy może skierować sprawę do mediacji na wniosek lub za zgodą strony. Wniosek strony o skierowanie sprawy do mediacji zawiera wskazanie jej przedmiotu.

§ 3. Mediacja jest dobrowolna dla organu podatkowego i strony.

§ 4. Mediacja jest jawna wyłącznie dla organu podatkowego, strony i mediatora.

Art. 384. § 1. Organ podatkowy kieruje sprawę do mediacji lub odmawia jej skierowania w drodze postanowienia.

§ 2. Przed wydaniem postanowienia o skierowaniu sprawy do mediacji organ podatkowy:

1) wyjaśnia stronie cele i zasady mediacji;

- 2) przyjmuje od strony zgodę na udział w mediacji oraz uzgadnia z nią osobę mediatora;
- 3) odbiera od mediatora zgodę na prowadzenie mediacji.

§ 3. Strona i mediator mogą wyrazić zgodę w dowolnej formie, także ustnie do protokołu.

§ 4. Mediator może odmówić prowadzenia mediacji tylko z ważnych powodów.

§ 5. Postanowienie o skierowaniu sprawy do mediacji zawiera:

- 1) oznaczenie organu podatkowego, a także wskazanie osoby uprawnionej do udziału w mediacji w imieniu organu podatkowego;
- 2) oznaczenie strony, a jeżeli stroną jest osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, także wskazanie osoby fizycznej uprawnionej do udziału w mediacji w imieniu strony;
- 3) przedmiot i zakres mediacji;
- 4) imię i nazwisko mediatora powołanego do prowadzenia mediacji;
- 5) termin zakończenia mediacji;
- 6) pouczenie o możliwości wyrażenia sprzeciwu wobec zapoznania się przez mediatora z aktami sprawy.

§ 6. Postanowienie o skierowaniu sprawy do mediacji doręcza się stronie oraz mediatorowi.

§ 7. Niezwłocznie po doręczeniu postanowienia, o którym mowa w § 5, organ podatkowy przekazuje mediatorowi dane kontaktowe strony lub jej pełnomocnika.

§ 8. Termin, o którym mowa w § 5 pkt 5, nie może przekraczać dwóch miesięcy od dnia wydania postanowienia o skierowaniu sprawy do mediacji.

§ 9. Na wniosek mediatora za zgodą strony organ podatkowy może przedłużyć termin, o którym mowa w § 5 pkt 5, na czas niezbędny do zakończenia mediacji. W sprawie przedłużenia terminu wydaje się postanowienie.

Art. 385. § 1. Mediację prowadzi mediator wpisany na listę mediatorów.

§ 2. Listę mediatorów prowadzi Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 3. W przedmiocie wpisu na listę mediatorów i skreślenia z tej listy Szef Krajowej Administracji Skarbowej wydaje decyzję.

§ 4. Mediatorem jest także Rzecznik Praw Podatnika.

§ 5. Do mediatora stosuje się odpowiednio przepisy art. 102 § 1–4.

Art. 386. § 1. Mediatorem prowadzącym mediację jest osoba wskazana w postanowieniu, o którym mowa w art. 384 § 5.

§ 2. Mediator przy prowadzeniu mediacji zachowuje bezstronność i neutralność.

§ 3. Mediator może zrezygnować z prowadzenia mediacji tylko z ważnych powodów, o których jest obowiązany niezwłocznie powiadomić organ podatkowy i stronę.

§ 4. Mediator zapoznaje się z aktami sprawy i ma prawo sporządzania z nich notatek, odpisów i kopii oraz nieodpłatnego otrzymania ich kopii, chyba że strona w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w art. 384 § 5, wyrazi sprzeciw wobec zapoznania się przez mediatora z aktami sprawy.

§ 5. Mediator ma prawo do wynagrodzenia i zwrotu wydatków związanych z prowadzeniem mediacji.

Art. 387. § 1. Organ podatkowy z urzędu lub na wniosek strony odwołuje mediatora w razie:

- 1) wykreślenia mediatora z listy mediatorów;
- 2) utraty zaufania do mediatora przez organ podatkowy lub stronę;
- 3) rezygnacji mediatora;
- 4) innych uzasadnionych okoliczności.

§ 2. Jeżeli po odwołaniu mediatora organ podatkowy i strona zgodnie wyrażają wolę dalszego udziału w mediacji, organ podatkowy powołuje do jej prowadzenia innego mediatora. Czas, który upłynął od dnia doręczenia poprzedniemu mediatorowi postanowienia o skierowaniu sprawy do mediacji, zalicza się na poczet terminu zakończenia mediacji.

§ 3. Odwołanie i powołanie mediatora, o których mowa w § 1 i 2, następują w drodze postanowienia.

Art. 388. § 1. Wszczęcie mediacji następuje z chwilą doręczenia mediatorowi postanowienia, o którym mowa w art. 384 § 5.

§ 2. Mediator:

- 1) przeprowadza z organem podatkowym i stroną, w dogodnym dla nich i siebie miejscu oraz terminie, indywidualne lub wspólne spotkanie wstępne, podczas którego wyjaśnia im cele i zasady mediacji, a także poucza ich o możliwości cofnięcia zgody na uczestniczenie w mediacji aż do jej zakończenia;

- 2) przeprowadza w ramach mediacji jedno lub więcej posiedzeń mediacyjnych z udziałem organu podatkowego i strony w dogodnym dla nich i siebie miejscu i czasie, z zastrzeżeniem § 3;
- 3) może pomagać w sformułowaniu treści umowy podatkowej między organem podatkowym a stroną.

§ 3. W szczególnych przypadkach, w tym jeżeli niemożliwe lub utrudnione jest bezpośrednie spotkanie organu podatkowego i strony, mediator może za zgodą organu podatkowego i strony prowadzić mediację w sposób pośredni, przekazując każdemu z nich informacje, propozycje i stanowisko dotyczące zawarcia umowy podatkowej i jej treści zajmowane przez innego uczestnika mediacji.

Art. 389. § 1. Niezwłocznie po przeprowadzeniu mediacji mediator sporządza protokół z jej przebiegu.

§ 2. Protokół, o którym mowa w § 1, zawiera:

- 1) oznaczenie sprawy;
- 2) czas i miejsce prowadzenia mediacji;
- 3) imię i nazwisko (nazwę) i adres strony;
- 4) nazwę i adres organu podatkowego;
- 5) imię i nazwisko mediatora;
- 6) wynik mediacji;
- 7) treść umowy podatkowej, jeżeli taką zawarto;
- 8) podpis mediatora, a jeżeli zawarto umowę podatkową, także osoby upoważnionej do działania w imieniu organu podatkowego, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, oraz strony.

§ 3. Mediator przekazuje protokół z przebiegu mediacji organowi podatkowemu, który włącza go do akt sprawy, a następnie doręcza odpis stronie.

§ 4. Mediacja zostaje zakończona z chwilą podpisania protokołu albo z chwilą bezskutecznego upływu terminu zakończenia mediacji.

Art. 390. Do umowy podatkowej zawartej wskutek mediacji stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 10, z wyjątkiem art. 381 § 1 i 3.

Art. 391. Nie podlegają włączeniu do akt sprawy nienależące do nich uprzednio dokumenty i informacje przekazane mediatorowi przez organ podatkowy lub stronę w toku

mediacji, chyba że dokumenty te i informacje stanowią podstawę do załatwienia sprawy zgodnie z umową podatkową.

Art. 392. Organ podatkowy i strona nie mogą powoływać się w toku postępowania podatkowego i sądowego na propozycje ugodowe, propozycje wzajemnych ustępstw lub inne oświadczenia składane w toku mediacji. Nie dotyczy to ustaleń zawartych w umowie podatkowej.

Art. 393. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości określi w drodze rozporządzenia warunki, jakie powinni spełniać mediatorzy, z uwzględnieniem konieczności posiadania przez nich właściwej wiedzy, umiejętności oraz zachowania bezstronności i neutralności, sposób prowadzenia listy mediatorów oraz warunki dokonywania wpisów na nią i skreślenia z niej, a także wysokość i sposób wypłaty wynagrodzenia mediatorom i zwrotu na ich rzecz wydatków, mając na uwadze potrzebę skutecznego i efektywnego prowadzenia mediacji.

ROZDZIAŁ 12

POSTĘPOWANIE UPROSZCZONE

Art. 394. § 1. Organ podatkowy pierwszej instancji, na wniosek strony lub za jej zgodą, może załatwić sprawę w postępowaniu uproszczonym, jeżeli:

- 1) rozstrzygnięcie może być wydane na podstawie dowodów przedstawionych przez stronę łącznie z wnioskiem o wszczęcie postępowania, faktów powszechnie znanych, faktów znanych z urzędu organowi przed którym toczy się postępowanie lub możliwych do ustalenia w zakresie, o którym mowa w art. 349 § 4, lub
- 2) przewidywana kwota wymiaru nie przekracza 5000 zł.

§ 2. Postępowanie uproszczone prowadzi się także w innych przypadkach, jeżeli odrębna ustawa tak stanowi.

§ 3. Postępowania uproszczonego nie prowadzi się w sprawach:

- 1) w których występuje więcej niż jedna strona;
- 2) wymienionych w art. 327 § 1 pkt 2;
- 3) wznowienia postępowania, stwierdzenia nieważności oraz zmiany lub uchylenia decyzji ostatecznej;
- 4) ulg w spłacie.

Art. 395. § 1. Prowadzenie postępowania z urzędu na podstawie przepisów niniejszego rozdziału następuje za zgodą strony, wyrażoną po wystąpieniu o nią przez organ podatkowy za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a w przypadku braku takiej możliwości telefonicznie, z zastrzeżeniem § 2. Organ podatkowy utrwała, w formie adnotacji, telefoniczne wystąpienie do strony o wyrażenie zgody na prowadzenie postępowania uproszczonego oraz stanowisko strony.

§ 2. Wyrażenie zgody na prowadzenie postępowania uproszczonego może też nastąpić w postaci papierowej lub ustnie do protokołu.

§ 3. Występując o wyrażenie zgody przez stronę na prowadzenie postępowania uproszczonego, organ podatkowy informuje stronę o różnicach między postępowaniem uproszczonym a postępowaniem prowadzonym z pominięciem przepisów niniejszego rozdziału.

§ 4. Zgody strony na prowadzenie postępowania uproszczonego nie można domniemywać.

Art. 396. § 1. We wniosku o wszczęcie postępowania strona może wnieść o prowadzenie postępowania uproszczonego.

§ 2. W razie ujawnienia, w toku postępowania wszczętego na wniosek, przesłanek do prowadzenia postępowania uproszczonego, organ informuje stronę o możliwości wyrażenia przez nią zgody na dalsze prowadzenie postępowania z zastosowaniem przepisów niniejszego rozdziału. Art. 395 stosuje się odpowiednio.

Art. 397. Do czasu wydania decyzji strona może wycofać wniosek o prowadzenie postępowania uproszczonego lub zgodę na prowadzenie postępowania uproszczonego.

Art. 398. § 1. Jeżeli w toku postępowania ustaną przesłanki prowadzenia postępowania uproszczonego oraz w przypadku, o którym mowa w art. 397, postępowanie kontynuuje się z pominięciem przepisów niniejszego rozdziału. Czynności podjęte w toku postępowania uproszczonego pozostają w mocy.

§ 2. Organ podatkowy niezwłocznie po ujawnieniu okoliczności wskazujących na ustanie przesłanki prowadzenia postępowania uproszczonego zawiadamia o tym stronę za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a w przypadku braku takiej możliwości telefonicznie lub papierowo. Zawiadomienie telefoniczne organ podatkowy utrwała w formie adnotacji.

Art. 399. § 1. Decyzja wydana w trybie uproszczonym nie zawiera uzasadnienia faktycznego i prawnego.

§ 2. Strona może, w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji wydanej w postępowaniu uproszczonym, wnieść o doręczenie uzasadnienia decyzji. Uzasadnienie decyzji sporządza się w terminie 14 dni od dnia wpływu wniosku do właściwego organu podatkowego, który wydał decyzję.

§ 3. W przypadku złożenia wniosku o uzasadnienie decyzji wydanej w postępowaniu uproszczonym termin do wniesienia odwołania od decyzji biegnie od dnia doręczenia uzasadnienia decyzji.

ROZDZIAŁ 13

ZAWIESZENIE POSTĘPOWANIA

Art. 400. § 1. Organ podatkowy zawiesza postępowanie:

- 1) w razie śmierci strony, jeżeli postępowanie nie podlega umorzeniu jako bezprzedmiotowe;
- 2) w razie śmierci przedstawiciela ustawowego strony;
- 3) w razie utraty przez stronę lub jej przedstawiciela ustawowego zdolności do czynności prawnych;
- 4) gdy rozpatrzenie sprawy i wydanie decyzji jest uzależnione od rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd;
- 5) w razie wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję uchylającą w całości decyzję organu pierwszej instancji i przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia lub stwierdzającą nieważność decyzji;
- 6) w sprawie wznowienia, stwierdzenia nieważności, zmiany lub uchylenia decyzji ostatecznej w razie wniesienia skargi do sądu administracyjnego na tę decyzję;
- 7) w razie wystąpienia o opinię Rady.

§ 2. Jeżeli wysokość należności nie wynika z deklaracji podatkowej, organ podatkowy zawiesza postępowanie w sprawie dotyczącej odpowiedzialności osoby trzeciej do dnia, w którym decyzja wymiarowa zobowiązanego stanie się ostateczna, z zastrzeżeniem art. 251 § 4.

§ 3. Organ podatkowy może zawiesić postępowanie:

- 1) w razie wystąpienia, na podstawie ratyfikowanych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną

jest Rzeczpospolita Polska lub przepisów prawa Unii Europejskiej, do organów innego państwa o udzielenie informacji niezbędnych do ustalenia lub określenia wysokości zobowiązania podatkowego, jeżeli nie ma żadnych innych okoliczności poza objętymi wystąpieniem, które mogą być przedmiotem dowodu, albo

- 2) jeżeli wszczęta została procedura wzajemnego porozumiewania lub procedura arbitrażowa na podstawie ratyfikowanych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska lub przepisów prawa Unii Europejskiej.

§ 4. Postanowienie w sprawie zawieszenia postępowania organ podatkowy doręcza stronie lub jej następcom prawnym, z zastrzeżeniem § 5.

§ 5. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1-3, postanowienie w sprawie zawieszenia postępowania pozostawia się w aktach sprawy do czasu ustalenia spadkobierców, kuratora lub przedstawiciela strony.

§ 6. W przypadkach, o których mowa w § 3, zawieszenie postępowania lub łącznego zawieszenia postępowania, gdy nastąpiło wielokrotnie nie może przekraczać 3 lat.

Art. 401. Organ podatkowy, który zawiesił postępowanie z przyczyn określonych w art. 400 § 1 pkt 1-3 i 7, nie podejmuje żadnych czynności, z wyjątkiem tych, które mają na celu podjęcie postępowania albo zabezpieczenie dowodu.

Art. 402. § 1. Organ podatkowy, który zawiesił postępowanie z przyczyny określonej w art. 400 § 1 pkt 4, wzywa równocześnie stronę do wystąpienia w oznaczonym terminie do właściwego organu lub sądu o rozstrzygnięcie zagadnienia wstępnego, chyba że strona wykaze, że już zwróciła się w tej sprawie do właściwego organu lub sądu albo jest do tego uprawniony organ, przed którym toczy się postępowanie.

§ 2. Jeżeli strona nie wystąpiła do właściwego organu lub sądu w wyznaczonym terminie, organ podatkowy z urzędu zwróci się do właściwego organu lub sądu o rozstrzygnięcie zagadnienia wstępnego.

Art. 403. § 1. Organ podatkowy na wniosek strony lub z urzędu, za zgodą strony oraz jeżeli nie sprzeciwiają się temu inne strony, może zawiesić postępowanie, gdy wobec strony toczy się inne postępowanie, którego rozstrzygnięcie może mieć wpływ na treść wydawanej decyzji.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio, gdy toczy się postępowanie przed sądem, a orzeczenie sądu może mieć wpływ na treść wydawanej decyzji.

Art. 404. § 1. W przypadku, gdy w więcej niż jednej sprawie, dotyczącej tej samej strony, stan faktyczny lub zagadnienie prawne jest podobne, na okres do wydania rozstrzygnięcia w jednej ze spraw, organ podatkowy na wniosek strony lub z urzędu za zgodą strony oraz jeżeli nie sprzeciwiają się temu inne strony, może zawiesić postępowanie w pozostałych sprawach.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio, gdy toczy się postępowanie przed sądem administracyjnym, a ocena prawna wyrażona w orzeczeniu sądu może mieć wpływ na treść wydawanej decyzji.

Art. 405. Organ podatkowy może z urzędu za zgodą strony oraz jeżeli nie sprzeciwiają się temu inne strony, zawiesić postępowanie, jeżeli przepis mający wpływ na treść wydawanej decyzji jest przedmiotem postępowania:

- 1) przed Trybunałem Konstytucyjnym lub Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej lub
- 2) przed sądem administracyjnym w sprawie stwierdzenia nieważności aktu prawa miejscowego organu jednostki samorządu terytorialnego.

Art. 406. § 1. Organ podatkowy może zawiesić postępowanie, jeżeli wystąpi o to strona, na wniosek której postępowanie zostało wszczęte, a nie sprzeciwiają się temu inne strony.

§ 2. Jeżeli w okresie 3 lat od daty zawieszenia postępowania żadna ze stron nie zwróci się o jego podjęcie organ podatkowy umarza postępowanie.

§ 3. Postanowienie o zawieszeniu postępowania zawiera pouczenie o treści § 2.

Art. 407. Organ podatkowy podejmuje postępowanie z urzędu lub na wniosek strony, w drodze postanowienia, gdy ustanie przyczyna zawieszenia, z zastrzeżeniem art. 400 § 6, w szczególności:

- 1) w razie śmierci strony - po zgłoszeniu się lub po ustaleniu następców prawnych zmarłego;
- 2) w razie utraty zdolności do czynności prawnych - po ustanowieniu kuratora;
- 3) w razie braku przedstawiciela ustawowego - po jego ustanowieniu;
- 4) gdy rozstrzygnięcie sprawy jest uzależnione od rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego przez inny organ lub sąd - w dniu uprawomocnienia się orzeczenia organu kończącego to postępowanie lub doręczenia organowi orzeczenia sądu wraz z aktami sprawy oraz ze stwierdzeniem jego prawomocności;

- 5) w razie wniesienia skargi do sądu administracyjnego, w przypadkach o których mowa w art. 400 § 1 pkt 5 i 6 - w dniu doręczenia organowi orzeczenia sądu wraz z aktami sprawy oraz ze stwierdzeniem jego prawomocności;
- 6) w dniu wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub opublikowania sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w przypadku o którym mowa w art. 405 pkt 1;
- 7) w dniu doręczenia organowi jednostki samorządu terytorialnego orzeczenia sądu ze stwierdzeniem jego prawomocności, w przypadku o którym mowa w art. 405 pkt 2.

Art. 408. Na postanowienie w sprawie zawieszenia lub odmowy podjęcia zawieszzonego postępowania służy zażalenie.

Art. 409. Zawieszenie postępowania wstrzymuje bieg terminów przewidzianych w niniejszym dziale.

ROZDZIAŁ 14

DECYZJE

Art. 410. § 1. Organ podatkowy orzeka w sprawie w drodze decyzji, chyba że przepisy ustawy stanowią inaczej.

§ 2. Decyzja rozstrzyga sprawę co do jej istoty albo w inny sposób kończy postępowanie w danej instancji.

Art. 411. § 1. Gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe, organ podatkowy wydaje decyzję o jego umorzeniu.

§ 2. Organ podatkowy może umorzyć postępowanie, jeżeli wystąpi o to strona, na której wniosek postępowanie zostało wszczęte, chyba że sprzeciwiają się temu inne strony lub zagraża to interesowi publicznemu.

Art. 412. § 1. Jeżeli przepis prawa uzależnia wydanie decyzji od zajęcia stanowiska przez inny organ (organ współdziałający), w tym wyrażenia opinii lub zgody, decyzję wydaje się po zajęciu stanowiska przez ten organ.

§ 2. Organ podatkowy prowadzący postępowanie, zwracając się do organu współdziałającego, zawiadamia o tym stronę.

§ 3. Organ współdziałający obowiązany jest wydać stanowisko niezwłocznie, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia doręczenia wystąpienia o zajęcie stanowiska.

§ 4. Organ współdziałający może w razie potrzeby przeprowadzić postępowanie wyjaśniające.

§ 5. Organ współdziałający zajmuje stanowisko, w drodze postanowienia, na które służy zażalenie, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

§ 6. W przypadku niewydania stanowiska w terminie określonym w § 3, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 2. O wniesieniu ponaglenia przez stronę organ współdziałający niezwłocznie informuje organ prowadzący postępowanie.

§ 7. Organ prowadzący postępowanie może z urzędu, na wniosek strony lub organu współdziałającego, zarządzić posiedzenie, jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia zajęcia stanowiska. Organ prowadzący postępowanie może wezwać stronę na to posiedzenie. Przepisy rozdziału 9 stosuje się odpowiednio.

§ 8. Zarządzenie posiedzenia nie zwalnia organu współdziałającego z obowiązku rozpatrzenia ponaglenia.

Art. 413. § 1. Decyzja zawiera:

- 1) oznaczenie organu podatkowego;
- 2) datę jej wydania;
- 3) oznaczenie strony;
- 4) powołanie podstawy prawnej;
- 5) rozstrzygnięcie;
- 6) uzasadnienie faktyczne i prawne, z zastrzeżeniem § 10 oraz art. 399 § 1;
- 7) pouczenie, czy i w jakim trybie służy odwołanie lub skarga do sądu administracyjnego oraz o wysokości wpisu od skargi, jeżeli ma charakter stały albo o podstawie do wyliczenia wpisu o charakterze stosunkowym, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy;
- 8) pouczenie o prawie wniesienia skargi do sądu administracyjnego bez wniesienia odwołania oraz o skutkach odrzucenia skargi przez sąd;
- 9) pouczenie o terminie wykonania obowiązku wynikającego z decyzji;
- 10) podpis osoby upoważnionej, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli decyzja została wydana w postaci elektronicznej - kwalifikowany podpis elektroniczny albo podpis potwierdzony profilem zaufanym ePUAP wraz informacją, że decyzja została podpisana w ten sposób.

§ 2. Decyzja w sprawie ustalenia zobowiązania podatkowego w podatku od nieruchomości, podatku rolnym lub podatku leśnym, w tym w formie łącznego zobowiązania

pieniężnego, sporządzona z wykorzystaniem systemu teleinformatycznego, może zawierać podpis mechanicznie odtworzony osoby upoważnionej do jej wydania lub nadruk imienia i nazwiska wraz ze stanowiskiem służbowym tej osoby zamiast jej podpisu własnoręcznego.

§ 3. Decyzja nakładająca na stronę obowiązek podlegający wykonaniu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji zawiera również pouczenie o odpowiedzialności karnej przewidzianej w art. 300 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny.

§ 4. W decyzji wydanej z zastosowaniem art. 35 organ podatkowy wskazuje także wymiar dokonany w związku z zastosowaniem tego przepisu.

§ 5. Decyzja organu podatkowego wydana z zastosowaniem art. 35 zawiera ustosunkowanie się do negatywnej opinii Rady.

§ 6. W decyzji organu odwoławczego uchylającej zaskarżoną decyzję w całości i przekazującej sprawę do ponownego rozpatrzenia organ odwoławczy wskazuje, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

§ 7. Jeżeli decyzja, o której mowa w § 6, uchylana przez organ odwoławczy zawiera wadę dającą podstawę do wznowienia postępowania lub stwierdzenia jej nieważności, organ odwoławczy stwierdza to w rozstrzygnięciu decyzji. Organ odwoławczy stwierdza jednocześnie, czy strona przyczyniła się do powstania wady stanowiącej przesłankę do wznowienia postępowania.

§ 8. Przepisy odrębne mogą określać także inne elementy, które powinna zawierać decyzja.

§ 9. Uzasadnienie faktyczne decyzji zawiera w szczególności wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, którym dał wiarę, oraz przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności, uzasadnienie prawne zaś zawiera wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji z przytoczeniem przepisów prawa.

§ 10. Można odstąpić od uzasadnienia decyzji:

- 1) gdy uwzględnia ona w całości wnioski strony, chyba że decyzja została wydana na skutek odwołania lub udziela ulgi w spłacie podatku;
- 2) w sprawach wymienionych w art. 327 § 1 pkt 2 lit. b-d, jeżeli decyzja ma zostać wydana wyłącznie na podstawie danych zawartych w złożonym zeznaniu, złożonej informacji lub deklaracji.

Art. 414. § 1. Decyzję doręcza się stronie na piśmie, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

§ 2. Odrębne przepisy wskazują przypadki, gdy decyzja nie podlega doręczeniu.

§ 3. Samorządowe kolegium odwoławcze doręcza decyzję także samorządowemu organowi podatkowemu. Przepisy dotyczące doręczenia pisma stronie stosuje się odpowiednio.

Art. 415. § 1. Organ podatkowy, który wydał decyzję, jest nią związany od chwili jej doręczenia.

§ 2. Jeżeli przepisy nie wymagają doręczania decyzji, decyzja wiąże organ podatkowy od chwili jej wydania.

Art. 416. § 1. Strona może, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, wnosić o uzupełnienie lub sprostowanie decyzji w zakresie:

- 1) rozstrzygnięcia;
- 2) pouczenia o prawie odwołania lub prawie wniesienia skargi do sądu administracyjnego;
- 3) elementów, o których mowa w art. 413 § 6.

§ 2. Organ podatkowy pierwszej instancji może w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji organu odwoławczego, wnosić o uzupełnienie lub sprostowanie tej decyzji w zakresie, o którym mowa w art. 413 § 6, z tym że organ pierwszej instancji nie staje się stroną postępowania. Wniosek doręcza się stronie.

§ 3. Organ podatkowy może z urzędu, w każdym czasie, uzupełnić albo sprostować decyzję w zakresie, o którym mowa w § 1.

§ 4. W przypadku wydania decyzji o uzupełnieniu lub sprostowaniu decyzji termin do wniesienia odwołania lub skargi biegnie od dnia doręczenia tej decyzji.

§ 5. Odmowa uzupełnienia lub sprostowania decyzji następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie. Przepis § 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 417. Nie może szkodzić stronie błędne pouczenie w decyzji co do prawa odwołania lub skargi do sądu administracyjnego albo brak takiego pouczenia.

Art. 418. § 1. Organ podatkowy może, z urzędu lub na wniosek strony, prostować w drodze postanowienia błędy rachunkowe oraz inne oczywiste omyłki w wydanej przez ten organ decyzji.

§ 2. Organ podatkowy, który wydał decyzję, na wniosek strony lub organu egzekucyjnego wyjaśnia, w drodze postanowienia, wątpliwości co do treści decyzji.

§ 3. Na postanowienie w sprawie sprostowania i wyjaśnienia służy zażalenie.

ROZDZIAŁ 15

POSTANOWIENIA

Art. 419. § 1. W toku postępowania organ podatkowy wydaje postanowienia.

§ 2. Postanowienia dotyczą poszczególnych kwestii wynikających w toku postępowania podatkowego, lecz nie rozstrzygają o istocie sprawy, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

Art. 420. § 1. Postanowienie zawiera:

- 1) oznaczenie organu podatkowego;
- 2) datę jego wydania;
- 3) oznaczenie strony albo innych osób biorących udział w postępowaniu;
- 4) powołanie podstawy prawnej;
- 5) rozstrzygnięcie;
- 6) pouczenie, czy i w jakim trybie służy na nie zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego oraz o wysokości wpisu od skargi, jeżeli ma charakter stały albo o podstawie do wyliczenia wpisu o charakterze stosunkowym, a także możliwości ubiegania się przez stronę o zwolnienie od kosztów albo przyznanie prawa pomocy;
- 7) pouczenie o terminie wykonania obowiązku wynikającego z postanowienia;
- 8) podpis osoby upoważnionej, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli postanowienie zostało wydane w postaci elektronicznej - kwalifikowany podpis elektroniczny albo podpis potwierdzony profilem zaufanym ePUAP wraz informacją, że postanowienie zostało podpisane w ten sposób.

§ 2. Postanowienie zawiera uzasadnienie faktyczne i prawne, jeżeli służy na nie zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego oraz gdy wydane zostało na skutek zażalenia na postanowienie.

Art. 421. Postanowienie, na które służy zażalenie lub skarga do sądu administracyjnego, doręcza się stronie.

Art. 422. Do postanowień stosuje się odpowiednio przepisy art. 411, art. 413 § 3 i § 6-9 oraz art. 414-418, a do postanowień, na które służy zażalenie, oraz postanowień, o których mowa w art. 431 § 1, stosuje się również rozdział 19, 20 i 22 oraz art. 447, z tym że zamiast decyzji wydaje się postanowienie.

ROZDZIAŁ 16

ODWOŁANIA

Art. 423. § 1. Od decyzji organu podatkowego wydanej w pierwszej instancji służy stronie odwołanie tylko do jednej instancji albo skarga do sądu administracyjnego.

§ 2. Właściwy do rozpatrzenia odwołania jest organ podatkowy wyższego stopnia.

Art. 424. § 1. W przypadku wydania decyzji w pierwszej instancji przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektora izby administracji skarbowej lub przez samorządowe kolegium odwoławcze odwołanie od decyzji rozpatruje ten sam organ podatkowy, stosując odpowiednio przepisy o postępowaniu odwoławczym.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej.

Art. 425. § 1. W przypadku wydania w pierwszej instancji przez naczelnika urzędu celno-skarbowego decyzji, o której mowa w art. 83 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, odwołanie od tej decyzji rozpatruje ten sam organ podatkowy, stosując odpowiednio przepisy o postępowaniu odwoławczym.

§ 2. W przypadku wydania w pierwszej instancji przez naczelnika urzędu celno-skarbowego decyzji innej niż decyzja, o której mowa w § 1, odwołanie od tej decyzji służy do dyrektora izby administracji skarbowej właściwego dla zobowiązanego w dniu zakończenia postępowania podatkowego.

§ 3. Jeżeli nie można ustalić właściwego dyrektora izby administracji skarbowej zgodnie z § 2, odwołanie służy do dyrektora izby administracji skarbowej właściwego ze względu na siedzibę naczelnika urzędu celno-skarbowego, który wydał decyzję.

Art. 426. Odwołanie od decyzji organu podatkowego powinno zawierać zarzuty przeciw decyzji, określać istotę i zakres żądania będącego przedmiotem odwołania oraz wskazywać okoliczności lub dowody uzasadniające to żądanie.

Art. 427. § 1. Odwołanie wnosi się do właściwego organu odwoławczego za pośrednictwem organu podatkowego, który wydał decyzję.

§ 2. Odwołanie wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia:

- 1) decyzji stronie;
- 2) uzasadnienia decyzji, w przypadku, o którym mowa w art. 399 § 2;
- 3) zawiadomienia, o którym mowa w art. 277 § 1.

Art. 428. § 1. W przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję organu pierwszej instancji bez składania odwołania od tej decyzji zgodnie z art. 57b ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, 1370 i 2451 oraz z 2018 r. poz. 650), decyzja staje się ostateczna w dniu wniesienia skargi.

§ 2. Przepis § 1 nie ma zastosowania, jeżeli jest więcej niż jedna strona postępowania.

§ 3. W przypadku odrzucenia przez sąd administracyjny skargi, o której mowa w § 1, złożonej w terminie traktuje się skargę jako odwołanie, a termin do wniesienia odwołania uznaje się za zachowany. Termin, o którym mowa w art. 430 § 1, rozpoczyna bieg w dniu otrzymania przez organ pierwszej instancji prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego o odrzuceniu skargi wraz z aktami sprawy.

§ 4. W przypadku odrzucenia skargi, o której mowa w § 1, przez sąd administracyjny decyzja przestaje być ostateczna, wszczęte postępowanie egzekucyjne ulega zawieszeniu z dniem otrzymania przez organ podatkowy pierwszej instancji informacji o prawomocnym odrzuceniu skargi.

Art. 429. § 1. Jeżeli organ podatkowy, który wydał decyzję uzna, że odwołanie wniesione przez stronę zasługuje na uwzględnienie w całości, wydaje nową decyzję, którą zmienia zaskarżoną decyzję lub ją uchyla i umarza postępowanie.

§ 2. Od nowej decyzji służy stronie odwołanie.

Art. 430. § 1. Organ podatkowy, do którego wpłynęło odwołanie, przekazuje je wraz z aktami sprawy organowi odwoławczemu bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 14 dni od dnia otrzymania odwołania, chyba że w tym terminie wyda decyzję na podstawie art. 429.

§ 2. Organ podatkowy, przekazując sprawę, jest obowiązany ustosunkować się do przedstawionych zarzutów i poinformować stronę o sposobie ustosunkowania się do nich.

Art. 431. § 1. Organ odwoławczy stwierdza w drodze postanowienia:

- 1) niedopuszczalność odwołania;
- 2) uchybienie terminowi do wniesienia odwołania;
- 3) pozostawienie odwołania bez rozpatrzenia, jeżeli nie spełnia warunków wynikających z art. 426.

§ 2. Postanowienia w sprawach wymienionych w § 1 pkt 1 i 3 są ostateczne, zaś na postanowienie wymienione w § 1 pkt 2 służy zażalenie.

Art. 432. § 1. Podstawą ustaleń faktycznych w postępowaniu odwoławczym w zakresie mającym istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy powinien być materiał dowodowy zgromadzony przez organ pierwszej instancji, z zastrzeżeniem § 2 oraz art. 434 § 3.

§ 2. Organ odwoławczy może przeprowadzić, na wniosek strony lub z urzędu, dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów zebranych w sprawie przez organ, który wydał decyzję, albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania temu organowi.

Art. 433. § 1. Strona może cofnąć odwołanie przed wydaniem decyzji przez organ odwoławczy.

§ 2. Organ odwoławczy odmawia uwzględnienia cofnięcia odwołania, jeżeli zachodzi prawdopodobieństwo pozostawienia w mocy decyzji zawierającej wady, które stanowią podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji lub stwierdzono istnienie przesłanek wznowienia postępowania w innych przypadkach niż uzasadniające wznowienie postępowania wyłącznie na wniosek strony.

Art. 434. § 1. Organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy decyzję organu pierwszej instancji albo
- 2) uchyla decyzję organu pierwszej instancji:
 - a) w całości lub w części - i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy lub uchylając tę decyzję - umarza postępowanie w sprawie,
 - b) w całości i przekazuje sprawę do rozpatrzenia właściwemu organowi pierwszej instancji, jeżeli decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów o właściwości, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

§ 2. Organ odwoławczy uchyla zaskarżoną decyzję w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 2, po upływie terminu przedawnienia wymiaru, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, organ odwoławczy może zlecić przeprowadzenie określonych czynności postępowania wyjaśniającego organowi, który wydał decyzję.

§ 4. Samorządowe kolegium odwoławcze uprawnione jest do wydania decyzji uchylającej i rozstrzygającej sprawę co do istoty jedynie w przypadku, gdy przepisy prawa nie pozostawiają sposobu jej rozstrzygnięcia uznaniu organu podatkowego pierwszej instancji. W pozostałych przypadkach samorządowe kolegium odwoławcze uwzględniając odwołanie, ogranicza się do uchylecia zaskarżonej decyzji.

Art. 435. § 1. Organ odwoławczy, a także organ podatkowy, którego decyzja została uchylona, ponownie rozpatrując sprawę, nie mogą wydać decyzji na niekorzyść strony.

§ 2. W przypadku gdy decyzja zawierała wady, które stanowią podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji lub stwierdzono istnienie przesłanek wznowienia postępowania uzasadniających wznowienie postępowania z urzędu, przepisu § 1 nie stosuje się.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 2, gdy po przedawnieniu wymiaru wydano decyzję, w której orzeczono co do istoty sprawy, a decyzja organu pierwszej instancji zawierała wady, które stanowią podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji lub stwierdzono istnienie przesłanek wznowienia postępowania, o których mowa w art. 453 § 1:

- 1) pkt 3, 4, 6–12 lub
- 2) pkt 1 lub 2 – jeżeli strona nie przyczyniła się do ich powstania, lub
- 3) pkt 5 – jeżeli niepowołanie przed dniem wydania decyzji nowych okoliczności lub nowych dowodów nastąpiło bez winy strony

– zwalnia się zobowiązanego z obowiązku zapłaty podatku w zakresie, w jakim zobowiązanie podatkowe wynikające z tej decyzji jest wyższe niż zobowiązanie wynikające z zaskarżonej decyzji.

§ 4. Przepis § 3 stosuje się odpowiednio do innych decyzji.

§ 5. Organ podatkowy określa w wydawanej decyzji także wysokość podatku objętego zwolnieniem, o którym mowa w § 3, a w przypadku uiszczenia podatku w zakresie objętym tym zwolnieniem zwraca nadpłatę.

§ 6. W zakresie objętym zwolnieniem, o którym mowa w § 3, nie wszczyna się postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe, a postępowanie wszczęte w tych sprawach umarza się, nie nalicza się odsetek za zwłokę oraz nie ustala się dodatkowego zobowiązania podatkowego.

Art. 436. Organ odwoławczy zwraca akta sprawy organowi pierwszej instancji niezwłocznie po upływie terminu do wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

Art. 437. W sprawach nieuregulowanych w art. 423-436 w postępowaniu przed organami odwoławczymi mają odpowiednie zastosowanie przepisy o postępowaniu przed organami pierwszej instancji.

ROZDZIAŁ 17

ZAŻALENIA

Art. 438. § 1. Na wydane w toku postępowania postanowienie służy zażalenie, gdy ustawa tak stanowi.

§ 2. Zażalenie wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia:

- 1) postanowienia stronie;
- 2) zawiadomienia, o którym mowa w art. 277 § 1.

Art. 439. Postanowienie, na które nie służy zażalenie, strona może zaskarżyć tylko w odwołaniu od decyzji.

Art. 440. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale do zażaleń mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące odwołań.

ROZDZIAŁ 18

WYKONANIE DECYZJI

Art. 441. Decyzja nieostateczna, nakładająca na stronę obowiązek podlegający wykonaniu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, nie podlega wykonaniu, chyba że decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 442. § 1. Decyzji nieostatecznej może być nadany rygor natychmiastowej wykonalności, gdy:

- 1) organ podatkowy posiada informacje, z których wynika, że wobec strony toczy się postępowanie egzekucyjne w zakresie innych należności pieniężnych,
- 2) strona nie posiada majątku o wartości odpowiadającej wysokości zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę, na którym można ustanowić hipotekę przymusową lub zastaw skarbowy, które korzystałyby z pierwszeństwa zaspokojenia, lub
- 3) strona dokonuje czynności polegających na zbywaniu majątku znacznej wartości.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się, jeżeli organ podatkowy uprawdopodobni, że zobowiązanie wynikające z decyzji nie zostanie wykonane.

§ 3. Rygor natychmiastowej wykonalności decyzji nadawany jest przez organ podatkowy pierwszej instancji w drodze postanowienia, na które służy zażalenie. Wniesienie zażalenia nie wstrzymuje wykonania decyzji.

§ 4. Postanowienie w sprawie rygoru natychmiastowej wykonalności może być wydane już w chwili wydania decyzji nieostatecznej i doręczone wraz z tą decyzją.

§ 5. Nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności nie skraca terminu płatności wynikającego z decyzji lub przepisu prawa.

Art. 443. Decyzja o zabezpieczeniu ma rygor natychmiastowej wykonalności z mocy prawa, chyba że przyjęto zabezpieczenie, o którym mowa w art. 667 § 2.

Art. 444. Nie nadaje się rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji:

- 1) wymiarowej, w zakresie objętym wnioskiem, o którym mowa w art. 538 § 3;
- 2) wydanej z zastosowaniem art. 35;
- 3) jeżeli zawieszono postępowanie odwoławcze dotyczące tej decyzji na podstawie art. 403-405.

Art. 445. Decyzja ostateczna podlega wykonaniu, chyba że wstrzymano jej wykonanie.

Art. 446. § 1. W przypadku wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję ostateczną organ podatkowy pierwszej instancji wstrzymuje wykonanie tej decyzji, w całości lub w części, do chwili uprawomocnienia się orzeczenia sądu administracyjnego:

- 1) na wniosek strony - po przyjęciu zabezpieczenia wykonania zobowiązania wynikającego z decyzji wraz z odsetkami za zwłokę, o którym mowa w art. 667 § 2 - do wysokości zabezpieczenia i na czas jego trwania;
- 2) z urzędu - po prawomocnym wpisie hipoteki przymusowej lub wpisie zastawu skarbowego korzystających z pierwszeństwa zaspokojenia, które zabezpieczają wykonanie zobowiązania wynikającego z decyzji wraz z odsetkami za zwłokę - do wysokości odpowiadającej wartości przedmiotu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego.

§ 2. Organ, na którego decyzję ostateczną wniesiono skargę do sądu administracyjnego, z urzędu lub na wniosek strony wstrzymuje wykonanie tej decyzji, w całości lub w części, do chwili uprawomocnienia się orzeczenia sądu, jeżeli zachodzi prawdopodobieństwo uchylecia lub stwierdzenia nieważności decyzji lub spowodowania trudnych do odwrócenia skutków.

§ 3. Wniosek, o którym mowa w § 1 pkt 1, podlega załatwieniu bez zbędnej zwłoki, nie później niż w terminie 14 dni od dnia wpływu wniosku do właściwego organu.

Niezałatwienie wniosku w tym terminie powoduje wstrzymanie wykonania decyzji do czasu doręczenia postanowienia w sprawie przyjęcia zabezpieczenia, chyba że przyczyny niezałatwienia wniosku w terminie zostały spowodowane przez stronę.

§ 4. W sprawach nieuregulowanych w § 1 i 2 przepisy oddziału 2 rozdziału 11 działu IV stosuje się odpowiednio.

Art. 447. Organ podatkowy, właściwy w sprawie wznowienia postępowania lub stwierdzenia nieważności decyzji, wstrzymuje, w toku tego postępowania, z urzędu lub na wniosek strony wykonanie decyzji ostatecznej, jeżeli zachodzi prawdopodobieństwo uchylecia lub stwierdzenia nieważności decyzji.

Art. 448. W sprawie wstrzymania wykonania decyzji wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie.

Art. 449. Strona ma prawo dobrowolnie wykonać decyzję.

Art. 450. Wstrzymanie wykonania decyzji nie ma wpływu na naliczanie odsetek za zwłokę.

Art. 451. Ustanowienie hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego nie stanowi wykonania decyzji.

Art. 452. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do wykonania postanowień.

ROZDZIAŁ 19

WZNOWIENIE POSTĘPOWANIA

Art. 453. § 1. W sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznawia się postępowanie, jeżeli:

- 1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;
- 2) decyzja została wydana w wyniku przestępstwa;
- 3) decyzja została wydana przez pracownika lub organ podatkowy, który podlega wyłączeniu;
- 4) strona nie z własnej winy nie brała udziału w postępowaniu;
- 5) wyjdą na jaw istotne dla sprawy nowe okoliczności faktyczne lub nowe dowody istniejące w dniu wydania decyzji nieznanne organowi, który wydał decyzję;

- 6) decyzja została wydana bez uzyskania wymaganego prawem stanowiska innego organu;
- 7) decyzja została wydana na podstawie innej decyzji lub orzeczenia sądu, które następnie zostały uchylone, zmienione, których wygaśnięcie stwierdzono lub stwierdzono ich nieważność w sposób mogący mieć wpływ na treść wydanej decyzji;
- 8) decyzja została wydana na podstawie przepisu, o którego niezgodności z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, ustawą lub ratyfikowaną umową międzynarodową orzekł Trybunał Konstytucyjny albo na podstawie przepisu znajdującego się w akcie prawa miejscowego organu jednostki samorządu terytorialnego, którego nieważność stwierdził w części lub całości sąd administracyjny prawomocnym wyrokiem;
- 9) ratyfikowana umowa o unikaniu podwójnego opodatkowania lub inna ratyfikowana umowa międzynarodowa, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, ma wpływ na treść wydanej decyzji;
- 10) wynik zakończonej procedury wzajemnego porozumiewania lub procedury arbitrażowej, prowadzonych na podstawie ratyfikowanej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska, ma wpływ na treść wydanej decyzji;
- 11) orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma wpływ na treść wydanej decyzji;
- 12) weszły w życie przepisy prawa krajowego usuwające niezgodność przepisów prawa krajowego z przepisami prawa Unii Europejskiej mające wpływ na treść wydanej decyzji.

§ 2. Jeżeli sfalszowanie dowodu lub popełnienie przestępstwa jest oczywiste, a wznowienie postępowania jest niezbędne w celu ochrony interesu publicznego, postępowanie z przyczyn określonych w § 1 pkt 1 lub 2 może być wznowione również przed wydaniem przez sąd orzeczenia stwierdzającego sfalszowanie dowodu lub popełnienie przestępstwa.

§ 3. Z przyczyn określonych w § 1 pkt 1 i 2 można wznowić postępowanie również w przypadku, gdy postępowanie przed sądem nie może być wszczęte na skutek upływu czasu lub z innych przyczyn, określonych w przepisach prawa.

§ 4. Przepis § 1 pkt 7 stosuje się odpowiednio do:

- 1) zarejestrowanego aktu poświadczenia dziedziczenia;
- 2) decyzji orzekającej o odpowiedzialności podatkowej osoby trzeciej wydanej na podstawie decyzji wymiarowej zobowiązanego, która stała się nieostateczną, w przypadku, o którym mowa w art. 428 § 4.

Art. 454. § 1. Wznowienie postępowania następuje z urzędu lub na wniosek strony złożony przed upływem terminu przedawnienia poboru, z zastrzeżeniem § 3 pkt 2.

§ 2. Wznowienie postępowania z przyczyny, o której mowa w art. 453 § 1:

- 1) pkt 4 następuje wyłącznie na wniosek strony złożony w terminie miesiąca od dnia, w którym strona dowiedziała się o decyzji;
- 2) pkt 8, 11 i 12 następuje wyłącznie na wniosek strony;
- 3) pkt 9 następuje wyłącznie na wniosek strony złożony w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ratyfikowanej umowy międzynarodowej.

§ 3. Wznowienie postępowania następuje na wniosek strony złożony w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, jeżeli:

- 1) okres od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacji sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej do dnia upływu terminu przedawnienia poboru jest krótszy niż 3 miesiące lub
- 2) wejście w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego lub publikacja sentencji orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej nastąpiło po upływie terminu przedawnienia poboru.

§ 4. Przepis § 3 stosuje się odpowiednio w przypadku:

- 1) wejścia w życie przepisów prawa krajowego usuwających niezgodność przepisów prawa krajowego z przepisami prawa Unii Europejskiej;
- 2) stwierdzenia nieważności aktu prawa miejscowego organu jednostki samorządu terytorialnego przez sąd administracyjny prawomocnym wyrokiem.

§ 5. Wniosek o wznowienie postępowania powinien wskazywać przesłankę wznowienia, określać istotę i zakres żądania oraz wskazywać okoliczności lub dowody uzasadniające to żądanie, jeżeli strona na istnienie tych okoliczności lub dowodów się powołuje.

Art. 455. § 1. Organ odmawia wznowienia postępowania, w szczególności, jeżeli:

- 1) wniosek został złożony po upływie terminu przedawnienia poboru;
- 2) sąd administracyjny oddalił skargę a wskazana we wniosku przesłanka wznowienia stanowiła przedmiot prawomocnego rozstrzygnięcia sądu.

§ 2. W zakresie wszczęcia postępowania z urzędu, przepis § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 3. W sprawie odmowy wznowienia postępowania wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie.

Art. 456. § 1. Organ wyższego stopnia wznawia postępowanie i wyznacza organ właściwy do prowadzenia wznowionego postępowania, jeżeli przyczyną wznowienia postępowania jest działanie organu, który wydał decyzję w ostatniej instancji. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wznawia postępowanie, jeżeli wydał decyzję w ostatniej instancji.

§ 2. W sprawie, o której mowa w § 1, wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie.

Art. 457. Właściwym w sprawie wznowienia postępowania jest:

- 1) organ, który wydał w sprawie decyzję w ostatniej instancji;
- 2) organ wyznaczony zgodnie z art. 456;
- 3) minister właściwy do spraw finansów publicznych, Szef Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektor izby administracji skarbowej, naczelnik urzędu celno-skarbowego lub samorządowe kolegium odwoławcze, jeżeli decyzja w ostatniej instancji została wydana przez ten organ.

Art. 458. § 1. Organ podatkowy:

- 1) uchyla w całości lub w części decyzję dotychczasową, jeżeli stwierdzi istnienie przesłanek wznowienia i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy lub umarza postępowanie w sprawie;
- 2) odmawia uchylecia decyzji dotychczasowej w całości lub w części, jeżeli nie stwierdzi istnienia przesłanek wznowienia;
- 3) odmawia uchylecia decyzji dotychczasowej w całości lub w części, jeżeli stwierdzi istnienie przesłanek wznowienia, lecz w wyniku uchylecia mogłaby zostać wydana wyłącznie decyzja rozstrzygająca istotę sprawy tak samo jak decyzja dotychczasowa;
- 4) umarza postępowanie, jeżeli stwierdzi istnienie przesłanek wznowienia, lecz wydanie nowej decyzji orzekającej co do istoty sprawy nie mogłoby nastąpić z uwagi na upływ terminu przedawnienia poboru - przypadku wznowienia postępowania z urzędu.

§ 2. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 3 lub 4, organ podatkowy w rozstrzygnięciu stwierdza istnienie przesłanek wznowienia oraz wskazuje okoliczności uniemożliwiające uchylecie decyzji.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1, gdy po upływie terminu przedawnienia wymiaru wydano decyzję, w której orzeczono co do istoty sprawy, a przy wydaniu decyzji

dotychczasowej stwierdzono istnienie przesłanek wznowienia postępowania, o których mowa w art. 453 § 1:

- 1) pkt 3, 4, 6-12
- 2) pkt 1 lub 2, jeżeli strona nie przyczyniła się do ich powstania lub
- 3) pkt 5, jeżeli niepowołanie przed dniem wydania decyzji nowych okoliczności lub nowych dowodów nastąpiło bez winy strony

– zwalnia się zobowiązanego z obowiązku zapłaty podatku, w zakresie, w jakim zobowiązanie podatkowe wynikające z tej decyzji jest wyższe niż zobowiązanie wynikające z decyzji dotychczasowej; przepisy art. 435 § 4-6 stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ 20

STWIERDZENIE NIEWAŻNOŚCI DECYZJI

Art. 459. Organ podatkowy stwierdza, w całości lub w części, nieważność decyzji ostatecznej, która:

- 1) została wydana z oczywistym naruszeniem przepisów o właściwości;
- 2) została wydana bez podstawy prawnej;
- 3) została wydana z rażącym naruszeniem prawa;
- 4) dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną;
- 5) została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie.

Art. 460. § 1. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się z urzędu lub na wniosek strony złożony przed upływem terminu przedawnienia poboru.

§ 2. Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji powinien wskazywać przesłankę stwierdzenia nieważności, określać istotę i zakres żądania oraz wskazywać okoliczności lub dowody uzasadniające to żądanie, jeżeli strona na istnienie tych okoliczności lub dowodów się powołuje.

Art. 461. § 1. Organ podatkowy odmawia wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej w szczególności, jeżeli:

- 1) wniosek został złożony po upływie terminu przedawnienia poboru lub
- 2) sąd administracyjny oddalił skargę, chyba że wniosek oparty jest na art. 459 pkt 4.

§ 2. Okoliczności, o których mowa w § 1, uwzględnia się również w zakresie wszczęcia postępowania z urzędu.

§ 3. W sprawie odmowy wszczęcia postępowania wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie.

Art. 462. Właściwym w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji jest:

- 1) organ wyższego stopnia;
- 2) dyrektor izby administracji skarbowej, jeżeli decyzja została wydana przez naczelnika urzędu celno-skarbowego;
- 3) minister właściwy do spraw finansów publicznych, Szef Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektor izby administracji skarbowej lub samorządowe kolegium odwoławcze, jeżeli decyzja została wydana przez ten organ;
- 4) Szef Krajowej Administracji Skarbowej, jeżeli decyzja została wydana przez dyrektora izby administracji skarbowej, z tym że w tym przypadku postępowanie może być wszczęte wyłącznie z urzędu.

Art. 463. § 1. Organ podatkowy:

- 1) stwierdza nieważność decyzji dotychczasowej, jeżeli stwierdzi istnienie przesłanek stwierdzenia nieważności;
- 2) odmawia stwierdzenia nieważności decyzji dotychczasowej, jeżeli nie stwierdzi istnienia przesłanek stwierdzenia nieważności;
- 3) umarza postępowanie, jeżeli stwierdzi istnienie przesłanek stwierdzenia nieważności, lecz wydanie nowej decyzji orzekającej co do istoty sprawy nie mogłoby nastąpić z uwagi na upływ terminu przedawnienia poboru - w przypadku wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji.

§ 2. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 3, organ podatkowy w rozstrzygnięciu stwierdza istnienie przesłanek stwierdzenia nieważności oraz wskazuje okoliczności uniemożliwiające stwierdzenie nieważności decyzji.

§ 3. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1, gdy w wyniku stwierdzenia nieważności decyzji, po upływie terminu przedawnienia wymiaru wydano decyzję, w której orzeczono co do istoty sprawy, zwalnia się zobowiązanego z obowiązku zapłaty podatku, w zakresie, w jakim zobowiązanie podatkowe wynikające z tej decyzji jest wyższe niż zobowiązanie wynikające z decyzji dotychczasowej. Przepis art. 435 § 4-6 stosuje się odpowiednio.

ROZDZIAŁ 21

UCHYLENIE LUB ZMIANA DECYZJI OSTATECZNEJ

Art. 464. Decyzja ostateczna, na mocy której strona nie nabyła prawa, może być uchylona lub zmieniona, jeżeli przemawia za tym interes publiczny lub ważny interes strony.

Art. 465. § 1. Decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być za jej zgodą uchylona lub zmieniona, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes publiczny lub ważny interes strony.

§ 2. Organ nie może wydać decyzji na niekorzyść strony.

Art. 466. § 1. Przepisów art. 464 i 465 nie stosuje się do decyzji wymiarowych.

§ 2. Uprawnienie, o którym mowa w art. 464 i 465, nie przysługuje samorządowemu kolegium odwoławczemu.

Art. 467. § 1. Decyzja ostateczna, na podstawie której udzielono pomocy publicznej może być uchylona lub zmieniona również bez zgody strony, w przypadku wydania decyzji Komisji Europejskiej o obowiązku zwrotu pomocy.

§ 2. W zakresie § 1, przepisów art. 465 § 2 i art. 470 nie stosuje się.

Art. 468. Decyzja ostateczna ustalająca lub określająca wysokość zobowiązania podatkowego może być zmieniona, z urzędu lub na wniosek strony, jeżeli po jej wydaniu nastąpiła zmiana okoliczności mających wpływ na jej treść. Przepis stosuje się odpowiednio do decyzji umarzającej postępowanie w przypadku, o którym mowa w art. 330.

Art. 469. Decyzja ostateczna może być uchylona, jeżeli została ona wydana z zastrzeżeniem dopełnienia przez stronę określonych czynności, a strona nie dopełniła ich w wyznaczonym terminie.

Art. 470. § 1. Postępowanie podatkowe w sprawie uchylenia lub zmiany decyzji ostatecznej wszczyna się z urzędu lub na wniosek strony złożony przed upływem terminu przedawnienia poboru, z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. Postępowanie podatkowe w sprawie uchylenia lub zmiany decyzji ostatecznej, w przypadku, o którym mowa w art. 468 lub art. 469, wszczyna się z urzędu lub na wniosek strony złożony przed upływem terminu przedawnienia wymiaru.

§ 3. Umorzenie postępowania z powodu upływu terminu przedawnienia poboru dotyczy tylko postępowania wszczętego z urzędu.

§ 4. W przypadku, o którym mowa w art. 468, gdy zmieniono decyzję po upływie terminu przedawnienia wymiaru, zwalnia się zobowiązanego z obowiązku zapłaty podatku, w zakresie, w jakim zobowiązanie podatkowe wynikające z tej decyzji jest wyższe niż zobowiązanie wynikające z decyzji dotychczasowej. Przepis art. 435 § 4-6 stosuje się odpowiednio.

§ 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych na wniosek Rzecznika Praw Podatnika może uchylić lub zmienić w niezbędnym zakresie każdą decyzję ostateczną, jeżeli w inny sposób nie można usunąć stanu zagrażającego szczególnie ważnemu interesowi zobowiązanego. Art. 447 stosuje się odpowiednio.

Art. 471. Organem właściwym w sprawie uchylenia lub zmiany decyzji ostatecznej jest organ, który wydał tę decyzję.

ROZDZIAŁ 22

WYGAŚNIĘCIE DECYZJI

Art. 472. § 1. Organ podatkowy, który wydał decyzję, stwierdza jej wygaśnięcie, w całości lub w części, jeżeli:

- 1) stała się bezprzedmiotowa;
- 2) została wydana z zastrzeżeniem dopełnienia przez stronę określonego warunku, a strona nie dopełniła tego warunku;
- 3) strona nie dopełniła przewidzianych w tej decyzji lub w przepisach prawa podatkowego warunków uprawniających do skorzystania z ulg;
- 4) strona nie dopełniła określonych w przepisach prawa podatkowego warunków uprawniających do skorzystania z ryczałtowych form opodatkowania.

§ 2. Organ podatkowy drugiej instancji, który stwierdził wygaśnięcie własnej decyzji, stwierdza także wygaśnięcie decyzji organu pierwszej instancji.

§ 3. W przypadkach, o których mowa w § 1 pkt 3 i 4, decyzja stwierdzająca wygaśnięcie decyzji wywołuje skutki prawne od dnia doręczenia decyzji, której wygaśnięcie się stwierdza.

Art. 473. Postępowanie podatkowe w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia decyzji wszczynają się z urzędu lub na wniosek strony złożony przed upływem terminu przedawnienia poboru.

ROZDZIAŁ 23

KARY PORZĄDKOWE

Art. 474. § 1. Strona, pełnomocnik strony, świadek lub biegły, którzy mimo prawidłowego wezwania organu podatkowego, bezzasadnie:

- 1) nie stawili się osobiście, mimo że byli do tego zobowiązani,
- 2) odmówili lub nie dokonali w terminie wyznaczonym w wezwaniu złożenia wyjaśnień, zeznań, wydania opinii, okazania przedmiotu oględzin, przedłożenia tłumaczenia

dokumentacji obcojęzycznej lub innego dowodu będącego w jego posiadaniu albo udziału w innej czynności, do której dokonania wezwał organ podatkowy,

- 3) odmówili okazania lub nie przedstawili w wyznaczonym terminie dokumentów, których obowiązek posiadania wynika z przepisów prawa, w tym ksiąg podatkowych, dowodów księgowych będących podstawą zapisów w tych księgach, lub
- 4) bez zezwolenia tego organu opuścili miejsce przeprowadzenia czynności przed jej zakończeniem

– mogą zostać ukarani karą porządkową do 3000 zł.

§ 2. W przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 2 i 3, jeżeli stroną jest osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, organ podatkowy może zamiast osoby wskazanej w § 1 ukarać karą porządkową osobę, która według przepisów dotyczących ustroju danej osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej jest jej ustawowym reprezentantem, członkiem organu uprawnionego do jej reprezentowania lub jest upoważniona do prowadzenia jej spraw. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio.

§ 3. Przepis § 1 stosuje się również do:

- 1) osób posiadających przedmiot oględzin, które odmawiają jego okazania;
- 2) uczestników rozprawy, którzy poprzez swoje niewłaściwe zachowanie utrudniają jej przeprowadzenie pomimo wcześniejszego wezwania przez kierującego rozprawą do zaprzestania takiego zachowania;
- 3) osób, którym podatek zlecił prowadzenie lub przechowanie ksiąg podatkowych lub dokumentów będących podstawą zapisów w tych księgach (biura rachunkowe), jeżeli osoby te odmówią okazania lub nie przedstawią w wyznaczonym terminie ksiąg podatkowych lub dokumentów będących podstawą zapisów w tych księgach;
- 4) osób, organów administracji publicznej lub instytucji wezwanych na podstawie art. 710.

§ 4. W przypadku, o którym mowa w § 3 pkt 4, jeżeli wezwana była osoba prawna lub inna jednostka organizacyjna, ukaraniu podlega jej kierownik lub pracownik, którego obowiązkiem było uczynić zadość wezwaniu.

§ 5. Kary porządkowej nie nakłada się, jeżeli dokonanie czynności jest uzależnione od wyrażenia zgody przez stronę lub innego uczestnika postępowania, a zgoda taka nie została wyrażona.

Art. 475. § 1. W sprawie kary porządkowej właściwy jest organ podatkowy, który prowadzi lub prowadził postępowanie, w którym wystąpiły okoliczności, o których mowa w art. 474.

§ 2. W sprawie kary porządkowej rozstrzyga się w drodze postanowienia, na które służy zażalenie.

§ 3. Termin płatności kary porządkowej wynosi 7 dni od dnia doręczenia postanowienia o nałożeniu kary.

§ 4. Nałożenie kary porządkowej nie wyklucza możliwości zastosowania wobec opornego świadka, biegłego lub osób wymienionych w art. 474 § 3, środków przymusu przewidzianych w przepisach szczególnych.

Art. 476. § 1. Organ podatkowy przy nakładaniu kary porządkowej i określaniu jej wysokości bierze pod uwagę w szczególności:

- 1) wagę, czas trwania i skutki niezgodnego z prawem zachowania;
- 2) okoliczności, w których doszło do niezgodnego z prawem zachowania;
- 3) stopień zawinienia strony;
- 4) działania podjęte przez stronę w celu usunięcia skutków niezgodnego z prawem zachowania.

§ 2. Kary porządkowej nie nakłada się, jeżeli do niezgodnego z prawem zachowania doszło na skutek klęski żywiołowej, działania siły wyższej, wypadku losowego lub innej ważnej przyczyny, których strona nie mogła przewidzieć, ani którym nie mogła zapobiec.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio do osób innych niż strona, o których mowa w art. 474.

Art. 477. § 1. Po upływie 3 miesięcy od końca miesiąca, w którym upłynął termin na dokonanie czynności lub miało miejsce zdarzenie, o którym mowa w art. 474, doręczenie postanowienia organu pierwszej instancji o nałożeniu kary porządkowej nie wywołuje skutków prawnych, chyba że zostało ono wydane w wyniku uchylecia wcześniejszego postanowienia przez organ odwoławczy lub sąd administracyjny.

§ 2. Termin przedawnienia poboru kary porządkowej wynosi 1 rok od dnia, w którym postanowienie w sprawie kary stało się ostateczne.

§ 3. Do kar porządkowych przepisy rozdziału 8 działu II stosuje się odpowiednio.

§ 4. Kary porządkowe podlegają ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

ROZDZIAŁ 24

KOSZTY POSTĘPOWANIA

Art. 478. § 1. Jeżeli dalsze przepisy nie stanowią inaczej, koszty postępowania ponosi organ podatkowy, przed którym toczy się postępowanie.

§ 2. Koszty ustanowienia i działania adwokata, radcy prawnego lub doradcy podatkowego ustanowionego tymczasowym pełnomocnikiem szczególnym ponosi organ podatkowy, który zwracał się o ustanowienie tego pełnomocnika.

Art. 479. § 1. Do kosztów postępowania zalicza się koszty:

- 1) podróży, wynagrodzenie oraz inne należności świadków, biegłych i tłumaczy, ustalone zgodnie z przepisami zawartymi w dziale 2 tytułu III ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 300 i 398);
- 2) wynagrodzenia oraz innych wydatków mediatorów związane z prowadzeniem mediacji;
- 3) wymienione w pkt 1, związane z osobistym stawiennictwem strony, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu albo, gdy strona została błędnie wezwana do stawienia się;
- 4) związane z osobistym stawiennictwem strony poza obszar województwa, w którym zamieszkuje lub przebywa, oraz koszty stawiennictwa związane ze skorzystaniem przez stronę z prawa wglądu do akt sprawy, jeżeli postępowanie zostało wszczęte z urzędu przez organ podatkowy niewłaściwy miejscowo lub wyznaczony na podstawie art. 88, ustalone zgodnie z przepisami zawartymi w dziale 2 tytułu III ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych;
- 5) związane z osobistym stawiennictwem strony poza obszar województwa, w którym zamieszkuje lub przebywa, oraz koszty stawiennictwa związane ze skorzystaniem przez stronę z prawa wglądu do akt sprawy, jeżeli postępowanie jest prowadzone w sprawie, o której mowa w art. 573 § 1, ustalone zgodnie z przepisami zawartymi w dziale 2 tytułu III ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych;
- 6) oględzin;
- 7) doręczenia pism;
- 8) tłumaczenia na język polski dokumentacji przedłożonej przez stronę;
- 9) sporządzania kopii akt sprawy, zapisu dźwięku lub obrazu lub uwierzytelnionych odpisów akt sprawy, uwierzytelnienia kopii akt sprawy lub kopii zapisu dźwięku lub obrazu.

§ 2. Organ podatkowy może zaliczyć do kosztów postępowania również inne wydatki bezpośrednio związane z rozstrzygnięciem sprawy.

Art. 480. § 1. Organ podatkowy zwraca koszty postępowania, o których mowa w art. 479 § 1 pkt 1–5, na wniosek.

§ 2. Wniosek o zwrot poniesionych kosztów podróży należy zgłosić organowi podatkowemu prowadzącemu postępowanie, przed wydaniem decyzji w sprawie, pod rygorem utraty roszczenia.

Art. 481. Stronę obciążają koszty:

- 1) które zostały poniesione w związku z dokonaniem czynności w jej interesie albo na jej wniosek, a nie wynikają z ustawowego obowiązku organów prowadzących postępowanie;
- 2) stawiennictwa uczestników postępowania na rozprawę, która nie odbyła się w wyniku nieusprawiedliwionego niestawiennictwa strony, która złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy;
- 3) tłumaczenia na język polski dokumentacji przedłożonej przez stronę;
- 4) sporządzania kopii akt sprawy, zapisu dźwięku lub obrazu lub uwierzytelnionych odpisów akt sprawy, uwierzytelnienia kopii akt sprawy lub kopii zapisu dźwięku lub obrazu;
- 5) przewidziane w odrębnych przepisach;
- 6) powstałe z jej winy, a w szczególności koszty:
 - a) o których mowa w art. 482,
 - b) wynikłe wskutek zatajenia lub nieprzedstawienia dowodu w wyznaczonym terminie,
 - c) wynikłe wskutek złożenia wyjaśnień lub zeznań niezgodnych z prawdą;
- 7) mediacji - w połowie.

Art. 482. § 1. Osobę, która przez niewykonanie obowiązków, o których mowa w art. 474 § 1, spowodowała dodatkowe koszty postępowania, można obciążyć tymi kosztami.

§ 2. Jeżeli dodatkowe koszty spowodowała więcej niż jedna osoba i nie można wyodrębnić zakresu odpowiedzialności, osoby te odpowiadają solidarnie.

§ 3. Przepisów § 1 i 2 nie stosuje się w razie uchylenia kary porządkowej.

Art. 483. § 1. Organ podatkowy, przed którym toczyło się lub toczy postępowanie w danej instancji, ustala wysokość kosztów postępowania, które obowiązana jest ponieść strona lub osoba, o której mowa w art. 482.

§ 2. W uzasadnionych przypadkach, w szczególności gdy strona żąda dokonania czynności, która nie wynika z ustawowego obowiązku organów prowadzących postępowanie, wiążącej się z kosztami przekraczającymi kwotę 5000 zł, organ podatkowy może ustalić zaliczkę na poczet kosztów postępowania, którą obowiązana jest zapłacić strona przed dokonaniem tej czynności.

§ 3. Nie ustala się kosztów postępowania w sprawie, gdy ich wysokość nie przekracza 50 zł, a w przypadku kosztów określonych w art. 481 pkt 4, gdy ich wysokość nie przekracza 5 zł.

§ 4. Jeżeli w mediacji uczestniczyła więcej niż jedna strona, strony te odpowiadają solidarnie za koszty mediacji.

Art. 484. W sprawie kosztów postępowania wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie.

Art. 485. § 1. Po upływie 3 miesięcy od końca miesiąca, w którym zakończono postępowanie w danej instancji, doręczenie postanowienia o ustaleniu kosztów postępowania nie wywołuje skutków prawnych, chyba że zostało ono wydane w wyniku uchylecia wcześniejszego postanowienia przez organ odwoławczy lub sąd administracyjny.

§ 2. Przepisy art. 477 § 2-4 stosuje się odpowiednio.

Art. 486. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłaty za sporządzenie kopii oraz odpisu dokumentów, jak również wysokość opłaty za sporządzenie lub uwierzytelnienie kopii zapisu obrazu lub dźwięku, mając na uwadze szacunkowe nakłady pracy z tym związane oraz koszty wykorzystanych materiałów, a także zapewni, aby wysokość opłaty odpowiadała rzeczywistym kosztom sporządzenia i przekazania kopii dokumentów lub sporządzenia oraz uwierzytelnienia kopii zapisu obrazu lub dźwięku.

DZIAŁ IV

POSTĘPOWANIA SZCZEGÓLNE

ROZDZIAŁ 1

IDENTYFIKACJA I EWIDENCJA PODATNIKÓW

Oddział 1

Przepisy ogólne

Art. 487. § 1. Podatnicy, płatnicy oraz inne podmioty, jeżeli odrębne ustawy tak stanowią, podlegają obowiązkowi ewidencyjnemu, z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. Obowiązkowi ewidencyjnemu nie podlegają podatnicy, którzy uzyskali numer identyfikacyjny na podstawie art. 132 ust. 5 oraz art. 134a ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

Art. 488. § 1. Identyfikatorem podatkowym jest:

- 1) numer PESEL – w przypadku podatników będących osobami fizycznymi objętymi rejestrem PESEL nieprowadzących działalności gospodarczej lub niebędących zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług;
- 2) NIP – w przypadku pozostałych podmiotów podlegających obowiązkowi ewidencyjnemu, o którym mowa w art. 487.
- 3) dla podatników wskazanych w art. 89 ust. 1 pkt 3, art. 130b ust. 1, art. 132 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług identyfikatorem podatkowym jest numer nadany odpowiednio przez państwo członkowskie siedziby lub państwo członkowskie identyfikacji.

§ 2. NIP nie może mieć ukrytego lub jawnego charakteru znaczącego, określającego pewne cechy podatnika lub płatnika.

Oddział 2

Postępowanie w sprawie nadania numeru identyfikacji podatkowej

Art. 489. § 1. Podatnicy, z zastrzeżeniem art. 490 § 3, są obowiązani do dokonania zgłoszenia identyfikacyjnego do naczelnika urzędu skarbowego albo organu właściwego na podstawie odrębnych przepisów.

§ 2. Zgłoszenia identyfikacyjnego, o którym mowa w § 1, dokonuje się jednokrotnie, bez względu na rodzaj oraz liczbę opłacanych przez podatnika podatków, formę

opodatkowania, liczbę oraz rodzaje prowadzonej działalności gospodarczej oraz liczbę prowadzonych przedsiębiorstw.

§ 3. Zgłoszenie identyfikacyjne podatnika będącego użytkownikiem portalu, podatnika będącego zarejestrowanym użytkownikiem konta ePUAP oraz przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców, zawiera również adres elektroniczny, z zastrzeżeniem § 4.

§ 4. Zgłoszenie identyfikacyjne przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców opodatkowanego wyłącznie w formie ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych lub kartą podatkową, może zawierać adres elektroniczny.

Art. 490. § 1. Zgłoszenie identyfikacyjne osoby fizycznej zawiera nazwisko, imię lub imiona, imiona rodziców, datę i miejsce urodzenia, płeć, nazwisko rodowe, obywatelstwo lub obywatelstwa, adres miejsca zamieszkania, adres miejsca zameldowania na pobyt stały lub czasowy, rodzaj, serię i numer dowodu tożsamości oraz numer PESEL w przypadku osób fizycznych objętych tą ewidencją oraz dane kontaktowe, informacje o rodzaju prowadzonej dokumentacji rachunkowej oraz podmiocie, który ją prowadzi.

§ 2. Zgłoszenie identyfikacyjne podatnika będącego osobą fizyczną wykonującą działalność gospodarczą zawiera dane, o których mowa w § 1, nazwę (firmę), adres głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej, adresy dodatkowych miejsc wykonywania działalności, numer identyfikacyjny REGON, organ ewidencyjny, wykaz rachunków bankowych, informację o rodzaju prowadzonej dokumentacji rachunkowej oraz podmiocie, który ją prowadzi, adres miejsca przechowywania dokumentacji rachunkowej, przedmiot wykonywanej działalności określony według obowiązujących standardów klasyfikacyjnych oraz przewidywaną liczbę zatrudnionych.

§ 3. Zgłoszenia identyfikacyjnego nie dokonują podatnicy będący osobami fizycznymi objętymi ewidencją PESEL nieprowadzący działalności gospodarczej lub niebędący zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług.

Art. 491. § 1. Zgłoszenie identyfikacyjne podatników wpisanych do Krajowego Rejestru Sądowego zawiera dane:

- 1) objęte treścią wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym, z wyłączeniem rejestru dłużników niewypłacalnych, przekazywane automatycznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego;

- 2) uzupełniające: skróconą nazwę (firmę), wykaz rachunków bankowych, adresy miejsc prowadzenia działalności, rodzaj prowadzonej dokumentacji rachunkowej, podmiot prowadzący dokumentację rachunkową, adres miejsca przechowywania dokumentacji rachunkowej, dane kontaktowe, przewidywaną liczbę zatrudnionych, w przypadku osobowych spółek handlowych i podmiotów podlegających wpisowi do rejestru przedsiębiorców na zasadach określonych dla spółek osobowych – dane dotyczące poszczególnych wspólników, w tym ich identyfikatory podatkowe.

§ 2. Podatnicy wpisani do Krajowego Rejestru Sądowego dokonują zgłoszenia identyfikacyjnego wyłącznie w zakresie danych uzupełniających wskazanych w § 1 pkt 2, w terminie 21 dni od dnia dokonania wpisu podmiotu do Krajowego Rejestru Sądowego.

§ 3. Zgłoszenie identyfikacyjne podatników niebędących osobami fizycznymi zawiera: pełną i skróconą nazwę (firmę), formę organizacyjno-prawną, adres siedziby, numer identyfikacyjny REGON, organ rejestrowy lub ewidencyjny i numer nadany przez ten organ, wykaz rachunków bankowych, adresy miejsc prowadzenia działalności, rodzaj prowadzonej dokumentacji rachunkowej, podmiot prowadzący dokumentację rachunkową, adres miejsca przechowywania dokumentacji rachunkowej, przedmiot wykonywanej działalności określony według obowiązujących standardów klasyfikacyjnych, dane kontaktowe oraz przewidywaną liczbę zatrudnionych, a ponadto:

- 1) w przypadku zakładów (oddziałów) osób prawnych oraz innych wyodrębnionych jednostek wewnętrznych będących podatnikami – NIP oraz inne dane dotyczące jednostki macierzystej;
- 2) w przypadku spółek cywilnych, osobowych spółek handlowych i podmiotów podlegających wpisowi do rejestru przedsiębiorców na zasadach określonych dla spółek osobowych – dane dotyczące wspólników, w tym również identyfikator podatkowy poszczególnych wspólników;
- 3) w przypadku podatkowych grup kapitałowych – dane dotyczące spółek wchodzących w skład grupy, w tym również NIP nadane tym spółkom.

Art. 492. § 1. W przypadku dokonywania zgłoszenia identyfikacyjnego przez pełnomocnika lub kuratora sądowego do zgłoszenia dołącza się uwierzytelnioną lub poświadczoną urzędowo kopię pełnomocnictwa szczególnego, postanowienia sądu, albo urzędowe potwierdzenie odbioru pełnomocnictwa szczególnego.

§ 2. W przypadku udzielenia pełnomocnictwa szczególnego wyłącznie do dokonania zgłoszenia identyfikacyjnego do zgłoszenia dołącza się oryginał pełnomocnictwa szczególnego lub urzędowe potwierdzenie odbioru.

§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory zgłoszeń identyfikacyjnych i zgłoszeń aktualizacyjnych oraz zgłoszeń w zakresie danych uzupełniających, o których mowa w art. 491 § 1 pkt 2, w art. 42 ust. 3a pkt 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej i w art. 43 ust. 5b pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z wyjątkiem zgłoszeń osób fizycznych będących przedsiębiorcami, biorąc pod uwagę kompletność przekazywanych danych niezbędnych do ewidencji i identyfikacji podatników i płatników, konieczność przekazywania danych uzupełniających do krajowego rejestru urzędowego podmiotów gospodarki narodowej oraz Centralnego Rejestru Płatników Składek.

§ 4. Do zgłoszeń identyfikacyjnych oraz zgłoszeń aktualizacyjnych podatników będących osobami fizycznymi wykonującymi działalność gospodarczą objętych wpisem do CEIDG stosuje się formularz wniosku o wpis do CEIDG, zgodnie z ustawą z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Art. 493. § 1. Podatnicy będący osobami fizycznymi rozpoczynającymi działalność gospodarczą w ramach wniosku o wpis do CEIDG składają zgłoszenie identyfikacyjne albo aktualizacyjne.

§ 2. W przypadku określonym w § 1 podatnicy wykonujący działalność gospodarczą, zgodnie z art. 499, są obowiązani dokonać zgłoszenia aktualizacyjnego w celu uzupełnienia danych, w szczególności wykazu rachunków bankowych.

§ 3. Naczelnik urzędu skarbowego przekazuje niezwłocznie sądowi prowadzącemu rejestr przedsiębiorców albo organowi prowadzącemu ewidencję działalności gospodarczej informację zwrotną o NIP nadanym przedsiębiorcy rozpoczynającemu działalność gospodarczą, nie później jednak niż w ciągu 3 dni roboczych od jego nadania.

Art. 494. § 1. Podatnicy podatku od towarów i usług lub podatku akcyzowego są obowiązani dokonać zgłoszenia identyfikacyjnego przed dniem dokonania pierwszej czynności podlegającej opodatkowaniu jednym z tych podatków, z tym że osoby fizyczne są obowiązane dokonać zgłoszenia identyfikacyjnego tylko w przypadku dokonywania zgłoszenia rejestracyjnego, o którym mowa w art. 96 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług oraz w art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku

akcyzowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 43, z późn. zm.⁹⁾). Zgłoszenia identyfikacyjnego dokonuje się niezależnie od zgłoszenia rejestracyjnego.

§ 2. Podatnicy, z wyłączeniem osób fizycznych objętych rejestrem PESEL nieprowadzących działalności gospodarczej lub niebędących zarejestrowanymi podatnikami podatku od towarów i usług, oraz płatnicy podatków podlegający obowiązkowi ewidencyjnemu są obowiązani dokonać zgłoszenia identyfikacyjnego nie później niż w terminie przewidzianym do złożenia pierwszej deklaracji, zeznania, informacji bądź oświadczenia, albo wraz z dokonaniem pierwszej wpłaty podatku lub zaliczki na podatek.

§ 3. Obowiązek, o którym mowa w § 2 dotyczy również podatników, którzy nie posiadają identyfikatora podatkowego, a uzyskali przychody na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ze stosunku pracy, umowy zlecenia, umowy o dzieło lub innej o podobnym charakterze, a także działalności wykonywanej osobiście.

§ 4. Obowiązek, o którym mowa w § 2 i 3, może być dokonany za pośrednictwem płatnika.

Art. 495. W przypadku, gdy z przepisów prawa podatkowego wynikają różne terminy dokonania czynności, o których mowa w art. 494, zgłoszenia identyfikacyjnego dokonuje się jeden raz, w terminie najwcześniejszym.

Art. 496. § 1. Nadanie NIP następuje przy użyciu CRP KEP, po dokonaniu zgłoszenia identyfikacyjnego.

§ 2. Nadanie NIP podatnikowi wpisanemu do Krajowego Rejestru Sądowego następuje automatycznie, bezpośrednio po zamieszczeniu w CRP KEP za pośrednictwem systemu teleinformatycznego danych przekazanych z Krajowego Rejestru Sądowego, a w przypadku oddziału przedsiębiorcy zagranicznego – po zamieszczeniu w CRP KEP danych uzupełniających potwierdzających status płatnika składek ubezpieczeniowych.

§ 3. Informacja w przedmiocie NIP jest przekazywana automatycznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego przez CRP KEP odpowiednio do Krajowego Rejestru Sądowego lub CEIDG bezpośrednio po jego nadaniu, unieważnieniu, uchyleniu lub przywróceniu.

§ 4. Przekazanie do Krajowego Rejestru Sądowego informacji o NIP może nastąpić w terminie 3 dni roboczych, jeżeli w związku z nadaniem NIP zachodzi konieczność

⁹⁾Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 60, 937 i 2216 oraz z 2018 r. poz. 137, 317, 650 i 1039.

przeprowadzenia przez naczelnika urzędu skarbowego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie ustalenia, czy podatnikowi nie został uprzednio nadany NIP - po jego zakończeniu w CRP KEP ustala się lub nadaje NIP.

§ 5. Przekazanie do CEIDG informacji o nadaniu NIP następuje nie później niż w ciągu trzech dni roboczych od dnia wpływu do naczelnika urzędu skarbowego poprawnego zgłoszenia identyfikacyjnego.

Art. 497. § 1. Naczelnik urzędu skarbowego wydaje potwierdzenie nadania NIP.

§ 2. W przypadku osób fizycznych objętych rejestrem PESEL potwierdzenie nadania NIP zawiera również numer PESEL.

§ 3. Potwierdzenie nadania NIP jest wydawane niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia wpływu poprawnego zgłoszenia identyfikacyjnego do naczelnika urzędu skarbowego.

§ 4. Potwierdzeniem nadania NIP dla podatników wpisanych do Krajowego Rejestru Sądowego lub CEIDG jest ujawnienie tego numeru w Krajowym Rejestrze Sądowym lub CEIDG.

Art. 498. § 1. Naczelnik urzędu skarbowego wydaje decyzję o odmowie nadania NIP w przypadku:

- 1) braku możliwości potwierdzenia tożsamości lub istnienia podatnika;
- 2) stwierdzenia, że dokonane zgłoszenie identyfikacyjne nie spełnia wymogów określonych dla tego zgłoszenia;
- 3) stwierdzenia, że podatnikowi został nadany NIP;
- 4) ustalenia przez organ podatkowy, że dane adresowe siedziby lub miejsca wykonywania działalności gospodarczej podatnika są fałszywe, fikcyjne lub wskazany adres siedziby nie spełnia warunków dla uznania go za faktyczną siedzibę podatnika;
- 5) wystąpienia o nadanie NIP przez podatników, o których mowa w art. 490 § 3.

§ 2. Naczelnik urzędu skarbowego unieważnia z urzędu, w drodze decyzji, NIP nadany podatnikowi, w przypadku:

- 1) wielokrotnego nadania NIP, biorąc pod uwagę interes prawny i gospodarczy podatnika;
- 2) nadania NIP na podstawie danych o których mowa w § 1 pkt 4.

§ 3. Do podatników wpisanych do Krajowego Rejestru Sądowego § 1 i § 2 pkt 2 nie mają zastosowania.

§ 4. Nie można posługiwać się unieważnionym NIP, a unieważniony NIP nie może zostać ponownie nadany.

§ 5. Naczelnik urzędu skarbowego uchyla NIP z urzędu, w drodze decyzji, jeżeli podatnik posługuje się danymi adresowymi swojej siedziby lub miejsca wykonywania działalności gospodarczej wyczerpującymi przesłanki wskazane w § 1 pkt 4.

§ 6. Z chwilą ustania przesłanek uzasadniających uchylenie NIP na skutek zmiany danych adresowych w odpowiednim rejestrze lub ewidencji następuje przywrócenie NIP w CRP KEP. Do przywrócenia NIP stosuje się odpowiednio przepisy art. 496.

Art. 499. § 1. Podatnicy, o których mowa w art. 494, mają obowiązek aktualizowania danych objętych zgłoszeniem identyfikacyjnym przez dokonanie zgłoszenia aktualizacyjnego do naczelnika urzędu skarbowego, nie później niż w terminie 7 dni od dnia, w którym nastąpiła zmiana danych. Podatnicy wpisani do Krajowego Rejestru Sądowego dokonują zgłoszenia aktualizacyjnego w zakresie danych uzupełniających wskazanych w art. 491 oraz w zakresie daty wystąpienia wspólnika ze spółki.

§ 2. W przypadku zmiany adresu miejsca zamieszkania przez podatnika będącego osobą fizyczną objętą rejestrem PESEL nieprowadzącą działalności gospodarczej, posiadającą NIP a nieobjętą rejestrem PESEL lub niebędącą zarejestrowanym podatnikiem podatku od towarów i usług, za dokonanie aktualizacji uznaje się podanie przez tego podatnika aktualnego adresu miejsca zamieszkania w składanej deklaracji lub innym dokumencie związanym z obowiązkiem podatkowym. Podatnicy mogą również dokonać aktualizacji adresu miejsca zamieszkania według wzoru określonego na podstawie art. 492 § 3.

§ 3. Aktualizacji danych ewidencyjnych dotyczących podatkowych grup kapitałowych dokonuje wskazana w umowie spółka reprezentująca grupę. Obowiązek ten jest niezależny od obowiązku aktualizacji danych, który ciąży na każdej ze spółek wchodzących w skład podatkowej grupy kapitałowej.

§ 4. Do aktualizacji danych objętych zgłoszeniem identyfikacyjnym stosuje się:

- 1) odpowiednio przepisy art. 492 § 1 i 2;
- 2) wzory formularzy zgłoszeń aktualizacyjnych określone na podstawie art. 492 § 3 albo formularz wniosku o wpis do CEIDG, zgodnie z ustawą z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców.

Art. 500. § 1. Zgłoszenia identyfikacyjne oraz zgłoszenia aktualizacyjne mogą być składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

§ 2. Pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji składane za pomocą środków komunikacji elektronicznej udzielone na podstawie art. 137-138 ma zastosowanie także do zgłoszeń, o których mowa w § 1.

§ 3. Zgłoszenia, o którym mowa w § 1, mogą być składane przez pełnomocnika za pomocą środków komunikacji elektronicznej, jeżeli zostało złożone do właściwego naczelnika urzędu skarbowego pełnomocnictwo, o którym mowa w art. 492 § 1.

§ 4. Zawiadomienie o odwołaniu pełnomocnictwa składa się do właściwego naczelnika urzędu skarbowego.

§ 5. Potwierdzenia w postaci elektronicznej złożenia zgłoszenia za pomocą środków komunikacji elektronicznej dokonuje:

- 1) naczelnik urzędu skarbowego;
- 2) elektroniczna skrzynka podawcza systemu teleinformatycznego.

Art. 501. Do zgłoszeń składanych za pomocą środków komunikacji elektronicznej przepisy art. 54 stosuje się odpowiednio.

Oddział 3

Zasady posługiwania się identyfikatorem podatkowym

Art. 502. § 1. Podatnicy są obowiązani podawać identyfikator podatkowy w sprawach dotyczących zobowiązań podatkowych oraz niepodatkowych należności budżetowych.

§ 2. W sprawach, o których mowa w § 1, podatnicy mają obowiązek podawać identyfikator podatkowy na żądanie:

- 1) organów administracji rządowej i samorządowej;
- 2) organów podatkowych;
- 3) przedstawicieli Najwyższej Izby Kontroli;
- 4) banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych;
- 5) stron czynności cywilnoprawnych;
- 6) płatników oraz inkasentów podatków;
- 7) innych podmiotów, jeżeli ciąży na nich obowiązek informacyjny.

§ 3. Płatnicy i inkasenci, o których mowa w § 2 pkt 6, są obowiązani żądać od podatników podania identyfikatora podatkowego i podawać go organom podatkowym na dokumentach związanych z wykonywaniem zobowiązań podatkowych oraz niepodatkowych należności budżetowych.

§ 4. Osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz inne podmioty będące podatnikami na podstawie przepisów prawa polskiego oraz ratyfikowanych umów międzynarodowych, których Rzeczpospolita Polska jest stroną, w tym także mające miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd za granicą, w przypadku uzyskania numeru służącego identyfikacji dla celów podatkowych w innym państwie, są obowiązane podawać ten numer na żądanie:

- 1) organów podatkowych;
- 2) płatników;
- 3) organów i instytucji ubezpieczeń społecznych;
- 4) podmiotów określonych w art. 42 ust. 6 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Art. 503. § 1. NIP nadany podatnikowi nie przechodzi na następcę prawnego, z wyjątkiem:

- 1) przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa lub przedsiębiorstwa komunalnego w jednoosobową spółkę gminy;
- 2) przekształcenia spółki cywilnej w spółkę handlową lub spółki handlowej w inną spółkę handlową;
- 3) przekształcenia stowarzyszenia zwykłego w stowarzyszenie.

§ 2. W przypadku ustania bytu prawnego podatnika, z wyjątkiem przypadków wymienionych w § 1, lub śmierci, nadany NIP wygasa.

Oddział 4

Rejestr podatników

Art. 504. § 1. Dokumentacja związana z nadaniem NIP oraz aktualizowaniem danych zawartych w zgłoszeniach identyfikacyjnych jest gromadzona i przechowywana w urzędach skarbowych, a dokumentacja złożona za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub za pośrednictwem systemu teleinformatycznego jest gromadzona i przechowywana w CRP KEP.

§ 2. Dokumentacja, o której mowa w § 1, nie podlega przekazaniu do archiwów państwowych.

§ 3. Naczelnik urzędu skarbowego wydaje:

- 1) zaświadczenie o nadaniu NIP podatnikowi, który się nim posługuje, na jego wniosek;
- 2) informację o nadanym NIP podmiotowi, na wniosek osoby trzeciej zawierający dane podmiotu, o którego NIP wystąpiono.

§ 4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej oraz naczelnicy urzędów skarbowych udostępniają NIP organom prowadzącym urzędowe rejestry na podstawie odrębnych przepisów, na ich wniosek zawierający dane niezbędne do identyfikacji podmiotu. Wniosek i NIP organy otrzymują za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej (ePUAP), o której mowa w art. 19a ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, lub innych środków komunikacji elektronicznej.

§ 5. Wzory wniosków, o których mowa w § 4, udostępnia się w Biuletynie Informacji Publicznej ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Art. 505. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej prowadzi w systemie teleinformatycznym CRP KEP i jest administratorem danych w nim zawartych.

§ 2. CRP KEP służy:

- 1) gromadzeniu wybranych danych ewidencyjnych z rejestru PESEL dotyczących osób fizycznych objętych tym rejestrem oraz danych wynikających:
 - a) ze zgłoszeń identyfikacyjnych i aktualizacyjnych podatników,
 - b) z innych dokumentów związanych z obowiązkami wynikającymi z odrębnych przepisów;
- 2) weryfikacji danych, o których mowa w pkt 1, oraz porównaniu ich z rejestrami urzędowymi prowadzonymi na podstawie odrębnych przepisów;
- 3) wymianie danych z rejestrem PESEL, CEIDG, krajowym rejestrem urzędowym podmiotów gospodarki narodowej, Krajowym Rejestrem Sądowym, Centralnym Rejestrem Płatników Składek.

§ 3. Naczelnicy urzędów skarbowych zamieszczają w CRP KEP dane zawarte w dokumentacji, o której mowa w art. 504 § 1, dane z dokumentów, o których mowa w § 2 pkt 1 lit. b, oraz dane uzupełniające, o których mowa w art. 42 ust. 3a pkt 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej i w art. 43 ust. 5b pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli nie są one zamieszczone za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub za pośrednictwem systemu teleinformatycznego.

§ 4. CRP KEP przekazuje automatycznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego dane uzupełniające podmiotu wpisanego do Krajowego Rejestru Sądowego, o których mowa w art. 42 ust. 3a pkt 2 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej, do krajowego rejestru urzędowego podmiotów gospodarki narodowej

bezpośrednio po ich zamieszczeniu w CRP KEP. Przepis stosuje się odpowiednio do zmiany danych.

§ 5. CRP KEP przekazuje automatycznie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego dane objęte treścią wpisu w Krajowym Rejestrze Sądowym oraz dane uzupełniające podmiotu, o których mowa w art. 43 ust. 5b pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, do Centralnego Rejestru Płatników Składek bezpośrednio po ich zamieszczeniu w CRP KEP. Przepis stosuje się odpowiednio do zmiany danych.

§ 6. Minister właściwy do spraw informatyzacji po zarejestrowaniu osoby fizycznej w rejestrze PESEL jest obowiązany przekazywać niezwłocznie z tego rejestru do CRP KEP następujące dane: nazwisko, imię, numer PESEL oraz informację o dacie zgonu.

§ 7. Minister właściwy do spraw informatyzacji, po otrzymaniu od Szefa Krajowej Administracji Skarbowej informacji o zaewidencjonowaniu osoby fizycznej objętej rejestrem PESEL w CRP KEP, niezwłocznie przekazuje posiadane dane z rejestru PESEL w zakresie określonym w art. 490 § 1.

§ 8. W przypadku zmiany danych, o których mowa w § 6 i 7, minister właściwy do spraw informatyzacji niezwłocznie przekazuje zmienione dane.

§ 9. Przekazywanie danych przez ministra właściwego do spraw informatyzacji następuje przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2017 r. poz. 1219 oraz z 2018 r. poz. 650) i na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz w ustawie z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności (Dz. U. z 2017 r. poz. 657 i 2286 oraz z 2018 r. poz. 138, 696, 730 i 771).

§ 10. Szef Krajowej Administracji Skarbowej i naczelnik urzędu skarbowego uzupełniają w CRP KEP dane dotyczące numeru podmiotu w Krajowym Rejestrze Sądowym, numeru identyfikacyjnego REGON, numeru PESEL oraz rodzaju i numeru dowodu tożsamości na podstawie informacji otrzymanych od organów prowadzących rejestry urzędowe zawierające te dane.

Art. 506. CRP KEP jest wykorzystywany przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz organy Krajowej Administracji Skarbowej do realizacji celów i zadań ustawowych.

Art. 507. § 1. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do postępowań w sprawie odmowy nadania NIP, unieważnienia, uchylecia nadanego NIP, wydawania potwierdzeń nadania NIP oraz zaświadczeń i informacji o nadanym NIP stosuje się odpowiednio przepisy działu III, z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. W przypadku, o którym mowa w art. 498 § 1 pkt 4 nie stosuje się art. 358 § 1.

§ 3. Decyzja o unieważnieniu lub o uchyleciu NIP nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Art. 508. Przepisy niniejszego rozdziału dotyczące podatników, stosuje się odpowiednio do innych zobowiązanych, jeżeli podlegają obowiązkowi ewidencyjnemu.

ROZDZIAŁ 2

INTERPRETACJE I INFORMACJE DOTYCZĄCE PRZEPISÓW PRAWA PODATKOWEGO

Oddział 1

Przepisy ogólne, informacje o treści przepisów prawa podatkowego oraz objaśnienia podatkowe

Art. 509. § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych dąży do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego przez organy podatkowe, w szczególności:

- 1) dokonując ich interpretacji, z urzędu lub na wniosek (interpretacje ogólne),
- 2) wydając z urzędu lub na wniosek Rzecznika Praw Podatnika informacje ogólne o treści przepisów prawa podatkowego oraz wyjaśnienia przepisów prawa podatkowego dotyczące stosowania tych przepisów (objaśnienia podatkowe), z zastrzeżeniem § 3 – przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów, Trybunału Konstytucyjnego oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

§ 2. Na zasadach i w zakresie uregulowanym w niniejszym rozdziale interpretacje indywidualne wydaje Szef Krajowej Administracji Skarbowej i Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej.

§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może na wniosek Rzecznika Praw Podatnika wydać objaśnienia podatkowe w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania wniosku albo poinformować go na piśmie o przyczynach niewydania objaśnień podatkowych. Wydane objaśnienia podatkowe nie podlegają zaskarżeniu.

Art. 510. § 1. W przypadku istotnej zmiany lub wprowadzenia nowych przepisów prawa podatkowego minister właściwy do spraw finansów publicznych wydaje z urzędu, bez zbędnej zwłoki, także przed ich wejściem w życie, informacje i wyjaśnienia, w jakim zakresie przepisy te wpływają na prawa i obowiązki podatnika (informacje ogólne).

§ 2. Informacje ogólne nie dotyczą aktów prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego wydanych na podstawie ustaw podatkowych.

Art. 511. Minister właściwy do spraw finansów publicznych z urzędu zmienia wydane informacje ogólne oraz objaśnienia podatkowe, jeżeli stwierdzi ich nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności orzecznictwo sądów, Trybunału Konstytucyjnego oraz Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Art. 512. Informacje ogólne oraz objaśnienia podatkowe są zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych wraz z oznaczeniem daty ich zamieszczenia.

Art. 513. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do należności innych zobowiązanych niż podatnik oraz do należności, o których mowa w art. 159 § 1.

Oddział 2

Interpretacje ogólne

Art. 514. § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych dokonuje interpretacji przepisów prawa podatkowego, z urzędu lub na wniosek, przy uwzględnieniu orzecznictwa sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

§ 2. Wnioskodawcą nie może być organ administracji publicznej, z zastrzeżeniem § 5.

§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może wystąpić do Naczelnego Sądu Administracyjnego z wnioskiem w sprawie rozstrzygnięcia rozbieżności powstałych w orzecznictwie sądowym w zakresie niezbędnym do wydania interpretacji ogólnych.

§ 4. Interpretacja ogólna zawiera w szczególności:

- 1) opis zagadnienia, w związku z którym jest dokonywana interpretacja przepisów prawa podatkowego;
- 2) wyjaśnienie zakresu oraz sposobu stosowania interpretowanych przepisów prawa podatkowego do opisanego zagadnienia wraz z uzasadnieniem prawnym.

§ 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wydaje interpretację ogólną także na pisemny wniosek Rzecznika Praw Podatnika. Przepisów art. 516 § 1–4 nie stosuje się do wydawania interpretacji ogólnych na wniosek Rzecznika Praw Podatnika.

Art. 515. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wydaje z urzędu bez zbędnej zwłoki interpretację ogólną w przypadku wpłynięcia znacznej liczby wniosków o wydanie interpretacji indywidualnych dotyczących takich samych stanów faktycznych lub zdarzeń przyszłych, złożonych w takim samym stanie prawnym.

Art. 516. § 1 Wniosek o wydanie interpretacji ogólnej zawiera uzasadnienie konieczności wydania interpretacji ogólnej, w szczególności:

- 1) przedstawienie zagadnienia oraz wskazanie przepisów prawa podatkowego wymagających wydania interpretacji ogólnej;
- 2) wskazanie:
 - a) niejednolitego stosowania przepisów prawa podatkowego w określonych decyzjach, postanowieniach oraz interpretacjach indywidualnych wydanych przez organy podatkowe w takich samych stanach faktycznych lub zdarzeniach przyszłych, oraz w takich samych stanach prawnych lub
 - b) rozbieżności w orzecznictwie sądowym związanych z wykładnią przepisów prawa podatkowego.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych pozostawia wniosek o wydanie interpretacji ogólnej bez rozpatrzenia, jeżeli:

- 1) nie są spełnione warunki, o których mowa w § 1
- 2) wniosek nie spełnia innych wymogów określonych przepisami prawa lub
- 3) przedstawione we wniosku zagadnienie jest przedmiotem interpretacji ogólnej i stan prawny nie uległ w tym zakresie zmianie.

§ 3. W sprawie pozostawienia wniosku o wydanie interpretacji ogólnej bez rozpatrzenia wydaje się postanowienie, na które służy zażalenie. Postanowienie nie zawiera danych identyfikujących stronę postępowania, w którym wydano decyzję, postanowienie lub interpretację indywidualną, wskazaną we wniosku o wydanie interpretacji ogólnej.

§ 4. Prawo dostępu do akt sprawy dotyczącej wydania interpretacji ogólnej nie obejmuje danych identyfikujących stronę postępowania, w którym wydano decyzję, postanowienie lub interpretację indywidualną, wskazaną we wniosku o wydanie interpretacji ogólnej.

§ 5. Na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych organy podatkowe przekazują niezwłocznie akta dotyczące wskazanych we wniosku o wydanie interpretacji ogólnej decyzji, postanowień oraz interpretacji indywidualnych.

§ 6. We wniosku o wydanie interpretacji ogólnej Rzecznik Praw Podatnika obowiązany jest do przedstawienia zagadnienia oraz wskazania przepisów prawa podatkowego wymagających wydania interpretacji ogólnej, a także do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego zagadnienia.

§ 7. Interpretację ogólną na wniosek Rzecznika Praw Podatnika wydaje się bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania wniosku.

§ 8. Wniosek Rzecznika Praw Podatnika o wydanie interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych nie podlega opłacie.

§ 9. W razie niewydania interpretacji ogólnej w terminie określonym w § 7 uznaje się, że w dniu następującym po dniu, w którym upłynął termin wydania interpretacji, została wydana interpretacja stwierdzająca prawidłowość stanowiska Rzecznika Praw Podatnika w pełnym zakresie. W takim wypadku wniosek Rzecznika Praw Podatnika podlega upublicznieniu; art. 521 stosuje się odpowiednio.

Art. 517. Wniosek o wydanie interpretacji ogólnej podlega opłacie w wysokości 40 zł, którą należy wpłacić w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku. Opłata podlega zwrotowi w przypadku wydania interpretacji ogólnej. Przepisy art. 533 § 2–8 stosuje się odpowiednio.

Art. 518. W sprawach dotyczących wydawania interpretacji ogólnych na wniosek przepisy art. 79, rozdziałów 6, 7, 10, 11 i 12 działu I oraz przepisy art. 296 § 1, art. 326 § 2 i 4, art. 328, art. 335, art. 336 § 1, 3, 4, 6 i 7, art. 337, art. 338, art. 411 § 1 i 2, art. 528 oraz rozdziałów 3, 4, 7, 13, 15, 17 działu III stosuje się odpowiednio.

Art. 519. § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w celu usprawnienia obsługi wnioskodawców może upoważnić, w drodze rozporządzenia, dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej do wydawania, jako organ pierwszej instancji, postanowień o których mowa w art. 516 § 3, oraz wykonywania czynności, o których mowa w art. 516 § 5.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, biorąc pod uwagę zapewnienie sprawności postępowania, określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie interpretacji ogólnej, który zawiera w szczególności dane identyfikujące wnioskodawcę, dane wskazane w art. 516 § 1 oraz sposób uiszczenia i zwrotu opłaty, o której mowa w art. 517.

Art. 520. Minister właściwy do spraw finansów publicznych z urzędu zmienia wydaną interpretację ogólną, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności orzecznictwo sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Art. 521. Interpretacje ogólne są publikowane, bez zbędnej zwłoki, w Dzienniku Urzędowym ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz zamieszczane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra.

Oddział 3

Interpretacje indywidualne

Art. 522. § 1. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej, na wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, interpretację przepisów prawa podatkowego (interpretację indywidualną).

§ 2. Wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej może dotyczyć zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego.

§ 3. Składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego.

§ 4. Wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej dotyczącej podatków, dla których właściwym organem jest samorządowy organ podatkowy, zawiera wskazanie organu pierwszej instancji właściwego w sprawie.

§ 5. Wnioskujący o wydanie interpretacji indywidualnej składa oświadczenie pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego. W razie złożenia fałszywego oświadczenia wydana interpretacja indywidualna nie wywołuje skutków prawnych.

§ 6. Nie wydaje się interpretacji indywidualnej w zakresie tych elementów stanu faktycznego, które w dniu złożenia wniosku o interpretację są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej albo gdy w tym

zakresie sprawa została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego.

§ 7. Jeżeli przedstawione we wniosku stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe odpowiadają zagadnieniu będącemu przedmiotem interpretacji ogólnej wydanej w takim samym stanie prawnym, wydaje się postanowienie o stwierdzeniu, że do stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego opisanych we wniosku ma zastosowanie interpretacja ogólna, z jednoczesnym stwierdzeniem bezprzedmiotowości wniosku. W tym przypadku w postanowieniu wskazuje się oznaczenie interpretacji ogólnej wraz z podaniem miejsca jej publikacji. Na wydane postanowienie przysługuje zazalenie.

§ 8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku, o którym mowa w § 1, zawierający dane identyfikujące wnioskodawcę oraz dane wskazane w § 2–5, a także sposób uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 533, mając na względzie konieczność ujednolicenia formy składanych wniosków oraz zapewnienia sprawnej obsługi wnioskodawców.

Art. 523. § 1. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej przed wydaniem interpretacji, o której mowa w art. 522 § 1, dotyczącej podatków dla których właściwym organem jest samorządowy organ podatkowy, zobowiązany jest do wystąpienia o stanowisko tego organu.

§ 2. Wniosek, o którym mowa w art. 522 § 2 dotyczący podatków wskazanych w § 1 wraz z projektem interpretacji indywidualnej, Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej przekazuje bez zbędnej zwłoki właściwemu samorządowemu organowi podatkowemu.

§ 3. Właściwy samorządowy organ podatkowy w terminie 14 dni od dnia przekazania mu wniosku może przedłożyć Dyrektorowi Krajowej Informacji Skarbowej pisemne stanowisko w zakresie wniosku, o którym mowa w § 2. Brak stanowiska w tym terminie uważa się za akceptację projektu interpretacji indywidualnej.

§ 4. Przepisy § 1-3 stosuje się odpowiednio w przypadku zmiany interpretacji indywidualnej.

Art. 524. § 1. Z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej może wystąpić dwóch lub więcej zainteresowanych uczestniczących w tym samym zaistniałym stanie faktycznym albo mających uczestniczyć w tym samym zdarzeniu przyszłym (wniosek wspólny).

§ 2. Zainteresowani składający wniosek, o którym mowa w § 1, wskazują jeden podmiot, który jest zainteresowanym w sprawie interpretacji, oraz składają oświadczenie, o którym mowa w art. 522 § 5.

§ 3. Interpretację indywidualną lub postanowienie w sprawie doręcza się podmiotowi wskazanemu jako zainteresowany. Pozostałym zainteresowanym doręcza się odpis interpretacji lub postanowienia.

§ 4. W zakresie nieuregulowanym w § 1–3, przepisy niniejszego oddziału stosuje się odpowiednio.

§ 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku wspólnego zawierającego dane identyfikujące zainteresowanych oraz dane wskazane w § 2 i w art. 522 § 2–5, a także sposób uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 533 § 2, mając na względzie konieczność ujednoczenia formy składanych wniosków oraz zapewnienia sprawnej obsługi wnioskodawców.

Art. 525. Z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej może wystąpić zamawiający w rozumieniu ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1579 i 2018) w zakresie mającym wpływ na sposób obliczenia ceny w związku z udzielanym zamówieniem publicznym. Przepisu art. 522 § 5 nie stosuje się.

Art. 526. § 1. Wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej niespełniający wymogów określonych w art. 522 § 3 lub innych wymogów określonych przepisami prawa pozostawia się bez rozpatrzenia.

§ 2. Nie wydaje się interpretacji indywidualnej w zakresie tych elementów stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, co do których istnieje uzasadnione przypuszczenie, że mogą być przedmiotem decyzji wydanej z zastosowaniem art. 35 lub stanowić nadużycie prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

§ 3. Organ uprawniony do wydania interpretacji indywidualnej zwraca się do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o opinię w zakresie, o którym mowa w § 2, chyba że stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe odpowiadają zagadnieniu, które było przedmiotem uzyskanej uprzednio opinii Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. Opinię Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, której przedmiotem jest zagadnienie odpowiadające stanowi faktycznemu lub zdarzeniu przyszłemu przedstawionemu we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej, wraz z wnioskiem organu uprawnionego do wydania interpretacji indywidualnej o jej wydanie, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty w nich wskazane, dołącza się do akt sprawy.

Art. 527. § 1. Interpretacja indywidualna zawiera wyczerpujący opis przedstawionego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego oraz ocenę stanowiska wnioskodawcy wraz z uzasadnieniem prawnym tej oceny. Można odstąpić od uzasadnienia prawnego, jeżeli stanowisko wnioskodawcy jest prawidłowe w pełnym zakresie.

§ 2. Interpretacja indywidualna, o której mowa w art. 523, zawiera wskazanie stanowiska przedstawionego przez samorządowy organ podatkowy wraz z uzasadnieniem, w jakim zakresie stanowisko to uznaje się za nieprawidłowe.

§ 3. W razie uznania stanowiska wnioskodawcy za nieprawidłowe, interpretacja indywidualna zawiera wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem prawnym.

§ 4. Interpretacja indywidualna zawiera pouczenie o prawie wniesienia skargi do sądu administracyjnego. Prawo do skargi w przypadku interpretacji, o której mowa w art. 524, przysługuje podmiotowi zainteresowanemu w sprawie interpretacji wskazanemu we wniosku wspólnym o wydanie interpretacji.

§ 5. Interpretacja indywidualna wydana w postaci elektronicznej jest opatrzona kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.

Art. 528. § 1 Interpretację indywidualną przepisów prawa podatkowego wydaje się bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku. Do biegu tego terminu nie wlicza się terminów i okresów, o których mowa w art. 295 § 3.

§ 2. W przypadku doręczenia interpretacji indywidualnej za pomocą środków komunikacji elektronicznej interpretację indywidualną uważa się za wydaną z zachowaniem terminu, o którym mowa w § 1, jeżeli zawiadomienie, o którym mowa w art. 314 § 1, zostało przesłane przed upływem tego terminu.

§ 3. Wnioskodawca może w każdym czasie wystąpić z żądaniem poinformowania go telefonicznie albo za pomocą środków komunikacji elektronicznej o dacie wydania interpretacji indywidualnej oraz o zawartej w niej ocenie jego stanowiska albo o innym sposobie rozstrzygnięcia sprawy. Informację przekazuje się niezwłocznie, a w przypadku gdy wnioskodawca wystąpił z tym żądaniem przed wydaniem interpretacji indywidualnej – nie później niż w dniu roboczym następującym po dniu wydania tej interpretacji albo innego rozstrzygnięcia w sprawie.

Art. 529. W razie niewydania interpretacji indywidualnej w terminie określonym w art. 528 uznaje się, że w dniu następującym po dniu, w którym upłynął termin wydania

interpretacji, została wydana interpretacja stwierdzająca prawidłowość stanowiska wnioskodawcy w pełnym zakresie.

Art. 530. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może z urzędu:

- 1) zmienić wydaną interpretację indywidualną, jeżeli stwierdzi jej nieprawidłowość, uwzględniając w szczególności orzecznictwo sądów, Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- 2) uchylić wydaną interpretację indywidualną i umorzyć postępowanie w sprawie wydania interpretacji indywidualnej, jeżeli w dniu jej wydania istniały przesłanki odmowy wszczęcia postępowania w sprawie wydania interpretacji indywidualnej.

Art. 531. Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej może z urzędu:

- 1) zmienić interpretację indywidualną w wyniku uwzględnienia skargi do sądu administracyjnego na podstawie art. 54 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi;
- 2) stwierdzić wygaśnięcie interpretacji indywidualnej, jeżeli jest ona niezgodna z interpretacją ogólną wydaną w takim samym stanie prawnym;
- 3) uchylić wydaną interpretację indywidualną i wydać postanowienie, o którym mowa w art. 522 § 7;
- 4) zmienić postanowienie, o którym mowa w art. 522 § 7, w przypadku zmiany interpretacji ogólnej wskazanej w tym postanowieniu;
- 5) uchylić postanowienie, o którym mowa w art. 522 § 7, jeżeli przedstawiony we wniosku stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe nie odpowiadają zagadnieniu będącemu przedmiotem wskazanej w postanowieniu interpretacji ogólnej i rozpatrzyć wnioski o wydanie interpretacji indywidualnej.

Art. 532. § 1. Zmiana interpretacji indywidualnej, o której mowa w art. 530 i art. 531, następuje w odniesieniu do opisanego we wniosku stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego, na podstawie którego wydana została zmieniona interpretacja.

§ 2. Uchylenie lub stwierdzenie wygaśnięcia interpretacji indywidualnej oraz zmiana lub uchylenie postanowienia, o którym mowa w art. 522 § 7, następuje w formie postanowienia, na które służy zażalenie.

§ 3. Zmianę interpretacji indywidualnej oraz postanowienia, o których mowa w § 2, doręcza się podmiotowi, któremu w danej sprawie zostały wydane interpretacja indywidualna lub postanowienie, albo jego następcy prawnemu.

§ 4. Stwierdzając wygaśnięcie interpretacji indywidualnej, w postanowieniu wskazuje się oznaczenie interpretacji ogólnej wraz z podaniem miejsca jej publikacji.

Art. 533. § 1. Wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej podlega opłacie w wysokości 40 zł, którą należy wpłacić w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

§ 2. Opłata za wniosek wspólny jest ustalana jako iloczyn kwoty określonej zgodnie z § 1 lub 3 i 5 oraz liczby zainteresowanych wskazanych we wniosku.

§ 3. W przypadku, gdy przedmiotem wniosku jest szczególnie skomplikowany stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe, Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej ustala, w drodze postanowienia, opłatę w wysokości 2.000 zł. Opłata podlega wpłacie w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.

§ 4. Na postanowienie, o którym mowa w § 3, przysługuje zażalenie. Złożenie zażalenia nie wstrzymuje postępowania w sprawie wydania interpretacji.

§ 5. W przypadku wystąpienia w jednym wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej odrębnych stanów faktycznych lub zdarzeń przyszłych, pobiera się opłatę od każdego przedstawionego we wniosku odrębnego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego. Przepis § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 6. Zwrot nienależnej opłaty następuje nie później niż w terminie 7 dni od dnia zakończenia postępowania w sprawie wydania interpretacji.

§ 7. Opłata od wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej podlega zwrotowi wyłącznie w przypadku:

- 1) wycofania wniosku – w całości;
- 2) wycofania części wniosku w odniesieniu do przedstawionego w nim odrębnego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego – w odpowiedniej części;
- 3) uiszczenia jej w kwocie wyższej od należnej – w odpowiedniej części.

§ 8. Opłata od wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 534. W sprawach dotyczących interpretacji indywidualnej stosuje się odpowiednio art. 79, art. 296 § 1, art. 326 § 2 i 4, art. 328, art. 335, art. 336 § 1, 3, 4, 6 i 7, art. 337 i art. 338, art. 411, art. 416 w zakresie uzupełniania lub sprostowania co do skargi do sądu administracyjnego, art. 417, art. 418 § 1 i 3 oraz przepisy rozdziałów 6, 7, 8, 10, 11 i 12 działu I, rozdziałów 3, 4, 7, 15 i 17 działu III.

Art. 535. § 1. Interpretacja indywidualna, jej zmiana oraz postanowienia, o których mowa w art. 531 pkt 3–5, wraz z informacją o dacie doręczenia, są niezwłocznie przekazywane organom podatkowym właściwym ze względu na zakres spraw będących przedmiotem interpretacji.

§ 2. Interpretacja indywidualna, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści interpretacji, jest niezwłocznie zamieszczana w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej.

§ 3. W Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej zamieszcza się informację o zmianie, uchyleniu oraz stwierdzeniu wygaśnięcia interpretacji indywidualnej.

§ 4. W Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej zamieszcza się informacje o nieprawidłowych interpretacjach indywidualnych, które z powodu śmierci, likwidacji lub rozwiązania wnioskodawcy, dla którego interpretacja indywidualna została wydana, nie mogą zostać zmienione, uchylone lub nie można stwierdzić ich wygaśnięcia.

§ 5. Interpretacje, o których mowa w art. 523, umieszcza się także w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego właściwy samorządowy organ podatkowy. Przepisy § 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

Oddział 4

Ochrona z tytułu zastosowania się do interpretacji ogólnych oraz interpretacji indywidualnych

Art. 536. § 1. Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą, stwierdzeniem jej wygaśnięcia lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

§ 2. Zastosowanie się do interpretacji ogólnej przed jej zmianą nie może szkodzić temu, kto się do niej zastosował, również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

§ 3. W zakresie związanym z zastosowaniem się do interpretacji, o którym mowa w § 1, nie wszczyna się postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia

skarbowe, a postępowanie wszczęte w tych sprawach umarza się oraz nie nalicza się odsetek za zwłokę i nie ustala się dodatkowego zobowiązania podatkowego w podatku od towarów i usług.

§ 4. O każdym przypadku nieuwzględnienia interpretacji ogólnej lub interpretacji indywidualnej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej organ wydający decyzję zawiadamia w terminie 14 dni od wydania decyzji:

- 1) Szefa Krajowej Administracji Skarbowej – w przypadku, o którym mowa w § 1;
- 2) ministra właściwego do spraw finansów publicznych – w przypadku, o którym mowa w § 2.

Art. 537. W przypadku gdy zdarzenie, któremu odpowiada stan faktyczny będący przedmiotem interpretacji, miało miejsce przed opublikowaniem interpretacji ogólnej lub przed doręczeniem interpretacji indywidualnej, zastosowanie się do tej interpretacji nie zwalnia z obowiązku zapłaty podatku.

Art. 538. § 1. Zastosowanie się do interpretacji, która następnie została zmieniona, której wygaśnięcie stwierdzono lub która nie została uwzględniona w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej, powoduje zwolnienie z obowiązku zapłaty podatku w zakresie wynikającym ze zdarzenia będącego przedmiotem interpretacji, jeżeli:

- 1) zobowiązanie nie zostało prawidłowo wykonane w wyniku zastosowania się do interpretacji, która uległa zmianie, lub interpretacji nieuwzględnionej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej, oraz
- 2) zdarzenie, któremu odpowiada stan faktyczny będący przedmiotem interpretacji, miało miejsce po opublikowaniu interpretacji ogólnej albo po doręczeniu interpretacji indywidualnej.

§ 2. Zwolnienie, o którym mowa w § 1, obejmuje:

- 1) w przypadku rocznego rozliczenia podatków – okres do końca roku podatkowego, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną lub stwierdzono jej wygaśnięcie albo doręczono organowi podatkowemu odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności;
- 2) w przypadku kwartalnego rozliczenia podatków – okres do końca kwartału, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną lub stwierdzono jej wygaśnięcie albo doręczono organowi podatkowemu

odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności, oraz kwartał następny;

- 3) w przypadku miesięcznego rozliczenia podatków – okres do końca miesiąca, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną lub stwierdzono jej wygaśnięcie albo doręczono organowi podatkowemu odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności, oraz miesiąc następny.

§ 3. Na wniosek zobowiązanego, który zastosował się do interpretacji, w decyzji określającej lub ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego organ podatkowy określa również wysokość podatku objętego zwolnieniem, o którym mowa w § 1, albo w przypadku uiszczenia podatku w zakresie objętym tym zwolnieniem stwierdza nadpłatę.

§ 4. Organ podatkowy informuje podatnika o dacie doręczenia odpisu orzeczenia, o którym mowa w § 2, podając jednocześnie informację, z jakim dniem kończy się okres zwolnienia z obowiązku płacenia podatku wynikającego z uchylonej przez orzeczenie interpretacji.

Art. 539. § 1. Przepisy art. 536–538 stosuje się odpowiednio w przypadku:

- 1) zastosowania się przez spółkę do interpretacji indywidualnej wydanej przed powstaniem spółki na wniosek osób planujących utworzenie tej spółki – w zakresie dotyczącym działalności tej spółki;
- 2) zastosowania się przez podatkową grupę kapitałową w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych do interpretacji indywidualnej wydanej przed powstaniem grupy, na wniosek spółki planującej utworzenie tej grupy, w zakresie działalności tej podatkowej grupy kapitałowej;
- 3) zastosowania się przez oddział lub przedstawicielstwo do interpretacji indywidualnej dotyczącej działalności tego oddziału lub przedstawicielstwa wydanej przed powstaniem tego oddziału lub przedstawicielstwa na wniosek tworzącego je przedsiębiorcy.

§ 2. W przypadkach, o których mowa w § 1, zmianę, uchylenie lub stwierdzenie wygaśnięcia interpretacji indywidualnej albo zmianę lub uchylenie postanowienia, o którym mowa w art. 522 § 7, doręcza się odpowiednio spółce, podatkowej grupie kapitałowej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych, oddziałowi lub przedstawicielstwu, wskazanym przez wnioskującego o wydanie interpretacji indywidualnej.

§ 3. Przepisy art. 536 i art. 538 stosuje się odpowiednio w przypadku:

- 1) uchylenia interpretacji indywidualnej – na podstawie art. 531 pkt 3;

2) zmiany lub uchylenia postanowienia, o którym mowa w art. 522 § 7.

Art. 540. Przepisy art. 536–538 stosuje się odpowiednio do wykonawcy zamówienia publicznego, o którym mowa w art. 525.

Art. 541. W przypadku zastosowania się przez zobowiązanego w danym okresie rozliczeniowym do informacji ogólnych oraz objaśnień podatkowych stosuje się odpowiednio przepisy art. 536–539.

Art. 542. Przepisów art. 536–538 nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi przedmiot decyzji wydanej:

- 1) w związku z zastosowaniem art. 35;
- 2) w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

ROZDZIAŁ 3

KONSULTACJA SKUTKÓW PODATKOWYCH TRANSAKCJI

Art. 543. § 1. Organ podatkowy pierwszej instancji na wniosek zainteresowanego, zwany dalej „wnioskiem o konsultację”, i po przeprowadzeniu z nim konsultacji wydaje decyzję w sprawie skutków podatkowych w zakresie danego podatku i transakcji, zwaną dalej „decyzją w sprawie skutków podatkowych”, dotyczącą czynności lub zdarzeń, których dokonywał lub w których brał udział zainteresowany, zwanych dalej w tym rozdziale „transakcjami”.

§ 2. Decyzja w sprawie skutków podatkowych może dotyczyć w szczególności transakcji, w wyniku których dochodzi do przeniesienia własności składników majątkowych lub przekazania ich do używania oraz udzielania pożyczek lub kredytów, a także realizacji procesów restrukturyzacyjnych lub wspólnych przedsięwzięć.

§ 3. Decyzja w sprawie skutków podatkowych może dotyczyć wyłącznie skutków podatkowych, które wystąpiły przed złożeniem przez zainteresowanego wniosku o konsultację.

§ 4. Decyzji w sprawie skutków podatkowych nie wydaje się w zakresie skutków podatkowych transakcji, które w dniu złożenia wniosku o konsultację są przedmiotem postępowania podatkowego, kontroli podatkowej lub kontroli celno-skarbowej.

§ 5. Decyzji w sprawie skutków podatkowych nie wydaje się, jeżeli transakcja jest przedmiotem:

- 1) porozumienia w sprawach ustalania cen transakcyjnych, o którym mowa w rozdziale 4;
- 2) opinii zabezpieczającej, o której mowa w oddziale 2 rozdziału 5.

§ 6. W przypadku wszczęcia z urzędu postępowania podatkowego w sprawie obejmującej transakcję, w odniesieniu do której został złożony wniosek o konsultację, żądanie zawarte we wniosku podlega rozpatrzeniu w tym postępowaniu, a postępowanie wszczęte wnioskiem podlega umorzeniu.

§ 7. W przypadku prowadzenia więcej niż jednego postępowania w sprawie skutków podatkowych w sprawie tej samej transakcji przez różne organy podatkowe, nawet w zakresie różnych podatków, postępowanie w sprawie skutków podatkowych jest przekazywane przez te organy do prowadzenia przez dyrektora izby administracji skarbowej, w którego obszarze właściwości miejscowej działają te organy podatkowe, a jeśli nie działają w obszarze właściwości miejscowej tego samego dyrektora izby administracji skarbowej, do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

Art. 544. § 1. Wniosek o konsultację zawiera:

- 1) oznaczenie wnioskodawcy;
- 2) wskazanie pozostałych stron lub uczestników transakcji;
- 3) wskazanie podatku, którego dotyczy;
- 4) wskazanie rodzaju, przedmiotu i wartości transakcji;
- 5) wyczerpujący opis przebiegu transakcji wraz ze wskazaniem występujących między uczestniczącymi w niej podmiotami związków, o których mowa w art. 25 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, art. 11 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych lub art. 32 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
- 6) informację o interpretacjach indywidualnych dotyczących transakcji, w tym znanych wnioskodawcy interpretacjach indywidualnych uzyskanych w odniesieniu do tej transakcji przez pozostałe jej strony lub uczestników;
- 7) informację, czy według wiedzy wnioskodawcy w odniesieniu do tej samej transakcji jest prowadzone inne postępowanie w sprawie skutków podatkowych;
- 8) własne stanowisko wnioskodawcy co do skutków podatkowych transakcji.

§ 2. Do wniosku o konsultację należy załączyć dokumentację dotyczącą transakcji, w szczególności oryginały lub uwierzytelnione kopie umów.

§ 3. Organ podatkowy zawiadamia o złożeniu wniosku o konsultację pozostałe strony lub uczestników transakcji.

Art. 545. Przed złożeniem wniosku o konsultację zainteresowany może zwrócić się do organu podatkowego o wyjaśnienie wszelkich wątpliwości dotyczących przeprowadzenia konsultacji w jego indywidualnej sprawie, w szczególności celowości wystąpienia z wnioskiem, zakresu niezbędnych informacji, trybu i przypuszczalnego terminu wydania decyzji w sprawie skutków podatkowych oraz przewidywanej jej treści.

Art. 546. § 1. W toku postępowania w sprawie skutków podatkowych organ podatkowy i wnioskodawca mogą odbywać spotkania uzgodnieniowe. Podczas takiego spotkania organ podatkowy i wnioskodawca mogą w szczególności uzgodnić modyfikację treści wniosku o konsultację lub jego uzupełnienie, bądź przedstawienie dokumentów lub oświadczeń.

§ 2. Ze spotkania uzgodnieniowego sporządza się protokół. Przebieg spotkania uzgodnieniowego może być ponadto utrwalony za pomocą aparatury rejestrującej obraz i dźwięk, w tym na informatycznych nośnikach danych.

§ 3. Kopia protokołu, o którym mowa w § 2, jest przekazywana organom podatkowym właściwym dla pozostałych stron lub uczestników transakcji.

Art. 547. Wnioskodawca ma obowiązek lojalnego informowania organu podatkowego prowadzącego postępowanie o wszystkich faktach, które mogą mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, także w przypadku, gdy fakty te nie dotyczą bezpośrednio wnioskodawcy, lecz innych podmiotów, w tym jego jednostek dominujących lub zależnych w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2018 r. poz. 395, 398 i 650).

Art. 548. § 1. Do czasu wydania decyzji w sprawie skutków podatkowych wnioskodawca może zmienić swoje stanowisko co do skutków podatkowych transakcji.

§ 2. Przed wydaniem decyzji w sprawie skutków podatkowych organ podatkowy doręcza wnioskodawcy projekt rozstrzygnięcia, wyznaczając mu czternastodniowy termin do wypowiedzenia się w sprawie tego projektu.

§ 3. Przepis art. 143 § 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 549. § 1. Decyzja w sprawie skutków podatkowych zawiera ocenę stanowiska wnioskodawcy co do skutków podatkowych transakcji wraz z uzasadnieniem faktycznym i prawnym.

§ 2. W razie uznania stanowiska wnioskodawcy za nieprawidłowe decyzja w sprawie skutków podatkowych zawiera także wskazanie prawidłowego stanowiska wraz z uzasadnieniem faktycznym i prawnym.

Art. 550. W przypadku wystąpienia przesłanek wskazanych w przepisach art. 133 § 2 lub 4, w decyzji w sprawie skutków podatkowych organ podatkowy dokonuje wymiaru w zakresie skutków podatkowych transakcji objętej wnioskiem o konsultację. W uzasadnieniu tej decyzji organ podatkowy informuje, że w pozostałym zakresie deklaracja wywołuje skutki prawne.

Art. 551. § 1. Decyzja w sprawie skutków podatkowych rozstrzyga sprawę co do istoty w zakresie transakcji i podatku określonych we wniosku.

§ 2. Wydając decyzję w sprawie skutków podatkowych lub decyzję wymiarową dla pozostałych stron lub uczestników transakcji, organy podatkowe są obowiązane zachować spójność rozstrzygnięcia w traktowaniu transakcji na gruncie prawa materialnego.

Art. 552. § 1. Wniosek o konsultację podlega opłacie wpłacanej na rachunek organu podatkowego właściwego w sprawie konsultacji w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

§ 2. Wysokość opłaty od wniosku o konsultację wynosi 1% wartości transakcji będącej przedmiotem konsultacji, przy czym dla konsultacji dotyczącej:

- 1) transakcji niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – nie mniej niż 500 zł i nie więcej niż 2 000 zł;
- 2) transakcji związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej i wniosków składanych przez:
 - a) mikroprzedsiębiorców i małych przedsiębiorców w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców – nie mniej niż 1000 zł i nie więcej niż 15 000 zł,
 - b) średnich przedsiębiorców w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców – nie mniej niż 2500 zł i nie więcej niż 50 000 zł,
 - c) pozostałych przedsiębiorców w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców – nie mniej niż 5000 zł i nie więcej niż 100 000 zł.

§ 3. W przypadku, gdy wniosek o konsultację dotyczy części przedmiotu transakcji, jako wartość transakcji, o której mowa w § 2, przyjmuje się wartość tej części.

§ 4. W przypadku, gdy udziałowcem, akcjonariuszem lub współnikiem mikroprzedsiębiorcy, małego przedsiębiorcy albo średniego przedsiębiorcy w rozumieniu

ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców jest, bezpośrednio lub pośrednio, odpowiednio, średni przedsiębiorca albo pozostały przedsiębiorca, opłatę przyjmuje się w wysokości wyższej, odpowiedniej według § 2 dla tego udziałowca, akcjonariusza lub wspólnika.

§ 5. W razie braku możliwości ustalenia wartości zgodnie z § 2–4 wysokość opłaty od wniosku o konsultację odpowiada połowie wartości górnej granicy przedziałów kwotowych wskazanych w § 2.

§ 6. Wartością transakcji jest wartość rynkowa rzeczy lub praw będących jej przedmiotem. Przepisy rozdziału 9 stosuje się odpowiednio.

§ 7. W przypadku wystąpienia w jednym wniosku o konsultację w sprawie skutków podatkowych więcej niż jednej transakcji, opłatę pobiera się odrębnie od każdej transakcji objętej wnioskiem.

§ 8. W przypadku wystąpienia w jednym wniosku o konsultację w sprawie skutków podatkowych transakcji w więcej niż jednym podatku opłatę pobiera się odrębnie od każdego podatku objętego wnioskiem.

§ 9. Opłata stanowi dochód budżetu państwa, chyba że organem podatkowym właściwym w zakresie podatku, którego dotyczy konsultacja, jest samorządowy organ podatkowy. W takim przypadku opłata stanowi dochód budżetu właściwej jednostki samorządu terytorialnego.

§ 10. Opłata podlega zwrotowi w przypadku:

- 1) odmowy wszczęcia postępowania, pozostawienia wniosku o konsultację bez rozpatrzenia lub umorzenia postępowania z przyczyn innych niż cofnięcie wniosku – w całości;
- 2) cofnięcia wniosku przed doręczeniem wnioskodawcy projektu rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 548 § 2 – w połowie;
- 3) uiszczenia jej w kwocie wyższej niż należna – w odpowiedniej części.

§ 11. Zwrot opłaty, o którym mowa w § 10, następuje w terminie 7 dni od dnia zakończenia postępowania w sprawie skutków podatkowych lub dnia wydania postanowienia o odmowie jego wszczęcia albo o pozostawieniu wniosku o konsultację bez rozpatrzenia.

Art. 553. § 1. Jeżeli w toku postępowania w sprawie skutków podatkowych organ podatkowy stwierdzi, że wartość transakcji, która może być przedmiotem konsultacji, jest wyższa od podanej we wniosku o konsultację, organ ten ustala wysokość opłaty uzupełniającej.

§ 2. Do opłaty uzupełniającej przepisy art. 552 stosuje się odpowiednio, z tym że opłata ta podlega wpłacie w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia w sprawie jej ustalenia.

§ 3. Na postanowienie w sprawie ustalenia opłaty uzupełniającej służy zażalenie.

Art. 554. § 1. Przepisy niniejszego rozdziału nie ograniczają możliwości późniejszego wydania w wyniku postępowania podatkowego decyzji wymiarowej w zakresie tego samego podatku oraz za rok podatkowy lub inny okres rozliczeniowy, którego dotyczy decyzja w sprawie skutków podatkowych.

§ 2. W decyzji wymiarowej, o której mowa w § 1, organ podatkowy uwzględnia treść decyzji w sprawie skutków podatkowych, w tym dokonany w niej wymiar, z zastrzeżeniem § 4–5.

§ 3. Z dniem, w którym decyzja wymiarowa, o której mowa w § 1, stanie się ostateczna, decyzja w sprawie skutków podatkowych wygasa w zakresie objętym decyzją wymiarową, na co organ podatkowy wskazuje w uzasadnieniu decyzji wymiarowej.

§ 4. Organ podatkowy może nie uwzględnić treści decyzji w sprawie skutków podatkowych w decyzji wymiarowej wydanej w wyniku procedury wzajemnego porozumiewania lub procedury arbitrażowej, prowadzonej na podstawie ratyfikowanej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innej ratyfikowanej umowy międzynarodowej, której stroną jest Rzeczpospolita Polska.

§ 5. Organ podatkowy może nie uwzględnić treści decyzji w sprawie skutków podatkowych w odniesieniu do transakcji, która stanowiła element unikania opodatkowania w rozumieniu art. 35 lub innych przepisów przeciwko unikaniu opodatkowania, albo nadużycia prawa, o którym mowa art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

Art. 555. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy działu III.

ROZDZIAŁ 4

POROZUMIENIA W SPRAWACH USTALENIA CEN TRANSAKCYJNYCH

Art. 556. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, zwany w niniejszym rozdziale „organem właściwym w sprawie porozumienia”, na wniosek podmiotu krajowego, uznaje porównywalność istotnych warunków ustalonych pomiędzy tym podmiotem krajowym a powiązanim z nim podmiotem lub podmiotami z warunkami, które ustaliłyby między sobą

niezależne podmioty, oraz potwierdza prawidłowość wyboru metody ustalania cen transakcyjnych w uznanych przez ten organ warunkach, w tym określa:

- 1) profil funkcjonalny podmiotów powiązanych, których dotyczą uznane warunki, obejmujący w szczególności pełnione funkcje, ponoszone ryzyka i zaangażowane aktywa;
- 2) algorytm kalkulacji ceny transakcyjnej;
- 3) inne reguły stosowania metody ustalania cen transakcyjnych.

§ 2. Organ właściwy w sprawie porozumienia, na wniosek podmiotu krajowego, uznaje porównywalność istotnych warunków ustalonych w umowie o podziale kosztów zawartej z powiązaniem z nim podmiotem lub podmiotami z warunkami, jakie ustaliłyby między sobą podmioty niezależne, w tym:

- 1) profil funkcjonalny podmiotów powiązanych, pomiędzy którymi została zawarta umowa o podziale kosztów, obejmujący w szczególności pełnione funkcje, ponoszone ryzyka i zaangażowane aktywa;
- 2) algorytm podziału kosztów;
- 3) inne reguły podziału kosztów.

§ 3. W sprawach, o których mowa w § 1 i 2, wydaje się decyzje w sprawie porozumienia.

Art. 557. Na wniosek podmiotu krajowego w sprawach, o których mowa w art. 556, organ właściwy w sprawie porozumienia może porozumiewać się z władzą podatkową właściwą dla podmiotu zagranicznego powiązanego z podmiotem krajowym (porozumienie dwustronne) lub władzami podatkowymi właściwymi dla podmiotów zagranicznych powiązanych z podmiotem krajowym (porozumienie wielostronne), w przypadku gdy warunki, o których mowa w art. 556 § 1, dotyczą podmiotu lub podmiotów zagranicznych.

Art. 558. Decyzji w sprawie porozumienia nie wydaje się w zakresie transakcji:

- 1) zakończonych przed dniem złożenia wniosku, o którym mowa w art. 556;
- 2) rozpoczętych przed dniem złożeniem wniosku, o którym mowa w art. 556, które w dniu złożenia wniosku są objęte postępowaniem podatkowym, kontrolą podatkową, kontrolą celno-skarbową lub postępowaniem przed sądem administracyjnym.

Art. 559. § 1. W przypadku gdy władza podatkowa właściwa dla podmiotu zagranicznego nie wyraża zgody na zawarcie porozumienia lub istnieje uzasadnione

prawdopodobieństwo niewyrażenia takiej zgody w terminie 6 miesięcy od dnia wystąpienia o nią, organ właściwy w sprawie porozumienia zawiadamia o tym wnioskodawcę.

§ 2. W przypadku, o którym mowa w § 1, wnioskodawca może w terminie 30 dni od dnia doręczenia zawiadomienia:

- 1) wycofać wniosek o zawarcie porozumienia – za zwrotem połowy wniesionej opłaty;
- 2) zmienić wniosek o zawarcie porozumienia dwustronnego na wniosek o zawarcie porozumienia jednostronnego – za zwrotem jednej czwartej wniesionej opłaty;
- 3) zmienić wniosek o zawarcie porozumienia wielostronnego na wniosek o zawarcie porozumienia dwustronnego, jeżeli władza podatkowa tylko jednego państwa wyraża zgodę na zawarcie porozumienia – za zwrotem jednej czwartej wniesionej opłaty;
- 4) zaakceptować zawarcie porozumienia dwustronnego lub wielostronnego bez uwzględnienia tych podmiotów zagranicznych powiązanych, których dotyczą przeszkody wymienione w § 1 – bez zmiany wysokości opłaty.

Art. 560. Przed złożeniem wniosku, o którym mowa w art. 556, podmiot zainteresowany zawarciem porozumienia może zwrócić się do organu właściwego w sprawie porozumienia o wyjaśnienie wszelkich wątpliwości dotyczących zawierania porozumienia w indywidualnej sprawie, w szczególności celowości jego zawierania, zakresu niezbędnych informacji, trybu i przypuszczalnego terminu zawarcia porozumienia oraz przewidywanych warunków i czasu jego obowiązywania.

Art. 561. § 1. W sprawach, o których mowa w art. 556 § 1, wnioskujący obowiązany jest do wskazania wybranej metody ustalania ceny transakcyjnej, w szczególności wskazania jednej z metod, o których mowa w przepisach o podatku dochodowym od osób prawnych lub przepisach o podatku dochodowym od osób fizycznych, i przedstawienia propozycji jej stosowania oraz warunków, o których mowa w art. 556 § 1, wraz z uzasadnieniem i dokumentami mającymi wpływ na przedstawione propozycje, w tym:

- 1) opisu sposobu stosowania proponowanej metody w odniesieniu do przedmiotu wniosku, w szczególności do wskazania:
 - a) algorytmu kalkulacji ceny transakcyjnej,
 - b) prognoz finansowych, na których opiera się kalkulacja ceny transakcyjnej,
 - c) analizy danych porównawczych, jakie wykorzystano do kalkulacji ceny transakcyjnej;

- 2) okoliczności mogących mieć wpływ na prawidłowe ustalenie ceny transakcyjnej, w szczególności:
 - a) warunków ustalonych między podmiotami, w tym opisu przebiegu transakcji pomiędzy podmiotami powiązanymi, która ma być przedmiotem decyzji, o której mowa w art. 556 § 3,
 - b) analizy aktywów, funkcji i ryzyk podmiotów powiązanych wnioskujących o wydanie decyzji w sprawie porozumienia, a także opisu przewidywanych kosztów związanych z transakcją, o której mowa w lit. a,
 - c) opisu strategii gospodarczej podmiotów powiązanych, o których mowa w art. 556 § 1, i innych okoliczności, jeżeli ta strategia lub okoliczności mają wpływ na cenę transakcyjną,
 - d) danych dotyczących sytuacji gospodarczej w branży, w której prowadzi działalność wnioskodawca, w tym danych dotyczących operacji gospodarczych zawieranych przez podmioty niepowiązane, które wykorzystano do sporządzenia kalkulacji ceny transakcyjnej,
 - e) struktury organizacyjnej i kapitałowej wnioskodawcy oraz podmiotów, o których mowa w art. 556 § 1, oraz opisu stosowanych przez te podmioty zasad rachunkowości finansowej;
- 3) dokumentów mających istotny wpływ na warunki, o których mowa w art. 556 § 1, w szczególności tekstów umów, porozumień i innych dokumentów wskazujących na zamiary podmiotów powiązanych;
- 4) propozycji okresu obowiązywania porozumienia wraz ze wskazaniem, czy wniosek dotyczy porozumienia rozpoczynającego się od dnia złożenia wniosku;
- 5) wykazu podmiotów powiązanych, biorących udział w ustalaniu warunków, wraz z ich pisemną zgodą na przedłożenie organowi właściwemu w sprawie porozumienia wszelkich dokumentów dotyczących przedmiotu decyzji w sprawie porozumienia i złożenia niezbędnych wyjaśnień;
- 6) opisu założeń krytycznych, na których oparta jest zdolność metody do dokładnego odzwierciedlenia cen transakcyjnych zgodnie z zasadą ceny rynkowej.

§ 2. Wnioskujący o zawarcie porozumienia, o którym mowa w art. 556 § 2, jest obowiązany do przedstawienia propozycji warunków, o których mowa w art. 556 § 2, wraz z uzasadnieniem i dokumentami mającymi wpływ na przedstawione propozycje, w tym:

- 1) wybranej metody podziału kosztów;

- 2) opisu sposobu stosowania proponowanej metody w odniesieniu do przedmiotu decyzji w sprawie porozumienia, w szczególności do wskazania:
 - a) algorytmu podziału kosztów,
 - b) prognoz finansowych, na których opiera się kalkulacja ceny transakcyjnej,
 - c) analizy danych porównawczych, jakie wykorzystano do kalkulacji ceny transakcyjnej;
- 3) okoliczności mogących mieć wpływ na prawidłowe ustalenie ceny transakcyjnej, w szczególności:
 - a) warunków ustalonych między podmiotami powiązаныmi w związku z zawarciem umowy o podziale kosztów, w tym zasad przystąpienia do umowy i odstąpienia od umowy o podziale kosztów,
 - b) analizy aktywów, funkcji i ryzyk podmiotów powiązanych, które mają być objęte decyzją w sprawie porozumienia,
 - c) opisu przewidywanych kosztów i wartości wkładów związanych z przedmiotem wniosku,
 - d) opisu strategii gospodarczej podmiotów powiązanych, o których mowa w art. 556 § 2, i innych okoliczności, jeżeli ta strategia lub te okoliczności mają wpływ na algorytm podziału kosztów,
 - e) danych dotyczących sytuacji gospodarczej w branży, w której prowadzi działalność wnioskodawca, w tym danych dotyczących operacji gospodarczych zawieranych przez podmioty niepowiązane, które wykorzystano do sporządzenia kalkulacji ceny transakcyjnej,
 - f) struktury organizacyjnej i kapitałowej wnioskodawcy oraz podmiotów, z którymi została zawarta umowa o podziale kosztów, oraz opisu stosowanych przez te podmioty zasad rachunkowości finansowej;
- 4) dokumentów mających istotny wpływ na wysokość ceny transakcyjnej, w szczególności tekstów umów, porozumień i innych dokumentów wskazujących na zamiary podmiotów powiązanych;
- 5) propozycji okresu obowiązywania decyzji wraz ze wskazaniem, czy wniosek dotyczy porozumienia rozpoczynającego się od dnia złożenia wniosku;
- 6) wykazu podmiotów powiązanych, pomiędzy którymi została zawarta umowa o podziale kosztów, wraz z ich zgodą na przedłożenie organowi właściwemu w sprawie

porozumienia wszelkich dokumentów dotyczących porozumienia i złożenia niezbędnych wyjaśnień;

- 7) opisu założeń krytycznych, na których oparta jest zdolność wskazanej we wniosku metody podziału kosztów do dokładnego odzwierciedlenia zasady ceny rynkowej, w szczególności warunków przystąpienia do umowy i odstąpienia od umowy o podziale kosztów.

Art. 562. § 1. W razie istnienia wątpliwości dotyczących wybranej przez wnioskującego metody ustalania ceny transakcyjnej i zasad jej stosowania lub wątpliwości do treści dokumentów załączonych do wniosku, organ właściwy w sprawie porozumienia zwraca się o wyjaśnienie tych wątpliwości lub przedłożenie dokumentów uzupełniających.

§ 2. W celu wyjaśnienia wątpliwości, o których mowa w § 1, organ właściwy w sprawie porozumienia może organizować spotkanie uzgodnieniowe.

§ 3. Ze spotkania uzgodnieniowego sporządza się protokół. Przebieg spotkania uzgodnieniowego może być ponadto utrwalony za pomocą aparatury rejestrującej obraz i dźwięk, w tym na informatycznych nośnikach danych.

Art. 563. § 1. Do czasu wydania decyzji w sprawie porozumienia wnioskodawca może zmienić, z zastrzeżeniem § 2, propozycję wyboru metody ustalania ceny transakcyjnej lub warunków, o których mowa w art. 556.

§ 2. Jeżeli w toku postępowania organ właściwy w sprawie porozumienia stwierdzi, że przedstawione przez wnioskodawcę warunki różnią się od warunków, które ustaliłyby między sobą niezależne podmioty, lub istnieją inne przeszkody, które nie pozwalają na zaakceptowanie metody ustalania ceny transakcyjnej lub metody podziału kosztów lub warunków, o których mowa w art. 556, zawiadamia o tych przeszkodach wnioskodawcę. Zawiadomienie powinno zawierać uzasadnienie faktyczne i prawne. Wnioskodawca w terminie 30 dni od dnia doręczenia zawiadomienia może zmienić wniosek lub złożyć dodatkowe wyjaśnienia i dokumenty.

§ 3. W przypadku wycofania wniosku po doręczeniu zawiadomienia, o którym mowa w § 2, organ właściwy w sprawie porozumienia wydaje decyzję o umorzeniu postępowania w sprawie porozumienia, wskazując przeszkody zawarcia porozumienia przedstawione w zawiadomieniu. Decyzję tę przekazuje się niezwłocznie naczelnikowi urzędu skarbowego i naczelnikowi urzędu celno-skarbowego właściwym dla wnioskodawcy.

Art. 564. § 1. Decyzja w sprawie porozumienia nie może dotyczyć okresu sprzed dnia złożenia wniosku.

§ 2. Organ właściwy w sprawie porozumienia niezwłocznie doręcza odpis decyzji, o której mowa w § 6 i w art. 556 § 3, również podmiotowi powiązanemu z wnioskodawcą, wskazanemu w decyzji w sprawie porozumienia.

§ 3. Decyzję, o której mowa w § 6 i w art. 556 § 3, doręcza się naczelnikowi urzędu skarbowego i naczelnikowi urzędu celno-skarbowego właściwym dla podmiotów krajowych, o których mowa w art. 556.

§ 4. Termin obowiązywania decyzji w sprawie porozumienia nie może być dłuższy niż 5 lat.

§ 5. Decyzja, o której mowa w § 6 i w art. 556 § 3, może być odnawiana na kolejne okresy, nie dłuższe niż 5 lat, na wniosek podmiotu krajowego, o którym mowa w art. 556, jeżeli elementy decyzji, o której mowa w § 6 i w art. 556 § 3, nie uległy istotnej zmianie. Wniosek w sprawie odnowienia decyzji powinien być złożony nie później niż na 6 miesięcy przed upływem okresu obowiązywania decyzji, o której mowa w § 6 i w art. 556 § 3, i powinien zawierać opis zmian elementów tej decyzji wraz z uzasadnieniem.

§ 6. Odnowienie decyzji w sprawie porozumienia następuje w drodze decyzji.

§ 7. Początkiem terminu obowiązywania decyzji, o której mowa w § 6, jest dzień następujący po dniu, w którym upłynął termin obowiązywania odpowiednio decyzji, o której mowa w § 6 lub art. 556 § 3.

Art. 565. § 1. Postępowanie w sprawie, o której mowa w art. 556, powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w ciągu 6 miesięcy od dnia jego wszczęcia, z zastrzeżeniem § 2 i 3.

§ 2. Postępowanie w sprawie porozumienia dwustronnego powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w ciągu roku od dnia jego wszczęcia.

§ 3. Postępowanie w sprawie porozumienia wielostronnego powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w ciągu 18 miesięcy od dnia jego wszczęcia.

Art. 566. § 1. W przypadku zmiany stosunków gospodarczych powodującej rażąco nieadekwatność wyboru metody ustalania ceny transakcyjnej lub warunków, o której mowa w art. 556, decyzja w sprawie porozumienia oraz decyzja, o której mowa w art. 564 § 6, może być zmieniona lub uchylona przez organ właściwy w sprawie porozumienia przed upływem

ustalonego okresu jej obowiązywania. Zmiana lub uchylenie decyzji następuje na wniosek strony lub z urzędu.

§ 2. Postępowanie wszczęte na wniosek strony:

- 1) w sprawie zmiany decyzji powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w ciągu 2 miesięcy od dnia jego wszczęcia;
- 2) w sprawie uchylenia decyzji powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w ciągu miesiąca od dnia jego wszczęcia.

Art. 567. § 1. W przypadku niestosowania w okresie obowiązywania decyzji w sprawie porozumienia lub decyzji, o której mowa w art. 564 § 6, metody ustalania ceny transakcyjnej lub niespełnienia warunków określonych w tej decyzji, organ właściwy w sprawie porozumienia stwierdza z urzędu wygaśnięcie tej decyzji.

§ 2. Decyzja stwierdzająca wygaśnięcie, o której mowa w § 1, wywołuje skutki prawne od dnia doręczenia decyzji, której wygaśnięcie stwierdza.

Art. 568. § 1. Wniosek, o którym mowa w art. 556, art. 557 oraz w art. 564 § 5, podlega opłacie wpłacanej na rachunek organu właściwego w sprawie porozumienia, w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

§ 2. Wysokość opłaty od wniosku w sprawie porozumienia wynosi 1 procent wartości transakcji będącej przedmiotem porozumienia, przy czym dla porozumienia:

- 1) jednostronnego:
 - a) dotyczącego wyłącznie podmiotów krajowych – wynosi nie mniej niż 5000 zł i nie więcej niż 50 000 zł,
 - b) dotyczącego podmiotu zagranicznego – wynosi nie mniej niż 20 000 zł i nie więcej niż 100 000 zł;
- 2) dwustronnego lub wielostronnego – wynosi nie mniej niż 50 000 zł i nie więcej niż 200 000 zł.

§ 3. Wysokość opłaty od wniosku o odnowienie decyzji stanowi odpowiednio połowę wysokości opłaty należnej od wniosku, o którym mowa w art. 556 lub art. 557.

§ 4. W przypadku wystąpienia w jednym wniosku odrębnych transakcji lub przedmiotów umowy o podziale kosztów, opłatę pobiera się od każdej transakcji przedstawionej we wniosku lub każdego przedmiotu umowy o podziale kosztów.

Art. 569. § 1. Jeżeli w toku postępowania w sprawie zawarcia porozumienia organ właściwy w sprawie porozumienia stwierdzi, iż wartość transakcji, która może być

przedmiotem porozumienia, została we wniosku podana w zaniżonej wysokości, organ ten ustala wysokość opłaty uzupełniającej, obliczonej zgodnie z art. 568 § 2.

§ 2. Na postanowienie w sprawie opłaty uzupełniającej służy zażalenie.

Art. 570. Opłaty, o których mowa w art. 568 i art. 569, stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 571. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 1–8 oraz 13–24 działu III.

Art. 572. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio w stosunkach pomiędzy podmiotem mającym siedzibę lub zakład na terytorium jednego państwa a jego zagranicznym zakładem w rozumieniu przepisów prawa podatkowego dotyczących podatku dochodowego od osób fizycznych i podatku dochodowego od osób prawnych, w zakresie przypisania części dochodu do podmiotu krajowego.

ROZDZIAŁ 5

PRZECIWDZIAŁANIE UNIKANIU OPODATKOWANIA

Oddział 1

Postępowanie w przypadku unikania opodatkowania

Art. 573. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wszczyna postępowanie podatkowe lub, w drodze postanowienia, w całości lub w części przejmuje do dalszego prowadzenia postępowanie podatkowe lub kontrolę celno-skarbową, jeżeli w sprawach:

- 1) określenia lub ustalenia wysokości zobowiązania podatkowego,
- 2) określenia wysokości straty,
- 3) określenia wysokości nadpłaty albo zwrotu podatku,
- 4) o zakresie odpowiedzialności lub uprawnień spadkobiercy lub zapisobiercy windykacyjnego

– może być wydana decyzja na podstawie art. 35.

§ 2. W przypadku podatków, do których wymiaru uprawniony jest samorządowy organ podatkowy wszczęcie lub przejęcie postępowania podatkowego przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej następuje na wniosek tego organu.

§ 3. Przejmując kontrolę celno-skarbową, Szef Krajowej Administracji Skarbowej zawiesza ją z urzędu i jednocześnie wszczyna postępowanie podatkowe. Do zawieszenia kontroli celno-skarbowej przepisy art. 408 i art. 409 stosuje się odpowiednio.

§ 4. W postanowieniu, o którym mowa w § 1, Szef Krajowej Administracji Skarbowej wskazuje, w jakim zakresie przejmuje postępowanie lub kontrolę celno-skarbową.

§ 5. Czynności dokonane przez organ podatkowy przed przejściem kontroli celno-skarbowej lub postępowania podatkowego pozostają w mocy.

§ 6. Postanowienie o przejściu postępowania doręcza się stronie albo kontrolowanemu oraz organowi, który prowadził postępowanie.

Art. 574. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może, w toku postępowania, zasięgnąć opinii Rady, co do zasadności zastosowania art. 35.

§ 2. Na wniosek strony zgłoszony w odwołaniu od decyzji wydanej w sprawie, o której mowa w art. 573 § 1, Szef Krajowej Administracji Skarbowej zasięga opinii Rady, chyba że opinia została już wydana. Decyzja w sprawie, o której mowa w art. 573 § 1, wydana w pierwszej instancji zawiera pouczenie o prawie złożenia wniosku o zasięgnięcie opinii Rady.

§ 3. Występując o opinię, Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje akta sprawy Radzie. O wystąpieniu o opinię Szef Krajowej Administracji Skarbowej niezwłocznie informuje stronę.

Art. 575. § 1. Rada może zwrócić się do strony oraz Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o udzielenie informacji i wyjaśnień dotyczących sprawy, w której Szef Krajowej Administracji Skarbowej zwrócił się do Rady o wydanie opinii.

§ 2. Strona i Szef Krajowej Administracji Skarbowej z własnej inicjatywy mogą przedłożyć Radzie swoje stanowisko na piśmie. Strona może dostarczyć Radzie dodatkowe dokumenty.

§ 3. Na zaproszenie przewodniczącego w posiedzeniu Rady, którego przedmiotem jest wyrażenie opinii co do zasadności zastosowania art. 35, lub w jego części może uczestniczyć przedstawiciel Szefa Krajowej Administracji Skarbowej oraz strona, jej przedstawiciel lub pełnomocnik. Zaproszenie przedstawiciela Szefa Krajowej Administracji Skarbowej do udziału w posiedzeniu wymaga skierowania zaproszenia w takim samym zakresie także do strony.

§ 4. Rada wydaje pisemną opinię co do zasadności zastosowania art. 35 wraz z uzasadnieniem.

§ 5. Opinię wydaje się bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania akt sprawy. Do tego terminu nie wlicza się terminów wyznaczonych

przez Radę na udzielenie przez stronę lub Szefa Krajowej Administracji Skarbowej informacji i wyjaśnień dotyczących sprawy.

§ 6. Opinię doręcza się Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej oraz stronie.

§ 7. Członek Rady, który nie zgadza się ze stanowiskiem zawartym w opinii Rady lub z jego uzasadnieniem, może zgłosić zdanie odrębne, sporządzając jego pisemne uzasadnienie. Członkowie Rady mogą zgłosić wspólne zdanie odrębne. Zdanie odrębne podlega doręczeniu wraz z opinią Rady.

§ 8. Po wydaniu opinii Rada niezwłocznie zwraca akta sprawy Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 9. Jeżeli Rada nie wyda opinii w terminie, o którym mowa w § 5, niezwłocznie zwraca akta sprawy Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 10. Niewydanie opinii przez Radę w terminie, o którym mowa w art. § 5, nie stanowi przeszkody do wydania decyzji.

Art. 576. § 1. Podmiot inny niż strona postępowania zakończonego decyzją wydaną w sprawie, o której mowa w art. 573 § 1, uczestniczący w czynności, której skutki podatkowe określono w tej decyzji, może skorygować swoją deklarację, uwzględniając treść decyzji, a także wystąpić z wnioskiem o stwierdzenie nadpłaty lub zwrot podatku.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w razie umorzenia postępowania w następstwie skorygowania deklaracji, na podstawie art. 143 § 1.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio do skorygowania deklaracji przez stronę postępowania zakończonego decyzją, o której mowa w art. 573 § 1, lub decyzją o umorzeniu postępowania w następstwie skorygowania deklaracji, na podstawie art. 143 § 1, w zakresie zobowiązania podatkowego lub nadpłaty albo zwrotu podatku innych niż te, których dotyczyło postępowanie zakończone taką decyzją.

Art. 577. § 1. W razie stwierdzenia, że w sprawie nie zachodzą przesłanki zastosowania art. 35, Szef Krajowej Administracji Skarbowej umarza postępowanie albo przekazuje sprawę właściwemu organowi podatkowemu. Czynności dokonane przed przekazaniem sprawy pozostają w mocy.

§ 2. W przypadku wydania decyzji na podstawie art. 35 Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje przejętą kontrolę celno-skarbową właściwemu organowi podatkowemu.

§ 3. W sprawie przekazania, o którym mowa w § 1 i 2, wydaje się postanowienie.

§ 4. Postanowienie, o którym mowa w § 3, doręcza się stronie oraz organowi, którego sprawa lub postępowanie są przekazywane.

Art. 578. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się przepisy działu III.

Oddział 2

Opinie zabezpieczające

Art. 579. § 1. Zainteresowany może zwrócić się do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o wydanie opinii zabezpieczającej.

§ 2. Zainteresowani mogą wystąpić ze wspólnym wnioskiem.

§ 3. Wniosek może dotyczyć czynności planowanej, rozpoczętej lub dokonanej.

Art. 580. § 1. Wniosek o wydanie opinii zabezpieczającej powinien zawierać dane istotne z punktu widzenia skutków podatkowych czynności, w szczególności:

- 1) dane identyfikujące wnioskodawcę;
- 2) wskazanie podmiotów dokonujących czynności;
- 3) wyczerpujący opis czynności wraz ze wskazaniem występujących pomiędzy podmiotami związków, o których mowa w art. 25 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych i art. 11 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych;
- 4) wskazanie celów, których realizacji czynność ma służyć;
- 5) wskazanie ekonomicznego lub gospodarczego uzasadnienia czynności;
- 6) określenie skutków podatkowych, w tym korzyści podatkowych, będących rezultatem czynności objętych wnioskiem;
- 7) przedstawienie własnego stanowiska w sprawie.

§ 2. Do wniosku o wydanie opinii zabezpieczającej może być załączona dokumentacja dotycząca czynności, w szczególności oryginały lub kopie umów lub ich projektów.

§ 3. Wniosek o wydanie opinii zabezpieczającej niespełniający wymogów określonych w § 1 lub innych wymogów określonych przepisami prawa pozostawia się bez rozpatrzenia.

§ 4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może zwrócić się o wyjaśnienie wątpliwości co do danych zawartych we wniosku lub zorganizować spotkanie uzgodnieniowe w celu wyjaśnienia tych wątpliwości.

Art. 581. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wydaje opinię zabezpieczającą, jeżeli przedstawione we wniosku okoliczności wskazują, że do czynności objętych wnioskiem nie ma zastosowania art. 35.

§ 2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej odmawia wydania opinii zabezpieczającej, jeżeli przedstawione we wniosku okoliczności wskazują, że do czynności objętych wnioskiem może mieć zastosowanie art. 35. Odmawiając wydania opinii zabezpieczającej, wskazuje się okoliczności świadczące o tym, że do czynności może mieć zastosowanie art. 35.

§ 3. Opinia zabezpieczająca oraz odmowa wydania opinii zabezpieczającej zawierają pouczenie o prawie wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

Art. 582. Złożenie wniosku o wydanie opinii zabezpieczającej nie stanowi przeszkody do prowadzenia czynności sprawdzających, kontroli podatkowej, postępowania podatkowego lub kontroli celno-skarbowej.

Art. 583. Opinia zabezpieczająca zawiera w szczególności:

- 1) wyczerpujący opis czynności, której dotyczył wniosek;
- 2) ocenę, że do czynności, o których mowa w pkt 1, nie ma zastosowania art. 35;
- 3) pouczenie o prawie wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

Art. 584. § 1. Wniosek o wydanie opinii zabezpieczającej załatwia się bez zbędnej zwłoki, nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania wniosku przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. Do terminu określonego w § 1 nie wlicza się terminów i okresów, o których mowa w art. 295 § 3.

§ 2. W razie niewydania opinii zabezpieczającej w terminie określonym w § 1 stosuje się odpowiednio art. 529.

Art. 585. § 1. Wniosek o wydanie opinii zabezpieczającej podlega opłacie w wysokości 20 000 zł, którą należy wpłacić w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku.

§ 2. Opłata podlega zwrotowi w przypadku:

- 1) wycofania wniosku – w połowie;
- 2) uiszczenia jej w kwocie wyższej niż należna – w odpowiedniej części.

§ 3. Zwrot nienależnie uiszczonej opłaty następuje nie później niż w terminie 7 dni od dnia zakończenia postępowania w sprawie wydania opinii zabezpieczającej.

§ 4. Koszty postępowania, o których mowa w art. 479 § 1 pkt 1, obciążają wnioskodawcę.

Art. 586. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może z urzędu uchylić lub zmienić wydaną opinię zabezpieczającą lub odmowę wydania opinii zabezpieczającej, jeżeli jest ona sprzeczna z orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego lub Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do zmiany opinii zabezpieczającej wydanej w związku z zastosowaniem art. 529.

Art. 587. § 1. W razie wycofania wniosku o wydanie opinii zabezpieczającej przepisy art. 411 i 413–415 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Decyzja wydana w sytuacji, o której mowa w § 1, jest ostateczna.

Art. 588. § 1. Przepisy działu III stosuje się odpowiednio, chyba że przepisy niniejszego rozdziału stanowią inaczej.

§ 2. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się przepisy art. 522 § 4 i 5, art. 526, art. 527 § 4, art. 528 § 2 i 3, art. 532 § 1 i 3, art. 533 § 8, art. 535 § 2–4, art. 536–538 oraz art. 562 § 3.

ROZDZIAŁ 6

UMOWA O WSPÓLDZIAŁANIE

Art. 589. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej i podatnik o istotnym znaczeniu gospodarczym mogą zawrzeć umowę o współdziałanie.

§ 2. Umowa o współdziałanie zostaje zawarta w formie pisemnej na wniosek lub za zgodą podatnika.

§ 3. Szef Krajowej Administracji Skarbowej prowadzi dostępną publicznie ewidencję podatników, z którymi podpisano umowę o współdziałanie. Ewidencja zawiera nazwę i numer identyfikacji podatkowej podatnika oraz datę rozpoczęcia obowiązywania umowy o współdziałanie.

§ 4. Umowa o współdziałanie ma na celu zapewnienie przestrzegania przez podatnika prawa podatkowego w warunkach wzajemnego zaufania między organem podatkowym a podatnikiem, przejrzystości i zrozumienia przez organ podatkowy charakteru prowadzonej przez podatnika działalności.

§ 5. W umowie o współdziałanie podatnik zobowiązuje się ponad obowiązki wynikające z przepisów prawa podatkowego do:

- 1) zachowania odpowiednich uzgodnionych z Szefem Krajowej Administracji Skarbowej procedur wewnętrznej kontroli poprawności rozliczenia podatkowego;

- 2) przekazywania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej bez zwłoki wszelkich istotnych do opodatkowania informacji na temat swojej działalności;
- 3) zgłaszania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej bez wezwania wszelkich istotnych zagadnień podatkowych potencjalnie spornych między nim a organem podatkowym;
- 4) lojalnego informowania o planowanych lub zrealizowanych operacjach prowadzących do uzyskania przez niego lub inne podmioty zaangażowane w te operacje korzyści podatkowej.

§ 6. W umowie o współdziałanie Szef Krajowej Administracji Skarbowej zobowiązuje się do:

- 1) dostosowania formy i częstotliwości działań weryfikujących poprawność rozliczenia podatkowego podatnika do skuteczności wewnętrznej kontroli poprawności tego rozliczenia;
- 2) udzielania bez zwłoki konsultacji i wyrażania stanowiska co do wskazanych przez podatnika istotnych zagadnień podatkowych.

§ 7. Wobec podatnika, który zawarł umowę o współdziałanie:

- 1) organem podatkowym właściwym do przeprowadzenia kontroli celno-skarbowej i kontroli podatkowej jest Szef Krajowej Administracji Skarbowej;
- 2) czynności sprawdzające w trybie art. 594 ustawy lub art. 79 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej mogą zostać przeprowadzone tylko za zgodą Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 8. Szef Krajowej Administracji Skarbowej uzależnia zawarcie umowy o współdziałanie od przeprowadzenia audytu procedur kontroli wewnętrznej, procedur przepływu informacji i dokumentacji oraz procedur przestrzegania prawa podatkowego (audyt procedur) oraz audytu poprawności rozliczeń podatkowych podatnika za okres co najmniej jednego roku (audyt podatkowy).

§ 9. Umowa o współdziałanie zostaje zawarta na czas oznaczony wynoszący od roku do 5 lat. Z dniem upływu okresu jej obowiązywania dane podatnika zostają usunięte z ewidencji, o której mowa w art. 589 § 3.

§ 10. Następcą prawnym podatnika nie wstępuje w jego prawa i obowiązki wynikające z umowy o współdziałanie.

Art. 590. Umowa o współdziałanie zawiera:

- 1) oznaczenie stron umowy;

- 2) datę zawarcia;
- 3) wskazanie wzajemnych zobowiązań stron, zgodnie z art. 589 § 5–6;
- 4) oznaczenie osób odpowiedzialnych za wykonywanie umowy przez organ podatkowy i podatnika oraz sposobu informowania się stron o osobach właściwych do utrzymywania bieżących relacji między organem podatkowym i podatnikiem;
- 5) okres obowiązywania;
- 6) podpisy osób upoważnionych do reprezentowania stron umowy.

Art. 591. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej i podatnik mogą w każdym czasie rozwiązać umowę o współdziałanie.

§ 2. Rozwiązanie umowy o współdziałanie następuje poprzez złożenie drugiej stronie oświadczenia w formie pisemnej.

§ 3. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może rozwiązać umowę o współdziałanie w przypadku:

- 1) naruszenia przez podatnika postanowień tej umowy;
- 2) poważnego lub powtarzającego się naruszenia przez podatnika przepisów prawa podatkowego.

§ 4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wskazuje przyczyny rozwiązania umowy w oświadczeniu, o którym mowa w § 2.

§ 5. W przypadku rozwiązania umowy dane podatnika zostają niezwłocznie usunięte z ewidencji, o której mowa w art. 589 § 3.

Art. 592. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z ministrem do spraw rozwoju, po zasięgnięciu opinii Rady Dialogu Społecznego, w drodze rozporządzenia:

- 1) określi kategorie podatników o istotnym znaczeniu gospodarczym, z którymi może zostać zawarta umowa o współdziałanie, w szczególności jako podatników wykonujących określony rodzaj działalności gospodarczej lub osiągających określoną wysokość przychodu netto w rozumieniu przepisów o rachunkowości, oraz wzór umowy, mając na względzie charakterystykę tych kategorii podatników, potrzebę zapewnienia przestrzegania przez nie przepisów prawa podatkowego oraz właściwego wykorzystania zasobów Krajowej Administracji Skarbowej;
- 2) może określić szczegółowe warunki przeprowadzenia audytu procedur i audytu podatkowego, z zachowaniem wymagań dotyczących zakresu procedur oraz

niezależności, profesjonalizmu, doświadczenia i odpowiedzialności przeprowadzającego audyt oraz weryfikacji wyników audytu przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej;

- 3) określi szczegółowe ramy współdziałania (ramy wewnętrznego nadzoru podatkowego), w tym warunki zawarcia umowy o współdziałanie, wytyczne co do jej szczegółowej treści, reguły bieżącej współpracy i jej weryfikacji oraz procedury wyznaczenia personelu odpowiedzialnego za wykonanie umowy o współdziałanie, mając na względzie cele tej umowy.

Art. 593. Do zawarcia i wykonywania umowy o współdziałanie stosuje się odpowiednio przepisy art. 335–337 oraz rozdziałów 3, 6 i 7 działu III.

ROZDZIAŁ 7

CZYNNOŚCI SPRAWDZAJĄCE

Art. 594. § 1. Organy podatkowe pierwszej instancji, z zastrzeżeniem § 2, dokonują czynności sprawdzających, mających na celu:

- 1) sprawdzenie terminowości:
 - a) składania deklaracji oraz informacji o prowadzonej ewidencji, o której mowa w art. 283 § 3 ustawy,
 - b) wpłacania podatków, w tym również pobieranych przez płatników oraz inkasentów;
- 2) stwierdzenie formalnej poprawności dokumentów, o których mowa w pkt 1;
- 3) weryfikację podstawy opodatkowania oraz ustalenie stanu faktycznego w zakresie niezbędnym do stwierdzenia zgodności z przedstawionymi dokumentami;
- 4) weryfikację poniesionych przez podatnika wydatków i uzyskanych przychodów (dochodów) opodatkowanych lub przychodów (dochodów) nieopodatkowanych - w zakresie niezbędnym do ujawnienia podstawy opodatkowania z tytułu przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych;
- 5) weryfikację danych i dokumentów będących podstawą dokonywanej przez podatników rejestracji podatkowej lub aktualizowania danych objętych zgłoszeniem identyfikacyjnym;
- 6) weryfikację wartości rzeczy lub praw majątkowych,
- 7) weryfikację prawidłowości sporządzenia remanentu zarządzanego przez naczelnika urzędu skarbowego w trakcie roku podatkowego.

§ 2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej lub organ podatkowy upoważniony przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w zakresie wymiany z państwami członkowskimi Unii Europejskiej informacji o podatku od towarów i usług oraz informacji na podstawie umów o unikaniu podwójnego opodatkowania lub innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Unia Europejska, dokonuje czynności sprawdzających odnoszących się do dokumentów składanych do tego organu.

Art. 595. § 1. W razie stwierdzenia, że deklaracja zawiera błędy rachunkowe lub inne oczywiste omyłki bądź że wypełniono ją niezgodnie z ustalonymi wymaganiami, organ podatkowy w zależności od charakteru i zakresu uchybień:

- 1) koryguje deklarację, dokonując stosownych poprawek lub uzupełnień, jeżeli zmiana wysokości zobowiązania podatkowego, kwoty nadpłaty, kwoty zwrotu podatku albo kwoty nadwyżki podatku do przeniesienia lub wysokości straty w wyniku tej korekty nie przekracza kwoty 5000 zł lub
- 2) zwraca się do składającego deklarację o jej skorygowanie, a w razie potrzeby również o złożenie niezbędnych wyjaśnień, wskazując przyczyny, z powodu których informacje zawarte w deklaracji podaje się w wątpliwość.

§ 2. Organ podatkowy:

- 1) uwierzytelnia kopię skorygowanej deklaracji, o której mowa w § 1 pkt 1;
- 2) doręcza podatnikowi uwierzytelnioną kopię skorygowanej deklaracji wraz z informacją o związanej z korektą deklaracji zmianie wysokości zobowiązania podatkowego, kwoty nadpłaty lub zwrotu podatku albo kwoty nadwyżki podatku do przeniesienia lub wysokości straty, albo informacją o braku takich zmian, oraz pouczeniem o prawie wniesienia sprzeciwu.

§ 3. Przepisu § 2 nie stosuje się, gdy zmiana dokonana w wyniku korekty deklaracji, o której mowa w § 1 pkt 1, nie przekracza kwoty 50 zł. W takim przypadku organ podatkowy koryguje deklarację i informuje podatnika o zmianie wysokości zobowiązania podatkowego, kwoty nadpłaty lub zwrotu podatku albo kwoty nadwyżki podatku naliczonego nad należnym do odliczenia w następnych okresach rozliczeniowych lub wysokości straty. Do informacji wskazanej w zdaniu poprzednim, przepis art. 325 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Na korektę, o której mowa w § 1 pkt 1, podatnik może wnieść sprzeciw do organu, który dokonuje korekty, w terminie 14 dni od dnia doręczenia uwierzytelnionej kopii skorygowanej deklaracji lub przekazania informacji, o której mowa w § 3. Wniesienie sprzeciwu anuluje korektę.

§ 5. W razie niewniesienia sprzeciwu w terminie korekta deklaracji, o której mowa w § 1 pkt 1, wywołuje skutki prawne jak korekta deklaracji złożona przez zobowiązanego.

§ 6. Podatnik przed terminem, o którym mowa w § 4, może poinformować organ podatkowy o prawidłowości korekty deklaracji. Skutki prawne, o których mowa w § 5 następują z dniem wpływu tej informacji do organu podatkowego.

§ 7. Przepisy § 1–6 stosuje się odpowiednio do załączników do deklaracji oraz deklaracji składanych za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 596. § 1. Organ podatkowy może zażądać złożenia wyjaśnień w sprawie przyczyn niezłożenia deklaracji, a także wezwać do jej złożenia, jeżeli deklaracja nie została złożona mimo takiego obowiązku.

§ 2. W razie wątpliwości co do poprawności złożonej deklaracji organ podatkowy może wezwać do udzielenia, w wyznaczonym terminie, niezbędnych wyjaśnień, przedłożenia dowodów, uzupełnienia lub skorygowania deklaracji, wskazując przyczyny podania w wątpliwość rzetelności danych w niej zawartych.

§ 3. W przypadku wezwania do przedłożenia dowodów przez podatnika prowadzącego działalność gospodarczą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców, niezbędna jest jego zgoda.

§ 4. W przypadku weryfikacji poniesionych przez podatnika wydatków i uzyskanych przychodów (dochodów) opodatkowanych lub przychodów (dochodów) nieopodatkowanych – w zakresie niezbędnym do ujawnienia podstawy opodatkowania z tytułu przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych organ może wezwać do złożenia niezbędnych wyjaśnień i przedstawienia dowodów.

Art. 597. § 1. Jeżeli ocena zasadności zwrotu podatku wymaga przeprowadzenia czynności sprawdzających, a termin zwrotu podatku wynikający z odrębnych przepisów nie może zostać zachowany, organ podatkowy wskazuje nowy termin załatwienia sprawy.

§ 2. W sprawie wskazania nowego terminu zwrotu, o którym mowa w § 1, organ podatkowy wydaje postanowienie, na które służy zażalenie.

Art. 598. § 1. Organ podatkowy, w związku z postępowaniem podatkowym lub kontrolą podatkową, może zażądać od kontrahentów podatnika wykonujących działalność gospodarczą:

- 1) przedstawienia dokumentów mających istotne znaczenie w zakresie objętym postępowaniem podatkowym lub kontrolą podatkową u podatnika, w celu sprawdzenia ich prawidłowości i rzetelności;
- 2) przekazania, za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub na informatycznym nośniku danych, wyciągu z ksiąg podatkowych i dowodów księgowych zapisanego w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej, o której mowa w art. 360 § 2, jeżeli kontrahent podatnika prowadzi księgi podatkowe przy użyciu programów komputerowych; przepis art. 55 § 5 pkt 1 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Z czynności sprawdzających u kontrahenta podatnika sporządza się adnotację.

§ 3. Czynności określone w § 1 pkt 2 kontrahent podatnika jest obowiązany wykonać na własny koszt.

§ 4. Przepisy § 1-3 stosuje się także do podmiotów prowadzących działalność gospodarczą uczestniczących w dostawie tego samego towaru lub świadczeniu tej samej usługi będących zarówno dostawcami, jak i nabywcami biorącymi udział pośrednio lub bezpośrednio w dostawie towaru lub świadczeniu usługi. W takim przypadku żądanie, o którym mowa w § 1, może dotyczyć wyłącznie dokumentów związanych z tą dostawą towaru lub tym świadczeniem usługi.

§ 5. Jeżeli miejsce zamieszkania, siedziba lub miejsce wykonywania działalności kontrahenta podatnika znajdują się poza obszarem działania organu prowadzącego postępowanie lub kontrolę, czynności sprawdzających, o których mowa w § 1, na zlecenie tego organu może także dokonać organ właściwy miejscowo.

§ 6. Jeżeli z materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania podatkowego, kontroli podatkowej lub czynności sprawdzających wynika potrzeba uzyskania informacji lub dokumentów, o których mowa w § 1 pkt 1, od podatnika niewykonywającego działalności gospodarczej, organ podatkowy może zwrócić się do tego podatnika o przedłożenie tych informacji lub dokumentów.

Art. 599. § 1. Jeżeli ze złożonej deklaracji wynika, że podatnik skorzystał z przysługujących mu ulg podatkowych, organ podatkowy może zwrócić się do niego o okazanie dokumentów lub o złożenie kopii lub wydruku dokumentów, których posiadania przez podatnika, w określonym czasie, wymaga przepis prawa.

§ 2. Na uzasadniony wniosek podatnika czynności okazania dokumentów można dokonać w miejscu zamieszkania lub siedzibie podatnika, miejscu prowadzenia działalności gospodarczej albo prowadzenia ksiąg rachunkowych.

§ 3. Banki, na żądanie naczelnika urzędu skarbowego lub naczelnika urzędu celno-skarbowego, są obowiązane do sporządzania i przekazywania informacji o zdarzeniach stanowiących podstawę do skorzystania przez podatnika z ulg podatkowych, jeżeli zostały wykazane w deklaracji złożonej przez podatnika.

§ 4. Przepis § 3 stosuje się również do zakładów ubezpieczeń, funduszy inwestycyjnych i dobrowolnych funduszy emerytalnych, w zakresie prowadzonych indywidualnych kont emerytalnych i indywidualnych kont zabezpieczenia emerytalnego, oraz do domów maklerskich, banków prowadzących działalność maklerską, towarzystw funduszy inwestycyjnych, zarządzających ASI w rozumieniu ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. z późn. zm.¹⁰⁾) i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych.

§ 5. Informacje, o których mowa w § 3 i 4, oznacza się klauzulą: „Tajemnica skarbowa”, a ich przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone”.

Art. 600. § 1. Organ podatkowy, za zgodą podatnika, może dokonać oględzin jeżeli jest to niezbędne do zweryfikowania zgodności stanu faktycznego z danymi wynikającymi ze złożonej przez podatnika deklaracji.

§ 2. W przypadku określonym w § 1 pracownik organu podatkowego, w porozumieniu z podatnikiem, ustala termin dokonania oględzin. Pismo podatnika lub podpisaną przez podatnika adnotację potwierdzające ustalenie terminu oględzin dołącza się do akt sprawy.

§ 3. W razie nieudostępnienia przedmiotu oględzin w uzgodnionym terminie organ podatkowy może wyznaczyć nowy termin przeprowadzenia oględzin.

§ 4. Pracownik organu podatkowego sporządza protokół z przeprowadzonych oględzin, który dołącza do akt sprawy.

Art. 601. Przepisy art. 595 – 600 stosuje się odpowiednio w przypadku złożenia deklaracji lub wniosku o zwrot podatku.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 106, 138, 650, 685, 771 i 1000.

Art. 602. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do wszystkich zobowiązanych.

Art. 603. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy art. 353 oraz przepisy rozdziałów 1, 2, 3, 4, 6 z wyłączeniem art. 340, rozdziałów 7, 10, 11, 15, 17, 23, 24 oraz art. 335, art. 336 i art. 349 działu III.

ROZDZIAŁ 8

KONTROLA PODATKOWA

Oddział 1

Przepisy ogólne

Art. 604. § 1. Kontrolę podatkową u podatników, płatników, inkasentów oraz następców prawnych, zwanych dalej „kontrolowanymi”, przeprowadzają organy podatkowe pierwszej instancji, z zastrzeżeniem § 4.

§ 2. Celem kontroli podatkowej jest sprawdzenie, czy kontrolowani wywiązują się z obowiązków wynikających z przepisów prawa podatkowego i poinformowanie kontrolowanego o stwierdzonych nieprawidłowościach, tak aby kontrolowany mógł dokonać korekty deklaracji po zakończonej kontroli.

§ 3. Zakres kontroli może być ograniczony do wybranych czynności lub zdarzeń, których dokonywał lub w których brał udział kontrolowany.

§ 4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej przeprowadza kontrolę podatkową, której celem jest sprawdzenie stosowania uznanej przez ten organ metody ustalania ceny transakcyjnej między podmiotami powiązаныmi.

Art. 605. Do prowadzenia kontroli podatkowej kontrolowanego będącego przedsiębiorcą stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

Art. 606. § 1 Kontrola podatkowa nie może być ponownie wszczęta w tej samej sprawie, z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. W zakresie spraw rozstrzygniętych decyzją ostateczną organu podatkowego kontrola podatkowa może być ponownie wszczęta, jeżeli jest niezbędna do przeprowadzenia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności, stwierdzenia wygaśnięcia, uchylecia lub zmiany decyzji ostatecznej lub wznowienia postępowania w sprawie zakończonej decyzją ostateczną.

Art. 607. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może uzgadniać z obcymi władzami przeprowadzenie kontroli jednoczesnych.

§ 2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, występując do obcej władzy o przeprowadzenie kontroli jednoczesnej, podaje uzasadnienie wszczęcia takiej kontroli oraz czas jej przeprowadzenia.

§ 3. W przypadku, gdy obca władza wystąpiła o przeprowadzenie kontroli jednoczesnej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej potwierdza, w drodze postanowienia, przystąpienie do kontroli albo odmawia przeprowadzenia kontroli, uzasadniając przyczynę odmowy.

Oddział 2

Wszczęcie kontroli

Art. 608. Kontrolę podatkową wszczyna się z urzędu.

Art. 609. § 1. Organy podatkowe zawiadamiają kontrolowanego o zamiarze wszczęcia kontroli podatkowej, z zastrzeżeniem art. 611.

§ 2. Kontrolę wszczyna się nie wcześniej niż po upływie 7 dni i nie później niż przed upływem 30 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli.

§ 3. Jeżeli kontrola nie zostanie wszczęta w terminie 30 dni od dnia doręczenia zawiadomienia, wszczęcie kontroli wymaga ponownego zawiadomienia.

§ 4. Wszczęcie kontroli przed upływem 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia wymaga zgody lub wniosku kontrolowanego.

Art. 610. § 1. Zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli podatkowej zawiera:

- 1) oznaczenie organu;
- 2) datę i miejsce wystawienia;
- 3) oznaczenie kontrolowanego;
- 4) wskazanie zakresu kontroli;
- 5) pouczenie o prawie złożenia korekty deklaracji;
- 6) pouczenie o prawie ustanowienia pełnomocnika;
- 7) pouczenie o sankcjach grożących za utrudnianie kontroli podatkowej;
- 8) podpis osoby upoważnionej do zawiadomienia, a jeżeli zawiadomienie zostało wydane w postaci elektronicznej kwalifikowanym podpisem elektronicznym lub podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP.

§ 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli podatkowej, o którym

mowa w art. 609, uwzględniając elementy zawiadomienia określone w § 1 oraz możliwość wyrażenia zgody lub złożenia wniosku wskazanych w art. 609 § 4.

Art. 611. § 1. Nie zawiadamia się o zamiarze wszczęcia kontroli podatkowej, jeżeli:

- 1) kontrola:
 - a) dotyczy zasadności zwrotu podatku lub nadpłaty,
 - b) ma być wszczęta na żądanie organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe,
 - c) dotyczy opodatkowania przychodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych,
 - d) dotyczy niezgłoszonej do opodatkowania działalności gospodarczej,
 - e) dotyczy okresu rozliczeniowego, za który podatnik mimo ciążącego na nim obowiązku nie złożył deklaracji,
 - f) ma być podjęta w oparciu o informacje uzyskane na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu,
 - g) zostaje wszczęta w trybie, o którym mowa w art. 614 § 1,
 - h) ma charakter doraźny i dotyczy ewidencjonowania sprzedaży przy użyciu kasy rejestrującej, użytkowania kasy rejestrującej lub sporządzania spisu z natury,
 - i) dotyczy podatku od wydobycia niektórych kopalin,
 - j) ma charakter doraźny i dotyczy sprawdzenia zachowania warunków zawieszenia działalności gospodarczej lub okoliczności zawarcia transakcji z kontrahentem na potrzeby innej kontroli,
 - k) dotyczy podatku od nieruchomości, rolnego oraz leśnego w zakresie sposobu użytkowania przedmiotu opodatkowania;
- 2) organ podatkowy posiada informacje, z których wynika, że kontrolowany:
 - a) jest zobowiązany w postępowaniu egzekucyjnym w administracji,
 - b) nie ma miejsca zamieszkania lub adresu siedziby albo doręczanie pism na podane adresy było bezskuteczne lub utrudnione.

§ 2. Przepis § 1 pkt 1 stosuje się również w razie konieczności rozszerzenia zakresu kontroli na inne okresy rozliczeniowe z uwagi na nieprawidłowości stwierdzone w wyniku dokonanych już czynności kontrolnych.

Art. 612. § 1. Kontrola podatkowa jest przeprowadzana na podstawie imiennego upoważnienia udzielonego przez:

- 1) naczelnika urzędu skarbowego lub osobę zastępującą naczelnika urzędu skarbowego – pracownikom izby administracji skarbowej obsługującej tego naczelnika;
- 2) samorządowy organ podatkowy lub osobę zastępującą albo skarbnika jednostki samorządu terytorialnego - pracownikom urzędu gminy (miasta), starostwa lub urzędu marszałkowskiego;
- 3) Szefa Krajowej Administracji Skarbowej lub osobę zastępującą Szefa Krajowej Administracji Skarbowej – pracownikom urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

§ 2. Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli podatkowej zawiera:

- 1) oznaczenie organu, datę i miejsce wystawienia;
- 2) wskazanie podstawy prawnej;
- 3) imię i nazwisko kontrolującego (kontrolujących);
- 4) numer legitymacji służbowej kontrolującego (kontrolujących);
- 5) oznaczenie kontrolowanego;
- 6) określenie zakresu kontroli;
- 7) datę rozpoczęcia i przewidywany termin zakończenia kontroli;
- 8) podpis osoby udzielającej upoważnienia, z podaniem zajmowanego stanowiska lub funkcji;
- 9) informację o przyczynie braku zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli w przypadkach określonych w art. 611 § 1;
- 10) pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanego wynikających z przepisów niniejszego rozdziału.

§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór imiennego upoważnienia do przeprowadzenia kontroli podatkowej, uwzględniając elementy upoważnienia określone w § 2.

§ 4. Upoważnienie, które nie spełnia wymagań, o których mowa w § 2, nie stanowi podstawy do przeprowadzenia kontroli.

§ 5. Zakres kontroli nie może wykraczać poza zakres wskazany w upoważnieniu.

§ 6. Dokumenty z czynności kontrolnych dokonanych na podstawie upoważnienia, które nie spełnia wymagań, o których mowa w § 2, lub wykraczających poza zakres wskazany w upoważnieniu nie stanowią dowodu w postępowaniu podatkowym.

Art. 613. § 1. Wszczęcie kontroli podatkowej, z zastrzeżeniem § 5 i art. 614, następuje przez doręczenie kontrolowanemu upoważnienia do jej przeprowadzenia oraz okazanie legitymacji służbowej, jeżeli upoważnienie jest doręczane w inny sposób niż drogą elektroniczną.

§ 2. Kontrolowany jest obowiązany ustanowić pełnomocnika na wypadek swojej nieobecności lub innej osoby, o której mowa w § 3 i 4 w czasie kontroli, jeżeli nie ustanowił pełnomocnika ogólnego lub szczególnego.

§ 3. Jeżeli kontrolowanym jest osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, upoważnienie doręcza się oraz okazuje się legitymację służbową członkowi zarządu, wspólnikowi albo innej osobie upoważnionej do reprezentowania kontrolowanego lub prowadzenia jego spraw (reprezentant kontrolowanego).

§ 4. Jeżeli kontrolowanym jest zakład podmiotu zagranicznego, upoważnienie doręcza się oraz okazuje się legitymację służbową osobie faktycznie kierującej, nadzorującej lub reprezentującej działalność prowadzoną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 5. W razie niemożności wszczęcia kontroli w trybie wskazanym w § 1-4 z powodu nieobecności kontrolowanego, reprezentanta kontrolowanego lub pełnomocnika, kontrolujący wzywa kontrolowanego, reprezentanta kontrolowanego lub pełnomocnika do stawienia się w siedzibie organu podatkowego w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

§ 6. W przypadku niestawienia się osoby wzywanej w terminie, o którym mowa w § 5, kontrolę uznaje się za wszczętą w dniu upływu tego terminu.

§ 7. W przypadku wszczęcia kontroli w trybie § 6, upoważnienie do kontroli doręcza się niezwłocznie, gdy kontrolowany, reprezentant kontrolowanego lub pełnomocnik stawi się w miejscu prowadzenia kontroli lub w siedzibie organu podatkowego.

§ 8. W razie niemożności prowadzenia czynności kontrolnych z powodu nieobecności kontrolowanego, reprezentanta kontrolowanego lub pełnomocnika, w szczególności, gdy nie jest zapewniony dostęp do dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, a także w przypadku gdy zakończenie kontroli jest uzależnione od rozstrzygnięcia innych organów, kontrola może być zawieszona do czasu umożliwienia przeprowadzenia tych czynności.

§ 9. Do czasu trwania kontroli nie wlicza się okresu zawieszenia, o którym mowa w § 8.

§ 10. Kontrola podatkowa, która została zawieszona, może być podjęta w każdym czasie, od momentu umożliwienia przeprowadzenia czynności, o których mowa w § 8.

§ 11. Kontrola podatkowa, która została zawieszona, podlega umorzeniu, jeżeli w ciągu 5 lat od dnia wydania postanowienia o zawieszeniu nie ustanie przyczyna zawieszenia lub nastąpi przedawnienie wymiaru.

Art. 614. § 1. Kontrola podatkowa może być wszczęta po okazaniu legitymacji służbowej kontrolowanemu, gdy czynności kontrolne są niezbędne dla przeciwdziałania popełnieniu przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego lub zabezpieczenia dowodów jego popełnienia.

§ 2. W razie nieobecności kontrolowanego, reprezentanta kontrolowanego lub pełnomocnika, kontrola podatkowa może być wszczęta po okazaniu legitymacji służbowej pracownikowi kontrolowanego, który może być uznany za osobę, o której mowa w art. 97 Kodeksu cywilnego, lub w obecności przywołanego świadka, którym powinien być funkcjonariusz publiczny, niebędący jednak pracownikiem organu przeprowadzającego kontrolę.

§ 3. W przypadkach, o których mowa w § 1 i 2, upoważnienie do przeprowadzenia kontroli należy doręczyć niezwłocznie, gdy kontrolowany, reprezentant kontrolowanego lub pełnomocnik stawi się w miejscu prowadzenia kontroli lub siedzibie organu.

§ 4. W przypadku niestawienia się kontrolowanego, reprezentanta kontrolowanego lub pełnomocnika w miejscu, o którym mowa w § 3, organ podatkowy, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia wszczęcia kontroli, wysyła upoważnienie do przeprowadzenia kontroli na adres zamieszkania lub siedziby kontrolowanego.

§ 5. Dokumenty z czynności kontrolnych dokonanych z naruszeniem obowiązku, o którym mowa w § 3 i 4, nie stanowią dowodu w postępowaniu podatkowym.

§ 6. Organ podatkowy może zawiesić kontrolę podatkową, jeżeli w okresie 30 dni od dnia jej wszczęcia nie zostaną ustalone dane identyfikujące kontrolowanego.

§ 7. Kontrola podatkowa, która została zawieszona, może być podjęta w każdym czasie, gdy zostaną ustalone dane identyfikujące kontrolowanego.

§ 8. Kontrola podatkowa, która została zawieszona, podlega umorzeniu, jeżeli w ciągu 5 lat od dnia wydania postanowienia o zawieszeniu nie zostaną ustalone dane identyfikujące kontrolowanego lub nastąpi przedawnienie wymiaru.

§ 9. Przepisów § 6-8 nie stosuje się do kontrolowanego będącego przedsiębiorcą.

§ 10. Postanowienie o zawieszeniu kontroli oraz postanowienie o umorzeniu kontroli pozostawia się w aktach sprawy.

Oddział 3

Czynności kontrolne

Art. 615. § 1. Czynności kontrolnych dokonuje się w obecności kontrolowanego, reprezentanta kontrolowanego lub pełnomocnika, chyba że kontrolowany zrezygnuje z prawa uczestniczenia w czynnościach kontrolnych.

§ 2. Oświadczenie o rezygnacji z prawa uczestniczenia w czynnościach kontrolnych składane jest na piśmie. W razie odmowy złożenia oświadczenia kontrolujący dokonuje odpowiedniej adnotacji, dołączając ją do protokołu.

§ 3. W przypadku, gdy w toku kontroli kontrolowany, reprezentant kontrolowanego lub pełnomocnik jest nieobecny, lecz nie zrezygnowano z prawa uczestniczenia w czynnościach kontrolnych, czynności kontrolne mogą być wykonywane w obecności innych osób, o których mowa w art. 614 § 2.

Art. 616. § 1. Czynności kontrolne prowadzone są w siedzibie kontrolowanego, w innym miejscu przechowywania dokumentacji lub w miejscach związanych z prowadzoną przez niego działalnością i w godzinach jej prowadzenia, a w przypadku skrócenia w toku kontroli czasu prowadzenia działalności - czynności kontrolne mogą być prowadzone przez 8 godzin dziennie.

§ 2. W przypadku, gdy księgi podatkowe są prowadzone lub przechowywane poza siedzibą kontrolowanego, kontrolowany na żądanie kontrolującego obowiązany jest zapewnić dostęp do ksiąg w swojej siedzibie albo w miejscu ich prowadzenia lub przechowywania, jeżeli udostępnienie ich w siedzibie może w znacznym stopniu utrudnić prowadzenie przez kontrolowanego bieżącej działalności. Jeżeli miejsce prowadzenia lub przechowywania ksiąg znajduje się w znacznej odległości od siedziby kontrolowanego, czynności kontrolne przeprowadza się w siedzibie organu podatkowego.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się również w przypadku, gdy kontrolowany prowadzi działalność w lokalu mieszkalnym.

Art. 617. Kontrola lub poszczególne czynności kontrolne za zgodą kontrolowanego mogą być przeprowadzane również w siedzibie organu podatkowego, jeżeli może to usprawnić prowadzenie kontroli lub kontrolowany zrezygnował z uczestniczenia w czynnościach kontrolnych.

Art. 618. § 1. Kontrolujący, w zakresie wynikającym z upoważnienia, są w szczególności uprawnieni do:

- 1) wstępu na grunt oraz do budynków, lokali lub innych pomieszczeń kontrolowanego;
- 2) wstępu do lokali mieszkalnych w przypadku, o którym mowa w art. 600 § 1;
- 3) żądania okazania majątku podlegającego kontroli oraz do dokonania jego oględzin;
- 4) żądania udostępniania akt, ksiąg i wszelkiego rodzaju dokumentów związanych z przedmiotem kontroli oraz do sporządzania z nich odpisów, kopii, wyciągów, notatek, wydruków i udokumentowanego pobierania danych w postaci elektronicznej;
- 5) zbierania innych niezbędnych materiałów w zakresie objętym kontrolą;
- 6) zabezpieczania zebranych dowodów;
- 7) legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości, jeżeli jest to niezbędne dla potrzeb kontroli;
- 8) żądania przeprowadzenia spisu z natury;
- 9) przesłuchiwania świadków, kontrolowanego oraz innych osób wymienionych w art. 620 § 4;
- 10) przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego.

§ 2. Kontrolujący może zażądać wydania, na czas trwania kontroli, za pokwitowaniem:

- 1) próbek towarów;
- 2) akt, ksiąg i dokumentów, o których mowa w § 1 pkt 4:
 - a) w razie powzięcia uzasadnionego podejrzenia, że są one nierzetelne, lub
 - b) gdy kontrolowany nie zapewnia kontrolującemu warunków umożliwiających wykonywanie czynności kontrolnych związanych z badaniem tej dokumentacji, a w szczególności nie udostępnia kontrolującemu samodzielnie pomieszczenia i miejsca do przechowywania dokumentów.

§ 3. Przeglądanie akt postępowania przygotowawczego i sądowego, akt spraw sądowych, a także dokumentów zawierających informacje niejawne lub stanowiące tajemnicę zawodową oraz sporządzanie z nich odpisów i notatek następuje z zachowaniem właściwych przepisów.

Art. 619. § 1. Kontrolujący może w razie uzasadnionej potrzeby wezwać, w pilnych przypadkach także ustnie, pomocy organu Policji, Straży Granicznej lub straży miejskiej (gminnej), jeżeli trafi na opór uniemożliwiający lub utrudniający przeprowadzenie czynności kontrolnych, albo zwrócić się o ich asystę, gdy zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że na taki opór natrafi. Jeżeli opór stawia żołnierz czynnej służby wojskowej, kontrolujący wzywa

do pomocy właściwy organ wojskowy, chyba że zwłoka grozi udaremnieniem czynności kontrolnych, a na miejscu nie ma organu wojskowego.

§ 2. Organy wymienione w § 1 nie mogą odmówić udzielenia pomocy lub asysty.

§ 3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres obowiązków organów udzielających pomocy lub asystujących przy wykonywaniu czynności kontrolnych, tryb udzielania pomocy lub asysty, sposób dokumentowania przebiegu pomocy lub asysty oraz właściwość miejscową organów do udzielenia pomocy lub asysty.

§ 4. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w § 3, uwzględnia się w szczególności zróżnicowanie zakresu obowiązków organów udzielających pomocy w zależności od sposobu stawiania oporu.

Art. 620. § 1. Kontrolowany, jego pracownik oraz osoby współdziałające z kontrolowanym są obowiązani umożliwić wykonywanie czynności, o których mowa w art. 618, w szczególności:

- 1) umożliwić, nieodpłatnie, filmowanie, fotografowanie, dokonywanie nagrań dźwiękowych oraz utrwalanie stanu faktycznego za pomocą innych nośników informacji, jeżeli film, fotografia, nagranie lub informacja zapisana na innym nośniku może stanowić dowód lub przyczynić się do utrwalenia dowodu w sprawie będącej przedmiotem kontroli;
- 2) przedstawić, na żądanie kontrolującego, tłumaczenie na język polski sporządzonej w języku obcym dokumentacji dotyczącej spraw będących przedmiotem kontroli;
- 3) przekazać, za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub na informatycznym nośniku danych, wyciąg z ksiąg podatkowych oraz dowodów księgowych zapisany w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej, o której mowa w art. 360 § 2, jeżeli kontrolowany prowadzi księgi podatkowe przy użyciu programów komputerowych; przepis art. 55 § 5 pkt 1 stosuje się odpowiednio,
- 4) zapewnić kontrolującym dostęp do niezbędnej odzieży ochronnej, której obowiązek zastosowania w momencie wstępu na grunt, do budynków, lokali lub innych pomieszczeń kontrolowanego bezpośrednio wynika z odrębnych przepisów lub regulacji kontrolowanego.

§ 2. Czynności określone w § 1 pkt 2 i 3 kontrolowany jest obowiązany wykonać na własny koszt.

§ 3. Kontrolowany ma obowiązek w wyznaczonym terminie udzielać wszelkich wyjaśnień dotyczących przedmiotu kontroli, dostarczać kontrolującemu żądane dokumenty oraz zapewnić kontrolującemu warunki do pracy, w tym w miarę możliwości udostępnić samodzielne pomieszczenie i miejsce do przechowywania dokumentów.

§ 4. Reprezentant kontrolowanego, pracownik oraz osoby współdziałające z kontrolowanym są obowiązani udzielić wyjaśnień dotyczących przedmiotu kontroli, w zakresie wynikającym z wykonywanych czynności lub zadań.

§ 5. Kontrolujący są uprawnieni do wstępu na teren jednostki kontrolowanej oraz poruszania się po tym terenie na podstawie legitymacji służbowej bez potrzeby uzyskiwania przepustki oraz nie podlegają rewizji osobistej przewidzianej w regulaminie wewnętrznym tej jednostki; podlegają natomiast przepisom o bezpieczeństwie i higienie pracy obowiązującym w kontrolowanej jednostce.

Art. 621. § 1. Kontrolujący ma prawo wstępu na teren, do budynku lub lokalu mieszkalnego kontrolowanego w celu:

- 1) dokonania oględzin, jeżeli:
 - a) zostały one wskazane jako miejsce wykonywania działalności gospodarczej lub jako siedziba kontrolowanego,
 - b) jest to niezbędne dla ustalenia lub określenia wysokości zobowiązania podatkowego lub podstawy opodatkowania,
 - c) jest to niezbędne do zweryfikowania faktu poniesienia wydatków na cele mieszkaniowe uprawniających do skorzystania z ulg podatkowych;
- 2) dokonania oględzin oraz przeszukania lokali mieszkalnych, innych pomieszczeń lub rzeczy, jeżeli powzięto informację o prowadzeniu niezgłoszonej do opodatkowania działalności gospodarczej albo w przypadku gdy są tam przechowywane przedmioty, księgi podatkowe, akta lub inne dokumenty mogące mieć wpływ na ustalenie istnienia obowiązku podatkowego lub określenie wysokości zobowiązania podatkowego.

§ 2. Czynności wymienione w § 1 pkt 2 przeprowadzają upoważnieni pracownicy organu podatkowego po uzyskaniu, na wniosek organu podatkowego, zgody prokuratora rejonowego. Przed przystąpieniem do tych czynności kontrolowanemu okazuje się postanowienie prokuratora o wyrażeniu na nie zgody. Przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego o przeszukaniu odnoszące się do Policji mają także zastosowanie do kontrolujących. Sporządza się protokół tych czynności, który wymaga

zatwierdzenia przez prokuratora. W razie odmowy zatwierdzenia protokołu materiały i informacje zebrane w toku czynności nie stanowią dowodu w postępowaniu podatkowym.

§ 3. Czynności wymienione w § 1 pkt 1 dokonywane są za zgodą kontrolowanego. W razie braku takiej zgody przepis § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 4. W przypadku gdy nieruchomości lub ich części albo rzeczy znajdują się w posiadaniu osób trzecich, osoby te są obowiązane je udostępnić, w celu przeszukania lub oględzin, na żądanie organu podatkowego. Przepisy § 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 622. § 1. Kontrolowanego zawiadamia się o miejscu i terminie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków lub opinii biegłych przynajmniej na 3 dni robocze przed terminem ich przeprowadzenia, a dowodu z oględzin nie później niż bezpośrednio przed podjęciem tych czynności.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się, jeżeli kontrolowany jest nieobecny, a okoliczności sprawy uzasadniają natychmiastowe przeprowadzenie dowodu.

Art. 623. § 1 Naczelnik urzędu skarbowego w toku kontroli podatkowej może przekazać sprawę naczelnikowi urzędu celno-skarbowego do prowadzenia kontroli celno-skarbowej na podstawie odrębnych przepisów, po wyrażeniu uprzednio zgody przez ten organ. Czynności podjęte w trakcie kontroli podatkowej pozostają w mocy, a dowody zebrane w sprawie stanowią dowody, o których mowa w odrębnych przepisach.

§ 2. Kontrolujący sporządza protokół z przeprowadzonych czynności kontrolnych w trzech egzemplarzach, przy czym jeden egzemplarz protokołu kontrolujący doręcza kontrolowanemu, a drugi przekazuje naczelnikowi urzędu celno-skarbowego.

§ 3. Do protokołu z czynności kontrolnych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące protokołu kontroli, z wyłączeniem art. 625 § 2 pkt 7 – 9.

Oddział 4

Zakończenie i dokumentowanie kontroli podatkowej

Art. 624. § 1. Kontrola powinna zostać zakończona bez zbędnej zwłoki, jednak nie później niż w terminie wskazanym w upoważnieniu, o którym mowa w art. 612.

§ 2. O każdym przypadku niezakończenia kontroli w terminie wskazanym w upoważnieniu, o którym mowa w art. 612, kontrolujący obowiązany jest zawiadomić na piśmie kontrolowanego, podając przyczyny przedłużenia terminu zakończenia kontroli i wskazując nowy termin jej zakończenia.

§ 3. Dokumenty dotyczące czynności kontrolnych dokonanych po upływie tego terminu nie stanowią dowodu w postępowaniu podatkowym, chyba że został wskazany nowy termin zakończenia kontroli.

Art. 625. § 1. Przebieg kontroli kontrolujący dokumentuje w protokole kontroli. Stan faktyczny może być ponadto utrwalony za pomocą aparatury rejestrującej obraz i dźwięk, w tym na informatycznych nośnikach danych.

§ 2. Protokół kontroli zawiera w szczególności:

- 1) wskazanie kontrolowanego;
- 2) wskazanie osób kontrolujących;
- 3) określenie przedmiotu i zakresu kontroli;
- 4) określenie miejsca i czasu przeprowadzenia kontroli;
- 5) opis dokonanych ustaleń faktycznych;
- 6) dokumentację dotyczącą przeprowadzonych dowodów;
- 7) ocenę prawną sprawy będącej przedmiotem kontroli, w tym stwierdzone nieprawidłowości;
- 8) pouczenie o prawie złożenia zastrzeżeń lub wyjaśnień oraz prawie złożenia korekty deklaracji;
- 9) pouczenie o obowiązku zawiadomienia organu podatkowego przez kontrolowanego o każdej zmianie swojego adresu dokonanej w ciągu 6 miesięcy od dnia zakończenia kontroli podatkowej, jeżeli w toku kontroli podatkowej ujawniono nieprawidłowości, oraz skutkach niedopełnienia tego obowiązku.

§ 3. Załącznik do protokołu kontroli stanowią protokoły czynności, o których mowa w art. 622 § 1.

§ 4. W protokole kontroli mogą być zawarte również ustalenia dotyczące badania ksiąg w zakresie przewidzianym w art. 359. W tym przypadku nie sporządza się odrębnego protokołu badania ksiąg, o którym mowa w art. 359 § 6.

§ 5. Protokół kontroli jest sporządzany w dwóch egzemplarzach. Jeden egzemplarz protokołu kontroli kontrolujący doręcza kontrolowanemu, z wyłączeniem załączonych do protokołu kontroli fotokopii, odpisów i wydruków z akt, ksiąg oraz innych dokumentów udostępnionych przez kontrolowanego, które zostały zwrócone przez kontrolującego, czyniąc o tym wzmiankę w protokole kontroli.

Art. 626. § 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości oraz ministrem właściwym do spraw informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia, sposób zabezpieczania, odtwarzania i wykorzystywania dowodów utrwalonych za pomocą aparatury rejestrującej obraz i dźwięk, w tym na informatycznych nośnikach danych, uwzględniając rodzaje czynników zewnętrznych, których działanie może spowodować zniszczenie lub uszkodzenie dowodu, obecność przedstawiciela organu kontrolującego podczas ich odtwarzania, formę oznakowania dowodu oraz ewidencjonowania czynności odtworzenia i wykorzystania dowodu.

§ 2. Przepisów § 1 nie stosuje się do danych uzyskanych zgodnie z art. 368.

Art. 627. § 1. W przypadku stwierdzenia w toku kontroli, że organ przeprowadzający kontrolę był niewłaściwy miejscowo w momencie wszczęcia kontroli, kontrolujący sporządza protokół z czynności kontrolnych. Czynności podjęte we wszczętej kontroli podatkowej pozostają w mocy.

§ 2. Protokół z czynności kontrolnych jest sporządzany w trzech egzemplarzach, przy czym jeden egzemplarz protokołu kontrolujący doręcza kontrolowanemu, a drugi przekazuje organowi podatkowemu właściwemu w sprawie.

§ 3. Do protokołu z czynności kontrolnych stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące protokołu kontroli, z wyłączeniem art. 625 § 2 pkt 7 i 9.

Art. 628. § 1. Kontrolowany, który nie zgadza się z ustaleniami zawartymi w protokole kontroli, może w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia przedstawić zastrzeżenia lub wyjaśnienia, wskazując równocześnie stosowne wnioski dowodowe.

§ 2. Organ podatkowy jest obowiązany rozpatrzyć zastrzeżenia, o których mowa w § 1, i w terminie 14 dni od dnia ich otrzymania zawiadomić kontrolowanego o sposobie ich załatwienia, wskazując w szczególności, które zastrzeżenia nie zostały uwzględnione, wraz z uzasadnieniem faktycznym i prawnym.

§ 3. W przypadku niezłożenia wyjaśnień lub zastrzeżeń w terminie określonym w § 1, przyjmuje się, że kontrolowany nie kwestionuje ustaleń kontroli podatkowej.

Art. 629. § 1. Jeżeli w toku kontroli podatkowej ujawniono nieprawidłowości, kontrolowany ma obowiązek zawiadomienia organu podatkowego o każdej zmianie swojego adresu dokonanej w ciągu 6 miesięcy od dnia zakończenia kontroli podatkowej.

§ 2. W razie niedopełnienia obowiązku przewidzianego w § 1 pismo uważa się za doręczone pod dotychczasowym adresem lub adresem elektronicznym z upływem ostatniego

dnia okresu, o którym mowa w art. 311 § 1 lub art. 316 § 3, a pismo pozostawia się w aktach sprawy.

Art. 630. § 1. Przepisy dotyczące kontrolowanego stosuje się odpowiednio do reprezentanta kontrolowanego lub pełnomocnika, z wyłączeniem art. 611 § 1 pkt 2 oraz art. 629.

§ 2. Jeżeli pełnomocnik jest nieobecny w miejscu prowadzenia kontroli, podczas gdy jest obecny kontrolowany, pisma doręcza się kontrolowanemu, a czynności kontrolnych dokonuje się w obecności kontrolowanego.

§ 3. Kontrola zostaje zakończona w dniu doręczenia protokołu kontroli.

Art. 631. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy art. 270, art. 276, art. 295 § 3, art. 296-300 i art. 335-337 oraz przepisy rozdziałów 3, 4, 6 z wyłączeniem art. 340, rozdziałów 7 – 11, 15, 17, 23, 24 działu III.

ROZDZIAŁ 9

USTALANIE WARTOŚCI RZECZY LUB PRAW MAJĄTKOWYCH

Art. 632. § 1. Jeżeli z przepisów prawa podatkowego wynika obowiązek określenia przez zobowiązanego wartości rzeczy lub praw majątkowych, a zobowiązany nie określił wartości tych rzeczy lub praw, organ podatkowy w toku czynności sprawdzających, kontroli podatkowej lub postępowania podatkowego, wzywa zobowiązanego do określenia tej wartości w terminie nie krótszym niż 14 dni od dnia doręczenia wezwania, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

§ 2. Organ podatkowy może wezwać zobowiązanego do podwyższenia lub obniżenia wartości rzeczy lub praw majątkowych w terminie, o którym mowa w § 1, jeżeli w ocenie organu podatkowego wskazana przez zobowiązanego wartość rzeczy lub praw majątkowych znacznie odbiega od wartości rynkowej.

§ 3. W wezwaniu, o którym mowa w § 2, organ podatkowy wskazuje wartość rzeczy lub praw majątkowych według własnej, wstępnej oceny oraz przesłanki, którymi kierował się przy jej dokonaniu i wzywa zobowiązanego do wskazania przyczyn uzasadniających podanie wartości znacznie odbiegającej od tej wartości.

Art. 633. § 1 Jeżeli zobowiązany, pomimo wezwania, o którym mowa w art. 632 § 1 i 2, nie określił wartości, nie dokonał zmiany wartości lub podał wartość nieodpowiadającą wartości rynkowej, organ podatkowy określi wartość rzeczy lub praw majątkowych.

§ 2. W sprawach, o których mowa w § 1, organ podatkowy sporządza adnotację..

§ 3. W przypadku gdy w sprawie wymagane są wiadomości specjalne, organ podatkowy może powołać biegłego.

§ 4. W przypadku wydania opinii, o której mowa w § 3, organ podatkowy określi wartość rzeczy lub praw majątkowych z uwzględnieniem opinii biegłego.

Art. 634. § 1. Koszty opinii biegłego ponosi organ podatkowy, z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. Koszty opinii biegłego ponosi zobowiązany, jeżeli nie określił wartości albo nie dokonał zmiany wartości w wyznaczonym terminie lub określił wartość w ten sposób, że odbiega co najmniej o 33% od wartości ustalonej w opinii biegłego.

§ 3. W sprawach, o których mowa w § 2, organ podatkowy wydaje postanowienie, na które służy zażalenie.

ROZDZIAŁ 10

PRZECIWDZIAŁANIE WYKORZYSTYWANIU SEKTORA FINANSOWEGO DO WYŁUDZEŃ SKARBOWYCH

Oddział 1

Przepisy ogólne

Art. 635. Ilekroć w niniejszym rozdziale jest mowa o:

- 1) banku - rozumie się przez to:
 - a) bank krajowy w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe,
 - b) oddział instytucji kredytowej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 18 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe,
 - c) oddział banku zagranicznego w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 20 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe;
- 2) blokadzie rachunku podmiotu kwalifikowanego - rozumie się przez to czasowe uniemożliwienie dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku podmiotu kwalifikowanego prowadzonym przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową i korzystania z tych środków;
- 3) izbie rozliczeniowej - rozumie się przez to izbę rozliczeniową, o której mowa w art. 67 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, która w roku kalendarzowym poprzedzającym o 2 lata rok kalendarzowy, w którym będą wykonywane obowiązki

określone w niniejszym rozdziale, rozliczyła największą liczbę poleceń przelewu w złotych ze wszystkich izb rozliczeniowych działających na podstawie tego przepisu;

- 4) podmiocie kwalifikowanym - rozumie się przez to:
 - a) osobę fizyczną będącą przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646),
 - b) osobę fizyczną prowadzącą działalność zarobkową na własny rachunek, która nie jest przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy, o której mowa w lit. a,
 - c) osobę prawną,
 - d) jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną;
- 5) rachunku podmiotu kwalifikowanego - rozumie się przez to rachunek rozliczeniowy, o którym mowa w art. 49 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, podmiotu kwalifikowanego oraz rachunek członka spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej będącego podmiotem kwalifikowanym;
- 6) STIR - rozumie się przez to system teleinformatyczny izby rozliczeniowej spełniający minimalne wymagania dla systemów teleinformatycznych określone w przepisach wydanych na podstawie art. 18 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, służący do:
 - a) odbioru i przetwarzania danych w celu ustalenia wskaźnika ryzyka,
 - b) przekazywania danych i informacji o wskaźniku ryzyka do Centralnego Rejestru Danych Podatkowych oraz do systemów teleinformatycznych banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych,
 - c) pośredniczenia w przekazywaniu danych, informacji i żądań pomiędzy Szefem Krajowej Administracji Skarbowej a bankami oraz spółdzielczymi kasami oszczędnościowo-kredytowymi;
- 7) transakcji - rozumie się przez to uznanie lub obciążenie rachunku podmiotu kwalifikowanego na podstawie dyspozycji jego posiadacza lub osób trzecich;
- 8) wskaźniku ryzyka - rozumie się przez to wskaźnik wykorzystywania działalności banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych do celów mających związek z wyłudzeniami skarbowymi;

- 9) wyłudzeniach skarbowych - rozumie się przez to:
- a) przestępstwa skarbowe, o których mowa w art. 54 § 1 i 2, art. 55 § 1 i 2, art. 56 § 1 i 2, art. 62 § 1-2a oraz art. 76 § 1 i 2 ustawy z dnia 10 września 1999 r. - Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2017 r. poz. 2226),
 - b) przestępstwa, o których mowa w art. 270a § 1 i 2, art. 271a § 1 i 2 oraz art. 277a § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204),
 - c) przestępstwa, o których mowa w art. 258 § 1-3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny, mające na celu popełnienie przestępstw skarbowych, o których mowa w lit. a, lub przestępstw, o których mowa w lit. b.

Art. 636. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do rachunków:

- 1) podmiotów kwalifikowanych prowadzonych przez Narodowy Bank Polski;
- 2) banków spółdzielczych prowadzonych przez bank zrzeszający w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2016 r. poz. 1826 oraz z 2017 r. poz. 1089);
- 3) banków prowadzonych przez inne banki;
- 4) spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych prowadzonych przez Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową;
- 5) spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych oraz Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej prowadzonych przez banki;
- 6) Skarbu Państwa;
- 7) Narodowego Funduszu Zdrowia;
- 8) Zakładu Ubezpieczeń Społecznych;
- 9) Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

Art. 637. § 1. Czynności związane z realizacją obowiązków izby rozliczeniowej, o których mowa w niniejszym rozdziale, mogą być wykonywane wyłącznie przez jej upoważnionych pracowników.

§ 2. Izba rozliczeniowa może zlecić wykonywanie czynności związanych z technicznym utrzymaniem, naprawą lub zmianą funkcjonalności STIR przedsiębiorcy zapewniającemu bezpieczne i prawidłowe ich wykonywanie. Zlecenie wykonywania tych czynności następuje na podstawie umowy, w formie pisemnej, zawierającej listę pracowników przedsiębiorcy wyznaczonych do wykonywania czynności związanych z dostępem do STIR, w tym

algorytmów, o których mowa w art. 642 § 3, zawartej po zasięgnięciu opinii Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 3. W celu zachowania tajemnicy prawnie chronionej wykonywanie przez przedsiębiorcę lub jego pracowników czynności, o których mowa w § 2, związanych z dostępem do STIR, w tym algorytmów, o których mowa w art. 642 § 3, odbywa się pod nadzorem izby rozliczeniowej, w posiadanych przez nią lokalach na obszarze województwa, w którym jest położona jej siedziba, i nie może powodować przetwarzania danych poza STIR.

§ 4. Zlecenie wykonywania czynności, o których mowa w § 2, nie może obejmować:

- 1) prowadzenia STIR ani przetwarzania danych w STIR;
- 2) ustalania algorytmów, o których mowa w art. 642 § 3;
- 3) ustalania wskaźnika ryzyka.

§ 5. Izba rozliczeniowa zawiadamia Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o zamiarze zawarcia lub zmiany umowy, o której mowa w § 2, zawarciu takiej umowy i jej zmianach. Izba rozliczeniowa przedstawia Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej odpowiednio projekt umowy lub jej zmian oraz zawartą umowę lub dokonane zmiany.

§ 6. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może żądać od izby rozliczeniowej:

- 1) przedstawienia informacji i dokumentów dotyczących umowy, o której mowa w § 2, jej projektu lub projektu jej zmian lub informacji i dokumentów dotyczących przedsiębiorcy, który jest lub ma być jej stroną;
- 2) złożenia wyjaśnień dotyczących realizacji umowy, o której mowa w § 2;
- 3) dostarczenia opisu rozwiązań technicznych i organizacyjnych, zapewniających bezpieczne i prawidłowe wykonywanie zleconych czynności, o których mowa w § 2, w szczególności ochronę tajemnicy prawnie chronionej, algorytmów, o których mowa w art. 642 § 3, i wskaźników ryzyka.

§ 7. Szef Krajowej Administracji Skarbowej pisemnie nakazuje izbie rozliczeniowej niezwłoczne podjęcie działań zmierzających do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w § 2, jeżeli wykonanie umowy zagraża bezpiecznemu lub prawidłowemu wykonywaniu przez izbę rozliczeniową obowiązków, o których mowa w niniejszym rozdziale, w szczególności nie zapewnia właściwej ochrony tajemnicy prawnie chronionej, algorytmów, o których mowa w art. 642 § 3, ani wskaźników ryzyka.

§ 8. Pracownicy izby rozliczeniowej oraz przedsiębiorca, o którym mowa w § 2, i jego pracownicy są obowiązani do zachowania w tajemnicy:

- 1) algorytmów, o których mowa w art. 642 § 3;
- 2) informacji o wskaźniku ryzyka;
- 3) informacji i zestawień, o których mowa w art. 644 § 1, art. 645 i art. 647 § 1;
- 4) informacji objętych żądaniami Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, o których mowa w art. 643 § 9, art. 650 § 3, art. 651 § 3 i art. 654 § 2.

Art. 638. § 1. W celu umożliwienia przedstawicielowi Szefa Krajowej Administracji Skarbowej obecności przy dokonywaniu czynności, o których mowa w art. 637 § 3, izba rozliczeniowa zawiadamia, z odpowiednim wyprzedzeniem, Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o terminie wykonywania tych czynności.

§ 2. W nagłych wypadkach, w szczególności w przypadku wystąpienia awarii lub problemów technicznych, izba rozliczeniowa zawiadamia Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o planowanym terminie wykonania czynności niezwłocznie po zawiadomieniu o zaistniałym zdarzeniu przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 637 § 2.

§ 3. Niestawienie się przedstawiciela Szefa Krajowej Administracji Skarbowej nie wstrzymuje wykonywania czynności, jeżeli Szef Krajowej Administracji Skarbowej został zawiadomiony zgodnie z § 1 lub 2.

§ 4. Izba rozliczeniowa prowadzi i przechowuje w swojej siedzibie rejestr czynności, o których mowa w art. 637 § 3.

§ 5. Czynność jest wpisywana do rejestru, o którym mowa w § 4, niezwłocznie po jej zakończeniu, ze wskazaniem daty i godziny jej dokonania, osób obecnych przy jej dokonaniu oraz jej opisu.

§ 6. Rejestr, o którym mowa w § 4, jest udostępniany Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej na jego żądanie.

Art. 639. § 1. Przekazywanie danych, informacji i żądań, o których mowa w niniejszym rozdziale, z systemu teleinformatycznego banku i spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej do STIR, ze STIR do Centralnego Rejestru Danych Podatkowych oraz z Centralnego Rejestru Danych Podatkowych do systemu teleinformatycznego banku i spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej następuje automatycznie i niezwłocznie za pośrednictwem STIR.

§ 2. Przekazywanie danych, informacji i żądań, o których mowa w niniejszym rozdziale, pomiędzy zrzeszonymi bankami spółdzielczymi i spółdzielczymi kasami oszczędnościowo-kredytowymi a STIR może następować za pośrednictwem systemów teleinformatycznych odpowiednio banku zrzeszającego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających albo Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej.

§ 3. W przypadku gdy bank lub spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa korzysta z systemu płatności izby rozliczeniowej za pośrednictwem innego banku lub innej spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, przekazywanie danych, informacji i żądań, o których mowa w niniejszym rozdziale, pomiędzy tym bankiem lub spółdzielczą kasą oszczędnościowo-kredytową a STIR może następować za pośrednictwem odpowiednio tego innego banku lub tej innej spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej. Bank oraz spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa są obowiązani pośredniczyć w przekazywaniu tych danych, informacji i żądań również po zaprzestaniu pośredniczenia w korzystaniu z systemu płatności izby rozliczeniowej, do czasu gdy przekazywanie tych danych, informacji i żądań nie będzie realizowane za pośrednictwem innego banku lub innej spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej.

§ 4. W uzasadnionych przypadkach Szef Krajowej Administracji Skarbowej może przekazać dane, informacje i żądania, o których mowa w niniejszym rozdziale, bezpośrednio bankom lub spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym, wskazując sposób oraz termin ich przesłania.

Art. 640. § 1. Do biegu terminów, o których mowa w niniejszym rozdziale, z wyjątkiem art. 656 § 2 i § 5 pkt 2, nie wlicza się sobót ani dni ustawowo wolnych od pracy.

§ 2. W przypadkach, o których mowa w art. 642 § 2, art. 643 § 1 i art. 645, czynności określone w tych przepisach są wykonywane także w soboty oraz dni ustawowo wolne od pracy.

Art. 641. § 1. Zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia wyłudzenia skarbowego dokonywane przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej zawiera w szczególności:

- 1) imię i nazwisko, numer PESEL lub numer identyfikacji podatkowej oraz adres miejsca zamieszkania osoby podejrzewanej o popełnienie wyłudzenia skarbowego,

- 2) dane identyfikacyjne podmiotu kwalifikowanego, jeżeli posiadane informacje wskazują na wykorzystywanie tych danych do działalności w zakresie wyłudzeń skarbowych, w szczególności firmę, nazwę albo imię i nazwisko osoby fizycznej, o której mowa w art. 119zg pkt 4 lit. b, numer identyfikacyjny REGON, numer identyfikacji podatkowej oraz adres siedziby lub adres miejsca zamieszkania,
- 3) numer rachunku podmiotu kwalifikowanego objętego zawiadomieniem, ze wskazaniem waluty, w której rachunek podmiotu kwalifikowanego jest prowadzony, oraz formy i miejsca jego otwarcia,
- 4) imię i nazwisko, numer PESEL lub numer identyfikacji podatkowej oraz adres miejsca zamieszkania pełnomocnika do rachunku podmiotu kwalifikowanego objętego zawiadomieniem, jeżeli został ustanowiony,
- 5) strony i kwoty transakcji dokonanych lub zleconych z wykorzystaniem rachunku podmiotu kwalifikowanego objętego zawiadomieniem oraz informacje o saldach i obrotach na tym rachunku podmiotu kwalifikowanego,
- 6) informacje o blokadach rachunku podmiotu kwalifikowanego i zajęciach rachunku podmiotu kwalifikowanego objętego zawiadomieniem,
- 7) informacje podatkowe dotyczące podmiotu kwalifikowanego objętego zawiadomieniem, w szczególności dane o jego rejestracji jako podatnika podatku od towarów i usług, złożonych deklaracjach podatkowych i uzyskanych zwrotach podatku
– jeżeli znajdują się w posiadaniu Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 2. Prokurator, Policja albo inny właściwy organ uprawniony do prowadzenia postępowania przygotowawczego, który otrzymał zawiadomienie, o którym mowa w § 1, może żądać uzupełnienia informacji, także w toku czynności podejmowanych na podstawie art. 307 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2017 r. poz. 1904 i 2405).

Oddział 2

Analiza ryzyka

Art. 642. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej dokonuje analizy ryzyka wykorzystywania działalności banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych do celów mających związek z wyłudzeniami skarbowymi, uwzględniając posiadane dane, w tym wskaźnik ryzyka oraz informacje i zestawienia, o których mowa w art. 645 oraz art. 647.

§ 2. Wskaźnik ryzyka ustala izba rozliczeniowa automatycznie w STIR, nie rzadziej niż raz dziennie.

§ 3. Wskaźnik ryzyka jest ustalany w odniesieniu do podmiotu kwalifikowanego na podstawie opracowanych przez izbę rozliczeniową algorytmów, uwzględniających najlepsze praktyki sektora bankowego i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych w zakresie przeciwdziałania wykorzystywaniu ich działalności do przestępstw oraz przestępstw skarbowych, a także:

- 1) kryteria ekonomiczne - polegające na ocenie dokonywanej przez podmiot kwalifikowany transakcji za pomocą rachunku podmiotu kwalifikowanego w otoczeniu gospodarczym, w szczególności pod względem celu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, lub dokonywaniu transakcji nieuzasadnionych charakterem prowadzonej działalności;
- 2) kryteria geograficzne - polegające na dokonywaniu transakcji z podmiotami z państw, w których występuje wysokie zagrożenie wyłudzeń skarbowych;
- 3) kryteria przedmiotowe - polegające na prowadzeniu przez podmiot kwalifikowany działalności gospodarczej wysokiego ryzyka z punktu widzenia podatności na wyłudzenia skarbowe;
- 4) kryteria behawioralne - polegające na nietypowym, w danej sytuacji, zachowaniu podmiotu kwalifikowanego;
- 5) kryteria powiązań - polegające na istnieniu powiązań podmiotu kwalifikowanego z podmiotami, co do których występuje ryzyko, że uczestniczą w działaniach mających związek z wyłudzeniami skarbowymi lub organizują takie działania.

§ 4. Najlepsze praktyki, o których mowa w § 3, mogą być zgłaszane izbie rozliczeniowej przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe wskazane odpowiednio przez bankowe izby gospodarcze, o których mowa w art. 121 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, oraz Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową.

Art. 643. § 1. Izba rozliczeniowa przekazuje informacje o wskaźniku ryzyka niezwłocznie po jego ustaleniu, nie rzadziej niż raz dziennie, wyłącznie:

- 1) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej,
- 2) bankom i spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym - w zakresie rachunków podmiotów kwalifikowanych prowadzonych przez te banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz w przypadku, o którym mowa w § 3

– chyba że wskaźnik ryzyka i istotność wpływu na wskaźnik ryzyka poszczególnych kryteriów uwzględnianych przy jego ustalaniu nie uległy zmianie.

§ 2. Informacja o wskaźniku ryzyka zawiera:

- 1) dane identyfikacyjne podmiotu kwalifikowanego - firmę, nazwę albo imię i nazwisko osoby fizycznej, o której mowa w art. 635 pkt 4 lit. b, a także jego numer identyfikacji podatkowej, numer identyfikacyjny REGON lub numer PESEL, jeżeli są dostępne;
- 2) numery rachunków podmiotu kwalifikowanego;
- 3) wskaźnik ryzyka i wskazanie istotności wpływu na wskaźnik ryzyka poszczególnych kryteriów uwzględnianych przy jego ustalaniu.

§ 3. W przypadku otwierania rachunku podmiotu kwalifikowanego bank lub spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa występuje do izby rozliczeniowej o przekazanie informacji o wskaźniku ryzyka w zakresie rachunków podmiotu kwalifikowanego prowadzonych przez inne banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, z wyłączeniem wskazania istotności wpływu na wskaźnik ryzyka poszczególnych kryteriów uwzględnianych przy jego ustalaniu, w zakresie rachunków podmiotów kwalifikowanych prowadzonych przez inne banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe.

§ 4. Banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe mogą wykorzystywać informacje o wskaźniku ryzyka wyłącznie w celu wykonywania uprawnień lub obowiązków, o których mowa w:

- 1) art. 106 i art. 106a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe oraz art. 15 i art. 16 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2065, 2486 i 2491), w tym dokonywania oceny ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, o której mowa w ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. ...);
- 2) art. 106d ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, z tym że banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe mogą udostępniać wzajemnie informacje o wskaźniku ryzyka wyłącznie innym bankom lub spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym.

§ 5. Przepis § 4 nie ogranicza uprawnień banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych do wykorzystywania w innych obszarach ich działalności rezultatów procedur dotyczących wykonywania uprawnień lub obowiązków wymienionych w § 4.

§ 6. Informacje o wskaźniku ryzyka są udostępniane innym podmiotom niż wymienione w § 1 wyłącznie przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej na zasadach i w trybie określonych w rozdziale 11 działu I.

§ 7. Informacje o wskaźniku ryzyka nie podlegają udostępnieniu podmiotom kwalifikowanym.

§ 8. Dostęp do informacji o istotności wpływu poszczególnych kryteriów na wskaźnik ryzyka, przekazywanych bankom i spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym, mają wyłącznie osoby wyznaczone do realizacji celów, o których mowa w § 4.

§ 9. Izba rozliczeniowa udostępnia algorytmy, na podstawie których jest ustalany wskaźnik ryzyka, wyłącznie Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, na jego żądanie.

§ 10. Za ustalenie wskaźnika ryzyka bank i spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa ponoszą roczną opłatę na rzecz izby rozliczeniowej ustalaną ryczałtowo w odniesieniu do liczby rachunków podmiotu kwalifikowanego prowadzonych przez ten bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową. W przypadku gdy wskaźnik ryzyka ustalany jest za okres krótszy niż rok kalendarzowy, opłata ustalana jest w wysokości proporcjonalnej do liczby miesięcy, w których wskaźnik ryzyka jest ustalany.

§ 11. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wysokość i terminy wnoszenia opłaty, o której mowa w § 10, uwzględniając koszty ustalania i przekazywania wskaźnika ryzyka, koszty wdrożenia i utrzymania STIR oraz okres, za który wskaźnik ryzyka jest ustalany.

Art. 644. § 1. Banki oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe przekazują izbie rozliczeniowej:

- 1) informacje o rachunkach podmiotów kwalifikowanych:
 - a) otwieranych przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe - niezwłocznie, nie później jednak niż do godziny 1200 dnia następującego po dniu otwarcia rachunku podmiotu kwalifikowanego,
 - b) prowadzonych przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe - niezwłocznie, nie później jednak niż do godziny 1200 dnia następującego po dniu uzyskania, zmiany lub uzupełnienia tych informacji;
- 2) dzienne zestawienia transakcji dotyczących rachunków podmiotu kwalifikowanego - niezwłocznie, nie później jednak niż do godziny 1500 dnia następującego po dniu dokonania transakcji;

- 3) informacje o rachunkach oszczędnościowych i rachunkach oszczędnościowo-rozliczeniowych prowadzonych dla osób fizycznych przez banki oraz informacje o rachunkach członków spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, niebędących rachunkami podmiotów kwalifikowanych, niezwłocznie, nie później jednak niż do godziny 1200 dnia następującego po dniu otwarcia rachunku.

§ 2. W przypadkach, o których mowa w art. 639 § 2 i 3, banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe przekazują:

- 1) informacje, o których mowa:
 - a) w § 1 pkt 1 lit. a - niezwłocznie, nie później jednak niż do godziny 1800 dnia następującego po dniu otwarcia rachunku podmiotu kwalifikowanego,
 - b) w § 1 pkt 1 lit. b - niezwłocznie, nie później jednak niż do godziny 1800 dnia następującego po dniu uzyskania, zmiany lub uzupełnienia tych informacji,
 - c) w § 1 pkt 3 - niezwłocznie, nie później jednak niż do godziny 1800 dnia następującego po dniu otwarcia rachunku;
- 2) zestawienia, o których mowa w § 1 pkt 2, niezwłocznie, nie później jednak niż do końca dnia następującego po dniu dokonania transakcji.

Art. 645. Izba rozliczeniowa, na podstawie informacji i zestawień, o których mowa w art. 644 § 1, przekazuje Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, nie rzadziej niż raz dziennie:

- 1) informacje o rachunkach podmiotów kwalifikowanych prowadzonych i otwieranych przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe;
- 2) informacje o łącznej kwocie obciążeń oraz łącznej kwocie uznań rachunków podmiotów kwalifikowanych dotyczących transakcji uznających lub obciążających rachunki, o którym mowa w art. 644 § 1 pkt 3;
- 3) dzienne zestawienia transakcji dotyczących rachunków podmiotów kwalifikowanych w zakresie transakcji innych niż wskazane w pkt 2.

Art. 646. § 1. Informacje, o których mowa w art. 644 § 1 pkt 1 i art. 645 pkt 1, obejmują:

- 1) identyfikator banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej;
- 2) datę i godzinę wysłania danych;

- 3) kod waluty rachunku podmiotu kwalifikowanego, numer rachunku podmiotu kwalifikowanego w formacie Numeru Rachunku Bankowego oraz datę otwarcia i zamknięcia rachunku podmiotu kwalifikowanego;
 - 4) dane identyfikacyjne podmiotu kwalifikowanego, jeżeli są dostępne, zawierające:
 - a) firmę, nazwę albo imię i nazwisko osoby fizycznej, o której mowa w art. 635 pkt 4 lit. b,
 - b) rodzaj prowadzonej działalności, numer w Krajowym Rejestrze Sądowym i datę rejestracji lub rozpoczęcia działalności oraz kraj rejestracji podmiotu kwalifikowanego lub rezydencji podatkowej,
 - c) numer PESEL, numer identyfikacyjny REGON oraz numer identyfikacji podatkowej, a w przypadku podmiotu kwalifikowanego mającego miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd w państwie lub na terytorium spoza Unii Europejskiej - EURONIP lub inny numer identyfikacji podatkowej,
 - d) dane adresowe prowadzonej działalności, siedziby oraz adres korespondencyjny podmiotu kwalifikowanego zawierający kod kraju, kod pocztowy, miejscowość, ulicę, numer domu i lokalu,
 - e) numer telefonu i adres poczty elektronicznej podmiotu kwalifikowanego;
 - 5) dane identyfikacyjne pełnomocnika do rachunków podmiotu kwalifikowanego i reprezentanta podmiotu kwalifikowanego, a także jego beneficjenta rzeczywistego w rozumieniu art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, jeżeli są dostępne, zawierające:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) numer PESEL oraz rodzaj, serię i numer dokumentu tożsamości,
 - c) datę i kraj urodzenia oraz obywatelstwo,
 - d) dane adresowe zawierające kod kraju, kod pocztowy, miejscowość, ulicę, numer domu i lokalu,
 - e) numer telefonu i adres poczty elektronicznej.
- § 2. Informacje, o których mowa w art. 644 § 1 pkt 1 i art. 645 pkt 1, obejmują także:
- 1) datę ustanowienia pełnomocnika do rachunku podmiotu kwalifikowanego i reprezentanta podmiotu kwalifikowanego;
 - 2) zakres umocowania pełnomocnika do rachunku podmiotu kwalifikowanego.

§ 3. Zestawienia, o których mowa w art. 644 § 1 pkt 2 i art. 645 pkt 3, obejmują:

- 1) dane identyfikacyjne nadawcy i odbiorcy transakcji, jeżeli są dostępne, zawierające:
 - a) imię i nazwisko lub nazwę,
 - b) dane adresowe zawierające kod kraju, kod pocztowy, miejscowość, ulicę, numer domu i lokalu;
- 2) numer rachunku nadawcy transakcji i rachunku odbiorcy transakcji;
- 3) datę obciążenia lub uznania rachunku podmiotu kwalifikowanego;
- 4) kwotę i walutę transakcji;
- 5) tytuł i opis transakcji;
- 6) saldo początkowe i saldo końcowe zestawienia transakcji dotyczących rachunku podmiotu kwalifikowanego.

§ 4. Informacje, o których mowa w art. 644 § 1 pkt 3, obejmują:

- 1) identyfikator banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej;
- 2) datę i godzinę przekazania informacji;
- 3) kody walut rachunków, o których mowa w art. 644 § 1 pkt 3, numery tych rachunków w formie Numeru Rachunku Bankowego oraz daty ich otwarcia i zamknięcia.

§ 5. Dane, o których mowa w art. 644 § 1 oraz art. 645, są przekazywane w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej dostępnej w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Art. 647. § 1. W celu weryfikacji lub uzupełnienia posiadanych przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej informacji niezbędnych do wykonywania zadań, o których mowa w niniejszym rozdziale, Szef Krajowej Administracji Skarbowej może żądać przekazania przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową:

- 1) informacji lub zestawień innych niż przekazane na podstawie art. 645, przy czym przepisy art. 646 § 1-3 stosuje się odpowiednio;
- 2) informacji o blokadach środków na rachunku podmiotu kwalifikowanego, ze wskazaniem kwoty blokady, terminu, do którego obowiązuje blokada, i rodzaju organu, na żądanie którego blokada została dokonana;
- 3) informacji o zajęciach wierzytelności z rachunku podmiotu kwalifikowanego ze wskazaniem, czy zajęcie zostało dokonane w postępowaniu egzekucyjnym lub postępowaniu zabezpieczającym, organu egzekucyjnego, który dokonał zajęcia, oraz kwoty należności pieniężnej, na poczet której dokonano zajęcia.

§ 2. Bank oraz spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa przekazują Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej posiadane dane objęte żądaniem, o którym mowa w § 1, niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 dni od dnia otrzymania żądania, a w przypadku gdy dane te znajdują się w formie uniemożliwiającej ich automatyczne przetwarzanie - nie później niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania żądania.

Art. 648. Informacje i zestawienia, o których mowa w art. 644 § 1 i art. 645, są udzielane przez izbę rozliczeniową podmiotom innym niż Szef Krajowej Administracji Skarbowej wyłącznie na żądanie:

- 1) sądu lub prokuratora - w związku z toczącym się postępowaniem o wyłudzenia skarbowe przeciwko podmiotowi kwalifikowanemu będącemu posiadaczem rachunku podmiotu kwalifikowanego;
- 2) Prezesa Najwyższej Izby Kontroli - w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania kontrolnego określonego w ustawie z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. z 2017 r. poz. 524);
- 3) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Policji, Żandarmerii Wojskowej, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Biura Ochrony Rządu i ich posiadających pisemne upoważnienie funkcjonariuszy lub żołnierzy - w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych;
- 4) Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych - w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań określonych w przepisach o ochronie danych osobowych;
- 5) Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego - na zasadach i w trybie określonych w art. 23 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1993 i 2405);
- 6) Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego - na zasadach i w trybie określonych w art. 34a ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2017 r. poz. 1920 i 2405).

Art. 649. § 1. W celu ustalenia wskaźnika ryzyka izba rozliczeniowa przetwarza dane:

- 1) przekazane na podstawie art. 644 § 1;
- 2) udostępnione z CRP KEP, o których mowa w art. 118 § 7.

§ 2. Do przetwarzania danych, o których mowa w art. 644 § 1 oraz art. 645, stosuje się przepisy ustawy z dnia 24 maja 2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1000), z tym że dane te mogą być przetwarzane w STIR bez wiedzy i zgody osoby, której dane te dotyczą.

§ 3. Dane przetwarzane na podstawie przepisów niniejszego rozdziału są przechowywane przez izbę rozliczeniową, banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz Szefa Krajowej Administracji Skarbowej przez 5 lat, licząc od pierwszego dnia roku następującego po roku, w którym otrzymały dane.

§ 4. Jeżeli w okresie, o którym mowa w § 3, nie upłynął termin przedawnienia zobowiązania podatkowego, zwrotu podatku lub wyłudzenia skarbowego, w związku z którym przechowywane dane mogłyby stanowić dowód w postępowaniu, dane te mogą być przechowywane przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej nie dłużej niż do upływu terminu przedawnienia.

§ 5. Izba rozliczeniowa, która wykonywała obowiązki określone w niniejszym rozdziale, jest obowiązana do przekazania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej danych i informacji przechowywanych na podstawie ustawy w terminie miesiąca, licząc od ostatniego dnia realizacji tych obowiązków.

§ 6. Szef Krajowej Administracji Skarbowej jest obowiązany do przekazania danych i informacji, o których mowa w § 5, izbie rozliczeniowej, która przejęła realizację obowiązków wynikających z niniejszego rozdziału, w zakresie koniecznym do ustalenia wskaźnika ryzyka, w terminie miesiąca, licząc od dnia ich otrzymania.

§ 7. Do okresu przechowywania danych, o którym mowa w § 3, przez izbę rozliczeniową, o której mowa w § 6, wlicza się okres przechowywania danych przez izbę rozliczeniową, o której mowa w § 5.

Oddział 3

Blokada rachunku podmiotu kwalifikowanego

Art. 650. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może wydać postanowienie o blokadzie rachunku podmiotu kwalifikowanego na okres nie dłuższy niż 72 godziny, jeżeli posiadane informacje, w szczególności wyniki analizy ryzyka, o której mowa w art. 642 § 1, wskazują, że podmiot kwalifikowany może wykorzystywać działalność banków lub spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych do celów mających związek z

wyłudzeniami skarbowymi lub do czynności zmierzających do wyłudzenia skarbowego, a blokada rachunku podmiotu kwalifikowanego jest konieczna, aby temu przeciwdziałać.

§ 2. Postanowienie, o którym mowa w § 1, zawiera:

- 1) oznaczenie numeru rachunku podmiotu kwalifikowanego;
- 2) okres blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego;
- 3) pouczenie o treści art. 652, art. 653 § 1, art. 654 § 1, art. 655 § 1 i art. 656.

§ 3. W przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w § 1, Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje:

- 1) bankowi lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej żądanie blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego zawierające dane, o których mowa w § 2 pkt 1 i 2;
- 2) właściwemu dla podmiotu kwalifikowanego naczelnikowi urzędu skarbowego, naczelnikowi urzędu celno-skarbowego oraz prokuratorowi zawiadomienie o blokadzie rachunku podmiotu kwalifikowanego zawierające dane określone w postanowieniu.

§ 4. Bank oraz spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa niezwłocznie po otrzymaniu żądania, o którym mowa w § 3 pkt 1:

- 1) odnotowują datę i godzinę jego otrzymania;
- 2) dokonują blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego;
- 3) informują Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o:
 - a) dacie i godzinie otrzymania żądania, o którym mowa w § 3 pkt 1, i dokonania blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego oraz saldzie tego rachunku podmiotu kwalifikowanego w momencie dokonania blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego,
 - b) nieprowadzeniu rachunku podmiotu kwalifikowanego wskazanego w żądaniu, o którym mowa w § 3 pkt 1.

§ 5. Blokada rachunku podmiotu kwalifikowanego jest skuteczna również w odniesieniu do rachunku podmiotu kwalifikowanego, którego podmiot kwalifikowany jest współposiadaczem.

§ 6. Szef Krajowej Administracji Skarbowej po otrzymaniu informacji, o której mowa w § 4 pkt 3 lit. a, niezwłocznie doręcza podmiotowi kwalifikowanemu postanowienie, o którym mowa w § 1.

§ 7. W okresie blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego Szef Krajowej Administracji Skarbowej, w drodze postanowienia:

- 1) może ograniczyć zakres blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego lub

2) uchyla blokadę, jeżeli stwierdzi, że ustała przesłanka blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego.

§ 8. W przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w § 7, przepis § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 9. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przeprowadza, nie rzadziej niż raz na kwartał, kontrolę przestrzegania przepisów § 1, 2, 6 i 7 przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, a w przypadku upoważnienia, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 659, innego organu Krajowej Administracji Skarbowej - przez ten organ.

Art. 651. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może przedłużyć, w drodze postanowienia, termin blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego na czas oznaczony, nie dłuższy jednak niż 3 miesiące, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że podmiot kwalifikowany nie wykona istniejącego lub mającego powstać zobowiązania podatkowego lub zobowiązania z tytułu odpowiedzialności podatkowej osób trzecich, przekraczających równowartość 10 000 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roboczym roku poprzedzającego rok, w którym wydano postanowienie.

§ 2. Postanowienie, o którym mowa w § 1, zawiera:

- 1) oznaczenie numeru rachunku podmiotu kwalifikowanego;
- 2) zakres blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego;
- 3) oznaczenie terminu przedłużenia blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego;
- 4) uzasadnienie przedłużenia blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego;
- 5) pouczenie o treści art. 652, art. 653 § 1, art. 654 § 1, art. 655 § 1 i art. 656.

§ 3. Po wydaniu postanowienia, o którym mowa w § 1, Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje:

- 1) bankowi lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej żądanie przedłużenia terminu blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego zawierające dane, o których mowa w § 2 pkt 1-3;
- 2) właściwemu dla podmiotu kwalifikowanego naczelnikowi urzędu skarbowego, naczelnikowi urzędu celno-skarbowego oraz prokuratorowi zawiadomienie o przedłużeniu terminu blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego zawierające dane określone w postanowieniu.

§ 4. Żądanie przedłużenia terminu blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego jest skuteczne, jeżeli zostanie przekazane do banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-

kredytowej w okresie blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego, o którym mowa w art. 650 § 2 pkt 2.

§ 5. W okresie blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego, o którym mowa w § 2 pkt 3, Szef Krajowej Administracji Skarbowej, w drodze postanowienia:

- 1) może zmienić zakres blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego;
- 2) uchyla blokadę rachunku podmiotu kwalifikowanego, jeżeli stwierdzi, że ustała przesłanka blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego.

§ 6. W przypadku wydania postanowienia, o którym mowa w § 5, przepis § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 652. W okresie blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego wierzytelności z tego rachunku podmiotu kwalifikowanego nie mogą być przedmiotem zabezpieczenia rzeczowego.

Art. 653. § 1. Na wniosek podmiotu kwalifikowanego Szef Krajowej Administracji Skarbowej może, w drodze postanowienia, wyrazić zgodę na wypłatę z zablokowanego rachunku podmiotu kwalifikowanego środków na:

- 1) bieżące wynagrodzenie za pracę wypłacane na podstawie umowy o pracę zawartej co najmniej 3 miesiące przed dniem dokonania blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego wraz z zaliczką na podatek dochodowy od osób fizycznych oraz składkami na ubezpieczenie społeczne należnymi od wypłacanego wynagrodzenia - po przedłożeniu odpisu listy płac oraz dokumentu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych potwierdzającego zgłoszenie do ubezpieczeń społecznych z tytułu umowy o pracę;
- 2) zasądzone alimenty lub rentę o charakterze alimentacyjnym zasądzoną tytułem odszkodowania - po przedłożeniu tytułu stwierdzającego obowiązek podmiotu kwalifikowanego do płacenia alimentów lub renty.

§ 2. W postanowieniu, o którym mowa w § 1, określa się wysokość środków podlegających wypłacie, w tym na rzecz pracownika oraz osoby uprawnionej do alimentów lub renty o charakterze alimentacyjnym zasądzonej tytułem odszkodowania, odpowiadającą wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalonego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2017 r. poz. 847).

§ 3. Bank oraz spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa, po uzyskaniu informacji od Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o wyrażeniu zgody, o której mowa w § 1,

dokonyują wypłaty wynagrodzenia, alimentów lub renty osobie uprawnionej do tych świadczeń.

Art. 654. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może, w drodze postanowienia, wyrazić zgodę na:

- 1) zapłatę zobowiązania podatkowego lub należności celnej przed terminem płatności z zablokowanego rachunku podmiotu kwalifikowanego - na wniosek podmiotu kwalifikowanego zawierający wskazanie zobowiązania podatkowego lub należności celnej, jej wysokości oraz naczelnika urzędu skarbowego właściwego do jej poboru;
- 2) zwolnienie środków z zablokowanego rachunku podmiotu kwalifikowanego - na wniosek podmiotu kwalifikowanego w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

§ 2. Jeżeli postanowienie, o którym mowa w § 1, stało się ostateczne, Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje bankowi lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej żądanie odpowiednio przekazania środków właściwemu naczelnikowi urzędu skarbowego lub zwolnienia środków z zablokowanego rachunku podmiotu kwalifikowanego, wskazując zakres zwolnienia.

Art. 655. § 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może, w drodze postanowienia, zwolnić środki z zablokowanego rachunku podmiotu kwalifikowanego na zapłatę zaległości podatkowej lub celnej oraz odsetek za zwłokę, w przypadku:

- 1) złożenia deklaracji, korekty deklaracji lub zgłoszenia celnego;
- 2) wydania ostatecznej decyzji ustalającej lub określającej wysokość zobowiązania podatkowego lub należności celnej, potwierdzającej istnienie zaległości podatkowej lub celnej;
- 3) nadania rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji ustalającej lub określającej wysokość zobowiązania podatkowego lub należności celnej, potwierdzającej istnienie zaległości podatkowej lub celnej.

§ 2. Przepis art. 654 § 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 656. § 1. Na postanowienia, o których mowa w art. 650 § 1 i 7, art. 651 § 1 i 5, art. 653 § 1, art. 654 § 1 i art. 655 § 1, przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej. Wniesienie wniosku nie wstrzymuje wykonania postanowienia.

§ 2. Wniosek, o którym mowa w § 1, jest rozpatrywany niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku.

§ 3. Do wniosku, o którym mowa w § 1, przepis art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369 i 1370) stosuje się odpowiednio.

§ 4. W zakresie nieuregulowanym do postępowań, o których mowa w niniejszym rozdziale, stosuje się odpowiednio przepisy działu III.

§ 5. Do skarg na postanowienia, o których mowa w art. 650 § 1, art. 651 § 1 i art. 655 § 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, z tym że:

- 1) przekazanie akt i odpowiedzi na skargę następuje w terminie 5 dni od dnia otrzymania skargi;
- 2) skargę rozpatruje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania akt wraz z odpowiedzią na skargę.

Art. 657. § 1. Blokada rachunku podmiotu kwalifikowanego upada z dniem:

- 1) upływu okresu określonego w żądaniu, o którym mowa w art. 650 § 3 pkt 1, jeżeli nie przedłużono terminu blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego;
- 2) otrzymania przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową żądania, o którym mowa w art. 650 § 3 pkt 1, przekazanego po wydaniu postanowienia, o którym mowa w art. 650 § 7 pkt 2;
- 3) upływu terminu określonego w postanowieniu, o którym mowa w art. 651 § 1;
- 4) dokonania zajęcia na podstawie zarządzenia zabezpieczenia w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji na zabezpieczenie zobowiązania podatkowego lub należności celnej wraz z odsetkami za zwłokę lub postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym wydanego w trybie przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego - w części odpowiadającej wysokości określonej odpowiednio w zarządzeniu zabezpieczenia lub postanowieniu o zabezpieczeniu majątkowym.

§ 2. Bank oraz spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa niezwłocznie uchylają blokadę rachunku podmiotu kwalifikowanego:

- 1) w przypadkach, o których mowa w § 1 pkt 1-3;
- 2) w części wolnej od zajęcia - w przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 4.

Art. 658. Dokonanie przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego lub zmiany jej zakresu zgodnie z żądaniami

Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, o których mowa w niniejszym rozdziale, nie powoduje odpowiedzialności dyscyplinarnej, cywilnej, karnej ani innej określonej odrębnymi przepisami.

Art. 659. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, upoważnić inny organ Krajowej Administracji Skarbowej do wykonywania niektórych zadań Szefa Krajowej Administracji Skarbowej określonych w niniejszym rozdziale, mając na względzie zapewnienie sprawnego i skutecznego wykonywania tych zadań.

Oddział 4

Kontrola

Art. 660. § 1. Kontrolę wypełniania obowiązków, o których mowa w niniejszym rozdziale, przez banki, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, izbę rozliczeniową, banki zrzeszające oraz Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową sprawuje Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej przeprowadza, nie rzadziej niż raz na rok, kontrolę wypełniania przez izbę rozliczeniową obowiązków, o których mowa w niniejszym rozdziale.

§ 3. Kontrolę, o której mowa w § 1, przeprowadzają upoważnieni przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej pracownicy urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub organów podległych Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 4. Kontrolę, o której mowa w § 1, przeprowadzają osoby posiadające poświadczenie bezpieczeństwa upoważniające do dostępu do informacji niejawnych oznaczonych klauzulą „poufne”.

§ 5. Do kontroli, o której mowa w § 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 62 ust. 1-3, 8 i 10, art. 64 ust. 1 pkt 1, 2, 5, 7, 8, 10, 11 i 17 i ust. 3 i 4, art. 72 ust. 1 pkt 1-3 i 8-11 oraz ust. 3, art. 84 ust. 1, 2 i 4, art. 93 oraz art. 97 ust. 4 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej.

Art. 661. Prezes Urzędu Ochrony Danych Osobowych przeprowadza, nie rzadziej niż raz na 2 lata, kontrolę izby rozliczeniowej w zakresie ochrony danych osobowych przy wypełnianiu obowiązków, o których mowa w niniejszym rozdziale.

Oddział 5

Kary pieniężne

Art. 662. § 1. Bank, spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa, bank zrzeszający oraz Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, które nie dopełniają obowiązku przekazywania informacji i zestawień, o których mowa w art. 644, lub danych, o których mowa w art. 647 § 2, przekazują je niezgodnie z posiadanymi informacjami, zestawieniami lub danymi, lub zatają prawdziwe informacje, zestawienia lub dane, podlegają karze pieniężnej.

§ 2. Tej samej karze podlega bank oraz spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa, które nie dopełniają obowiązku dokonania blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego, przedłużenia, zmiany zakresu lub uchylenia blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego.

Art. 663. Izba rozliczeniowa, która nie dopełnia obowiązku:

- 1) prowadzenia STIR,
- 2) ustalenia wskaźnika ryzyka,
- 3) przekazania informacji o wskaźniku ryzyka,
- 4) pośredniczenia w przekazaniu danych, informacji i żądań pomiędzy Szefem Krajowej Administracji Skarbowej a bankami oraz spółdzielczymi kasami oszczędnościowo-kredytowymi

– podlega karze pieniężnej.

Art. 664. § 1. Karę pieniężną, o której mowa w art. 662 i art. 663, nakłada Szef Krajowej Administracji Skarbowej, w drodze decyzji, w wysokości nie większej niż 1 000 000 zł.

§ 2. Od decyzji przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw finansów publicznych w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia.

ROZDZIAŁ 11

ZABEZPIECZENIE WYKONANIA ZOBOWIĄZANIA PODATKOWEGO

Oddział 1

Zabezpieczenie przymusowe

Art. 665. § 1. Zobowiązanie podatkowe przed terminem płatności może być zabezpieczone na majątku zobowiązanego, a w przypadku osób pozostających w związku

małżeńskim także na majątku wspólnym, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że nie zostanie ono wykonane, a w szczególności gdy zobowiązany trwale nie uiszcza wymagalnych zobowiązań o charakterze publicznoprawnym lub dokonuje czynności polegających na zbywaniu majątku, które mogą utrudnić lub udaremnić egzekucję. W przypadku zabezpieczenia na majątku wspólnym małżonków przepis art. 230 § 3-6 stosuje się odpowiednio.

§ 2. Zabezpieczenia w okolicznościach wymienionych w § 1 można dokonać również w toku postępowania podatkowego, kontroli podatkowej lub kontroli celno-skarbowej, przed wydaniem decyzji wymiarowej.

§ 3. W przypadku zabezpieczenia wykonania zobowiązania podatkowego przed wydaniem decyzji wymiarowej, zabezpieczeniu, podlega również kwota odsetek za zwłokę należnych od zobowiązania na dzień wydania decyzji o zabezpieczeniu.

§ 4. W przypadku, o którym mowa w § 2, organ podatkowy na podstawie posiadanych danych co do wysokości podstawy opodatkowania określa w decyzji o zabezpieczeniu przybliżoną kwotę należności podlegającej zabezpieczeniu wraz z ewentualnymi odsetkami za zwłokę należnymi na dzień wydania decyzji o zabezpieczeniu.

§ 5. Decyzja o zabezpieczeniu doręczona po wydaniu decyzji wymiarowej nie podlega wykonaniu.

§ 6. Zabezpieczenie wykonania decyzji nieostatecznej nakładającej obowiązek podlegający wykonaniu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji lub wykonanie decyzji o zabezpieczeniu, o której mowa w § 4, następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji albo poprzez przyjęcie zabezpieczenia dobrowolnego, o którym mowa w art. 667 § 1.

Art. 666. Przepis art. 665 stosuje się odpowiednio do zabezpieczenia na majątku:

- 1) osób, o których mowa w art. 251-254, po doręczeniu im decyzji orzekającej o odpowiedzialności podatkowej za zaległości podatkowe, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że zobowiązanie nie zostanie przez spółkę lub inny podmiot wykonane, w szczególności gdy spółka lub inna osoba prawna trwale nie uiszcza wymagalnych zobowiązań o charakterze publicznoprawnym lub dokonuje czynności polegających na zbywaniu majątku, które mogą utrudnić lub udaremnić postępowanie egzekucyjne;
- 2) podatnika, o którym mowa w art. 258, po doręczeniu decyzji orzekającej o odpowiedzialności podatkowej za zaległości podatkowe podmiotu dokonującego na jego rzecz dostawy towarów, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że zobowiązanie nie

zostanie przez dostawcę wykonane, w szczególności gdy dostawca trwale nie uiszcza wymagalnych zobowiązań o charakterze publicznoprawnym lub dokonuje czynności polegających na zbywaniu majątku, które mogą utrudnić lub udaremnić postępowanie egzekucyjne.

Oddział 2

Zabezpieczenie dobrowolne

Art. 667. § 1. Dobrowolne zabezpieczenie wykonania decyzji nakładającej obowiązek podlegający wykonaniu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji lub wykonanie decyzji o zabezpieczeniu, o którym mowa w art. 665, następuje w formie określonej w § 2.

§ 2. Zabezpieczenie wykonania decyzji następuje przez przyjęcie przez organ podatkowy, na wniosek strony, zabezpieczenia wykonania zobowiązania wynikającego z tej decyzji wraz z odsetkami za zwłokę, w formie:

- 1) gwarancji bankowej lub ubezpieczeniowej;
- 2) poręczenia banku;
- 3) weksla z poręczeniem wekslowym banku;
- 4) czeku potwierdzonego przez krajowy bank wystawcy czeku;
- 5) zastawu rejestrowego na prawach z papierów wartościowych emitowanych przez Skarb Państwa lub Narodowy Bank Polski – według ich wartości nominalnej;
- 6) uznania kwoty na rachunku depozytowym organu podatkowego;
- 7) pisemnego, nieodwołalnego upoważnienia organu podatkowego, potwierdzonego przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową, do wyłącznego dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku lokaty terminowej.

§ 3. W razie złożenia wniosku o zabezpieczenie w formie, o której mowa w § 2 zabezpieczenie wykonania decyzji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, w zakresie objętym tym wnioskiem, może nastąpić po wydaniu postanowienia o odmowie przyjęcia zabezpieczenia.

§ 4. Jeżeli wniosek o zabezpieczenie wykonania decyzji w formie, o której mowa w § 2 złożono po ustanowieniu zabezpieczenia w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, zakres zabezpieczenia ustanowionego w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji uchyla się lub zmienia, w zakresie przyjętego zabezpieczenia.

Art. 668. Gwarantem lub poręczycielem może być osoba wpisana do wykazu gwarantów, o którym mowa w art. 52 ustawy z dnia 19 marca 2004 r. - Prawo celne.

Art. 669. § 1. Strona może dowolnie wybrać formę lub formy zabezpieczenia, o których mowa w art. 667 § 2.

§ 2. W przypadku przyjęcia zabezpieczenia, o którym mowa w art. 667 § 2, strona może wystąpić o przedłużenie terminu przyjętego zabezpieczenia.

Art. 670. W sprawie przyjęcia zabezpieczenia, o którym mowa w art. 667 § 2 lub przedłużenia terminu przyjętego zabezpieczenia, o którym mowa w art. 669 § 2, wydaje się postanowienie, na które przysługuje zażalenie.

Oddział 3

Hipoteka przymusowa

Art. 671. § 1. Skarbowi Państwa i jednostce samorządu terytorialnego przysługuje hipoteka na wszystkich nieruchomościach zobowiązanego z tytułu zobowiązań podatkowych powstałych w sposób przewidziany w art. 132 pkt 2, a także z tytułu zaległości podatkowych w podatkach stanowiących ich dochód oraz odsetek za zwłokę od tych zaległości, zwana dalej „hipoteką przymusową”.

§ 2. W zakresie zobowiązań podatkowych stanowiących dochód jednostki samorządu terytorialnego pobieranych przez urzędy skarbowe wnioski o wpis hipoteki przymusowej do sądu składa właściwy naczelnik urzędu skarbowego.

§ 3. Przedmiotem hipoteki przymusowej może być:

- 1) część ułamkowa nieruchomości, jeżeli stanowi udział podatnika;
- 2) nieruchomość stanowiąca przedmiot współwłasności łącznej podatnika i jego małżonka;
- 3) nieruchomość stanowiąca przedmiot współwłasności łącznej wspólników spółki cywilnej lub część ułamkowa nieruchomości stanowiąca udział wspólników spółki cywilnej - z tytułu zaległości podatkowych spółki.

§ 4. Przedmiotem hipoteki przymusowej może być także:

- 1) użytkowanie wieczyste wraz z budynkami i urządzeniami na użytkowanym gruncie stanowiącymi własność użytkownika wieczystego lub udział w tym prawie;
- 2) spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu lub udział w tym prawie;
- 3) wierzytelność zabezpieczona hipoteką;
- 4) statek morski lub statek morski w budowie wpisane do rejestru okrętowego.

§ 5. Do hipotek określonych w § 3 i 4 stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące hipoteki na nieruchomości.

Art. 672. § 1. Hipoteka przymusowa powstaje przez dokonanie wpisu do księgi wieczystej, z zastrzeżeniem art. 673 § 2.

§ 2. Podstawą wpisu hipoteki przymusowej jest:

- 1) doręczona decyzja wymiarowa;
- 2) tytuł wykonawczy lub zarządzenie zabezpieczenia, jeżeli może być wystawione, na podstawie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji bez wydawania decyzji wymiarowej, o której mowa w pkt 1.

§ 3. Wpisu hipoteki przymusowej do księgi wieczystej dokonuje właściwy sąd rejonowy, a w przypadku hipoteki morskiej przymusowej właściwa izba morska na wniosek organu podatkowego.

Art. 673. § 1. Organy podatkowe mogą występować z wnioskiem o założenie księgi wieczystej dla nieruchomości zobowiązanego.

§ 2. Jeżeli przedmiot hipoteki przymusowej nie posiada księgi wieczystej, zabezpieczenie zobowiązań podatkowych dokonywane jest przez złożenie wniosku o wpis do zbioru dokumentów.

Art. 674. Zaspokojenie z przedmiotu hipoteki przymusowej następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, chyba że z przedmiotu hipoteki jest prowadzona egzekucja przez sądowy organ egzekucyjny.

Oddział 4

Zastaw skarbowy

Art. 675. § 1. Skarbowi Państwa i jednostkom samorządu terytorialnego z tytułu zobowiązań podatkowych powstałych w sposób przewidziany w art. 132 pkt 2, a także z tytułu zaległości podatkowych stanowiących ich dochód oraz odsetek za zwłokę od tych zaległości przysługuje zastaw skarbowy na:

- 1) wszystkich będących własnością zobowiązanego oraz stanowiących współwłasność łączną zobowiązanego i jego małżonka rzeczach ruchomych oraz zbywalnych prawach majątkowych,
- 2) rzeczach ruchomych oraz zbywalnych prawach majątkowych stanowiących przedmiot współwłasności łącznej współników spółki cywilnej lub częściach ułamkowych rzeczy

ruchomych oraz zbywalnych prawach majątkowych stanowiących udział wspólników spółki cywilnej – z tytułu zaległości podatkowych spółki,
– jeżeli wartość rynkowej poszczególnych rzeczy lub praw wynosi w dniu ustanowienia zastawu co najmniej 15.000 zł, z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. Zastawem skarbowym nie mogą być obciążone rzeczy lub prawa majątkowe niepodlegające egzekucji oraz mogące być przedmiotem hipoteki.

Art. 676. Organ podatkowy dokonuje spisu rzeczy ruchomych oraz zbywalnych praw majątkowych, które mogą być przedmiotem zastawu skarbowego.

Art. 677. § 1. Rejestr Zastawów Skarbowych, zwany dalej „rejestrem zastawów”, jest prowadzony w systemie teleinformatycznym przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 2. Wpis do rejestru zastawów obejmuje:

- 1) datę ustanowienia zastawu skarbowego;
- 2) podstawę prawną wniosku o wpis zastawu skarbowego;
- 3) oznaczenie organu występującego z wnioskiem o wpis zastawu skarbowego;
- 4) dane dotyczące podmiotu, o którym mowa w art. 675 § 1: imię i nazwisko lub nazwę (firmę), miejsce zamieszkania lub adres siedziby oraz identyfikator podatkowy, a w przypadku nierezydenta - numer paszportu lub inny numer identyfikacyjny, jeżeli nie posiada identyfikatora podatkowego, oraz znany adres do doręczeń w Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) dane identyfikujące przedmiot zastawu skarbowego;
- 6) wysokość zobowiązania podatkowego lub zaległości podatkowej zabezpieczonej zastawem skarbowym;
- 7) datę wygaśnięcia i wykreślenia zastawu skarbowego.

§ 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, wyznaczyć organ Krajowej Administracji Skarbowej do wykonywania zadań Szefa Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie prowadzenia rejestru zastawów, mając na względzie konieczność zapewnienia sprawnego funkcjonowania tego rejestru oraz wymiany informacji pomiędzy organami uprawnionymi do występowania o wpis zastawu skarbowego do tego rejestru oraz organami egzekucyjnymi.

Art. 678. § 1. Podstawą wniosku o wpis zastawu skarbowego do rejestru zastawów jest doręczona decyzja wymiarowa, a także doręczona decyzja wydana na podstawie art. 665 lub art. 666.

§ 2. W przypadku zobowiązań podatkowych powstających w sposób przewidziany w art. 132 pkt 1 podstawę wniosku o wpis zastawu skarbowego stanowi również deklaracja, jeżeli wykazane w niej zobowiązanie podatkowe nie zostało wykonane. Wpis zastawu skarbowego nie może być dokonany wcześniej niż po upływie 14 dni od upływu terminu płatności zobowiązania podatkowego.

Art. 679. § 1. Zastaw skarbowy powstaje z dniem wpisu do rejestru zastawów.

§ 2. O kolejności wpisu rozstrzyga czas wpływu wniosku do organu prowadzącego rejestr zastawów. Za czas wpływu wniosku uważa się godzinę, z dokładnością co do minuty, w której w danym dniu wniosek wpłynął do organu. Wnioski, które wpłynęły w tym samym czasie, uznaje się za złożone równocześnie.

§ 3. O dokonaniu wpisu zastawu skarbowego organ prowadzący rejestr zastawów zawiadamia zobowiązanego oraz organ, na wniosek którego dokonano wpisu.

§ 4. Wpisem w rejestrze zastawów jest również wykreślenie.

Art. 680. § 1. Zastaw skarbowy jest skuteczny wobec każdorazowego właściciela przedmiotu zastawu i ma pierwszeństwo przed jego wierzycielami osobistymi.

§ 2. Zastaw skarbowy wpisany wcześniej ma pierwszeństwo przed zastawem skarbowym wpisanym później.

§ 3. W przypadku, gdy rzecz ruchoma lub zbywalne prawo majątkowe zostały obciążone zastawem ujawnionym w innym rejestrze prowadzonym na podstawie odrębnych ustaw, zastaw wpisany wcześniej ma pierwszeństwo przed zastawem wpisanym później.

§ 4. Zaspokojenie z przedmiotu zastawu skarbowego następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, chyba że z ruchomości lub zbywalnego prawa majątkowego jest prowadzona egzekucja przez sądowy organ egzekucyjny.

Art. 681. § 1. Organ prowadzący rejestr zastawów dokonuje wpisu zastawu skarbowego na wniosek organu uprawnionego do występowania w imieniu Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

§ 2. Wnioski i inne dokumenty przesyła się do organu prowadzącego rejestr zastawów za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 682. § 1. Wnioski o wpis składa się na urzędowym formularzu.

§ 2. Rozpoznając wniosek o wpis, organ prowadzący rejestr zastawów bada:

- 1) treść i formę wniosku;

- 2) zgodność danych wskazanych we wniosku z dostępnymi mu danymi zgromadzonymi w systemach teleinformatycznych, przy pomocy których są prowadzone rejestry publiczne osób, ruchomości lub zbywalnych praw majątkowych.

§ 3. Brak wymaganej treści lub niezachowanie wymaganej formy wniosku, lub niezgodność danych, o których mowa w § 2, stanowi przeszkodę do dokonania wpisu. Organ prowadzący rejestr zastawów informuje organ, który wystąpił o dokonanie wpisu, o przyczynie niedokonania wpisu.

Art. 683. § 1. Wypis z rejestru zastawów wydaje naczelnik urzędu skarbowego, do którego wpłynął wniosek zainteresowanego. Wypis zawiera informacje w zakresie obciążenia ruchomości lub zbywalnego prawa majątkowego zastawem skarbowym, inne niż dane, o których mowa w art. 677 § 2 pkt 4, a także informacje dotyczące wysokości zabezpieczonego zastawem skarbowym zobowiązania podatkowego lub zaległości podatkowej, oznaczenie organu, na wniosek którego wpisano zastaw skarbowy do rejestru zastawów, numer jego wniosku o wpis oraz datę powstania zastawu skarbowego.

§ 2. Naczelnik urzędu skarbowego, do którego wpłynął wniosek zainteresowanego, wydaje, na wniosek tego zainteresowanego, zaświadczenie o:

- 1) braku wpisu zainteresowanego do rejestru zastawów;
- 2) wpisie zainteresowanego do rejestru zastawów jako właściciela obciążonych zastawem skarbowym ruchomości lub zbywalnego prawa majątkowego wraz z danymi dotyczącymi:
 - a) przedmiotu zastawu skarbowego,
 - b) wysokości zabezpieczonych zastawem skarbowym zobowiązania podatkowego lub zaległości podatkowej,
 - c) organu, na wniosek którego wpisano zastaw skarbowy do rejestru zastawów, i numeru jego wniosku o wpis,
 - d) daty powstania zastawu skarbowego.

§ 3. Naczelnicy urzędów skarbowych przetwarzają dane z rejestru zastawów w zakresie niezbędnym do wydawania wypisów z rejestru i zaświadczeń.

§ 4. Wypisy z rejestru zastawów i zaświadczenia mają moc dokumentów urzędowych.

§ 5. Za wydanie wypisu z rejestru zastawów i zaświadczenia pobiera się opłatę stanowiącą dochód budżetu państwa w wysokości nie większej niż 50 zł. W przypadku nieuiszczenia opłaty wnioski o wydanie wypisu lub zaświadczenia pozostawia się bez rozpatrzenia.

§ 6. Wydanie wypisu z rejestru zastawów i zaświadczenia nie narusza przepisów o tajemnicy skarbowej.

§ 7. Wypisy i zaświadczenia mogą być sporządzane w postaci elektronicznej, zgodnie z art. 314.

Art. 684. § 1. Rejestr zastawów jest dostępny w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego organ prowadzący ten rejestr.

§ 2. Bezpłatne wyszukiwanie w rejestrze zastawów informacji, o których mowa w art. 683 § 1, odbywa się za pośrednictwem aplikacji zamieszczonej w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego organ prowadzący ten rejestr. Przepis art. 683 § 6 stosuje się odpowiednio.

Art. 685. Dostęp do rejestru zastawów zapewnia się organom uprawnionym do występowania o wpis zastawu skarbowego do tego rejestru oraz organom egzekucyjnym w zakresie niezbędnym do wykonywania ich ustawowych zadań.

Art. 686. Zastaw skarbowy wygasa:

- 1) z mocy prawa, z dniem wygaśnięcia zobowiązania podatkowego albo
- 2) z dniem:
 - a) sprzedaży przedmiotu zastawu skarbowego w postępowaniu egzekucyjnym lub upadłościowym albo
 - b) wykreślenia wpisu z rejestru zastawów.

Art. 687. § 1. Organ, na wniosek którego ustanowiono zastaw skarbowy, może wydać decyzję w sprawie wykreślenia zastawu skarbowego z rejestru zastawów, na wniosek:

- 1) osoby powołującej się na swoje prawo własności ruchomości lub zbywalne prawo majątkowe, jeżeli ruchomość lub zbywalne prawo majątkowe obciążone zastawem skarbowym w dniu jego powstania nie stanowiły własności zobowiązanego;
- 2) zobowiązanego, któremu w dniu powstania zastawu skarbowego nie przysługiwało prawo własności obciążonej zastawem skarbowym ruchomości lub zbywalne prawo majątkowe.

§ 2. Ostateczną decyzję o wykreśleniu zastawu skarbowego doręcza się również organowi prowadzącemu rejestr zastawów, który z urzędu wykreśla zastaw skarbowy z tego rejestru.

Art. 688. Na wniosek organu uprawnionego do występowania w imieniu Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, o którym mowa w art. 681, wykreśla się zastaw skarbowy z rejestru zastawów w przypadku stwierdzenia przez ten organ:

- 1) wygaśnięcia zastawu skarbowego zgodnie z art. 686 pkt 1 i 2 lit. a;
- 2) utraty zasadności istnienia zastawu skarbowego, w szczególności znacznego obniżenia wartości przedmiotu tego zastawu;
- 3) ustanowienia innego zabezpieczenia zobowiązania podatkowego lub zaległości podatkowej zabezpieczonych uprzednio tym zastawem skarbowym.

Art. 689. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) strukturę rejestru zastawów,
- 2) sposób przysyłania wniosków o wpis zastawu skarbowego do rejestru zastawów i innych dokumentów,
- 3) wzór wniosku o wpis zastawu skarbowego do rejestru zastawów,
- 4) wzór wniosku o wydanie wypisu z rejestru zastawów i zaświadczenia,
- 5) wysokość opłaty za wydanie wypisu z rejestru zastawów i zaświadczenia,
- 6) tryb zapewnienia dostępu do rejestru zastawów organom uprawnionym do występowania o wpis zastawu skarbowego do tego rejestru oraz organom egzekucyjnym, innym niż naczelnicy urzędów skarbowych

– przy uwzględnieniu potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa przysyłania dokumentów, ujednolicenia treści składanych wniosków, sprawności postępowania w sprawie dokonywania wpisu, ułatwienia pozyskiwania informacji zawartych w rejestrze, sprawności wydawania wypisów z rejestru zastawów i zaświadczeń oraz kosztów związanych z wydaniem wypisu z tego rejestru i zaświadczenia.

Oddział 5

Oświadczenie o rzeczach i prawach majątkowych

Art. 690. § 1. W toku postępowania podatkowego, kontroli podatkowej lub kontroli celno-skarbowej, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa niewykonania zobowiązania podatkowego, organ podatkowy wzywa stronę postępowania lub kontrolowanego do złożenia oświadczenia o:

- 1) nieruchomościach oraz prawach majątkowych, które mogą być przedmiotem hipoteki przymusowej;

2) rzeczach ruchomych oraz zbywalnych prawach majątkowych, które mogą być przedmiotem zastawu skarbowego.

§ 2. Strona lub kontrolowany mogą odmówić złożenia oświadczenia.

§ 3. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania. Odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania nie podlega niepodanie szacunkowej wartości rzeczy lub praw majątkowych albo podanie wartości nieodpowiadającej rzeczywistej wartości ujawnionych rzeczy lub praw.

§ 4. Organ podatkowy jest obowiązany uprzedzić osobę wezwaną o prawie odmowy złożenia tego oświadczenia oraz o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.

§ 5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych w celu zapewnienia jednolitości składanych oświadczeń określi, w drodze rozporządzenia, wzór oświadczenia, o którym mowa w § 1, uwzględniając:

- 1) dane identyfikujące osobę składającą oświadczenie;
- 2) rodzaj, miejsce położenia i powierzchnię nieruchomości, rodzaj prawa majątkowego, które może być przedmiotem hipoteki przymusowej, miejsce położenia rzeczy, w stosunku do której przysługuje prawo majątkowe, numer księgi wieczystej lub zbioru dokumentów i oznaczenie sądu właściwego do prowadzenia księgi wieczystej lub zbioru dokumentów, stan prawny nieruchomości wraz z ewentualnymi obciążeniami oraz szacunkową wartość nieruchomości lub praw;
- 3) rodzaj rzeczy ruchomych oraz zbywalnych praw majątkowych, które mogą być przedmiotem zastawu skarbowego, dane identyfikujące te rzeczy lub prawa, ich stan prawny wraz z ewentualnymi obciążeniami oraz szacunkową wartość rzeczy ruchomych lub praw.

Art. 691. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy działu III.

ROZDZIAŁ 12

WYDAWANIE ZAŚWIADCZEŃ

Oddział 1

Przepisy ogólne

Art. 692. § 1. Organ podatkowy wydaje zaświadczenie na wniosek zainteresowanego.

§ 2. Zaświadczenie zainteresowanemu wydaje się, jeżeli:

- 1) urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego wymaga przepis prawa;
- 2) ma interes prawny w urzędowym potwierdzeniu określonych faktów lub stanu prawnego.

§ 3. Organ podatkowy, na wniosek kontrahenta podatnika prowadzącego działalność gospodarczą, wydaje zaświadczenie w zakresie informacji, o których mowa w art. 106 § 3. W przypadku gdy wniosek dotyczy deklaracji lub innego dokumentu, których termin złożenia nie upłynął, a podatnik nie złożył takiej deklaracji lub innego dokumentu, organ podatkowy odmawia wydania zaświadczenia. Uwierzytelnioną kopię zaświadczenia wydanego kontrahentom podatnika organ podatkowy przesyła równocześnie podatnikowi.

§ 4. Zaświadczenie potwierdza stan faktyczny lub prawny istniejący w dniu jego wydania.

§ 5. Zaświadczenie wydaje się w granicach żądania zainteresowanego.

§ 6. Zaświadczenie powinno być wydane bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku o jego wydanie.

Art. 693. § 1. W przypadku, gdy stan faktyczny lub prawny istniejący w dniu wydania zaświadczenia był w rzeczywistości inny niż przedstawiony w jego treści, organ podatkowy w terminie 7 dni od dnia złożenia wniosku lub stwierdzenia tego faktu wydaje na wniosek lub z urzędu nowe zaświadczenie, w którym uwzględni rzeczywisty stan faktyczny lub prawny oraz stwierdza utratę ważności poprzedniego zaświadczenia.

§ 2. Zaświadczenie, o którym mowa w § 1, organ podatkowy doręcza zainteresowanemu, któremu uprzednio wydał zaświadczenie.

Art. 694. § 1. Organ podatkowy jest obowiązany wydać zaświadczenie, jeżeli chodzi o potwierdzenie faktów albo stanu prawnego, wynikających z prowadzonych przez ten organ ewidencji, rejestrów lub z innych danych znajdujących się w jego posiadaniu.

§ 2. Organ podatkowy przed wydaniem zaświadczenia może przeprowadzić w niezbędnym zakresie postępowanie wyjaśniające, obejmujące dane pozostające w dyspozycji organu podatkowego wydającego zaświadczenie.

Art. 695. Odmowa wydania zaświadczenia lub zaświadczenia o treści żądanej przez zainteresowanego następuje w drodze postanowienia, na które służy zażalenie.

Oddział 2

Przepisy szczególne o wydawaniu zaświadczeń

Art. 696. § 1. Zaświadczenie o niezaleganiu w podatkach lub stwierdzające stan zaległości wydaje się na podstawie dokumentacji danego organu podatkowego oraz informacji otrzymanych od innych organów podatkowych.

§ 2. Przed wydaniem zaświadczenia, o którym mowa w § 1, organ podatkowy ustala, czy w stosunku do zainteresowanego nie jest prowadzone postępowanie mające na celu ustalenie lub określenie wysokości jego zobowiązań podatkowych. Jeżeli takie postępowanie jest prowadzone i zgromadzony materiał dowodowy pozwala na jego zakończenie, powinna być niezwłocznie wydana decyzja ustalająca lub określająca wysokość zobowiązań podatkowych, w celu wykazania ich w zaświadczeniu.

§ 3. Nie można odmówić wydania zaświadczenia, jeżeli nie jest możliwe doręczenie decyzji kończącej postępowanie, o którym mowa w § 2, przed upływem terminu określonego w art. 692 § 6. Wydając zaświadczenie, o którym mowa w tym przepisie, organ podatkowy informuje o prowadzonym postępowaniu lub jego zakończeniu.

§ 4. Na żądanie zainteresowanego w zaświadczeniu podaje się także informacje:

- 1) czy w stosunku do niego prowadzone jest:
 - a) postępowanie mające na celu ujawnienie jego zaległości podatkowych i określenie ich wysokości,
 - b) postępowanie egzekucyjne w administracji, również w zakresie innych niż podatkowe zobowiązań zainteresowanego,
 - c) postępowanie w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe;
- 2) dotyczące:
 - a) okresów, z których pochodzą zaległości, i ich tytułów,
 - b) podatków, których termin płatności został odroczone lub których płatność została rozłożona na raty.

§ 5. Jeżeli zapłata zaległości podatkowej wraz z odsetkami za zwłokę została odroczone lub rozłożona na raty, uznaje się, że zainteresowany, o którym mowa w § 4, do dnia upływu terminów, o których mowa w art. 223 § 1, nie posiada zaległości podatkowych.

§ 6. W zakresie, o którym mowa w art. 444 pkt 1 i 2, uznaje się, że do czasu wydania ostatecznej decyzji nie istnieje zaległość podatkowa.

§ 7. Przepisy § 1–3 i 5 stosuje się odpowiednio w zakresie odsetek za zwłokę, o których mowa w art. 162.

Art. 697. § 1. Organ podatkowy na wniosek osoby, która uprawdopodobni, że może być spadkobiercą, zapisobiercą windykacyjnym lub zapisobiercą zwykłym wydaje zaświadczenie o wysokości znanych temu organowi zobowiązań podatkowych i należności spadkodawcy wymienionych w art. 272 § 2.

§ 2. Jeżeli postępowanie podatkowe w sprawie określenia wysokości należności podatkowych spadkodawcy nie zostało zakończone, w zaświadczeniu, o którym mowa w § 1, podaje się ich przybliżoną wysokość na podstawie posiadanych danych co do podstawy opodatkowania.

Art. 698. § 1. Organ podatkowy w zakresie, o którym mowa w art. 245 § 1, wydaje zaświadczenie o wysokości zaległości podatkowych zbywającego:

- 1) na wniosek zbywającego;
- 2) na wniosek nabywcy, za pisemną zgodą zbywającego.

§ 2. W zaświadczeniu, o którym mowa w § 1, organ podatkowy określa wysokość zaległości podatkowych zbywającego na dzień wydania zaświadczenia.

§ 3. Przepisy § 1–2 stosuje się odpowiednio do należności wymienionych w art. 237 § 1 pkt 2–5, objętych zakresem odpowiedzialności nabywcy.

Art. 699. § 1. Organ podatkowy, za pisemną zgodą podatnika, wydaje zaświadczenie o wysokości jego zaległości podatkowych na żądanie:

- 1) jednostek organizacyjnych, które na podstawie ustaw regulujących zasady ich funkcjonowania uprawnione są do udzielania kredytów (pożyczek);
- 2) kontrahentów podatników prowadzących działalność gospodarczą oraz dzierżawców i użytkowników rzeczy lub praw majątkowych – w zakresie opodatkowania dzierżawionej lub użytkowanej rzeczy lub prawa majątkowego;
- 3) małżonka podatnika, z zastrzeżeniem § 2, a także rozwiedzionego małżonka w zakresie zaległości powstałych w czasie trwania ustroju wspólności majątkowej;
- 4) wspólnika spółek wymienionych w art. 251 § 1.

§ 2. Zgoda podatnika nie jest wymagana, jeżeli z żądaniem wydania zaświadczenia, o którym mowa w § 1, występuje jego małżonek pozostający z nim we wspólności majątkowej. Małżonek podatnika składa pisemne oświadczenie o pozostawaniu z podatnikiem we wspólności majątkowej pod rygorem odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania.

§ 3. Na żądanie byłego wspólnika spółki cywilnej organ podatkowy wydaje zaświadczenie o wysokości zaległości podatkowych rozwiązanej spółki cywilnej.

§ 4. Na żądanie właściciela przedmiotu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego organ podatkowy wydaje temu właścicielowi zaświadczenie o wysokości zobowiązania podatkowego, zaległości podatkowych, odsetek za zwłokę, kosztów upomnienia, kosztów egzekucyjnych zabezpieczonych hipoteką przymusową lub zastawem skarbowym oraz objętego wnioskiem o wpis hipoteki, jeżeli hipoteka nie jest wpisana.

§ 5. Na wniosek właściciela przedmiotu hipoteki przymusowej lub zastawu skarbowego, który zapłacił należności zabezpieczone tą hipoteką przymusową lub zastawem skarbowym, organ podatkowy wydaje temu właścicielowi zaświadczenie o wysokości zapłaconej należności zabezpieczonej hipoteką przymusową lub zastawem skarbowym.

Art. 700. § 1. Na wniosek banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej zamierzających udzielić zobowiązanemu kredytu, za jego pisemną zgodą, organ podatkowy wydaje zaświadczenie dotyczące spraw podatkowych tego zobowiązanego, w tym deklaracji wykazujących zwrot podatku, o kwotach i terminach dokonywanych zwrotów oraz o zajęciach egzekucyjnych wierzytelności z tytułu zwrotu podatku.

§ 2. Na wniosek banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej, za pisemną zgodą zobowiązanego, do zaświadczenia dołącza się uwierzytelnioną kopię deklaracji wykazującej zwrot podatku.

Art. 701. § 1. Na wniosek podatnika organ podatkowy wydaje zaświadczenie o wysokości jego dochodu lub obrotu.

§ 2. W razie śmierci podatnika zaświadczenie, o którym mowa w § 1, wydaje się na wniosek wstępnego, zstępnego lub małżonka, którzy uprawdopodobnią, że mogą być spadkobiercami albo na wniosek osoby, która uprawdopodobni, że może być zapisobiorcą windykacyjnym lub zapisobiercą zwykłym.

§ 3. W zaświadczeniach dotyczących wysokości dochodu lub obrotu stwierdza się, czy wnioskodawca jest lub nie jest podatnikiem:

- 1) podatku od towarów i usług oraz podatku akcyzowego, z określeniem wysokości obrotu;
- 2) podatku dochodowego (we wszystkich formach opodatkowania); w przypadku opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych na zasadach ogólnych – z określeniem dochodu i innych niezbędnych danych wynikających z zeznania

podatkowego, a w przypadku osób prawnych – z określeniem wysokości dochodu przyjętego do podstawy opodatkowania, jak również kwoty podatku należnego.

Art. 702. Organ podatkowy na wniosek podatnika wydaje zaświadczenie o jego miejscu zamieszkania lub siedzibie dla celów podatkowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (certyfikat rezydencji).

Art. 703. W sprawach nieuregulowanych w art. 692–702 stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 1–3, 5 i 7 działu I, rozdziałów 1–6, z wyłączeniem art. 340, rozdziałów 7–8, 13, 15, 17 i 24 działu III.

Art. 704. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb wydawania zaświadczeń, uwzględniając odpowiednią organizację czynności związanych z wydawaniem zaświadczeń oraz możliwość doręczania zaświadczeń w postaci elektronicznej;
- 2) właściwość miejscową i rzeczową organów podatkowych do wydawania zaświadczeń, uwzględniając rodzaj zobowiązania podatkowego;
- 3) wzór rejestru zaświadczeń oraz szczegółowy sposób jego prowadzenia, organ zobowiązany do jego prowadzenia, uwzględniając treść wniosku o wydanie zaświadczenia, datę złożenia wniosku lub wyrażenia zgody na wydanie zaświadczenia, sposób załatwienia wniosku, treść wydanego zaświadczenia oraz dane identyfikujące wnioskodawcę, biorąc pod uwagę uproszczenie i usprawnienie procesu wydawania zaświadczeń;
- 4) wzór ewidencji przekazanych lub otrzymanych informacji w sprawach zaświadczeń oraz szczegółowy sposób jej prowadzenia, uwzględniając w szczególności dane identyfikujące osobę, której dotyczy zaświadczenie, treść przekazanych lub otrzymanych informacji, dane identyfikujące osobę lub organ przekazujący informacje;
- 5) wzory zaświadczeń, uwzględniając w szczególności zakres danych wykazywanych w zaświadczeniu oraz dane identyfikujące wnioskodawcę i organ wydający zaświadczenie;
- 6) wzór oświadczenia, o którym mowa w art. 699 § 2, uwzględniając dane identyfikujące małżonków.

Art. 705. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w art. 702, uwzględniając zakres

danych wykazywanych w zaświadczeniu oraz dane identyfikujące wnioskodawcę i organ wydający zaświadczenie.

ROZDZIAŁ 13

ODTWARZANIE AKT

Art. 706. § 1. Odtworzeniu ulegają akta, bez względu na postać, zaginione lub zniszczone w całości lub w części.

§ 2. W przypadku zakończenia postępowania odtworzeniu podlega decyzja ostateczna lub inny dokument związany z zakończeniem postępowania oraz ta część akt, która jest niezbędna do ustalenia treści tej decyzji lub dokumentu i do wszczęcia oraz prowadzenia postępowania, w szczególności w jednym z trybów nadzwyczajnych, albo postępowania przed sądem administracyjnym lub cywilnym.

Art. 707. § 1. Organ podatkowy wszczyna postępowanie w sprawie odtworzenia akt z urzędu lub na wniosek zainteresowanego.

§ 2. Wniosek o odtworzenie akt sprawy będącej w toku zgłosić można do dnia zakończenia postępowania, a wniosek o odtworzenie akt sprawy zakończonej – w ciągu lat dziesięciu od jej zakończenia, chyba że okres przechowywania akt przewidziany przepisami o archiwach jest krótszy.

Art. 708. § 1. Do odtworzenia akt sprawy w toku postępowania właściwy jest organ podatkowy prowadzący to postępowanie lub prowadzący ostatnio to postępowanie.

§ 2. Jeżeli właściwy byłby organ odwoławczy, organ ten przekaze sprawę organowi pierwszej instancji chyba, że chodzi o odtworzenie tylko akt tego organu.

§ 3. W przypadku zaginięcia lub zniszczenia akt w sprawie zakończonej, w tym decyzją ostateczną, postępowanie przeprowadza organ podatkowy pierwszej instancji.

Art. 709. We wniosku o odtworzenie akt należy określić dokładnie sprawę, dołączyć wszelkie urzędowo poświadczone odpisy znajdujące się w posiadaniu zainteresowanego oraz wskazać znane mu miejsca, w których dokumenty lub ich odpisy się znajdują.

Art. 710. § 1. Organ podatkowy wzywa osoby, organy administracji publicznej lub instytucje wskazane we wniosku oraz znane temu organowi z urzędu do złożenia w określonym terminie poświadczonych urzędowo odpisów dokumentów będących w ich posiadaniu albo do złożenia oświadczenia, że ich nie posiadają.

§ 2. Jeżeli wezwany nie posiada dokumentu lub odpisu, a był w jego posiadaniu, powinien wyjaśnić, gdzie dokument lub odpis się znajduje.

Art. 711. Jeżeli poświadczono urzędowo odpisy zostaną złożone, organ podatkowy dołącza je do akt.

Art. 712. Jeżeli odtworzenia akt nie można przeprowadzić na zasadach przewidzianych w art. 706–711, organ podatkowy wzywa zainteresowanego do złożenia oświadczenia co do treści zaginionych lub zniszczonych pism oraz dowodów na zawarte w nich twierdzenia, nie wyłączając prywatnych odpisów oraz innych pism i notatek, które mogą być pomocne przy odtworzeniu akt.

Art. 713. § 1. Organ podatkowy przeprowadza z urzędu czynności w celu odtworzenia akt, uwzględniając każdą okoliczność, która może mieć znaczenie dla ustalenia treści zaginionych lub zniszczonych akt. Organ podatkowy bierze w szczególności pod uwagę dokumentację prowadzoną na podstawie przepisów kancelaryjno-archiwalnych.

§ 2. Organ podatkowy może też przesłuchać w charakterze świadków: zainteresowanych oraz ich pełnomocników, a także inne osoby, które uczestniczyły w postępowaniu lub które mogą wypowiedzieć się co do treści akt.

Art. 714. Po przeprowadzeniu czynności, o których mowa w art. 712 i art. 713, organ podatkowy w formie postanowienia stwierdza, w jaki sposób i w jakim zakresie zaginione akta mają być odtworzone lub, że odtworzenie akt jest niemożliwe. Na postanowienie służy zainteresowanemu zażalenie.

Art. 715. § 1. Jeżeli akta nie mogą być odtworzone lub odtworzone zostały w części niewystarczającej do prowadzenia dalszego postępowania, postępowanie może być wszczęte ponownie, z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. W pozostałych przypadkach organ podatkowy prowadzi postępowanie w takim stanie, w jakim okaże się to możliwe przy uwzględnieniu akt pozostałych i odtworzonych. Na postanowienie co do prowadzenia dalszego postępowania zainteresowanemu służy zażalenie.

Art. 716. W sprawach nieuregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy działu III.

ROZDZIAŁ 14

UDZIAŁ PROKURATORA, RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH I RZECZNIKA PRAW PODATNIKA

Art. 717. Prokurator może zwrócić się do właściwego organu podatkowego o wszczęcie postępowania w celu usunięcia stanu niezgodnego z prawem.

Art. 718. § 1. Prokurator może brać udziału w każdym stadium postępowania w celu zapewnienia, aby postępowanie i rozstrzygnięcie sprawy było zgodne z prawem.

§ 2. Organ podatkowy zawiadamia prokuratora o wszczęciu postępowania oraz o toczącym się postępowaniu w każdym przypadku, gdy uzna udział prokuratora w postępowaniu za potrzebny.

Art. 719. § 1. Prokuratorowi służy prawo wniesienia sprzeciwu od decyzji ostatecznej, jeżeli ustawa lub przepisy szczególne przewidują wznowienie postępowania, stwierdzenie nieważności decyzji, albo jej uchylenie lub zmianę.

§ 2. Prokurator wnosi sprzeciw do organu właściwego do wznowienia postępowania, stwierdzenia nieważności decyzji, albo jej uchylenia lub zmiany.

§ 3. Sprzeciw od decyzji wydanej przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej wnosi Prokurator Generalny.

§ 4. Jeżeli podstawą sprzeciwu jest wystąpienie przesłanki wznowienia postępowania przewidzianej w art. 453 § 1 pkt 4, 8, 9, 11 i 12, wniesienie sprzeciwu wymaga zgody strony.

Art. 720. § 1. Sprzeciw prokuratora powinien być rozpatrzony i załatwiony w terminie trzydziestu dni od daty jego wniesienia.

§ 2. W razie niezłatwienia sprzeciwu w terminie określonym w § 1 przepisy art. 296–298 i art. 300 stosuje się odpowiednio.

Art. 721. W przypadku wniesienia sprzeciwu przez prokuratora właściwy organ podatkowy wszczyna w sprawie postępowanie z urzędu, zawiadamiając o tym strony.

Art. 722. W przypadku wniesienia przez prokuratora sprzeciwu organ podatkowy, do którego sprzeciw wniesiono, obowiązany jest niezwłocznie rozpatrzyć, czy zachodzi potrzeba wstrzymania wykonania decyzji do chwili załatwienia sprzeciwu, jeżeli zachodzi prawdopodobieństwo uchylenia lub stwierdzenia nieważności decyzji.

Art. 723. Prokuratorowi, który bierze udział w postępowaniu w przypadkach określonych w art. 717–719, przysługują prawa strony.

Art. 724. Prokurator, który wniósł skargę na decyzję organu podatkowego do sądu administracyjnego, nie może z tych samych przyczyn wnieść sprzeciwu.

Art. 725. Przepisy art. 719—724 mają odpowiednie zastosowanie do postanowienia, na które służy zażalenie, interpretacji indywidualnej, opinii zabezpieczającej i odmowy jej wydania.

Art. 726. Przepisy art. 717—725 stosuje się odpowiednio do Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Podatnika.

ROZDZIAŁ 15

SKARGI I WNIOSKI

Art. 727. Do skarg i wniosków składanych do organów podatkowych przepisy art. 221–259 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

DZIAŁ V

PRZEPIS KOŃCOWY

Art. 728. Ustawa wchodzi w życie w terminie i na zasadach określonych w ustawie z dnia – Przepisy wprowadzające ustawę – Ordynacja podatkowa (Dz. U. poz.).

ZA ZGODNOŚĆ POD WZGLĘDEM PRAWNYM,
LEGISLACYJNYM I REDAKCYJNYM

Renata Łućko
Zastępca Dyrektora
Departamentu Prawnego w Ministerstwie Finansów

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/